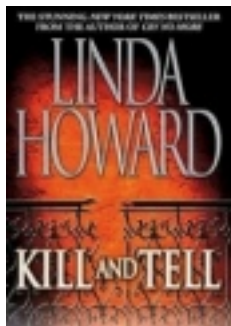

Kill And Tell

Contents

Kill And Tell	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	18
6. Chương 6	26
7. Chương 7	35
8. Chương 8	43
9. Chương 9	47
10. Chương 10	58
11. Chương 11	61
12. Chương 12	68
13. Chương 13	73
14. Chương 14	78
15. Chương 15	85
16. Chương 16	91
17. Chương 17	98
18. Chương 18	103
19. Chương 19	108
20. Chương 20	114
21. Chương 21	116

Kill And Tell

Giới thiệu

Chuyển ngữ: hatoanSoát chính tả: metritamNhững bí mật bị đe dọa tiết lộ...Vẫn còn đau đớn vì sự q

1. Chương 1

Ngày 13 tháng 1, Washington D.C

Dexter Whitlaw thận trọng đẩy chiếc hộp, dán kín nó bằng một cuộn băng dính mà hắn đã lấy cắp từ Wal-Mart hôm qua. Hắn cũng đã lấy cắp một chiếc bút đánh dấu màu đen và giờ đây đang dùng nó để viết địa chỉ nhận trên nắp hộp. Vứt chiếc bút và cuộn băng dính xuống đất, hắn cầm chiếc hộp lên và đi bộ đến bưu điện gần nhất. Nó cách đây chỉ một tòa nhà và thời tiết tại D.C cũng không quá lạnh vào tháng hai

Nếu hắn là đại biểu quốc hội, hắn hài hước nghĩ, thì hắn nhất định sẽ không phải trả tiền cho bất kỳ gói bưu phẩm khẩn cấp nào.

Những tia nắng mùa đông chiếu yếu ớt trên vỉa hè. Những nhân viên chính phủ trông cực kỳ nghiêm túc đang bước đi vội vã trong những chiếc áo choàng đen hoặc xám, bộ đồ toát lên vẻ quan trọng của họ. Nếu có bất kỳ ai hỏi về công việc của họ, họ sẽ không bao giờ trả lời “tôi là kế toán viên” hay “tôi là một trưởng phòng”, mặc dù họ sẽ nghĩ chính xác mình như thế. Không đâu, trong thành phố này, nơi địa vị xã hội là thứ quan trọng nhất, mọi người sẽ nói “Tôi làm việc cho chính phủ” hoặc “Tôi làm việc cho Ủy ban tài chính”, hoặc nếu gặp những người tự cao, như vốn thường khi, thì chỉ đơn giản trả lời “BQP” và người nghe “mặc nhiên” cần biết đó là từ viết tắt của “Bộ Quốc Phòng”. Xét về mặt cá nhân, Dexter nghĩ tất cả bọn họ cần phải có một bảng treo trước ngực ghi nơi làm việc của họ là “BKK” - Bộ Khốn Kiếp, lại còn cái thủ đô này nữa chứ! Quyền lực ở đây chính là không khí để thở, thấm đẫm như mùi thơm của một loại rượu hảo hạng, và tất cả lũ ngổ đờ đều say. Dexter nhìn chúng với con mắt lạnh lẽo, xa cách. Bọn chúng nghĩ bọn chúng biết mọi thứ, nhưng thật ra chúng chẳng biết gì cả.

Chúng không biết quyền lực thực sự là gì, được chứng cất đến mức vô hình cái gã ngồi trong Nhà Trắng kia có thể đưa ra những mệnh lệnh gây lên cả một cuộc chiến tranh, dùng một trận bóng đá, mở chiếc va li luôn-di-kèm-và-luôn-luôn-đóng và ném những quả bom giết chết hàng triệu người, và ung dung chứng kiến những cái chết ở một nơi xa. Dexter đã biết về quyền lực thực sự, ký ức của hắn quay trở lại NAM, khi hắn cảm nhận những ngón tay chậm rãi siết chặt cổ súng. Trong suốt nhiều ngày, hắn đã luôn lẩm nhẩm những lời cầu nguyện, nằm bất động trong bùn hay giữa đám cỏ dại lúc nào cũng đâm rất vào da thịt, lơ đi những cơn bọ, rắn, những cơn mưa và cái đói, để chờ đợi thời khắc hoàn hảo đó, khi mục tiêu xuất hiện trong tầm ngắm. Dexter chỉ việc chỉnh đúng hồng tâm. Tất cả quyền lực thuộc về hắn, khả năng để ai đó sống hoặc tước đi cuộc sống của họ, bóp cò hay là không, thế giới chỉ xoay quanh hai người duy nhất: hắn và con mồi

Trong cuộc đời hắn, cảm giác vui mừng nhất xảy ra vào ngày người hướng dẫn ra lệnh cho hắn bắn vào một cành cây chỉ định. Khi mục tiêu được xác định, hắn thấy mình như đang ngắm vào một tay súng bắn tỉa khác, một tên trông giống như người Nga. Hắn đặt súng lên vai và hướng khẩu súng ngắm thẳng vào mắt tên kia trong khi cố gắng điều khiển bản thân. Một giây, có khi chỉ lâu hơn một nhịp tim, tên người Nga bổ ngã ra ngay sau phát súng đầu tiên và một Dexter Whitlaw xưa cũ không còn ở đây vì ham mê cảnh sắc của Washington D.C

Hắn đã tự hỏi liệu tên người Nga đó đã bao giờ nhìn hắn, nếu có bất kỳ một giây nhận biết nào trước khi viên đạn được bắn ra. Anh ta không có cách nào có thể nhìn được viên đạn, mặc dù Hollywood với những kỹ xảo đặc biệt đã cho thiên hạ xem rõ ràng trên phim, nhưng thực tế không ai có thể nhìn thấy đạn bay.

Dexter bước vào một bưu điện ẩm ướt và bước đến ô phục vụ cuối cùng. Hắn đã chọn giờ ăn trưa, giờ bận rộn nhất của bưu điện để giảm thiểu cơ hội bị chú ý. Không hẳn là có nét gì của hắn khiến mọi người dễ nhớ, ngoại trừ đôi mắt lạnh băng, mà bởi hắn không thích tạo ra những cơ hội để mọi người nhận biết hắn. Tính cẩn thận đã giúp hắn sống sót ở NAM và suốt 25 năm “làm việc” sau khi hắn quay lại thế giới thực, để lại địa ngục ở phía sau.

Hắn không trông giống một kẻ giàu có, nhưng cũng không giống một tên khổ rách áo ôm. Áo khoác ngoài của hắn là áo hai mặt. Mặt ngoài hắn đang mặc là loại vải tuyết màu nâu khỏe mạnh, còn mặt trong được

và chẳng vá đụp thường được hấn mặc khi ở phố, kiểu áo của dân đường phố chính gốc. Chiếc áo thật tuyệt, ngực trang đơn giản. Các tay súng bắn tĩa biết cách dẫu mình vào môi trường xung quanh

Hắn quay lại, đặt hộp bưu phẩm lên cân và điền những thông tin trống vào Liên gửi. Bưu phẩm điền tên Jeanette Whitlaw, Columbus, Ohio. Vợ hấn.

Hắn tự hỏi tại sao nàng vẫn chưa ly dị. Khốn kiếp thật, lẽ ra nàng nên làm thế. Hấn đã không gọi cho nàng suốt 2 năm nay, có lẽ còn trước đó nữa. Hấn cố không nghĩ đến lần cuối cùng...

“43 đô”, người nhân viên bưu điện nói, không thèm ngược nhìn và Dexter đặt tiền vào khay. Người tiếp theo đến. Hấn rời bưu điện cũng vô hình như khi hấn bước vào.

Lần cuối cùng hấn nói chuyện với Jeanette là khi nào nhỉ? Có lẽ là 3 năm trước. Có khi là 5 năm rồi cũng nên. Hấn đã không còn chú ý đến quyền lợi. Hấn cố không nghĩ đến con, nó đã bao tuổi rồi? 20? Nó được sinh vào dịp Tết (tay này hấn đã từng đi chiến đấu ở Việt Nam quá!!!), hấn nghĩ, có khi không phải. Dù sao thì nó cũng sinh vào khoảng năm 68 hay 69. Thế thì hấn bây giờ nó khoảng...khốn kiếp, nó đã 29 tuổi rồi. Cô con gái nhỏ của hấn đã sắp 30. Nó có lẽ đã lập gia đình, có 2 đứa nhỏ và khiến hấn thành ông ngoại.

Hấn không thể tưởng tượng con gái giờ trông như thế nào. Hấn đã không gặp cô ít nhất là 15 năm, có lẽ lâu hơn và trong suy nghĩ hấn chỉ có hình cô khi 7 hoặc 8 tuổi, gầy gò và e thẹn, với đôi mắt nâu tròn luôn mở to và có thói quen cắn môi trên. Cô bé chỉ nói chuyện với hấn với giọng nhỏ như thì thầm và chỉ khi hấn hỏi cô bằng những câu hỏi trực tiếp.

Hấn đáng lẽ nên là một ông bố tốt hơn đối với cô, một người chồng tốt hơn với Jeanette. Hấn đáng lẽ nên làm rất nhiều điều trong cuộc đời mình, nhưng nhìn lại phía sau không thể khiến thời gian đảo ngược lại và thay đổi bất cứ điều gì. Nó sẽ chỉ khiến hấn thêm hối tiếc vì đã không thực hiện chúng.

Nhưng Jeanette vẫn cứ yêu hấn, ngay cả khi hấn quay trở lại từ NAM, lạnh lẽo và xa cách, thay đổi hoàn toàn và mãi mãi. Trong mắt nàng, hấn vẫn là cậu trai vùng tây Virginia với đôi mắt sắc sảo mà nàng đã yêu và cưới, nàng không bao giờ nghĩ cậu trai đó đã chết trong khu rừng nhiệt đới đầy sâu bọ và người đàn ông trở về nhà với nàng giờ là một người lạ hoàn toàn, trừ khuôn mặt và dáng người.

Hấn chỉ cảm thấy được sống khi cầm lại cây súng bắn tĩa trong tay, chỉnh cự ly và cảm thấy chất adrenaline chạy rần rật trong người, mọi giác quan đều thính nhạy ở mức cao nhất. Thật nực cười là cái điều đã giết chết hấn giờ lại là thứ duy nhất khiến hấn cảm thấy mình còn sống. Không phải cây súng bắn tĩa; Cây súng bắn tĩa, cũng giống như sự thật và lòng trung thành vốn được coi là công cụ tô điểm bởi loài người, thực chất vẫn chỉ là công cụ. Không, những thứ khiến hấn cảm thấy được sống chính là kỹ năng, bản năng săn tìm, quyền lực. Hấn là một lính bắn tĩa, một người tốt khốn kiếp. Hấn có thể quay trở về với Jeanette nếu đó là con đường duy nhất, đôi khi hấn nghĩ vậy, mặc dù đã nhiều năm trôi qua rồi hấn đã không buồn để ý đến chuyện đó.

Hấn đã giết rất nhiều người, và là một kẻ bị giết

Trong suy nghĩ của hấn phân biệt rất rõ ràng: Chiến tranh là chiến tranh, giết người là một cái gì đó hoàn toàn khác

Hấn dừng lại ở một trạm điện thoại và rút ra vài đồng xu trong túi. Hấn vẫn còn nhớ số nhà. Nhẹ nhàng quay số và nghe thấy tiếng chuông reo. Khi nghe thấy tiếng người ở đầu kia, hấn nói rất rõ ràng “Tên tôi là Dexter Whitlaw”

Hấn đã mất cả đời trả giá cho lỗi lầm phạm phải. Giờ đây có ai đó sẽ phải trả giá cho những điều đó.

2. Chương 2

Ngày 17 tháng 2, Columbus, Ohio

Gói bưu phẩm đang nằm ở trước hiên nhà khi Karen Whitlaw đi làm về vào buổi tối tháng 2 đó. Đèn pha ô tô của cô chiếu thẳng vào nó khi cô rẽ xe vào lối trước cổng nhà, nhưng cô quá mệt mỏi đến mức không buồn thắc mắc có gì ở trong. Kiệt sức, cô nhấc chiếc túi đeo, tổng cả ví tiền, giấy tờ, đồ dùng cá nhân và mọi thứ linh tinh vào một cái túi nặng. Chiếc túi có gắn thanh đỡ và những chiếc bánh sắt. Thở một hơi dài, Karen nhấc mạnh cái túi lên và nó đập vào hông cô đau nhói. Cô gắng bước qua làn tuyết vào hiên nhà, đá đá chân cho tuyết ra khỏi giày. Cô đáng nhẽ nên đi đôi boots, cô biết thế, nhưng cô đã quá mệt mỏi khi hết ca làm đến mức không để ý chuyện gì khác ngoài lái xe về nhà.

Hộp bưu phẩm nằm ngay ngưỡng cửa. Karren mở khóa và tìm công tắc đèn, rồi sau đó mới cúi xuống cầm chiếc hộp lên. Cô nhớ mình không đặt hàng cái gì, và người ta có lẽ đã giao hàng nhầm địa chỉ

Ngôi nhà yên ắng và giá lạnh. Cô có lẽ đã quên không để đèn vào buổi sáng. Cô không thích để bóng tối bao trùm ngôi nhà. Nó gợi cô nhớ ra rằng mẹ đã không còn ở đó, rằng mẹ không còn chạy ra mở cửa và mùi vị của món ăn không còn tỏa hương từ bếp hoặc cô không còn nghe tiếng bà vọng ra từ bếp. Chiếc TV thậm chí cũng chẳng được mở, bởi vì Jeanette vốn thích xung quanh phải ồn ào. Trước đây, bất kể Karen làm việc mệt mỏi và về muộn thế nào, mỗi khi về nhà cô vẫn luôn biết rằng mẹ cô đã chuẩn bị những món ăn nóng sốt chờ cô và luôn nở nụ cười chào đón.

Cho đến 3 tuần trước

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh. Buổi sáng hôm đó Jeanette cảm thấy người đau nhức, sốt và sổ mũi. Triệu chứng giống một cơn cảm lạnh. Bà giống như bị sưng phổi và khi Karen đo nhiệt độ cho bà, thân nhiệt chỉ là 99°, vì vậy cảm lạnh nghe là một triệu chứng hoàn toàn hợp lý. Vào buổi chiều, Karen gọi điện kiểm tra tình hình của bà thì bệnh tình của Jeanette trở nên tồi tệ hơn, nhưng bà vẫn khẳng định rằng mình chỉ bị cảm lạnh.

Tối đó khi về đến nhà, Karens nhìn thấy mẹ đang nằm lả đi trên ghế sofa, tay lạnh ngắt và cô biết rằng bà đã bị nhiễm bệnh dịch chứ không phải cảm lạnh thông thường. Thân nhiệt của bà đã lên 103°, ống nghe bệnh đang rung lên những hồi chuông cảnh báo nghiêm trọng trên tai Karen, cả 2 lá phổi của bà đã bị sung huyết.

Karen đã luôn nghĩ rằng lợi ích tuyệt vời nhất của công việc y tá chính là buộc mọi người phải nghe lời và làm theo những gì bạn muốn. Vì vậy trong khi Jeanette khẳng định rằng bà chỉ bị cảm lạnh và thật ngu ngốc khi đến bệnh viện chỉ vì cảm, thì Karen đã nhanh chóng chuẩn bị mọi thứ và đưa Jeanette ra xe trong vòng 15 phút, sau khi đã đắp cho bà một chiếc chăn ấm

Hôm đó tuyết rơi rất dày. Karen luôn yêu thích tuyết, nhưng giờ đây cô không còn để ý đến ánh sáng nó mang lại vào ban đêm, cô chỉ biết lái xe, những ngón tay nắm chặt, vô vọng lắng nghe Jeanette đang đấu tranh để giành ô-xy. Cô lái xe đến bệnh viện đang làm, đỗ xe vào khu vực cấp cứu và ra tín hiệu cảnh báo cho đến khi có người đến giúp, nhưng khác với tuyết, tất cả ký ức rõ ràng của cô về đêm đó là Jeanette nằm trên tấm ga trải giường màu trắng, nhỏ bé và yếu đuối, nhanh chóng rơi vào tình trạng vô thức, bất kể cô liên tục nói chuyện với bà.

Viêm phổi do virus, bác sỹ kết luận. Tình trạng bệnh tiến triển nhanh, virus nhanh chóng xâm chiếm mọi cơ quan nội tạng, khiến bệnh nhân khó thở. Jeanette đã chết sau 4 giờ đến bệnh viện, dù đội ngũ bác sỹ đã làm việc tận lực để chiến đấu với cơn bệnh.

Có quá việc phải làm sau khi người thân qua đời. Có rất nhiều đơn để điền, để ký, rồi phải làm thông báo đến mọi người. Gọi điện và đưa ra các quyết định. Cô đã phải chọn nhà tang lễ, dịch vụ, quan tài, địa chỉ ngôi mộ nơi mẹ cô yên nghỉ. Mọi người đều đến dự tang lễ - Chúa ơi! - Các bạn của mẹ cô đã gọi điện, ghé qua và mang rất nhiều thức ăn đến mức Karen không thể ăn hết, rồi các bạn học của cô, hàng xóm...Cổ họng cô như nghẹn đắng, mắt cô cay xè. Cô không thể khóc trước mặt mọi người, nhưng tối đến, khi còn một mình, cô không thể ngừng khóc.

Cô đã chọn dịch vụ tang lễ và mặc dù cô vẫn luôn nghĩ họ thật nhân tâm, nhưng giờ đây cô hiểu cảm giác trống vắng khi buổi lễ kết thúc mang lại, một buổi lễ tôn vinh người phụ nữ ngọt ngào, người đã không đòi hỏi gì nhiều từ cuộc sống, người có một cuộc sống lành mạnh. Mọi người cầu nguyện và hát bài ca đưa bà đến hết cuộc đời và tỏ lòng kính trọng.

Sau lễ tang Karen trải qua những ngày hoàn toàn trống rỗng. Nỗi đau của cô vẫn còn vẹn nguyên và rướm máu, mọi quan tâm của cô bây giờ chỉ dành cho công việc. Đã rất lâu rồi, cô và Jeanette đã nương tựa vào nhau, hai người họ chống lại cả thế giới. Đầu tiên là Jeanette đi làm và bà đã làm việc rất chăm chỉ ở bất cứ công việc nào để giữ lại ngôi nhà và tạo cho Karen có cơ hội hưởng nền giáo dục tốt. Sau đó là đến lượt Karen đi làm để dành thời gian cho Jeanette nghỉ ngơi, để làm những gì bà thích nhất, lãng xăng quanh ngôi nhà nhỏ của họ, nấu ăn, giặt đồ, làm những gì cần thiết nhất để khiến cô cảm thấy bình an.

Nhưng giờ thì mọi thứ đã xa, và không có cách nào quay lại. Tất cả những gì Karen muốn là rời khỏi ngôi nhà trống vắng này và cô biết sẽ không thể sống ở đây lâu hơn được nữa. Hôm nay cô đã bắt đầu gọi cho văn phòng bất động sản và rao bán ngôi nhà. Sống trong một căn hộ có lẽ sẽ tốt hơn là phải đối mặt với một ngôi nhà trống vắng, đối mặt với ký ức của cô hết ngày này qua ngày khác.

Hộp bưu phẩm không nặng, Karen cặp nó vào nách khi cô mở và đóng cửa lại sau lưng, Đặt chiếc túi xách nặng trên vai xuống ghế, cô liếc nhìn địa chỉ người nhận. Không có tên người gửi, nhưng tên mẹ cô đã khiến cô bị sốc “JEANETTE WHITLAW”. Nỗi đau như bóp chặt ngực cô. Jeanette hiếm khi đặt mua món đồ gì, nhưng khi bà đã làm, bà giống như đứa trẻ trước lễ giáng sinh, mong chờ dịch vụ chuyển phát hàng ngày và thường reo lên mỗi khi hàng được chuyển tới.

Karen mang hộp bưu phẩm vào bếp và dùng dao cắt lớp băng dính. Cô mở nắp hộp và nhìn vào trong. Có vào tờ giấy và một quyển sách nhỏ bìa da, một mảnh giấy được dán ngay trên cuốn sách. Cô lấy bức thư và tự động nhìn vào dòng chữ cuối cùng để xem ai đã gửi nó. Nét chữ nguệch ngoạc “Dex” khiến cô giật mình đánh rơi bức thư, không dám đọc tiếp và quay lưng về phía hộp bưu phẩm.

Đó là cha. Jeanette đã không nghe tin gì từ ông ít nhất là 4 năm nay. Karen thực ra không nói chuyện với ông từ khi cô 13, đó là khi ông gọi về chúc mừng sinh nhật cô. Cô lúc đó đang say, và điều đó khiến sinh nhật của cô kết thúc và Jeanette đã lặng lẽ khóc suốt đêm dài sau cuộc nói chuyện với chồng. Đó là ngày mà tất cả mọi oán giận, xấu hổ và cay đắng của Karen đã dồn nén chuyển thành sự căm ghét, và nếu chẳng may cô có mặt ở nhà khi bố gọi điện về, cô luôn từ chối nói chuyện với ông. Jeanette đã rất buồn khổ vì chuyện đó, nhưng Karen đã chỉ cho bà thấy rằng người đàn ông đó coi trọng việc giữ lại lòng hận thù hơn là ruồng bỏ vợ con, và vì vậy bà không nên thương tiếc làm gì.

Để lại hộp bưu phẩm trên bàn, cô quay về phòng ngủ và thay quần áo, trút bỏ bộ đồng phục y tá màu xanh trên sàn nhà. Chân cô mỏi nhừ, đầu cô đau đớn và trái tim cô nhức nhối. Cô liên tục làm thêm, từ 6.00 sáng đến 6.00 tối, điều đó giúp cho trí óc cô hoạt động liên tục, tránh suy nghĩ lung tung, nhưng cũng khiến cơ thể cô chịu áp lực lớn. Cô cảm thấy như thể đã không nhìn thấy ánh mặt trời trong nhiều tuần lễ.

Cô bỏ chân ra khỏi đôi giày ướt nhẹp và nhanh chóng đi đôi dép mềm và mặc quần soóc. Lạnh và mệt, cô nghĩ đến ánh mặt trời và cảm giác ấm cúng. Có một lần, khi cô 2 tuổi, họ đã đến Florida. Karen không thực sự nhớ rõ, nhưng mỗi khi nhắm mắt, cô vẫn còn cảm giác ấn tượng về cái nóng tuyệt vời, những ngày dài tắm nắng. Jeanette thường nói chuyện về Florida, vì đó là những ngày hạnh phúc. Sau đó Dexter đến Việt Nam và không bao giờ thực sự trở về. Jeanette đã chuyển về lại vùng núi miền Tây Virginia, nơi họ gặp nhau lần đầu tiên, cưới nhau để cầu nguyện cho sự an toàn của chồng và chờ đợi người chồng đi chiến đấu vì tổ quốc.

Nhưng chuyến đi của chồng bà đã chuyển hướng sang một chuyến đi khác, và khác nữa và người đàn ông cuối cùng xuất hiện trước cửa nhà họ không còn là người đã ra đi. Karen có một ký ức rõ ràng về những ngày đó, ông luôn râu rậm, buồn thảm, lúc nào cũng say khướt và họ lúc nào cũng phải dè chừng tính khí thất thường của ông. Ông đã thành một người hoàn toàn khác, không còn là người Jeanette đã yêu và cưới. Ông bắt đầu biến mất, đầu tiên là biến mất chỉ một hoặc hai ngày, rồi sau đó kéo dài cả tuần và tuần chuyển thành tháng và rồi một ngày Jeanette nhận ra việc ông ra đi lại là điều tốt. Bà khóc trong nhiều đêm ròng, ướt đầm gối và Karen cũng còn nhớ điều đó rất rõ.

Họ lại chuyển từ Tây Virginia đến Ohio để Jeanette có thể nhận được một công việc tốt hơn. Thỉnh thoảng họ có nhận được điện thoại, dăm ba lá thư và có một lần Dexter thực sự đến thăm. Karen không gặp ông, ông đã đi trước khi cô đi học về. Nhưng Jeanette đã rất hạnh phúc, mặt ửng đỏ vì e thẹn và ở tuổi 19, Karen đủ lớn để hiểu rằng bố mẹ cô đã dành kỳ viếng thăm đó trong phòng của Jeanette. Cách đó mà đã 10 năm rồi và Jeanette không gặp ông từ ngày đó. Dù vậy, bà vẫn không ngừng yêu ông. Karen không thể

hiếu được điều đó, nhưng cô chấp nhận sự chung thủy của mẹ. Jeanette vẫn yêu chồng rất nhiều, dù ông ta là người đã bỏ rơi bà.

Sau khi ăn tối bằng bột ngũ cốc, Karen buộc mình phải nhặt lá thứ lên đọc lại

“Jeanie- đây là vài giấy tờ cũ của anh. Hãy giữ nó an toàn trong két nhà băng và giữ nó giúp anh. Chúng có thể trở nên rất có giá trị vào ngày nào đó – Dex”

Đó là tất cả, không lời chào, không “yêu thương”, không tái bút. Ông ta chỉ gửi đồ của ông ta tới mẹ cô và mong chờ bà sẽ giữ nó giúp ông ta.

Và bà hẳn sẽ làm theo. Jeanette luôn cẩn thận làm theo mọi lời nói của ông ta, ngay cả những bức thư, tờ giấy nhắn của ông ta gửi về từ Việt Nam, bà đều giữ rất cẩn thận.

Bản năng mách bảo Karen là hãy vứt hộp bưu phẩm đó vào thùng rác. Đó là lòng kính trọng của mẹ cô dành cho ông ta, chứ không phải cô. Nhưng thay vào đó, cô mang chiếc hộp vào phòng ngủ của Jeanette và đặt nó vào một trong những chiếc hộp cất giữ kỷ vật của mẹ cô. Cô không thể hủy bất cứ thứ gì thuộc về bà. Cô sẽ để chúng trong một nhà kho thuê lại và giữ tất cả chúng cho đến ngày nào đó.

Thùng các tông vẫn chưa được đóng, chỉ còn vài thứ chưa cho thêm vào. Karen đặt chiếc hộp vào trong thùng, ghi vài dòng ghi chú và dán băng dính

Nếu may mắn, ngôi nhà sẽ sớm được bán và mùa xuân sẽ đến. Cô có thể lại được nhìn thấy ánh mặt trời.

3. Chương 3

Ngày 5 tháng 8, New Orleans, Louisiana

Đã gần đến nửa đêm. Có ai đó đang theo dõi hắn. Một lần nữa, Dexter Whitlaw khẽ quay đầu chỉ vừa đủ nhìn thấy một ánh chuyển động. Sự phấn khích chảy dọc theo huyết quản và hắn gần như muốn toét miệng ra cười. Chẳng có gì giống một cuộc đi săn, ngay cả khi hắn là con mồi. Bọn chúng đã theo dõi hắn suốt 6 tháng nay và hắn vui vẻ sử dụng mọi kỹ năng vốn có để cắt đuôi. Hắn đã dẫn dắt chúng vào trò chơi đuổi bắt, tạo ra các hướng đi zíc zắc, đi qua suốt chiều dài đất nước, đến những thành phố lớn khác nhau để thực hiện các cuộc gọi. Hắn không mong mọi việc dễ dàng, và hắn hoàn toàn không thất vọng. Tuy nhiên, hắn đã biết con mồi của mình

Ngay sau khi nghe từ “khốn kiếp” từ đầu kia điện thoại, Dexter bắt đầu trò chơi mèo vờn chuột. Thư tổng tiền có thể đập thẳng vào nạn nhân một cách tàn bạo, nhưng cũng có thể khiến con mồi cắn câu vào chiếc lưỡi mỏng như tơ. Đầu tiên, hắn đưa ra bằng chứng- chỉ chút ít thôi, như một sợi chỉ mong manh có thể dẫn đến sự thật nếu các điều kiện không được đáp ứng.

Và đúng như hắn dự liệu, con mồi đã phản ứng với sự tức giận điên cuồng. Sợ hãi, con mồi của hắn nhanh chóng gọi bọn chó săn và xua chúng đi tìm Dexter. Hầu hết mọi người chắc chắn sẽ không thể tồn tại, nhưng Dexter đã trải qua 3 năm cuộc đời lẩn lẻ bỏ toái ở NAM, học được sự kiên nhẫn, chiến thuật và khả năng dấu mình tốt đến mức những con chó săn đó lúc nào cũng chỉ biết “ngửi khói”, như Charlie và các tên Bắc Việt đã bị ở NAM.

Dexter đã trải qua khoảng khắc dài như cả cuộc đời. Hắn không hề cảm thấy như mình sắp chết khi hắn và tên người Nga cùng khóa mục tiêu vào nhau và biết rằng một trong hai người chỉ còn sống thêm 1 giây nữa.

Tên chó săn hiện đang theo dõi hắn không giỏi gì hơn những người khác. Không thể giỏi bằng Dex già, hắn hồ hởi nghĩ, nhưng đủ giỏi để khiến hắn gặp rắc rối. Khốn kiếp, hắn đã từng biết tên này. Trừ khi hắn sai, chứ nhất định hắn đang bị săn bởi một gã không kém gì Rick Medina, một trong những điệp viên CIA giỏi nhất có biệt tài săn đuổi trong những khu rừng ẩm ướt, 25 năm trước. Đó là thời điểm khác, thế giới khác, nhưng giờ thì họ ở đây, những con người cũ đang chơi trong một trò chơi trốn tìm xưa cũ.

Dexter lẩn vào bóng đêm, giữ vị trí quan sát một phút trong khi đợi kẻ theo dõi tiến hành bước tiếp theo. Một người ít thận trọng hơn hẳn sẽ bắn trước và xác nhận đối thủ sau, nhưng gã này là một người thông minh. Nếu Dexter không biết mình bị theo dõi hành động giết lầm người sẽ khiến con mồi thực sự lẩn vào thế giới ngầm, họ có khi phải mất nhiều tuần lễ tiếp theo mới mong tìm lại hắn. Và đừng quên đến nhân tố thu hút sự chú ý không mong muốn của cớm. Sự thật thì, trong hầu hết trường hợp, cớm không lo lắng gì nhiều về những cái chết bất ngờ của những kẻ vô gia cư, ngay cả khi xác chết đó có một viên đạn khoan thủng đầu. Nhưng bạn đừng chắc chắn thế. Họ có thể trải qua một ngày dài và muốn có vài niềm vui, hoặc một bản tin có thể bất ngờ tường thuật cảnh xảy ra, và ánh sáng công lý của cớm sẽ chiếu vào tức thì – ngẫu nhiên như có bàn tay của một vị Thánh nào đó sắp đặt.

Dexter đợi. Chậm rãi, chuyển động của hắn như một bóng ma, hắn quét những vết bẩn lên mặt và tay giúp chúng lẩn vào bóng tối. Sau đó hắn cúi đầu xuống, giữ người bất động, thoải mái biết rằng hắn đã trở nên vô hình với bất kỳ ai định bước vào hẻm tối

Vài phút sau, hắn nghe thấy tiếng bước chân khi chúng tiến đến gần hơn. Có lẽ đây cũng là những con chó săn, hoặc chỉ là một người vô gia cư khác. Dexter không cử động.

Bước chân dừng lại. Dexter tưởng tượng ra nếu có ai đang nhìn xuống hẻm này thì có thể nhìn thấy thùng rác han gỉ, những chai lọ vỡ, mùi hôi nồng nặc khiến không ai có thể lẩn trốn vào đó được. Trời đã mưa trước đó, ánh đèn đường chiếu dầm hơi nước. Và bất kỳ hộp carton nào đều có tác dụng che chắn lúc này. Đối với một chó săn thường, hẻm trông hoàn toàn trống vắng và vô hại, nhưng Medina không phải là loại chó săn thường, hắn cũng vậy. Cả hai đều đã được đào tạo ở Việt Nam, vì vậy hắn biết cách trở nên kiên nhẫn và chờ đợi con mồi mắc sai lầm

À thì trong trường hợp này, Dexter vui vẻ nghĩ, hắn hẳn sẽ phải đợi dài cổ. Dexter Whitlaw đã không mắc bất kỳ sai lầm nào, và lần này cũng không. Hắn có thể đã từ bỏ mọi thứ trong cuộc đời, nhưng hắn đã trở thành kẻ đi săn hạng nhất. Vì vậy hắn đợi, thật lâu sau khi những bước chân đi xa, thật lâu sau khi những âm thanh lạo xạo bước qua. Một con chuột đang hít hít chân hắn, và hắn đợi, vô cảm. Qua một lúc, hắn đã được thưởng khi những bước chân tương tự lại dừng lại bên hẻm. Kẻ săn mồi đang so sánh con hẻm như thế nào bây giờ so với lúc trước. Không có gì thay đổi. Hải lòng khi thấy con mồi của hắn giờ không ở đó nữa, kẻ đi săn rời đi, vẫn giữ những tiếng bước chân nhẹ, vì một tên săn mồi giỏi không bao giờ phá đi sự nguy trang của hắn.

Cái dáng đi lừa người đó có thể đã có tác dụng, nếu Dexter không một lần nhìn thấy Medina sử dụng mảnh khóc này để bắt hai kẻ đâm thuê chém mướn ở Saigon, chúng bị buộc tội đã đánh bầm dập hai lính Mỹ say xỉn sau khi ăn cắp tiền của họ. Một trong hai người lính đã chết một tuần sau đó vì trọng thương và quân đội Mỹ quyết tâm lùng sục hai gã người Việt đó.

Khi gã đó được tìm thấy và xác định tên tuổi, Rick Medina được vinh dự áp tải. Chỉ cần 2 viên đạn vào đầu là giải quyết được vấn đề, nhưng Medina muốn chơi đùa với chúng trước.

Medina là một gã trai Mỹ điển hình, gọn gàng, ưa nhìn và mảnh dẻ, với mái tóc nâu cắt ngắn và luôn mặc quần áo chỉnh tề ngay cả trong trời nắng ngột ngạt. Hắn thông minh và nhã nhặn - trong hầu hết trường hợp. Khi hắn say xỉn, hoặc khi hắn làm việc, sự nhã nhặn đó biến mất như thể nó chưa bao giờ tồn tại và trong đôi mắt xanh kia chỉ còn ánh sáng lạnh của một kẻ giết người

Medina đã lừa được hai gã người Việt đó ra khỏi hẻm tối. Chúng thậm chí chẳng thèm cố gắng dấu việc đang theo dõi, và rõ ràng điều đó cũng chẳng ích gì. Chúng bao vây hắn như chó săn cỏ, nhưng vào giây cuối cùng, con cỏ đã biến hình và bóng tối bao trùm. Con dao trên tay hắn đã trở thành thanh kiếm samurai đen dài, vì vậy nó không hề phản chiếu ánh sáng. Hai gã người Việt có vẻ như chưa bao giờ nhìn thấy nó. Tất cả những gì chúng biết là đột nhiên thân chúng như bị lửa liếm. Medina chém liên tục vào hai gã, nhưng không đủ để giết người - ít nhất là chưa đủ. Medina xé chúng ra từng mảnh, trong khi vẫn thì thầm nói chuyện với chúng bằng chính ngôn ngữ của chúng, vì vậy không nghi ngờ gì, chúng hoàn toàn hiểu chuyện gì đang xảy ra và vì sao.

Chúng cố gắng chạy trốn, nhưng thấy rằng hẻm đang bị vây đầy bởi lính Mỹ mặt lạnh tanh, tất cả đều mang súng ngắn. Cuồng loạn vì biết bị mắc bẫy, chúng rủa Medina và quay lại đánh nhau với hắn. Sai lầm khủng khiếp.

Tối đó Rick Medina là một Veg – o – Matic (tên một sản phẩm làm bếp, có tác dụng như dụng cụ sơ chế thức ăn trước khi làm bếp.). Hắn cắt người ta như một chiếc máy. Hắn vùng kiếm và đâm, và mỗi nhát dao vùng lên là có một bộ phận của một trong hai tên người Việt bị tách rời – tai, ngón tay, mũi. Cả hai gã gào đến khản cả giọng trước khi hắn thực sự kết thúc chúng, chỉ cần một nhát đâm vào cổ họng và máu của chúng tuôn xối xả. Bước chân lên xác hai gã người Việt, Medina quay trở lại nhóm của hắn đang đứng đợi đầu hẻm trong yên lặng, khuôn mặt hắn bình thản và không cảm xúc.

Medina đã tự mình bỏ đi, không quay trở lại Công ty (Chú thích: tên lóng thường gọi về CIA), và khi hắn xuất hiện vào ngày hôm sau, hắn lại trở thành một gã dễ thương như trước, việc giết người đã hoàn toàn ở phía sau.

Đó chính là Medina - Dexter nghĩ. Hắn là một gã giết người máu lạnh nếu tính huống buộc phải thế, nhưng không phải là tên giết người tầm thường. Bọn họ đã học được một bài học về chuyện đó: Khi hành hình thì phải tàn bạo, chúng chỉ cần duy nhất làm một việc: Tàn bạo. Sau sự kiện đó, những người lính Mỹ trẻ cảm thấy an toàn hơn khi dạo chơi tới các quán Bar và Nhà chứa ở Saigon. Medina thì bị kỷ luật cá nhân cho việc giết hai gã người Việt và hắn chấp nhận giá phải trả.

Bất kể giới hạn nào được định ra trong tâm hồn Medina, hắn sẽ không bao giờ vượt qua nó. Mọi kỹ năng của hắn đều rõ ràng và ngay thẳng.

Khi Dexter suy nghĩ đến chuyện này, hắn nhận ra rằng hắn có lẽ đã kính trọng Rick Medina hơn bất kỳ ai khác trên đời. Medina vẫn giữ được tiêu chuẩn đạo đức của hắn. Bản thân Dexter không thể làm được thế và hắn đã phải mất nhiều năm để trả giá cho lỗi lầm này.

Nếu có ai đó có thể bắt hắn, người đó chỉ có thể làm Medina

Cả hai đều đã đưa cả cuộc sống của mình cược vào trò chơi

Dexter cuối cùng cũng cử động chân trong yên lặng. Ngược lên nhìn trời sao, hắn biết rằng đã hơn 2.00 sáng.

Đây là lúc cởi bỏ lột kẻ vô gia cư. Lớp cải trang này đã có tác dụng trong một thời gian dài, nhưng Medina vẫn còn đang đánh hơi quanh đây. Các con hẻm và cửa sau nhà hàng sẽ là nơi đầu tiên được hắn nghĩa đến, vì vậy Dexter tốt hơn là không nên xuất hiện ở đó. Quá tồi; những kẻ vô gia cư thường là hình thức giả trang đầu mình tốt nhất, vì mọi người thường tránh nhìn vào họ. Cấm không bao giờ tốn thời gian xem xét điều tra họ, và họ cũng không bao giờ định nói bất cứ điều gì nhìn thấy cho có biết. Nhưng cũng có những lột cải trang khác cũng có thể giúp hắn tồn tại rất tốt; mảnh ở đây là bạn phải biết hòa nhập với môi trường xung quanh, bất kể môi trường xung quanh bạn có là gì.

New Orleans cũng có một lớp người giàu có và Dexter đã nhìn thấy vài người khi hắn đánh một vòng quanh quảng trường, nơi lúc nào cũng thức bất kể là đêm hay ngày. Sau khi vượt qua đường St. Charles, rồi quay lại, rồi tiếp, luôn kiểm tra, hắn cuối cùng cũng đến Carondelete. Trong khi di chuyển, hắn liên tục nhìn quanh, chú ý đến bất kỳ dấu hiệu cảnh báo nào, nhưng không thấy có gì bất thường.

Những chiếc đèn trước cửa quán bar nhấp nháy trong đêm tối ẩm ướt, một bản nhạc Jazz lọt qua khe cửa, đối chọi với những âm thanh bốc lửa, những màn thoát y vũ của những vũ công bốc lửa, cả đàn ông và đàn bà, lắc hông điên cuồng và sexy

Tiếng cười giòn của một nhóm người du lịch vang tới, ba người đàn ông trẻ trông giàu có đang khoác vai và được dìu bởi những người phụ nữ ăn mặc sang trọng. Như Dexter nhìn thấy, một người đàn ông đang đi bộ trông mạnh mẽ đang tách ra khỏi nhóm, rẽ sang con phố tiếp theo và biến mất khỏi tầm nhìn, cùng với ví tiền của ít nhất một trong những gã đàn ông trẻ sang trọng. Không một khách du lịch nào nhận thấy chuyện gì đang xảy ra.

Nó giống như đang xem một bộ phim, như thể hắn không sống cùng thế giới với những vị khách du lịch. Hắn hoàn toàn biến mất và vô hình trước họ, họ bước qua hắn, đi xuyên qua hắn. Dexter bắt chợt rung mình, bắt chập cái nóng của đêm hè New Orleans. Hắn đã mất liên lạc với thế giới kể từ NAM, nhưng bắt ngờ hắn cảm thấy bây giờ hắn còn ở xa hơn thế, như thể những vị khách du lịch sẽ không thể nghe thấy hắn ngay cả nếu hắn có hét to.

Cảm giác kỳ dị nổi lên khiến hắn lại rùng mình. Hắn đang đi bộ xuống Bourbon, liếc nhìn những cửa sổ để mở khi hắn bước qua, âm nhạc và tiếng ồn dội lên như ở khoảng cách xa lắm. Những bước chân đi bộ trở nên nặng nề hơn, và những viên cảnh sát trên ngựa đang dạo qua, vó ngựa vang lên trên đường. Dexter đi bộ nhanh hơn, nhìn vào trong hẻm tối nơi hắn có thể ẩn náu trong đó vài phút và xua đi cảm giác ma quỷ. Dù sao đây cũng không phải dưới phố, nó là quảng trường và các hẻm cũng thường có lối vào sân nhỏ. Nếu các tòa nhà có sân riêng thì lối vào thường có cổng đã được khóa. Nếu sân thuộc về nhà hàng thì hắn sẽ không tìm được chút ít nào riêng tư ở đó.

Hắn tự nhủ đừng có đến quảng trường để tìm sự riêng tư. Hắn đã đến đúng nơi cần đến vì phố Bourbon rất náo động và hắn hoàn toàn có thể để mình biến mất trong dòng người đi bộ. Tất cả những gì hắn cần là bỏ qua cảm giác lạ lùng và tiếp tục công việc. Có lẽ nên rời khỏi New Orleans, giờ đây Medina chỉ còn biết bám đuôi hắn.

Medina. Dexter nghĩ về chuyện này và nhận ra cảm giác sai lầm của mình là gì, điều gì đã lừa gạt hắn. Medina không phải là chó săn cho một ai đó. Người đàn ông đó có nguyên tắc. Có những thứ xảy ra cho người ta nhiều năm, thay đổi họ, nhưng nó hẳn phải là một cái gì cực kỳ ghê gớm mới có thể biến đổi Rick Medina trở thành một kẻ giết người-thuê

Trong hẻm hình thành 3 khả năng: Thứ nhất: Medina đã bị lừa. Đó là lời giải thích dễ dàng nhất nhưng có thể vô lý nhất vì khả năng của Medina khiến điều đó không thể xảy ra. Hắn sẽ không để mình bị lợi dụng và nếu hắn phát hiện ra mình bị lợi dụng thì đó quả là địa ngục đối với nạn nhân.

Hai: Medina nhất định đang săn tìm Dexter, nhưng là cho bên thứ ba, chưa xác định được. Có lẽ bí mật đã không được giữ kín tốt như hắn nghĩ. Có Chúa biết nó đã gây ra sự kích động như thế nào. Khả năng này mở ra hướng bọn chúng đã thông đồng với nhau, nhưng như một ai đó nói, ngay cả những kẻ mắc bệnh hoang tưởng nhất cũng có kẻ thù thực sự.

Ba: Medina ở đây là vì một nguyên nhân hoàn toàn khác. Thế thì sẽ hầu như không có cơ hội để Dexter có thể nhìn và nhận ra hắn

Phải, chắc chắn rồi

Dexter đã đến đường St. Ann và rẽ vào đó, không nhìn những cửa sổ của các cửa hàng khi đi qua. Đó có thể là một điều lạ, và hắn đã có đầy đủ cảm giác lạ lẫm rồi. Có lẽ hắn nên ở lại phố Bourbon, St. Ann trông vắng quá...

Medina bất ngờ xuất hiện trước mặt hắn, khẩu súng giảm thanh .22 trong tay

Dexter dừng lại, nhìn sâu vào đôi mắt xanh. Hắn có khẩu súng ngắn đang giắt ở cạp quần và hắn biết rõ sẽ không bao giờ có thể kịp rút nó ra. Thần chết đang sờ đến hắn, và thật kỳ lạ, hắn lại đang nghĩ về Jeanette. Hắn nhìn thấy khuôn mặt ngọt ngào của nàng, nhớ rất rõ nàng đã ôm hắn chặt đến thế nào trong cái lần cuối cùng họ gặp nhau và bất chợt nhận ra nàng đã yêu hắn nhiều đến nhường nào

Và nhìn phía sau Medina, hắn bất chợt nhận ra mọi việc được sắp xếp thế nào. Đó là kịch bản thứ tư, khả năng hắn đã bỏ qua không nghĩ đến

“Nhìn na...” hắn bắt đầu nói, nhưng ngón tay Medina đã siết cò và viên đạn cắm ngay vào đầu hắn, cắt phăng mọi ý nghĩ và ngôn từ, cả cuộc đời hắn nữa.

Rick Medina lao đến, quỳ chân xuống để nghe lời cảnh báo cuối cùng được thốt ra từ miệng của Dexter Whitlaw. Hắn luôn có vẻ thanh nhã duyên dáng của một vũ công ba lê nhưng hắn đã 56 tuổi rồi, và phản xạ của hắn dường như chậm hơn một chút. Hắn đã tránh được một viên trước khi 2 viên đạn bắn thẳng vào ngực như những nhát búa. Đồ sụp xuống vệ đường, thân hình hắn không còn phản xạ, mắt hắn vẫn mở to nhìn trừng trừng vào 3 bóng người mờ mờ phía trước. Minh đã bị lợi dụng, hắn nghĩ cay đắng. Sẵn và bị sẵn. Hắn cảm thấy ngực đau buốt và rồi bóng tối bao trùm.

Một chiếc ô tô đỗ xích xuống, và thùng xe sau bật mở. Rất nhanh chóng, 3 gã đàn ông khiêng thân người Medina vào thùng xe. Một gã nhớ ra quay lại lấy khẩu giảm thanh .22 và để nó vào thùng sau cùng với người, một gã lục ví của Dexter Whitlaw và lách đầu với 2 gã kia. Sau đó họ cùng lên xe và rời khỏi, chỉ

có một người đàn ông và một người phụ nữ rẽ vào góc phố từ Bourbon Street và bắt đầu tiến đến xác của Dexter Whitlaw.

Cặp đôi đó nhìn thấy người đàn ông bên vệ đường, người phụ nữ kéo tay chồng “đừng lại gần gã say đó”. Con gió lướt qua, người đàn ông đồng ý và họ bước qua phố, tránh lại gần người đàn ông bất hạnh đó.

Khoảng khắc sau đó 23 giây, một nhóm 4 người phụ nữ trẻ đi tới, lảo đảo trên những đôi giày cao gót, giữ chặt túi xách tay, cùng nhau cười khúc khích về cảnh thoát y vũ họ vừa xem, loạng choạng bước xuống phố St. Ann và phát hiện ra người đàn ông đang nằm trên vỉa hè kia có một lỗ trên đầu.

Tiếng hét của họ át cả âm nhạc và tiếng ồn ào từ phố Bourbon. Mọi người đều quay ra nhìn. Một vài người đàn ông bắt đầu chạy đến, một phản ứng tự nhiên khi nghe tiếng kêu buồn khổ của phụ nữ. Nhiều người bước theo, cảnh tượng gây sự chú ý của hai cảnh sát cười ngửa

Nếu còn sống hẳn Dexter Whitlaw có thể đã nói với họ rằng khi hành động bị chậm thì 23 giây sẽ kéo dài vĩnh hằng. Nhân chứng đã biến mất, những chiếc ô tô bốc hơi, cơ hội bị bỏ lỡ và thời gian tiếp theo sẽ chỉ ra sự vô dụng của con người.

4. Chương 4

“Khốn kiếp”

Thám tử Marc Chastain chà sát mạnh khuôn mặt vẫn chưa được cạo râu, cảm thấy râu tóc đâm rất cả tay. Anh ngáp dài và hớp một ngụm cà phê nóng mà một viên cảnh sát tuần tra đưa cho. Giờ đã là 3.00 sáng, điều đó có nghĩa là anh sẽ mất 3 tiếng ngủ. Cố gắng xua đi cảm giác bức bối đang dâng lên, anh cố gắng tập trung vào công việc. Anh có thể ngủ bù vào tối mai, hoặc sau đó. Còn kẻ vô gia cư đáng thương đang nằm trên vệ đường kia sẽ không còn lựa chọn đó.

Một trong những bất tiện của việc sống ở Quảng trường - thay vì sống trong các phố cổ hay chung cư cũ chính là nếu có chuyện gì xảy ra, anh thường là người đầu tiên đến hiện trường, và nó cũng có nghĩa là anh sẽ phải phụ trách vụ đó. Khốn kiếp, anh đã đi bộ đến hiện trường và vẫn đang phải kể lại cho Shannon, người đồng nghiệp của mình, đã hai phút rồi

Anh cảm thấy thật tồi tệ, nhưng chắc chắn là tốt hơn cái gã vô gia cư đang nằm trên vệ đường kia. Dừng con mắt sắc sảo liếc qua, Marc nghiêng cứu hiện trường, ghi những điểm cần chú ý vào sổ tay

Nạn nhân cao trên 1m80, nặng khoảng 84kg. Tuổi từ 50 đến 55, tóc xám, mắt nâu. Ông ta nằm nghiêng về phía bên phải, tay phải vẫn để phía sau khi ngã xuống. Có một lỗ đen nhỏ như hạt đậu xuyên thẳng vào giữa đầu nhưng không xuyên thủng ra phía sau, điều đó có nghĩa là viên đạn từ khẩu hạng nhẹ A.22, Marc nghĩ. Viên đạn thường không đâm thủng sọ từ trước ra sau, thay vào đó nó sẽ nằm chìm trong não, phá hủy toàn bộ não nơi nó đi qua. Máu không chảy ra nói lên rằng nạn nhân đã chết ngay lập tức. Những tên giết người chuyên nghiệp thường sử dụng khẩu A.22 vì chúng là loại súng ngắn rẻ nhất và dễ kiếm nhất, điều đó khiến đây là loại súng được ưa thích và được bọn cướp trẻ đặt tên là “quà tặng đặc biệt tối thứ 7”. Mặc dù tất cả những lời chỉ trích lớn tiếng đều yêu cầu cấm hoàn toàn việc sử dụng súng trong dân sự, nhưng Marc vẫn cho rằng anh sẽ có cơ hội lớn hơn chống lại kẻ tấn công bằng khẩu .22 thay vì phải chống lại một kẻ cầm con dao dài 21cm hay một cây gậy bóng chày, vì nếu để một gã xấu đến quá cần để sử dụng những thứ đó thì anh chắc chết vì những vết thương nghiêm trọng và kết quả sẽ thật thê thảm

Kẻ đã chết không nghiện thuốc như mô típ thường thấy ở đây, nhưng có thể là kẻ bán thuốc, dù là một kẻ dân thường hay gangster thì cũng đều thích phô trương sức mạnh. Chúng thích “đồ lớn” vì nghĩ rằng thật ấn tượng để cho dòng máu nóng của nạn nhân chảy tràn ra trong vài giây. Một hạt đậu tin hìn trên não không phải phong cách của chúng, không đủ bi kịch.

Marc ngẩng đầu lên và liếc nhìn xung quanh. Ánh đèn nhấp nháy của một chiếc máy quay đập vào mắt và anh nheo mắt nhìn đám đông xung quanh. 4 người phụ nữ trẻ, những người mặc đồ dạo đêm đã được cách

ly khỏi những người khác; một trong số phụ nữ đó đang nôn ọe và nhân viên y tế đang cố gắng giúp cô bình tĩnh. Đây là 4 người đã phát hiện ra xác chết. Một cảnh sát tuần tra đang nói chuyện với 3 người còn lại, hỏi họ về tên tuổi, địa chỉ liên lạc và các ghi chú cần thiết. Marc sẽ có được thông tin về các nhân chứng trong vài phút nữa

Tất cả những người khác đã bị kéo đến đây bởi tiếng hét của nhóm phụ nữ, và đám đông đang đứng quanh chiếc camera. Marc thở dài. Thường thì cái chết của một kẻ vô gia cư hiếm khi được đăng trên báo chí, trên TV thì tỷ lệ còn thấp hơn. Nếu một tuần cảnh phát hiện ra xác chết, thì mọi thứ sẽ không giống như rạp xiếc thế này. Nhưng New Orleans là một thành phố du lịch và mọi thứ liên quan đến du lịch đều thành bản tin. Giờ thì báo chí và truyền hình sẽ tràn ngập các câu chuyện về tỷ lệ giết người cao đến đáng sợ ở New Orleans

Không nghi ngờ gì, hầu hết những tên giết người đều nghiện, rằng đa số mọi người sống ở New Orleans cũng an toàn như ở bất kỳ nơi nào khác, và dân chúng đủ thông minh để biết chọn hàng xóm an toàn; nhưng số liệu vẫn cứ là số liệu và do vậy xứng đáng được mang ra bàn thảo một lần nữa và lần nữa bởi những vị chức sắc khả kính. Dưới áp lực của toàn thể nhân dân đang sợ hãi, và có lẽ càng sợ hãi hơn bởi nguy cơ bị mất những đồng đô la thu được từ du lịch hơn là sợ hãi bởi những mối nguy hiểm đang đe dọa cuộc sống, thị trưởng có thể sẽ đặt áp lực lên Ủy viên hội đồng. Ủy viên hội đồng sau đó sẽ đặt áp lực lên cảnh sát trưởng, và khốn kiếp, sau đó áp lực đè xuống mỗi thám tử và cảnh sát tuần tra trong thành phố.

Tuyệt vời.

Marc nhìn xuống nạn nhân, ghi nhớ mọi chi tiết. Lúc này đây anh chú ý đến màu sắc lạ lùng trong chiếc áo cánh của nạn nhân, có cái gì cộm lên khá buồn cười trên lưng ông ta. Ngồi xổm bên xác chết, anh sử dụng chiếc bút cẩn thận vạch áo ra và phát hiện ra vũ khí được giắt vào thắt lưng.

“Chúa ơi” Shannon nói, đứng ngay bên cạnh anh “có vẻ như là thứ đồ đắt tiền cho một kẻ vô gia cư đấy. Tôi tự hỏi hắn đã lấy cắp ở đâu”

Marc quay người lấy thân người che ống quay camera. Anh lấy chiếc túi bóng chuyên dùng đựng vật chứng và cho khẩu súng của nạn nhân vào. “Khẩu Glock 17”, anh lẩm bẩm, nghiên cứu thứ vũ khí đẹp đẽ. Nếu một khẩu Glock bị lấy cắp tại địa phương này, thì chủ nhân của nó chắc chắn sẽ báo mất, nếu anh ta nhận ra mình bị trộm. Rất nhiều người mua súng và để chúng một nơi, rồi nhiều tháng trôi qua trước khi họ phát hiện ra súng của mình “mất tích”. Sự tắc trách khốn kiếp. Nếu người ta có ý định sở hữu một vũ khí, thì họ đáng lẽ nên biết cách biến nó thành của mình và gia đình họ trở nên thân thuộc với thứ vũ khí đó, luyện tập thường xuyên, bảo quản nó trong điều kiện tốt và biết được nó ở nơi quái quỷ nào chứ.

Anh xoay xoay khẩu súng và hít vào. Nó không nả đạn. Anh không ngửi thấy mùi thuốc súng, chỉ có mùi thép, nhựa và dầu. Thứ vũ khí này vẫn trong điều kiện tuyệt vời, được chăm sóc cẩn thận. Anh không kiểm tra bên trong, vì không muốn để lại dấu vân tay, nhưng anh nghĩ đạn vẫn còn đầy

“Nó có được bắn ra không?” Shannon hỏi

“Không” Marc đặt lại khẩu súng vào trong túi đựng vật chứng, họ sẽ điều tra tất cả để tìm ra những chi tiết thú vị của nạn nhân

Sở hữu khẩu Glock sẽ nâng “vị thế” của nạn nhân từ kẻ vô gia cư tầm thường thành người vô gia cư bất thường, và khiến Marc nổi máu tò mò. Tại sao một kẻ vô gia cư bình thường lại mang theo khẩu Glock? Buôn thuốc chăng? Không có vẻ gì như vậy. Những kẻ vô gia cư thường là kẻ sử dụng thuốc, chứ không phải buôn bán. Vậy thì có thể nói nạn nhân đã ăn cắp khẩu Glock, có lẽ là để bán thuốc; tại sao ông ta vẫn cài đăng sau lưng? Một khẩu Glock thường rất dễ rút ra và nả đạn. Có lẽ ông ta mang theo để phòng thôi, vì nghĩ mọi thứ xung quanh có vẻ ổn

Tại sao ông ta lại cần phải đề phòng? Những người lo lắng về sự an toàn thường cố gắng không sống gần đường phố

Khi anh nghiên cứu nạn nhân, có cái gì đó...ký ức...vài cảm giác như nhận ra...đã ẩn hiện trong anh. Đó không phải là nạn nhân thông thường, có cái gì đó về ông ta. Anh nhìn vô định vào toàn bộ thân thể nạn nhân, tổng thể, không chi tiết và giạt mình. Vết bắn

Nạn nhân trông bẩn thỉu, điều kiện thông thường cho những kẻ vô gia cư. Nhưng mặt và tay lại rất sạch sẽ như thể được cọ rửa thường xuyên. Một hình ảnh lóe lên trong tâm trí Marc và anh gạt mạnh đầu

“Tôi nghĩ ông ta là một cựu quân nhân” thận trọng, anh bắt đầu lục ví, mong sẽ nhận diện được nạn nhân, nhưng ví hoàn toàn trống

“Tại sao anh lại nghĩ thế?”

“Hãy nhìn mặt và tay ông ta”

Shannon nghiên cứu nạn nhân. Anh đã làm việc 4 năm trong quân đội vì vậy anh có vài kinh nghiệm

“Ngụy trang” anh kinh ngạc “ông ta đang dấu mình”

“Có lẽ dấu mình khỏi những kẻ khiến ông ta như thế này đây” Marc nghiên cứu vỉ hè và đường phố quanh họ. Không có gì mới, mọi thứ vẫn như cũ. Nếu những máy quay truyền hình không ở đây, anh sẽ hoàn toàn bỏ qua nó, nhưng ánh sáng của đèn chiếu cứ như ánh sáng ban ngày, vì vậy Marc nhận ra một vết đen cách đó 10 feet lẫn với vỉ hè ẩm ướt, đó là lý do họ đã hầu như không nhận ra

“Nhìn này” anh đứng lên tiến về vết đen và Shannon theo sau

“Nhiều máu hơn” Shannon nói

“Phải, nhưng tôi nghi nó không phải của nạn nhân. Cú bắn vào đầu đã giết ông ta ngay tức thì, ông ta không thể đủ sức chạy đến đây để đổ máu”

Shannon quay lại nhìn thi thể “Nhưng anh nói vũ khí của ông ta không nhả đạn. Vết máu này từ đâu ra?”

“Cậu đã đọc biên bản của viên cảnh sát tuần tra chưa?”

“Có, chuyện gì à?”

“Họ tìm thấy 4 vỏ đạn, tất cả đều cỡ 22. Và nạn nhân có bao nhiêu lỗ trên đầu?”

“Một. Nhưng ông ta có thể bị bắn 4 phát và bị trúng phát cuối cùng”

“Ông ta có khẩu Glock cỡ 17 sau thắt lưng. Nếu có ai đó bắn ông ta và đã trượt đến 3 lần, thì ít nhất ông ta cũng phải bắn trả chứ? Ông ta sẽ không chỉ đứng đó sau khi viên đạn đầu tiên bắn trượt, rõ ràng ông ta đã bị giết ngay sau phát đạn đầu tiên, nếu có phát đạn thứ hai hoặc hơn nữa thì ông ta đã có thời gian phản ứng”

“Vậy chúng ta có thêm 2, có lẽ là 3 viên đạn và máu ở một nơi khác nữa cần điều tra”

“Phải. Có vẻ như bất kỳ ai khiến nạn nhân nằm kia cũng đã bắn vào ‘kẻ hiến máu’ vô danh này, người có thể là kẻ giết người hoặc bị giết. Một thân thể khác có thể sẽ xuất hiện ở đâu đó, dù tôi không nghĩ được tại sao bọn chúng lại mang một thân thể đi và để 1 thân thể ở lại đây, trừ khi chúng không còn thời gian để xử lý cái xác thứ hai”

“Có thể không? Không phải một gã sau đó nữa đây chứ?”

“Hắn chắc chắn phải là một gã cực khỏe mới có thể nhấc được gã đã chết. Cậu biết thế có nghĩa là gì không? Máu đáng lẽ đã vương vãi khắp nơi”

“Cộng với việc đó là thân thể của người chết” Shannon nói, mặt căng thẳng

Marc cười lục cục, nét mặt vẫn trang nghiêm để các máy quay không thể bắt được hình ảnh một cảnh sát nhún tâm cười cợt vào thi thể nạn nhân. Thực ra cảnh sát phải cười, nếu không họ sẽ không thể chịu được những hình ảnh kinh dị thấy hàng ngày

“Có lẽ ‘kẻ hiến máu’ bước đi trong khi tay chặn vết thương” Shannon nêu ra giả thiết “không có quá nhiều máu”

“Không phải máu ở đó nơi tôi nhìn thấy, dù hạt máu rơi rất mạnh tạo thành vệt sẫm đen trên vỉa hè ướt nhẹp. Những gì hắn đã làm, kẻ bị chảy máu đầu tiên phải được trợ giúp đủ nhanh, đủ sạch, nhưng nếu như thế thì hắn không thể để máu rơi đến mức đó chứ?”

“Anh đi nhanh quá”

“Thế cậu nghĩ đó là gì? Một hợp đồng buôn ma túy bỗng trở nên xấu hơn hay một vài kẻ vô gia cư cãi nhau về một ngôi nhà bằng bìa carton à?”

“Tôi không biết. Phải có ít nhất 3 bên liên quan đến nhau ở đây, và có gì đó không hợp lý. Nạn nhân của chúng ta là một kẻ nghèo, không có lấy 1 cơ hội để tự bảo vệ mình, điều có nghĩa là ông ta bị giết bất ngờ. Không có bất kỳ một nhân chứng nào, bất kỳ vũ khí và động cơ nào”

Shannon liếc nhìn về phía đám đông “vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Giả như đang điều tra đi” Đó là một thực tế khắc nghiệt của cuộc sống, nhưng không Sở cảnh sát nào trên cái đất nước này đủ lớn để cố gắng bắt mọi kẻ giết người vô gia cư. Marc vốn là người thực dụng đến tận xương; nguồn lực của thành phố có hạn, vì vậy tiền và nỗ lực cần được dùng vào đúng nơi cần nó, bảo vệ những công dân lương thiện, bình thường, những người làm việc và nộp thuế đầy đủ và hàng tuần đến các buổi thi đấu của con mình “Nếu ông ta là một cựu quân nhân, đúng như chúng ta nghĩ, thì ít nhất chúng ta cũng có thể tìm được ID của ông ta”

“Phải” Shannon đứng dậy “thật tệ khi để những khách du lịch tìm thấy ông ta”

Do xác chết bị phát hiện bởi các khách du lịch, nó phải được xử lý thật cẩn thận để tránh om xòm. Áp lực phải luôn giữ được thành tích là thành phố có tỷ lệ tội phạm thấp, khiến xuất hiện câu chuyện hài hước rằng người ta thường mang thi thể đến Jefferson Parish và thả xuống đó, vì vậy vụ giết người sẽ không được tính vào con số thống kê của New Orleans. Cá nhân Marc chưa bao giờ làm việc đó, chưa bao giờ được yêu cầu, vì vậy anh không thể nói có chuyện đó xảy ra thực hay không. Ở New Orleans, chuyện gì cũng có thể xảy ra. Câu chuyện cười có thể là kết quả của một ai đó nghe lỏm hai cảnh sát nói chuyện với nhau rằng họ ước có thể tìm xác chết ở đâu đó. Nhưng dù sao chuyện cười đó cũng giúp cho New Orleans nổi danh hơn và bất kể nó có phải sự thật hay không thì cũng là một truyền thuyết về thành phố này.

“Sự om xòm rồi cũng kết thúc thôi”, Marc nói ngắn gọn “Những tờ bản tin sẽ sẽ ra cái tit lớn vào sáng ngày mai, chúng ta sẽ xác định ông ta là kẻ vô gia cư, và những tờ báo buổi chiều sẽ ít quan tâm hơn, rồi câu chuyện sẽ trở thành lịch sử”

Shannon gật đầu, chấp nhận sự thật đúng như Marc nói. Anh nhìn quanh tòa nhà cũ kỹ “Anh sống ở đây, đúng không?”

Họ quay trở lại phía thi thể “Phải, tôi có một ngôi nhà ở St. Louis”

“Sao anh có được ngôi nhà đó vậy?”

“Thờ ờ kể từ bà tôi”

“Bà tôi là...Bố tôi là thủy thủ người Ai-Len” Marc không nói thêm rằng anh đã lớn lên trong ngôi nhà ở St. Louis. Anh không muốn khoe khoang xuất thân. Nói về việc thừa kế của anh sẽ là điều ngu ngốc. Hơn nữa, cũng chẳng có gì để khoe khoang. Bố anh không thể giữ nổi một công việc, để cho vợ và con sống trong điều kiện tồi tệ và cuối cùng trở thành một kẻ vô gia cư. Bà ngoại anh đã mang họ về nhà, cho họ mái nhà, tha thứ những lỗi lầm, nuôi bảo cô thẳng con rể như là giá phải trả để có được bình yên trong tâm hồn. Bà anh luôn hành động như một nữ hoàng đã hết thời, nhưng gia đình đã lụn bại từ lâu và tất cả chẳng còn gì ngoài một ngôi nhà trống rỗng ở khu Quarter.

Marc không nghĩ mình là Creole (thuật ngữ chỉ người Châu Âu sống ở Châu Mỹ, con lai), anh chỉ đơn giản là một người Mỹ. Hơn cả điều đó, anh là một tên cóm tốt khốn kiếp, đủ cứng đầu để nhận ra có những lúc anh có thể tạo nên sự khác biệt và có lúc thì không thể. Đây là thời điểm anh không thể, và anh sẽ không tốn thời gian để buộc mình phải vượt qua khó khăn đó.

Lặng lẽ, khi anh nhìn xuống nạn nhân, anh không thể tự hỏi liệu người đàn ông này có gia đình không, nơi ông ta thuộc về, liệu họ có thật sự quan tâm đến việc ông ta đã chết. Hầu hết những kẻ sống đường phố

đều rác rưởi, lười làm việc, nghiện ngập và phạm tội. Nhưng vài người trong số họ là do lực bất tòng tâm, không thể tự chăm sóc bản thân, và Marc không có một chút kiên nhẫn nào với những gia đình chỉ đơn giản vứt người thân vốn bị cho là vô dụng ra đường phố để mình được thoải mái. Phải. Họ có vấn đề, khốn kiếp, họ có rất nhiều vấn đề nữa kìa, nhưng họ không thể tự giúp mình và gia đình chính là để giúp chăm sóc họ. Có lẽ anh là người theo lối sống cũ, nhưng bà ngoại anh đã đặt gia đình lên trên tất cả mọi thứ và là tấm gương đối với anh.

Marc lại ngồi xổm bên cạnh thi thể nạn nhân, nghiên cứu đôi mắt người chết, tự hỏi chuyện gì đã diễn ra ở đây, giữa quảng trường mà không có bất kỳ ai nghe hay thấy chuyện gì xảy ra. Không có ai báo có tiếng súng, dù có ít nhất 4 phát đạn được bắn ra. Giảm thanh? Điều này khiến anh nghĩ đến những kẻ chuyên nghiệp, và chuyên nghiệp đủ để anh nghĩ đến tội phạm có tổ chức, không phải là kẻ buôn bán ma túy đường phố. Gã này không có con mắt của kẻ sử dụng thuốc, không thể nào. Dưới vẻ ngoài bần thủ, ông ta là người có cơ bắp và được ăn uống tốt. Những kẻ vô gia cư cũng có thể được ăn uống đầy đủ, với tất cả chỗ ở tạm bợ và súp thừa, nhưng những người ăn nó thường không quan tâm đến thức ăn. Và kẻ buôn bán ma túy thường không phải là kẻ vô gia cư, chúng cần phải tạo niềm tin trong hoạt động buôn bán.

Anh chà mũi. Đây có vẻ không liên quan gì đến ma túy, có lẽ gã này chỉ đơn giản đứng nhầm bên, có lẽ ông ta đã xuất hiện sai nơi, nhầm thời điểm và bị một gã nào đó lừa. Có lẽ anh sẽ không bao giờ biết rõ, nhưng khốn kiếp, anh ghét sự bí ẩn.

Vài cậu bé đạp xe đạp trẻ con đi ngang qua “Cháu đi qua đây được không ạ, chú thám tử?”

Marc đứng lên “Được” chẳng có gì anh không thể làm, cần phải lờ mờ chút tin tức. Có lẽ pháp y có thể đưa ra được một cái tên, nhưng nếu không thì họ cũng sẽ biết được về nạn nhân nhiều như họ muốn thôi.

Trong khi chờ đợi, anh có 4 người phụ nữ cần thẩm vấn. Sau khi theo dõi thi thể được cuộn lại và mang đi, anh liếc nhìn Shannon “cậu có muốn làm vài cuộc thẩm vấn không?”

Viên thám tử trẻ liếc về phía đám phụ nữ “Cho đến lúc nào tôi không phải nói chuyện với bà đang náo loạn kìa. Chúa ơi, bà ta không thể dừng nói nếu tôi đến đó”

“Chỉ làm sơ sơ thôi. Tôi sẽ liên lạc với họ vào ngày mai” Anh có thể yêu cầu họ xuống Quận 8, nhưng anh không muốn làm gắt với họ trừ khi phải thế. Những người phụ nữ trẻ này tất cả chỉ tầm 20, đã đến đây để mong có thời gian yên bình và thư giãn. Họ chưa bao giờ chứng kiến vụ giết người nào trước đó, vì vậy anh có thể hiểu tại sao họ khóc.

“Hãy đối xử tử tế với họ” Marc nói thầm với Shannon khi họ tiến lại gần “họ cần xoa dịu chút ít”

Shannon liếc nhìn Marc một cái sắc lẹm. Trong trường hợp thanh tra không để ý, anh ta da đen và đám nhân chứng kia là da trắng? Xoa dịu à? Anh ta có điên không?

Nhưng dù Shannon tham gia điều tra chỉ vài tháng, anh cũng đã nghe được vài điều. Chastain là loại người kín tiếng, nhưng lại rất được ưa thích ở Sở. Anh là người thẩm vấn giỏi nhất và luôn được kính trọng, vì khi cần anh có thể là một người rất dễ thương, hòa khí và có thể giữ bình tĩnh trước những nhân chứng cuồng loạn nhất, nhưng anh cũng là người thực sự cứng đầu với những tên tội phạm

“Chastain”- một thám tử nói- “là một gã sắc như dao”. Nếu theo nghĩa đó, Shannon nghĩ, thì Marc không phải là loại người chỉ giống như con dao bỏ túi của hầu hết đàn ông mà là con dao dùng để giết người

Phải, đó chính là chân dung của Chastain, đúng thế. Một chiến binh sắc bén nhưng luôn mềm dẻo và có kiểm soát, âm thầm và có thể giết người

Shannon cũng liếc nhìn phong cách của Chastain một cách vui thích. Chúa ơi, nhìn anh ta xem, rõ ràng vừa mới ra khỏi giường, chưa cạo râu, đôi mắt vẫn còn thâm quầng, nhưng anh ta vẫn mặc chiếc quần âu là li trắng tắp, áo phông drapery, một chiếc áo khoác màu kem. Ngay cả đôi chân không vớ của anh ta trông cũng tuyệt, như thể anh ta đã chuẩn bị sẵn để mặc nó vậy. Giờ thì, đó chính là phong cách thời trang.

Họ tiến đến đám phụ nữ trẻ và tự giới thiệu. Shannon để ý thấy giọng của Chastain thay đổi, trầm hơn, dễ thương hơn. Những người phụ nữ tự động tiến đến gần anh ta, mắt dán chặt vào khuôn mặt anh ta. Ngay cả người phụ nữ có vẻ như không còn bình tĩnh nữa. Nhẹ nhàng, Chastain tách nhóm phụ nữ đó, thẩm vấn 2 người và để Shannon nói chuyện với 2 người còn lại. Cô gái đó vẫn còn khóc, mặc dù ít ồn ào hơn. Anh

nghe Chastain nói giọng nhẹ nhàng, dịu dàng, chỉ to hơn tiếng thì thầm. Và trước khi Shannon nghĩ nhiều hơn đến chuyện hỏi tên, anh nhận ra cô gái mít ướt đó đã trả lời mọi câu hỏi của Chastain với tiếng nấc nghẹn, nhưng rõ ràng là bình tĩnh hơn

Sau 5 phút mọi chuyện đã trở nên rõ ràng. Các nhân chứng được cảnh sát tuần tra đưa về khách sạn, đám đông giải tán, các phương tiện truyền thông được cung cấp đủ thông tin cho câu chuyện không có bất kỳ chi tiết kích động nào, con phố trở lại vẻ đông đúc thường lệ. Buổi sáng đã mang đám người khác đến khu Quarter: những người mua sắm, giao hàng, những khách du lịch cảm thấy an toàn hơn dưới ánh mặt trời hoặc đơn giản không quan tâm đến cuộc sống về đêm.

Marc âm thầm rửa bậy khi nghĩ đến đồng giấy tờ phải làm. Anh muốn về nhà và lăn vào giường, nhưng anh đã quá giấc ngủ. Lấy tay chà mặt, nhận rõ những sợi râu mọc dài. Đồng giấy tờ có thể đợi cho đến khi anh tắm và cạo râu.

“Có muốn đi nhờ xe không?” Shannon nói, bước đi bên cạnh Marc “Anh muốn về nhà hay đến ga?”

“Về nhà trước, sau đó đến ga. Cảm ơn vì đã cho đi nhờ” Họ tiến đến xe của Shannon và Marc yên vị trong ghế sau

“Vậy anh đã làm gì trong quân đội?” Shannon hỏi “ý tôi là anh đã lưu ý đến quần áo rằn ri”

“Hải quân. Ngay sau khi rời trung học. Đó là cách tôi có thể vào đại học”

“Phải” Shannon cũng theo cách đó. Thật là cảm giác lạ lùng khi thấy họ có điểm chung, một gã da đen luôn muốn phát điên lên vì đám hàng xóm tồi và một gã da trắng sành điệu sống trong một gia đình quý tộc Pháp cổ.

Không bị tắc đường, họ chỉ mất chưa đến 1 phút đã đến St. Louis. Shannon lái xe chậm lại “Rẽ trái” Chastain nhắc “ngôi nhà ở phía bên phải, gần giữa khối nhà, cổng xanh”

Shannon đỗ xe ngay giữa cổng xanh. Đây là ngôi nhà mang đúng phong cách đặc trưng khu quảng trường, chiếc cổng to được đặt giữa những bức tường chắc chắn dành khoảng sân riêng cho ngôi nhà. Những ngôi nhà của tầng lớp quý tộc Châu Âu được xây lấy sân là trung tâm, hướng thẳng ra vườn của họ chứ không phải ra phố. Những ban công dài kéo dài ra cả vỉa hè, ban công tầng 3 đóng vai trò là mái che cho ban công tầng 2. Những cánh cửa chớp sơn trắng ép vào đôi cánh cửa kiểu Pháp đang mở trên ban công tầng 3 và Shannon có thể nhìn thấy 2 chiếc ghế dựa và một chiếc bàn. Cạnh đó treo 2 cây dương xỉ um tùm.

“Dương xỉ à?” Shannon không thể giữ giọng mình bình tĩnh. Chastain vẫn chưa lập gia đình và hình ảnh cây dương xỉ thật là không bình thường đối với một gã độc thân hấp dẫn.

Chastain cười khúc khích “Thư giãn đi. Chúng là món quà từ một người bạn gái cũ. Phụ nữ thích chúng, vì vậy tôi giữ chúng. Chúng cũng không gây ra rắc rối gì. Tôi chỉ việc tưới nước thôi”

Mẹ của Shannon cũng có những cây dương xỉ, vì vậy anh biết rõ có nhiều thứ cần quan tâm hơn là chỉ tưới nước. Anh nhếch mép cười, tưởng tượng ra cảnh những người phụ nữ của Chastain cố gắng giữ cho cây dương xỉ tươi tốt, bón phân, tỉa tót và tưới nước. Có lẽ anh cũng nên có vài cây dương xỉ.

“Cậu có muốn uống cà phê không?” Chastain hỏi “Hay cậu muốn về nhà?”

“Không, chẳng có việc gì làm bây giờ. Cà phê nghe hay đấy”

“Thế thì đi nào”

Hơi ngạc nhiên vì lời mời nhưng cũng nhận ra có cơ hội để tìm hiểu thêm về bạn đồng hành, Shannon bước ra khỏi ô tô. Chastain không khóa cổng, và họ đi bộ theo một lối đi được lát gạch dài và hẹp. Một bóng đèn vẫn còn sáng trên lối đi. Khoảnh sân hiện ra trước mặt họ và trong ánh sáng mờ của rạng đông, Shannon ấn tượng mạnh với vườn rau cỏ xum xuê và những bông hoa tỏa hương thơm ngát.

Chastain rẽ phải và bật đèn cầu thang “Tôi đã sửa ngôi nhà thành 4 căn hộ khác nhau” anh nói “đó là cách duy nhất có thể cố gắng bảo dưỡng. Căn hộ này là của tôi”

Khi đến ban công tầng trên, anh mở khóa một cánh cửa khác, tiến lên bật đèn và mời Shannon vào trong

Shannon nhìn quanh, thích thú. Trần nhà rất cao, ít nhất là 12feet, sàn nhà được lát gỗ cứng, ngoại trừ vài chỗ trải thảm. Một cái quạt trần đang quay lười biếng. Hầu hết đồ gỗ trong căn hộ của Chastain mang phong cách cũ và Shannon nghĩ nó phải có từ thời bà của anh ta, dù đây đó vẫn có đồ mới được thêm vào. Căn hộ sạch sẽ và gọn gàng, dù có vài tờ báo vứt dưới sàn bên cạnh chiếc ghế lười, một tách cà phê dở đặt trên bàn cạnh đèn ngủ, những cuốn sách vứt lung tung

“Không ti vi à?” Shannon thốt

“Nó ở trong tủ ấy” Chastain nói, hất cằm về đồng hồ gỗ “bà tôi yêu những viên xà phòng nhưng bà từ chối để ti vi ra ngoài để bạn bè có thể thấy rằng bà đã có một cái. Nhà bếp đi qua đây”

Anh dẫn Shannon đi theo một lối nhỏ bên trái phòng khách, đẩy cửa vào nhà bếp. Đó là một căn phòng vuông, có đầy đủ đồ dùng, thật ngạc nhiên là nó vẫn trong trạng thái được dùng thường xuyên. Tủ lạnh, lò vi sóng, lò nướng, máy pha cà phê, máy nướng bánh. Shannon có ấn tượng Chastain là loại người thích ăn ngon và anh ta muốn mọi thứ thật sẵn sàng để các cô bạn gái nấu ăn cho anh ta. Một chiếc bàn gỗ được đặt cạnh tường với 2 chiếc ghế.

Chastain cho cà phê và nước vào máy pha “Hãy tự nhiên như ở nhà nhé. Tôi sẽ ở phòng khác trong lúc chờ cà phê. Cậu đói không?”

“Tôi có thể ăn à”

“Có vài chiếc bánh trong tủ lạnh ấy. Bánh bột ngô ở trong lò nướng”

Một giây sau, Shannon nghe thấy tiếng nước từ vòi hoa sen xả xuống. Anh không muốn đặt những chiếc bánh nướng vào lò quá sớm, vì vậy anh đi bộ qua chiếc cửa kiểu Pháp bước ra ban công. Chiếc xe của anh được đậu ngay phía bên dưới. Bên trái, đèn ở các cửa sổ bên cạnh vẫn để sáng, vì vậy anh nghĩ đó chính là phòng ngủ của Chastain

Shannon nghĩ về nơi anh đang ở, với những bộ quần áo bẩn vắt trên sàn, cốc chén bẩn trong chậu rửa và vết bẩn xuất hiện khắp nơi. Nếu anh có bạn gái đến chơi, anh sẽ tổng tắt cả những bộ quần áo bẩn xuống dưới gầm giường hoặc kho, dấu chén bẩn trong lò, cố gắng hết sức phủi bụi mọi thứ và thường mất đến một can chất làm thơm phòng để dấu đi mùi của những chiếc tất bẩn chưa giặt. Chastain có thể mang một em đến đây bất cứ lúc nào anh ta thích mà không phải lo lắng xem nơi ở của anh ta trông như thế nào.

Chúa ơi, đây thật đáng sống. Không có gì quá lòi cuồn và mọi thứ đều có vẻ cũ, nhưng anh cực Chastain hấp dẫn các em như nam châm. Cái cách anh ta ăn mặc, cái cách anh ta sống...phụ nữ thích những gã như vậy.

Lan man, anh không nghe thấy tiếng tắt vòi hoa sen. Vài phút sau, anh giật mình khi Chastain bước ra ngoài ban công, râu đã được cạo sạch sẽ, mái tóc đen ngắn ẩm ướt. Anh ta mặc chiếc áo lót trắng làm bằng tơ sợi mỏng tang

“À, khốn kiếp thật” Shannon nói, tự ghê tởm bản thân “tôi quên mất có một ngôi sao”

“Tôi đã thêm giúp anh vào danh sách đó rồi” Chastain trả lời

Shannon cảm thấy lúng túng “tôi chỉ...Chúa ơi, nơi đây thật tuyệt, phải không? Ngôi nhà và mọi thứ. Và tôi để ý cái cách anh nói chuyện với nhân chứng, giống như anh đến đặt tay lên vai họ và nói ‘nào, nào’. Những người phụ nữ đó thật rắc rối, phải không? Ý tôi là, 30 giây sau khi anh làm thế, cô gái đó bắt đầu ngừng khóc và nói chuyện. Tôi nghĩ cô ta đã đổ rạp trước anh rồi”

“Họ xứng đáng được chăm sóc” Chastain bình tĩnh nói “Họ không làm điều gì sai cả và họ bị sốc. Họ không có vinh dự được thấy cái mà anh và tôi chứng kiến hàng ngày” bên trong bếp, có tiếng kêu báo hiệu của lò nước và hai người đàn ông bước vào trong.

Chastain lấy 2 chiếc cốc từ tủ và rót cà phê vào. Anh làm việc này rất mạnh mẽ, theo đúng cách mà hầu hết mọi người ở New Orleans vẫn làm, và mùi cà phê bay ngào ngạt. tiếp theo, anh đặt bánh vào 2 chiếc đĩa, cho chúng thêm ít đường và đưa chúng cho Shannon. Shannon đặt hai chiếc đĩa xuống chiếc bàn gỗ nhỏ “Không có bánh Pop-Tarts”, anh đùa

“Một người bạn gái...”

“...đã làm nó cho anh” Shannon kết thúc và cười to

“Phải. Họ đã làm phòng khi tôi không có thời gian chuẩn bị cho những bữa sáng thông thường”

“anh có bao nhiêu cô bạn gái thế?”

“tôi có rất nhiều bạn là phụ nữ. tôi không hẹn hò với tất cả bọn họ”

Shannon hiểu ngay thông điệp. Một quý ông không khoe khoang về các cô bạn gái của mình

Shannon trầm nghĩ, chỉ vài giờ qua anh đã khám phá ra bao điều về Chastain. Xem anh ta làm việc, cách anh ta nói chuyện với nhân chứng, cách anh ta sống, ăn mặc và chăm sóc bản thân, Shannon bất chợt biết cách một người đàn ông nên sống như thế nào “tôi cực kỳ thích rất nhiều phụ nữ thích anh, phải không?”

“Tất nhiên”

Tất nhiên nó là vậy rồi. Thái độ. Thái độ chính là mọi thứ cần thiết. Shannon cảm thấy ghen tở. Nếu anh tạo ra vài thay đổi, anh có thể kéo theo rất nhiều phụ nữ cùng anh

“Tên cậu là gì?” Chastain hỏi khi ăn gần hết chiếc bánh

“Antonio”

“Được rồi, Antonio, cậu phải thấy rằng nhân chứng đã rất ba hoa, họ không cần bất cứ ai đến gây sự với họ thêm nữa. Làm họ bình tĩnh, cho họ cảm giác an toàn và giữ mọi thứ bình ổn” anh dừng lại một chút “Hãy tưởng tượng rằng cậu có hai đứa con đang ở một nơi nào đó đáng nhẽ không nên ở, và chúng thấy chuyện gì đó. Nếu chúng sợ, chúng sẽ nói dối để che đậy tội lỗi vì chúng biết cha mẹ chúng sẽ nổi điên lên khi biết chuyện. Hãy cam đoan với chúng. Nếu có thể, hãy tự đi nói chuyện với bố mẹ, có thể họ sẽ không trừng phạt con cái. Anh/chị không thể có mọi thứ mình muốn”

Shannon biết các kỹ thuật khai thác nhân chứng; giới thiệu bản thân để nhận được sự thông hiểu, thậm chí là thông cảm. Có lẽ bạn đang nói chuyện với một gã bạn biết rõ hắn đã đánh vợ đến chết. Bạn hãy nói “Chúa ơi, tôi biết anh cảm thấy thế nào. Đôi khi vợ tôi làm mất mặt tôi và tôi chỉ muốn tổng mục xuống hố, anh biết đấy” Đừng ngại nói dối, có ai biết chuyện đó đâu. Hắn đang sợ, hắn đang lo lắng, hắn mất kiểm soát và giết vợ mình và hắn không nhìn thấy gì ngoài rắc rối. Một giọng nói thân mật có lẽ là tất cả những gì hắn cần để giải tỏa. Chastain đã nói đúng với cái giọng thân mật, đầy thông cảm rót đường vào tai nhân chứng như vậy. Người ta có lẽ đã không điều khiển được chân mình, bước đến chỗ anh ta và bắt đầu nói chuyện

“Anh có thường xuyên theo đuổi những vụ như thế này không?” anh nghiêm túc hỏi Chastain

“Mỗi khi đại úy muốn tôi làm việc đó” Giọng của Chastain không cảm xúc “nếu chúng ta có một ID, tôi sẽ tìm hiểu về gia đình ông ta. Họ có lẽ không quan tâm, nhưng ít nhất họ có thể chôn cất cho ông ta”

“Anh có nghĩ ông ta bị tâm thần?”

Chastain nhún vai “Ông ta không giống người nghiện, cũng không phải kẻ đói ăn Vài kẻ vô gia cư có gia đình, những người sẽ chu cấp cho họ. Điều đó sẽ dễ dàng hơn là chăm sóc một người bệnh tâm thần. Chỉ đơn giản là vứt họ ra đường”

Shannon gật đầu. Vụ án này không phải là vụ bất thường. Trở lại những năm 70 hoặc 80, một nhóm các nhà cải cách xã hội đã ra tòa nhận về những bệnh nhân được thả ra từ những viện tâm thần và chứng minh rằng họ hoàn toàn có ích cho xã hội. À thì đúng là họ có ích cho đến khi nào vẫn được uống thuốc. Vấn đề là những người điên chỉ dùng thuốc khi họ sống trong môi trường có kiểm soát, như các viện tâm thần chẳng hạn. Nếu đặt họ trong thế giới thực, rất nhiều người trong số họ sẽ bỏ thuốc và vượt tầm kiểm soát của gia đình. Nếu căng thẳng dâng cao, rất nhiều kẻ tâm thần sẽ kết thúc cuộc đời trên đường phố, không thể giữ nổi một công việc hoặc thậm chí nói chuyện bình thường. Họ lảm nhảm, nguyên rửa mọi người, đi tiểu nơi công cộng. Họ không thể tự bảo vệ mình trước bạo lực đường phố, nằm vạ vật như dùng thuốc kích thích và bị phạm tội

Có cái gì đó trong giọng nói của Chastain đã cảnh báo Shannon, một tông giọng lạnh lùng “Anh đã say xỉn hả?”

“Chưa đâu. Nếu hóa ra gã đó có gia đình vốn quan tâm đến hắn thì tôi sẽ say”

Đó là tông giọng dừng dừng, nhưng một cơn rung mình bỗng chạy suốt sống lưng Shannon. Có vẻ như nét lịch sự của Chastain chỉ là vẻ bề ngoài, nếu say anh ta sẽ trở thành con người hoàn toàn khác.

Chastain đứng lên thu dọn đĩa, tráng qua chúng rồi cho vào máy rửa. sau khi đổ đầy lại 2 cốc cà phê, anh nói “ cứ mang theo cà phê, chúng ta sẽ có vài việc bàn giấy để làm đấy”. Cả hai bọn họ đều lúng túng.

Marc ghi nhớ thật kỹ lưỡng. Nếu có thời gian, anh nhất định sẽ quan tâm đến vụ này nhiều hơn thông thường một chút. Chỉ vì một điều, anh muốn tìm ra gã đang sở hữu khẩu Glock 17 này là ai, sống ở đâu và có cái quái gì đã khiến gã phải kết thúc cuộc đời.

5. Chương 5

“Anh định xử lý cái xác như thế nào?”

“Thuê xe lái đến Mississippi, thả hắn trôi sông. Chúng ta sẽ tiến hành nó như một vụ trộm. có ai đó sẽ tìm ra hắn trong một ngày hoặc hơn”

“Cái gì?” Người đàn ông thứ nhất ngồi trong chiếc ghế da lớn, giá của chiếc ghế đó có khi gần bằng giá chiếc ô tô loại trung “Sao anh không vứt quách hắn xuống một nhánh sông nào để cá sấu nuốt hắn luôn?” Ông ta đang điền tiết

Người đàn ông đứng đối diện bàn kiên nhẫn lắc đầu “Ông sẽ không muốn nhóm của hắn thấy mất người và bắt đầu tò mò xung quanh để tìm hắn đấy chứ. Có thể xảy ra lắm chuyện lằng nhằng.

“Medina là CIA. Điệp viên không được phép hoạt động trong đất nước này”

Giống như quy định- và luật lệ- không bị phá hàng ngày vậy, người đàn ông thứ hai mệt mỏi nghĩ. Chắc chắn rồi, điệp viên không được hoạt động trong biên giới đất nước mình. Nhưng gã nào lại để cho điều đó cản trở chứ? Không được hoạt động chính thức, chắc chắn rồi. Ông ta thậm chí còn không thêm phản ứng lại, chỉ nói nhẹ nhàng “Tìm kiếm Medina sẽ không diễn ra như một cuộc điều tra chính thức. Và Medina là một điệp viên phi chính thức (nguyên văn: contract agent) chứ không phải trực thuộc hoàn toàn vào CIA, vì vậy hắn cũng còn làm việc cho những người khác nữa. CIA là mối quan tâm cuối cùng của tôi. Cứ đưa cho họ một cái xác là họ biết chuyện gì xảy ra với hắn. Ông nói Medina là một gã chuyên đi dọn phân, nhưng từ những gì tôi nghe ngóng, thì hắn không bao giờ để chuyện xấu ảnh hưởng đến con trai. Tôi chỉ muốn không có gã nào cứ đi khắp nơi đánh hơi rình mò để tìm kiếm “thằng bạn cũ”

“Tôi chưa bao giờ nghe bất kỳ điều gì về một đứa con trai” người đàn ông đầu tiên nói, tỏ ra quan tâm. Ông ta liếc nhìn vào tấm ảnh đóng khung đang đặt trên bàn, trong bức ảnh đó có những khuôn mặt đang tươi cười, rất đáng yêu. Gia đình đối với ông luôn cực kỳ quan trọng. Là một người đàn ông trẻ, ông ta không muốn gì hơn là nhận được sự ủng hộ của cha và làm cho ông tự hào. Ông ta không dám hy vọng con trai của Rick Medina sẽ không có những suy nghĩ như vậy

“Không nhiều người biết chuyện này. Tôi chỉ nghe vài lời thì thầm về một tay quen biết hắn, và hắn chịu tiết lộ là vì chúng tôi đã làm vài vụ cùng nhau”

“Anh có thể tìm xem thằng nhóc sống ở đâu và trông như thế nào không?”

“Không thể đâu” người đàn ông thứ hai lắc đầu “tôi không có những đầu mối liên lạc, mà ngay cả có thì một yêu cầu kiểu đó cũng khiến tôi ngủ chỉ trong vòng 1 giờ. Tôi đề nghị ông nên để yên chuyện này. Đừng làm bất kỳ điều gì gây thêm sự chú ý về phía chúng ta”

“Sẽ thế nào nếu anh phạm sai lầm, để lại một dấu vân tay hay gì đó?”

“Tôi không làm thế. Chúng tôi đều đeo găng tay, không có súng, lửa đốt hay quần áo. Chẳng có gì dẫn mọi người đến Medina cả. Nếu ông quá lo lắng về điều đó, đáng lẽ ông nên sử dụng ai đó khác để diệt Whitlaw”

“Không ai khác có thể lại gần được hắn. Hắn quá giỏi. Tôi cần một ai đó cũng giỏi như thế” Người đó phải là Medina. Khốn thật. Đó là một khúc xương khó gặm-không gia đình để được quan tâm, không bị cóm để ý. Medina thích hợp với những tình huống phức tạp, nhưng không thể được giúp, đặc biệt là bây giờ. Ít nhất hắn cũng có một công việc để làm, một cái gì đó khiến những kẻ đội vương miện kia không thể có được. Gã đã phải bịa ra một câu chuyện hay để đẩy Medina vào cuộc săn, nhưng một khi vụ giết người xảy ra, Medina sẽ bị chuyển đi, vì nếu hắn tìm ra mình bị lợi dụng-well, đó sẽ thật sự bị kịch.

Người đàn ông thứ nhất thở dài, chậm chậm lấy tay vén màn cửa sổ để nhìn ra một bãi cỏ được cắt tỉa cẩn thận. Sẽ không ai quan tâm đến cuộc viếng thăm này, vì ông ta thường phải đón tiếp hàng dài những người đến thăm, mọi người đến và đi, hỏi về những sở thích, những nghĩa vụ phải thực hiện. Dù vậy, toàn bộ công việc này khiến ông ta khó chịu. Ông ta đã nghĩ đến chuyện từ bỏ nó vài năm trước. Dù vậy ông ta đã học được một bài học. Ngừng lại nghĩa là thua. Medina đã là kẻ thua chung cuộc, ông ta rất tiếc, nhưng không thể dừng lại.

“Người của anh thế nào?” ông ta hỏi, tự hỏi liệu họ có phải là kẻ thua chung cuộc không

“Tôi có thể bảo đảm. Không ai trong số chúng biết được thậm chí là tên. Chúng chỉ đang làm việc thôi. Tôi đã giữ mọi thứ yên ả”

“Tốt. còn quyền sách thế nào”

“Không có dấu hiệu nào”

“Khốn kiếp” ông ta bật ra. Chừng nào quyền sách còn chưa được tìm ra, ông ta chưa thể cảm thấy an toàn. Chẳng biết cơn điên nào đã khiến Dexter Whitlaw muốn tạo một cú “hit”? Quyền sách đó chính là bằng chứng chống lại ông ta và nó có vẻ như cũng không ảnh hưởng nhiều chừng nào ông ta vẫn ở trong vỏ bọc. Nhưng Whitlaw đã chỉ ra rằng hắn có ít thứ để mất hơn một ai đó nếu sự thật được tìm ra, và cái người gọi là “ai đó” sẽ phải trả một số tiền để lấy lại quyền sách. Hắn hầu như đã đi đúng hướng. Nhưng khi ai đó có những lựa chọn khác, thì anh ta đâu có tự mình bó hẹp theo luật lệ đâu “Hắn còn có thể để nó ở đâu được chứ?”

“Tôi nghi hắn có thể đã sử dụng kết an toàn” Người đàn ông thứ hai nói. Tên gã là Hayes. Gã trông to lớn, chắc nịch “Hắn đi vòng quanh liên tục, và hắn muốn nó ở nơi có thể lấy ra một cách dễ dàng, cộng với việc ông phải trả tiền cho những hộp kiểu đó hàng năm. Một thứ gì đó tương tự như những tủ đựng đồ ở ga chẳng hạn. Nhưng cũng rất có thể hắn sẽ giao cho người mà hắn tin tưởng giữ gìn, có thể là một người bạn hay một ai đó trong gia đình”

“Whitlaw là một người lạ trong gia đình mình. Hắn đã rời bỏ vợ và con gái từ cách đây 20 năm”

“Địa chỉ gần đây nhất của họ là ở đâu?” Hayes hỏi nhanh

“Một nơi nào đó ở West Virginia, nhưng họ đã không còn ở đó nữa. Tôi nghe nói họ đã chuyển đến Ohio nhiều năm trước, nhưng không biết nơi cụ thể họ sống”

“Whitlaw có thể biết nơi họ sống. Hắn có thể gửi cuốn sách cho họ trước khi bắt đầu cố tổng tiền ông. Mọi thứ thường được lên kế hoạch và sắp đặt trước”

“Đúng vậy, đúng vậy” hoàn toàn rõ ràng đó là kế hoạch chu đáo, người đàn ông đầu tiên quay người lại

“Ông có số thẻ an ninh xã hội của họ, hoặc kiểm tra mã số thuế?”

“Điều đó có thể để lại dấu vết...”

Hayes gật đầu. phải, nếu nó...được tiến hành chính thức, thông qua các kênh chính thức, nhưng thật ngu ngốc nếu làm thế “cho tôi biết tên và ngày sinh của họ, tôi sẽ lấy thông tin...và tôi sẽ không để lại dấu vết”

“Nếu anh chắc chắn....”

“Tôi chắc chắn”

“Đừng hành động mà không bàn báo trước với tôi. Tôi không muốn hai người phụ nữ bị giết không cần thiết”

Sau khi Hayes rời khỏi, thượng nghị sỹ Stephen Lake cũng rời khỏi văn phòng và đi theo chiếc cầu thang bộ rộng hình tròn lên tầng hai. Những chiếc thảm dày sang trọng khiến tiếng bước chân của ông ta trở nên vô hình, thành cầu thang bằng gỗ mun lấp lánh những tia nắng mùa hè. Không khí thật tuyệt diệu thoang thoảng lẫn với mùi thơm của những bông hoa tươi được cắt trong vườn nhà. Đó là...và ông ta dừng lại trong khoảnh khắc để tận hưởng cảm giác thoải mái của cuộc sống tuyệt đẹp

Ông ta yêu căn nhà này, ngay từ khi đủ tuổi để biết đánh giá cái đẹp của nó và mọi thứ bên trong. Ông ta nhớ khi còn là một đứa trẻ đã thường nhìn cha cúi người lau những ngón tay lên chiếc kính mắt Glossy, chọn những gạch lát đá tự nhiên trong phòng nghỉ, nơi đây chứng minh cho sự khá giả, và quan trọng hơn chính là quyền lực của ông. Ngược Stephan thất vọng với cảm xúc khi ông nhận ra giờ đây ông cũng cảm thấy y như vậy. Ông cũng đang cảm thấy giống như cha. Ông đánh giá cao chùm đèn thủy tinh được những người thợ Châu Âu giỏi nhất sáng tạo bằng tay, đồ gỗ được nhập từ Châu Phi và Bắc Mỹ, những bức tranh quý treo trong khung khảm vàng, thảm dày hàng tấn ngăn những cơn lạnh rừng mình của mùa đông Minnesota.

Ông đã chơi đùa trên bãi cỏ được cắt xén cẩn thận trong suốt tuổi thơ, cùng với anh trai, William. Hai người thường xuyên chơi trò cao bồi và da đỏ, lấy những que dài giả làm súng và bắn “bang bang!” vào nhau cho đến khi khản cổ. Đó là những ngày tuyệt diệu. Đồ ăn luôn tươi nguyên, những lát chanh mát giúp họ tỉnh ra sau một ngày chơi đùa như giặc trong cái nóng của mùa hè và những cốc sô cô la nóng giúp họ ấm thân nhiệt sau những giờ chơi ngoài tuyết. Trong nhà luôn phảng phất mùi thơm của điều xì gà của cha, thượng nghị sỹ luôn liên hệ nó với mùi của quyền lực; mùi nước hoa thơm ngát ngọt ngào của mẹ mỗi khi bà ôm ông và William và hôn vào má họ. “Những hoàng tử bé nhỏ của mẹ”- bà luôn gọi họ thế.

Mẹ họ luôn yêu con cái vô điều kiện, còn cha thì nghiêm khắc hơn. Vẻ nghiêm nghị và khó chịu của ông luôn khiến các cậu bé sợ. Nhưng William đã tìm ra cách làm hài lòng cha nhanh hơn Stephan. Đương nhiên William lớn hơn, nhưng anh cũng thường thận trọng và có trách nhiệm hơn. Stephen là một cậu bé thông minh hơn nhưng lại nhút nhát hơn anh trai nên thường ít khi thể hiện sự thông minh trước mặt cha. William đã thường ngăn cản sự trừng phạt giáng lên đầu Stephan, thay Stephan chịu những cơn la rầy và những quả cáp cho em theo đúng cách anh trai, đó là do cha họ thường mất kiên nhẫn với tính e thẹn của Stephan.

Stephan lớn lên không mong muốn gì hơn là làm hài lòng cha, trở thành người đàn ông khiến cha tự hào. Ông muốn trở thành người giống cha, khiến người ta vừa sợ vừa kính trọng, khuôn mặt nghiêm nghị nhỏ nhắn luôn khiến người khác kính sợ và luôn được tin tưởng. Tuy nhiên, William mới là “hoàng tử” người thừa kế, vì vậy William đã nhận được mọi chú ý từ cha. Stephen không thể nói lòng tin của cha đã đặt sai chỗ, vì William thật...tuyệt vời. Đó là từ duy nhất có thể miêu tả về anh. Anh không bao giờ chối tội hay lỗi lầm phạm phải, thay vì đó anh luôn làm việc như trâu để vượt qua những điểm yếu của mình. Ngay cả với những trách nhiệm được đặt trên vai, anh vẫn luôn vui vẻ, cười đùa và trêu chọc mọi người

Cái chết của William ở tuổi 27 đã tàn phá gia đình này. Mẹ của Stephan không bao giờ phục hồi sau cú sốc đó, và sức khỏe của bà ngày càng trở nên tồi tệ. Bà chết 4 năm sau đó. Cái chết của William cũng hạ gục hoàn toàn cha ông. Vượt lên trên nỗi đau buồn, Stephan đã cố gắng làm việc chăm chỉ hơn để khiến cha ông có thể tự hào. Ông đã thi đỗ vào trường luật, học chăm hơn và dành nhiều thời gian nghiên cứu hơn các bạn học, và tốt nghiệp thủ khoa. Ông đã cưới một phụ nữ trẻ đáng yêu ngọt ngào trong một gia đình danh giá nhất New Hampshire và buộc mình phải trở thành một người chồng đáng yêu, hào phóng và ngọt ngào. Họ có hai con, một trai và một gái, và Stephan chứng kiến ông bố sắt đá của ông tan chảy hoàn toàn trước các cháu nội.

Stephan bắt đầu sự nghiệp chính trị bằng cách làm việc cho văn phòng địa phương, như lời bố ông khuyên bảo; đó là cách tạo lập nên những cộng sự trung thành. Làm chủ trương lý luận một nhiệm kỳ, ông tiến đến làm việc cho cơ quan lập pháp bang như một đại diện, rồi sau đó làm việc cho thượng viện bang. Với kinh nghiệm 12 năm làm chính trị ở địa phương và bang, ông chớp ngay lấy cơ hội khi một đại diện Mỹ về hưu và xin vào làm cho văn phòng của ông ta. Stephan làm mọi việc rất hiệu quả và kiên nhẫn chờ thời, quan sát các thượng nghị sỹ để tìm ra điểm yếu của họ. Khi một người bị phát hiện có liên quan đến scandal tình dục, Stephen tiến hành các bước đi của mình và ra tranh cử trong cuộc tuyển cử tiếp theo. Ông trở thành Thượng nghị sỹ Mỹ vào tuổi 41 và từng bước vững chắc xây dựng danh tiếng và quyền lực của mình

Lắc đầu ra khỏi cơn mơ mộng, thượng nghị sỹ Lake trèo lên tầng tiếp theo, rồi đi bộ xuống một căn phòng

rộng ở phía sau ngôi nhà. Ông nhẹ nhàng mở khóa, bước vào “Hôm nay ông ấy thế nào?”

“Ông ấy ăn rất tốt” cô y tá nhẹ nhàng trả lời. Cinda Blockett là một người phụ nữ ngọt ngào, chăm sóc cha ông như với một đứa trẻ. Chồng cô, James cũng là một y tá được cấp bằng hành nghề, chịu trách nhiệm trông coi cả 1 cùng cô và bế bồng ông khi cần thiết

James đã bế Walter William Lagte tới cửa sổ phòng lớn, tầm nhìn ở đây thật tuyệt vời: nhìn ngay xuống bãi cỏ và chiếc hồ xanh ngắt bên ngoài với những con công đang khoe mẽ. Stephan đặt một chiếc ghế ngồi cạnh và đặt tay lên tay cha “Chào buổi sáng” ông khẽ nói, đợi thêm một giây xem có bất kỳ dấu hiệu nhận biết nào của cha như cái chớp mi không, rồi ông bắt đầu nói chuyện về những tin tức mới nhất. Ông nói với cha về công việc chính trị, kinh doanh và cả khoa học. Ông không biết liệu cha có thực sự nghe và hiểu những gì ông nói không, nhưng ông sẽ không từ bỏ

Ông ngồi cạnh cha hơn 1 giờ đồng hồ, ra hiệu cho Cinda và James cứ đi ăn. Cha sẽ không bao giờ được để một mình. Các y tá được chia thành 3 ca chăm sóc ông, giữ cho ông ăn, tập các bài tập duy trì cơ bắp, thay đồ, tắm rửa. Họ phải giúp ông luôn được thoải mái, bật các bản nhạc và các chương trình ti vi ông thích, đọc sách cho ông nghe hoặc bật sách nghe. Nếu còn bất kỳ phần não nào còn tốt sau cú đột quỵ giết ông 11 năm trước thì Stephan hy vọng sẽ làm mọi cách có thể để đánh thức, giúp cho cha ông luôn hạnh phúc nhất trong hoàn cảnh này

Giờ đây ông đã là một trong những người được kính trọng nhất, có quyền lực nhất ở Washington và ông không bao giờ biết liệu cha có tự hào về ông không

Khi Cinda và James quay lại, Stephan đã rời khỏi phòng, Raymond đã đứng đợi sẵn như để thưởng nghị sỹ biết rằng ông ta đã có mặt. Raymond Hilley, 69 tuổi, đã làm việc cho gia đình Lake suốt 50 năm qua. Stephan không thể nhớ có lúc nào mà Raymond không ở đó, là cánh tay phải của cha ông, ông và William coi Raymond như một ông chú. Khi William chết, Raymond đã ngồi xuống sàn khóc, nước mắt ràn rụa trên khuôn mặt méo mó

11 năm trước, khi bị kịch đánh ngã Walter William Lake và Stephan trở thành chủ gia đình, các kỹ năng và lòng trung thành của Raymond đã chuyển cả sang cho ông.

“Xuống văn phòng tôi đi” thượng nghị sỹ nói, vở vai Raymond như cha ông vẫn thường làm, một dấu hiệu của tình bạn

Cà phê đã được dọn sẵn, mang vào khi Cinda và James đã ăn trưa xong và quay trở lại phòng bệnh. Đối với Hayes, thượng nghị sỹ ngồi sau bàn làm việc trong khi Hayes lấy một chiếc ghế ngồi đối diện, còn với Raymond, ông lấy một chiếc ghế ngồi ngang hàng, họ giống như bạn bè, người trong gia đình. Ông rót cho Raymond cà phê trước, đặt cạnh đó 3 viên đường và pha thêm sữa. Ông cho ít kem vào ly cà phê của mình, chỉ một giọt thôi. Cha ông thường uống đen đặc, nhưng Stephan thì không thể chịu được vị đắng ngắt của cà phê mà không có chút đường. Đôi khi ông cũng thấy mình yếu đuối khi thêm kem vào cà phê, có vẻ như ông là bản sao của cha, phần yếu đuối hơn- phải, đó có vẻ là phép so sánh thú vị, cả nghĩa đen và nghĩa bóng. Tất nhiên, ông là người rõ điều đó hơn ai hết. Ông đã đưa ra vài quyết định khó khăn trong cuộc đời, nhưng quyết định đó chẳng liên quan gì đến Dexter Whitlaw và Rick Medina cả. Ông không cảm thấy thoải mái về những điều đã làm, nhưng không nghĩ nghĩ gì, chúng là cần thiết.

Raymond nhấp một ngụm cà phê ngọt lịm trong tách, gật gù hài lòng “Tôi đã theo hẩn đến sân bay” ông báo cáo với giọng lạo xạo như thể vừa ăn phải thành cốc và thích thú với nó ‘Hẩn không dừng lại, không sử dụng điện thoại di động, chỉ đi thẳng đến quầy check-in và qua cổng”

“Hẩn có thể gọi cho ai đó từ cổng”

“Hẩn sẽ không làm thế đâu. Có quá nhiều cơ hội bị nghe lén”

Hoàn toàn có lý. Và Stephen chấp nhận báo cáo của Raymond vì ông sẽ không thể tin bất kỳ ai như thế

‘Nếu ông không tin hẩn...’ Raymond chậm rãi nói, ngừng một chút, để thượng nghị sỹ nói tiếp suy nghĩ của mình, giống như cách ông đã làm 40 năm trước khi dạy cậu bé cách đi săn và họ phải lường trước một con nai lớn sẽ hành động như thế nào

“thì cháu sẽ không sử dụng hần” thượng nghị sỹ nói và gật đầu “cháu đã không định làm thế, nhưng cháu cần các mối liên lạc của hần. Hần là một tấm chắn tốt, và cháu không tin hần sẽ nói ra. Sau tất cả, cuộc sống của hần phụ thuộc vào tiếng tăm. Nếu hần không thể giữ bí mật, sẽ không ai muốn sử dụng hần nữa”

“Hần có kiểm soát được tình hình không?”

“Kẻ gửi thư tổng tiền đã được chăm sóc; tuy nhiên vẫn còn những thứ chưa được giải quyết”

“Thứ chưa được giải quyết đó sẽ như chiếc dây giày bị mất; chúng sẽ theo ông mọi lúc” Raymond uống thêm một ngụm cà phê, các ngón tay của ông ta nắm chặt vào chiếc cốc sứ Trung Quốc

“Các bước đang được thực hiện”

“Tốt. Ông Walter....well, tôi không muốn bất kỳ thứ gì lọt ra ngoài có thể gây tổn thương đến ông ấy. Ông ấy là một người tốt. Ông ấy đã làm vài điều mà người ta không hiểu, không biết toàn bộ câu chuyện. Ông ấy không đáng để người ta nói đến như một người tồi tệ, đặc biệt là bây giờ, khi ông ấy không thể tự bảo vệ mình”

“Không” thượng nghị sỹ nói và gật đầu ‘ông ấy sẽ không sao hết”

*****

“Người đàn ông cấp-ca, cao 71.3 feet, nặng 121 pounds, tuổi từ 50 đến 55, tóc xám, mắt nâu. Đặc điểm nhận dạng: Hình xăm ghi chữ “Semper Fi” trên bắp tay trái, một vết sẹo do mổ dài 4 inches nằm ở dưới bụng phải, một vết sẹo trâu dài 2 inches ở bắp chân phải...”

Marc nhìn vào báo cáo của pháp y, nạn nhân đầy những sẹo là sẹo. Không vết sẹo nào bị gây ra do đạn, nhưng nhiều vết trông có vẻ như ông ta đã nhiều lần phải đụng dao kéo. Dù con người này trải qua cuộc đời với đầy vết sẹo: những vết sẹo do ngã khi bé, những vết cứa, cắt, nhưng chi tiết quan trọng nhất cho việc nhận dạng chính là vết sẹo này. Ông ta không chỉ trong quân đội, vết sẹo này làm nên điều đặc biệt. Họ sẽ nhanh chóng biết được nhân vật John Doe này thôi (John Doe: tên tự xưng của một nhân vật bí mật trên Internet đã tiết lộ rất nhiều bí mật kinh doanh của tập đoàn Target- tập đoàn lớn thứ 6 của nước Mỹ)

Đúng như dự báo, các phát thanh viên buổi sáng với tông giọng buồn rầu chuyển đến khán thính giả thông tin về vụ giết người ở khu Quarter, cho người ta thấy được tính chất nghiêm trọng của vụ việc. Những con số thống kê về tỷ lệ tội phạm giết người ở New Orleans lại được dịp đào xới lên, các bài phát biểu từ văn phòng cảnh sát, từ văn phòng thị trưởng đại diện cho người dân- và cả khách du lịch- rằng New Orleans phải và sẽ là thành phố an toàn. Đó đúng là một slogan tốt cho chiến dịch tranh cử.

Marc bình thần xem biên bản khám nghiệm tử thi. Anh có một dạ dày khỏe mạnh và không bao giờ bị nôn mửa như vài thám tử khác. Giống như các bác sỹ khám nghiệm, anh có thể trở trước mùi xác và tập trung để xem tử thi có thể nói gì với họ.

Nạn nhân không có nhiều điều để tiết lộ. Một viên đạn trong đầu thể hiện đã bị bắn ở phía trước. Vấn đề ở đâu, khi nào, và như thế nào không còn phải quan tâm, chỉ còn Ai và Tại sao

Những người phụ nữ trẻ đã phát hiện ra thi thể nạn nhân cũng không giúp được gì. Không ai trong số họ có thể nhớ đã nhìn thấy ai, kể cả đi bộ hay lái xe. Vụ bắn giết phải xảy ra vài phút trước đó, nhưng không ai, kể cả những người sống gần đó có thể nghe thấy điều gì

Đồ đạc cá nhân của nạn nhân không có điều gì đáng kể ngoại trừ chiếc nhẫn cưới, được dấu cẩn thận trong gấu quần. Có lẽ ông ta đã ăn cắp nó, nhưng nó lại vừa khít với ngón tay ông ta và ông ta dấu nó rất cẩn thận, điều đó nói cho Marc biết rằng nạn nhân rất trân trọng chiếc nhẫn chứ không định mang nó đi cầm. Gã này đã lập gia đình và có lẽ vẫn trong tình trạng hôn nhân.

“Cậu đang khiến tôi phát cáu đấy, Chastain” vị bác sỹ cáu bẳn, đập đập vào chiếc micro để anh chú ý vào bản báo cáo. Ông ta là một người bận rộn, không kiên nhẫn và nhanh nhẹn. Ông hiếm khi nói chuyện cá nhân với những thám tử, những người chỉ để ý đến các bản khám nghiệm tử thi

Marc nhướn mày lên trong một câu hỏi yên lặng

“Đó chính là những gì cậu đang làm” Cái dao mổ sáng lóe vung lên theo hướng chỉ tay của ông “cậu chỉ đứng đó, yên lặng như một hòn đá tảng. Cậu không ngắt lời tôi để đưa ra những câu hỏi, không xanh mặt hay bịt miệng nôn ọe, cậu chỉ đứng đó nhìn. Khốn kiếp, cậu thậm chí còn không thèm liếc mắt. Cậu sao thế, bị thôi miên à?”

“Nếu tôi có bất kỳ câu hỏi nào, tôi sẽ hỏi khi ông xong việc” Marc trả lời mềm mại

Con dao mổ lại vung lên lần nữa “Cậu vẫn đang thế đấy thôi. Cậu thậm chí còn không thay đổi sắc diện. Hãy khiến tôi thích thú đi, làm gì đó giống con người trước khi tôi bắt đầu nghĩ cậu là một con robot” Phía sau ông, viên trợ lý đang kìm nén tiếng cười

“Nếu ông nghi ngờ, khi ông kết thúc công việc, tôi sẽ để ông xem tôi đi tiểu” lời đề nghị được đưa ra hoàn toàn vô cảm và đến lúc này thì viên trợ lý không thể nén được tiếng cười

“Cảm ơn, nhưng tôi sẽ giữ lại lời đề nghị về cơ hội tuyệt vời đó”

“Tôi không dành lời đề nghị này cho bất cứ ai. Ông là người duy nhất được nghe, vì vậy ông nên suy nghĩ. Chỉ đừng nghĩ sai lầm về xu hướng tình dục của tôi”

Án khuôn mặt sau khẩu trang, ánh mắt của người trợ lý nhấp nháy. Viên bác sỹ bắn cho cô cái nhìn cảnh báo “Đừng có nghĩ về cái đó trong công việc”

“Quá muộn rồi” cô vui vẻ trả lời

Marc nháy mắt với cô

“Quên những gì tôi nói đi” viên bác sỹ lầm bầm và bật micro lên, đặt dấu chấm hết vào câu chuyện. Chán thật. Marc thích chọc tức ông, và cô trợ lý cũng đã thích sự thay đổi này. Đó là lần đầu tiên Marc nhìn thấy viên bác sỹ cộc cằn cắt ngang buổi báo cáo xét nghiệm tử thi để đưa ra quan điểm cá nhân.

Một lúc sau, anh cho tay vào túi bắt đầu cọ mấy đồng xu vào nhau kêu loảng xoảng. Sau 2 phút, chiếc micro lại bị tắt đi “Quên những gì tôi nói đi”, viên bác sỹ gắt lên “và ngưng ngay cái trò xúng xoảng của anh đi. Khốn kiếp, anh giống như Santa Claus”

Marc nhún vai và đưa tay ra khỏi túi, nhưng đôi mắt anh lấp lánh sự thích thú

Đoạn sau của báo cáo cho thấy cơ thể của nạn nhân đã nói cho họ biết rằng ngoại trừ cái chết, ông ta có một cơ thể khỏe mạnh đến ngạc nhiên. Không có dấu hiệu của bệnh tật trong các cơ quan chức năng chính, không bị bệnh gan, mạch máu không nghẽn, các cơ bắp hoàn hảo, không có dấu kim trên cánh tay hay các ngón chân không quặp do dấu hiệu sử dụng thuốc thường xuyên. Báo cáo chất độc không có gì về khả năng có vài loại thuốc khác được sử dụng, nhưng về tổng thể, nạn nhân quá khỏe so với một kẻ nghiện

Nguyên nhân gây ra cái chết là bị một khẩu súng bắn vào đầu, cỡ súng trung bình, hầu như không chảy máu. Viên đạn được lấy ra cho thấy đó là khẩu .22. Động lực của viên đạn đã phá hủy toàn bộ mô não, như một con sóng lớn tràn vào và cuốn đi mọi thứ

Bức ảnh và báo cáo về răng của nạn nhân đã được gửi cho bên Hải quân để nhận dạng. Phụ thuộc tác động của báo cáo, nạn nhân sẽ được nhận diện trong vài ngày tới. Marc sẽ bắt đầu cố gắng xác định gia đình ông ta, và có thể, chỉ là có thể thôi trong 1 hoặc hai tuần để người đàn ông khốn khổ đó được tổ chức tang lễ.

Anh rất ngạc nhiên khi lý lịch nạn nhân được gửi đến ngay ngày hôm sau. Có ai đó có cấp bậc cao trong quân đội và quan chức cao cấp có liên quan đến vụ này; hoặc một trong hai giới, hoặc rằng nạn nhân một cách “tình cờ” được đưa vào kiểm tra chéo ngay trong đợt đầu. Giờ thì nạn nhân có một cái tên: Dexter Alvin Whitlaw, đến từ Keysburg, Tây Virginia. Những người thân nhất là vợ Shirley Jeanette Allen Whitlaw và con gái Karen Simone Whitlaw. Marc cũng có cả thẻ bảo hiểm xã hội và địa chỉ gần đây nhất của họ. anh có thể tìm họ bây giờ

Đền báo tín hiệu có thư nhấp nháy khi Karen đi làm về. Cô quá mệt nên không nghe thấy tín hiệu, chỉ muốn tắm thật nhanh và lên giường ngủ. Vì cô đã bán nhà và chuyển đến căn hộ 6 tháng trước nên các buổi tối trở nên cô đơn hơn. Sau khi làm việc cả ngày, cô thậm chí không còn đủ sức hoặc dành mỗi quan tâm để mở các hộp carton, và có rất nhiều đồ vẫn để trong hộp, điều đó khiến cô có giảm giác mình đang

sống trong một khách sạn rẻ tiền- hoặc là trong nhà kho. Các căn hộ khác có vẻ ồn ào, và điều đó khiến cô cảm thấy mình cô đơn hơn, hoặc nhớ Jeanette hơn.

Cô đã không ngủ ngon hay ăn uống tốt, và giảm cân. Trong nỗ lực kéo bản thân khỏi suy nghĩ quá nhiều, cô đã đổi ca với các y tá và nhận làm các đêm. Chiến lược này đã tỏ ra có hiệu quả, một mặt nào đó. Cô quá mệt khi về nhà mỗi buổi sáng đến nỗi nằm vật ra giường và ngủ như chết. Ngày đầu tiên ở đây thật đúng là địa ngục, cô đã bị đánh thức tổng cộng 11 lần bởi những nhân viên tiếp thị qua điện thoại và gọi lộn số, vì vậy cô chọn cách tắt điện thoại.

Sau này cô có cố gắng bật điện thoại vài giờ sau khi về nhà, để chế độ ghi âm như thể cô phải làm việc vào ban ngày, nhưng nhất định hôm nay thì quên điện thoại đi. Cô đã trải qua một đêm vất vả và không muốn gì khác ngoài việc lê bước đến giường ngủ.

Cô làm việc ở tầng phẫu thuật, nơi có những bệnh nhân phải chăm sóc đặc biệt sau mổ. Tất cả họ đều đau, nhưng mỗi người có sức chịu đau khác nhau. Vài người chịu đựng giỏi chỉ thể hiện thái độ họ có bị thương hay không thôi, những người khác thì hét lên ồm ồm vì những bất tiện nhỏ nhất. Tối nay là đêm của những tiếng hét. Họ bị thương, khốn kiếp, và muốn mọi người phải làm gì đó: một viên thuốc khác, truyền morphin, bất cứ thứ gì. Tất nhiên, các y tá không được cho bệnh nhân dùng thuốc mà không có đơn của bác sỹ; tất cả những gì họ có thể làm là ép buộc. Túm cổ được một bác sỹ trực đêm để chỉ định dùng thuốc giảm đau thường không hiệu quả; các y tá thực sự cần đến một đội chó săn mới có thể tìm được bác sỹ đó đang làm nhiệm vụ; những người có quyền hợp pháp để ở bất kỳ nơi nào và không nghe thấy tin nhắn

Rồi một bệnh nhân, người phụ nữ 32 tuổi, đã làm âm lên với họ. Cô ta phải trải qua phẫu thuật cắt bỏ ruột thừa và dù rất yếu trong những ngày qua nhưng vẫn đang trong quá trình hồi phục. Tối nay, ngay sau khi ăn súp xong, cô ta đã đi bộ đến phòng tắm và bất ngờ bị sụp xuống sàn. Một cục máu đã phọt lên động mạch phổi và cô ta chết, bất chấp họ đã nỗ lực. Thỉnh thoảng những chuyện như vậy vẫn xảy ra, bao giờ nó cũng khiến mọi người bị sốc nặng nề. Chỉ có một điều thay đổi là Karen đã học được cách làm thế nào để vượt qua cú sốc, vẫn tiếp tục đứng dậy và vượt qua. Mọi bác sỹ và y tá phải học được điều đó, nếu không thì họ sẽ không thể làm tiếp được.

Nhưng chuyện tồi tệ nhất là khi vài tên ngu ngốc đã để cho một thằng bé 19 tuổi đang phê thuốc trốn khỏi viện tâm thần, nơi cậu ta bị giam giữ vì lý do an ninh. Và thằng bé đó đã đến đâu chứ? Nó đến tầng tầng phẫu thuật, nơi nó tìm thấy mọi loại thuốc giảm đau tốt nhất.

Thằng bé gây sự chú ý tại bất cứ nơi nào nó đi qua. Trần như nhộng, khuôn mặt học sinh của nó teo quắt lại khiến nó trông như người ngoài hành tinh, tóc tai dựng đứng, nó hoàn toàn bị hủy hoại do dùng thuốc phiện. Cuối cùng nó cũng tìm được phòng chứa thuốc đang khóa, nhưng Judy Camliffe, y tá phụ trách đã kịp để chìa khóa trong túi. Nhân viên an ninh đã có mặt tại đó khi nó đang cố gắng đến đáng thương để phá cửa. Thật không may, việc nó trần như nhộng lại là một lợi thế, da nó trơn tuột khiến họ không thể bắt được nó. Đứa trẻ phá hủy mọi thứ trên đường chạy trốn. Họ phải đuổi bắt quanh phòng, vượt qua những chiếc xe đẩy bị duỗi, những chồng tài liệu bị vứt tung tóe mọi nơi, chạy ngang qua những bệnh nhân, những người hét lên báo động hoặc cho rằng mình cần nhiều thuốc giảm đau hơn. Rồi đứa trẻ cũng bị bắt lại nhưng cả tầng phẫu thuật trở thành một đồng lộn xộn. Đúng lúc đó thì các y tá cũng vừa kết thúc ca trực

Tin nhắn có lẽ đến từ những người bán hàng hoặc tổ chức từ thiện. Cô đã không có thời gian để kết bạn với bất kỳ hàng xóm nào; và tất cả những người bạn của cô đều là y tá, họ đã biết về ca trực của cô và sẽ không gọi vào giờ này để tâm sự. Cô không thể nghĩ đến bất kỳ lý do khẩn cấp nào khiến mình phải lắng nghe tin nhắn, nhưng cô vẫn đặt túi xuống và tiến đến hộp thư thoại. Cô sẽ không thể ngủ khi biết rằng đèn đỏ tin nhắn vẫn nhấp nháy.

Theo thói quen, cô cần tờ ghi chú và chiếc bút luôn được để cạnh điện thoại phòng trường hợp phải ghi số điện thoại cần gọi lại. Cô bấm nút play và lắng nghe

Sau vài tiếng lạo xạo, một giọng nam trung cất lên phá vỡ sự im lặng của căn hộ. Vì lý do nào đó, hơi thở của cô trở nên đứt quãng. Giọng nói của người gửi có gì đó khiến người ta khuấy khoả, với tông giọng ấm, trầm khiến các dây thần kinh của cô run rẩy, như thể mơn man trên người cô. Ngay cả khi nó được che dấu dưới âm điệu lè nhè, cô vẫn cảm nhận được sự sắc lạnh của người có trách nhiệm. Anh ta nói “Cô Whitlaw,

tôi là thám tử Marc Chastain thuộc Sở cảnh sát New Orleans. Tôi cần nói chuyện với cô về trường hợp của bố cô. Cô có thể liên lạc với tôi theo số...”

Anh đọc số điện thoại, nhưng Karen mãi nghĩ mông lung đến mức không thể viết được số nào. Vội vàng cô ấn nút stop và bật lại. cô nghe lại đoạn tin thoại và một lần nữa, có gì đó trong giọng anh khiến cô không thể tập trung và cô lại bị sao lãng các con số đến lần thứ hai. Cô nguệch ngoạc vào giấy và nhìn chăm chăm vào những con số với sự mệt mỏi và điếng người.

Dexter chắc chắn đang gặp rắc rối và nghĩ rằng cô sẽ bảo lãnh cho ông ra ngoài. Không, ông sẽ nghĩ đến chuyện Jeantte sẽ bảo lãnh ông ra. Ông không thể biết chuyện vợ ông đã qua đời được 6 tháng rồi. Liệu người thám tử đó nói nhầm giữa “Miss Whitlaw” và “Mrs. Whitlaw”? Giọng lè nhè của anh đã luyến đi từ đó.

Không thể chắc chắn, cô bật lại hộp thư lần nữa, nghe đi nghe lại để xem viên thám tử gọi cho cô hay mẹ cô. Chú ý, cô nghĩ người thám tử đã nói “Miss”, đó có thể do anh ta nhầm lẫn, nhưng cô vẫn không dám chắc.

Cô không muốn gọi lại, không muốn nghe về những rắc rối của Dexter và cô không có ý định bảo lãnh cho ông ra ngoài, hay bất kỳ điều gì. Tất cả những gì cô muốn là đuổi chân và đi ngủ.

Cô nghĩ về mẹ, làm thế nào Jeanette lương ủng hộ ông ta, sao bà luôn ở đó mỗi khi ông cần bà. Ông ta không bao giờ làm thế với họ, Nhưng Jeanette không bao giờ giảm sự tận tâm của mình

Bất chợt, Karen cảm thấy cảm thấy hoàn toàn kiệt sức sau 6 tháng phải cô đơn buồn khổ một mình về cái chết của mẹ, cô không còn biết phải làm gì với gánh nặng tâm lý đang mang và mọi thứ trong cuộc đời đầy đắng cay và cảm giác dè phòng. Nếu chuyện đã xảy ra thì cô không thể làm gì để thay đổi được nó. Cô không muốn phải dành cả cuộc đời còn lại để rửa xả về những sai lầm đã qua, như thể nếu chuyện đó phải chịu trách nhiệm cho thái độ hiện tại của họ. Cô đã yêu mẹ mình rất nhiều, giờ cô vẫn yêu bà và sẽ luôn tiếp tục yêu bà, nhưng đây là lúc phải bắt đầu cuộc sống mới. thay vì để cho căn hộ trống vắng làm buồn khổ, cô cần phải lấy mọi đồ đạc ra khỏi hộp và trang trí nhà cửa.

Có lẽ cô nên tham dự vài khóa học để nhận được bằng cử nhân y tá. Cô có thể xin vào Khoa chấn thương đặc biệt. Đó là một thách thức nhưng hấp dẫn với bất cứ những ai có thể chịu được áp lực. Cô luôn giữ được bình tĩnh trong những tình huống khẩn cấp, có thể nghĩ nhanh khi vẫn đang chạy, cả hai phẩm chất này đều rất cần thiết đối với một y tá thuộc khoa chấn thương đặc biệt

Hít thở sâu, đây là lần đầu tiên sau cái chết của Jeanette, cô cảm thấy kiểm soát được bản thân mình, kiểm soát được cuộc đời mình. Cô phải giải quyết vấn đề với Dexter, nếu đó là để yên lòng linh hồn của mẹ cô, thì cô sẽ gọi điện thoại. Phòng khi thay đổi ý nghĩ, cô nhấc điện thoại nên bấm nút số của thám tử Chastain.

Vô thức, cô nín thở, cố gắng nghe giọng anh. Cô biết thật ngu ngốc khi để mình bị tác động bởi giọng nói của một người đàn ông trong điện thoại, nhưng nhận ra bản thân phản ứng lố bịch cũng không có nghĩa là ngăn chặn được nó

Tiếng chuông reo nhiều lần nhưng không ai trả lời. Cô nghĩ chắc thám tử cũng không phải là công việc nhẹ nhàng gì

Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ đeo tay, 7.45 “Ngốc thật” cô lẩm bẩm và treo máy. Louisiana chậm hơn Ohio một giờ đồng hồ. Và thám tử Marc Chastain chắc chắn không có mặt tại văn phòng vào lúc 6.45 sáng

Cô không thể giữ mình thức giấc đợi cho đến khi anh có mặt tại văn phòng. Cô không thể giữ mình tỉnh táo trong 5 phút tiếp theo. Dexter sẽ phải đợi thôi

Nhưng cô sẽ gọi, khi cô thức dậy vào chiều nay, cô sẽ gọi

Quyết định đã xong, cô lê bước vào phòng ngủ. Một nhọc khiến cô trở nên vụng về khi cởi quần áo. Ngáp dài, cô đuổi người thoải mái giữa chiếc chăn lạnh và thở sâu, các ngón chân ngó ngoáy. Cô cố tưởng tượng ra thám tử Chastain như thế nào. Giọng nói thường không thể hiện đúng hình dáng con người. Viên thám tử này có lẽ là một ông già béo phệ, sắp về hưu và có vài đứa con đã đến tuổi trưởng thành. Nhưng anh có giọng nói giống như mật ong và nó vẫn còn ám ảnh cô khi cô chìm vào giấc ngủ.

Điện thoại đổ chuông đã đánh thức cô dậy. Chán nản, Karen nhấc chiếc tai nghe ở đầu giường, rên rỉ khi nhận ra cô đã quên không tắt chuông điện thoại trước khi đi ngủ. Chiếc đồng hồ ở đầu giường cho cô biết bây giờ mới là 9.30

Cô khẽ trả lời với giọng khó chịu “A lô”- giọng vẫn còn ngái ngủ

“Cô Whitlaw?”

Giọng nói đó, chỉ 2 từ nhưng cảm giác râm ran chạy dọc xương sống cô. Cô thở ra “vâng”

“Tôi là thám tử Chastain, Sở cảnh sát New Orleans. Tôi đã để lại một tin nhắn cho cô hôm qua liên quan đến trường hợp của cha cô”

“Vâng” cô bắt đầu định nói rằng cô có kế hoạch gọi lại cho anh vào chiều nay, nhưng anh anh đã nói tiếp, tông giọng trầm ấm bất chợt chuyển thành lạnh lẽo

“Tôi rất tiếc, thưa cô, nhưng cha cô bị bắn chết 2 ngày trước trên phố”

Cú sốc khiến cô nắm chặt tai nghe điện thoại đến trắng bệch “Hai ngày ư?” sao không ai gọi điện trước đó?

“Ông ta không có ID vì vậy chúng tôi phải nhờ bên quân đội xác minh” anh tiếp tục, nói gì đó về việc cô sẽ đến New Orleans và giúp nhận dạng chính xác Dexter. Anh ta nhanh nhẹn như đang làm một công việc kinh doanh bình thường nào đó, và Karen cố gắng giữ bình tĩnh

“Tôi sẽ cố đặt vé bay trong hôm nay” cuối cùng cô nói “nếu không...”

“Máy bay luôn có những chỗ đặc biệt trong trường hợp khẩn cấp” anh cắt ngang “cô có thể đến đây ngay trong chiều nay”

Nếu cô thực sự muốn thế. Cô nghe thấy sự kết tội âm thầm trong giọng nói của anh và sự oán giận lại nổi lên. Người đàn ông này không biết gì về cô; anh ta là ai mà dám phán xét mối quan hệ của cha con cô? Nếu thực sự có mối quan hệ đó

“Tôi sẽ gọi cho anh khi đến nơi” cô trả lời, sự tức giận khiến giọng cô khắc nghiệt

“Cô cứ đến đường Royal ở quận 8”

Karen lặp lại địa chỉ rồi nói “Cảm ơn anh đã gọi điện” cô gác máy trước khi anh nói thêm bất cứ điều gì

Để hai chân xuống giường, đầu cô gục xuống. Dexter đã chết. Cô cố gắng tiếp thu tin này, nhưng nó dường như không có thật. Cô biết mình nên cảm nhận điều gì khác thay vì bị sốc, nhưng cô lại đang cảm thấy trống rỗng. Sao mẹ cô có thể cưới một người mà bà hầu như chẳng biết gì về? Cô đã lớn lên mà hầu như không bao giờ thấy ông có mặt ở nhà, như đáng lẽ phải thế.

Uốn lưng lên, cô bước ra khỏi giường. cô cảm thấy mình như là một cây ma biết đi, nhưng cô phải gọi vài cuộc gọi, đặt vé máy bay, chuẩn bị hành lý. Đây chỉ là chuyến đi vì nghĩa vụ, nhưng cần thiết

Bố cô đã chết. Ý nghĩ đó bám chặt lấy tâm trí cô khi cô đứng dưới vôi hoa sen lạnh ngắt. Cô đã không thực sự biết ông, và giờ thì cô sẽ không bao giờ biết.

6. Chương 6

“Karen Whitlaw, Karen Whitlaw” một người đàn ông tên là Carl Clancy đang đứng trong buồng điện thoại- có khi phải mất đến khoảng thời gian dài đến vô tận để tìm ra tên người trong cuốn danh bạ điện thoại- và ngón tay hắn liên tục miết trên trang giấy mỏng tang. Giờ mới là đầu giờ chiều và trời nóng như lò nung. Không có Karen Whitlaw trong danh bạ, nhưng hắn tìm thấy một người tên K.S.Whitlaw. Hắn đánh cuộc rằng đó chính là cô ta. Phụ nữ đơn thân luôn sử dụng họ. Đây là hành động phổ biến để tên của họ luôn được đặt trong phần đầu của danh sách alphabe và họ luôn được in đầy đủ, ngoại trừ vài trường hợp cố ý bảo vệ tên đầy đủ của mình.

Bỏ vài đồng xu vào rãnh, hắn quay số điện thoại. Sau 4 tiếng chuông, anh nghe thấy giọng trả lời được ghi âm và thật vui vì đó là giọng nữ “Bạn đang gọi đến số 555-0677. Xin hãy để lại lời nhắn”

Cô gái thông minh, hắn gật gù nghĩ. Cô không để lại tên cho bất kỳ con lừa nào có ý định khi quay số. Thời nay người ta thường làm thế, để lại tên họ đầy đủ trên hộp thư thoại, thậm chí còn ký tên trên hộp thư hoặc làm cái biển to tướng trước cửa nhà hay đại loại thế. Thật ngu ngốc. Tất cả những gì một tên trộm phải làm là tìm tên gia chủ trên danh bạ điện thoại rồi đến đúng địa chỉ đó, rồi gọi xem ai có nhà không. Nếu không ai trả lời, hắn chỉ việc phá cửa vào trong, yên chí lớn rằng hắn chỉ có một mình, thích làm gì thì làm

Tuy nhiên trong trường hợp này, Carl đã biết tên cô ta. Cuộc gọi đã xác định được địa chỉ. Cô ta có lẽ đang đi làm; thông tin hắn biết cho thấy cô ta là một y tá. Hắn có thể sắp xếp thời gian, lật tung ngôi nhà, tìm quyển sách Hayes muốn. Hayes nói, nếu hắn không thể tìm thấy nó, thì hãy đốt ngôi nhà đó đi, chỉ để bảo đảm an toàn. Có lẽ cuốn sách đã được gửi trong két an toàn, nhưng người ta hiếm khi sử dụng đến nó, họ thường nghĩ nơi cất giữ thông minh nhất chính là ở đâu đó trong ngôi nhà mình.

Quay lại xe, hắn cầm lấy tờ bản đồ thành phố và tìm phố Karen Whitlaw sinh sống. Hắn có thể đến đó tới đa trong 15 phút nữa, còn rất nhiều thời gian và hắn có thể bắt chuyến bay lúc chiều muộn

Hắn lái xe xuyên qua dãy nhà, tìm kiếm những dấu hiệu những người hàng xóm đang ở ngoài vườn hoặc cất cỏ. Những ngôi nhà ở đây rất nhỏ và hết thời. Hắn chỉ nhìn thấy vài đứa trẻ đang chơi, hầu hết xe ô tô bên đường đều là xe sedan cũ, bằng chứng rõ nét rằng chủ nhân những ngôi nhà kia là dân nghèo, những người mà con cái đã lớn và đi làm xa hoặc những những người trẻ mới lần đầu tiên tậu được ngôi nhà và vẫn chưa lập gia đình. Ngôi nhà không có ô tô đậu trước cửa thuộc về một cặp đang đi làm

Điều này vừa tốt lại vừa xấu. Không có quá nhiều người ở nhà hàng xóm, nhưng họ có vẻ toàn người già cả. Những người già thường cảnh giác. Họ biết chiếc xe nào thuộc về hàng xóm và xe nào của người lạ và hầu hết thời gian họ chẳng có việc gì làm ngoài việc nhìn ra cửa sổ.

Dù sao thì việc xung quanh có nhiều người già cũng không thể buộc hắn phải tránh xa ngôi nhà định đột nhập. Mánh ở đây là cứ làm mọi thứ bình thường và hành động như thể hắn có quyền vào ngôi nhà đó. Tốt hơn cả là đừng để ai nhìn thấy hắn và hắn đủ giỏi để không bị bắt gặp, đó là lý do vì sao Hayes đã chọn hắn cho nhiệm vụ này

Hắn lái xe vòng quanh cho đến khi tìm thấy một cửa hàng tiện lợi và đỗ chiếc xe xa nhất có thể. Trong trường hợp có ai đó nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn sẽ vào trong và mua một lon nước ngọt, chú ý không để gây tò mò hoặc làm bất kỳ điều gì khiến hắn được nhớ đến. Để xe tại bãi đỗ, hắn đi bộ tà tà qua 3 tòa nhà đến ngôi nhà của Karen Whitlaw

Khi đến phố gần nhà cô, hắn bắt đầu đi tắt xuyên qua sân sau, sử dụng những bụi cây và hàng rào để dấu mình. Tất cả mọi người ở đây đều treo màn ở sân sau, và chúng là “tấm khiên che” thật tuyệt vời. Nhìn chung vấn đề lớn nhất của hắn là những con chó. Chó là chúa rắc rối. Và hắn có thể nghe thấy một con chó quanh đây đang sủa ăng ẳng từ phía sau một ngôi nhà. Carl phải đứng sau một bụi cây một lúc, bắt động cho đến khi con chó thôi sủa.

Cuối cùng hắn cũng đến được ngôi nhà của Whitlaw. Đột nhập nó dễ ợt. Chiếc khóa cửa sau đã bị bỏ đó cả chục năm rồi và hắn chỉ mất có vài giây để mở.

Đầu tiên cần phải kiểm tra sơ bộ ngôi nhà đã, kiểm tra những nơi có thể cất giấu đồ giá trị. Ngăn đá tủ lạnh, nóc tủ chén bát, dưới gầm ghế. Hắn không biết chính xác quyển sách trông như thế nào, không ai biết cả. Hayes chỉ nói đó là một quyển sổ tay, nó đã bẩn và cũ kỹ

Không có quyển sổ tay cũ bẩn ở bất kỳ nơi được ưu tiên giấu đồ nào. Cẩn thận Carl bắt đầu lục lợi ngôi nhà. Hắn kiểm tra mọi bức tranh xem có gì dấu ở sau hoặc kẹp trong đó. Hắn giật những chiếc rèm cửa để xem có gì đó được bọc trong viền, kiểm tra mọi tấm đệm và gối để xem có gì được để ở trong. Hắn không lục tung ngôi nhà, vì đó là cách những thằng nghiệp dư. Nghệ thuật thực sự phải là vào và ra một ngôi nhà mà không để lại bất kỳ dấu vết gì nói lên sự hiện diện của kẻ đột nhập. Hắn không xê dịch đồ gỗ và đặt mọi thứ vào đúng nơi sau khi đã kiểm tra chúng.

Xung quanh nhà treo những bức ảnh được đóng khung, vài bức ảnh đó chụp một cặp trẻ tuổi đang tươi cười. Carl cho rằng cô gái tóc vàng xinh đẹp trong bức ảnh chính là Cô Whitlaw. Hắn không hề ngạc nhiên khi thấy cô làm y tá, đặc biệt khi cô ngồi trong lòng hắn theo đúng cái cách cô đang làm với một gã đang cười toét miệng. Cái tên ngớ đó cũng xuất hiện trong những bức ảnh khác. Rõ ràng hắn đang là người đàn ông cô yêu lúc này

Trong phòng ngủ hắn tìm thấy quần áo đàn ông trong tủ và vút bừa trên cả phòng tắm. Hắn tắc lưỡi, quý cô Karen đang sống cùng bạn trai hoặc ít nhất gã đó thường xuyên qua đêm ở đây nên hắn để luôn vài bộ đồ để thay. Có lẽ cô thậm chí còn đã lập gia đình với hắn, có khả năng cô sẽ có họ khác trong quyển danh bạ sắp tới.

Ngôi nhà rất nhỏ và hắn nhanh chóng lục xong toàn bộ chỉ trong vòng 2 giờ, và vẫn chưa tìm ra quyển sách, trừ khi cô ta thực sự thông minh và đã giấu nó dưới móng nhà hoặc bằng cách nào đó, giấu trên mái. Hắn tìm ra một cánh cửa nhỏ dẫn lên tầng thượng che mái nhà và mò quanh, nhưng mọi thứ bụi và bẩn, và nóng đến hơn 100°, Hắn cũng không định trườn xuống dưới hầm, vì đó không phải là nơi cất giấu tốt, chỗ đó quá ẩm ướt. Hơi ẩm sẽ phá hủy mọi thứ.

Hắn chắc chắn quyển sách không có trong ngôi nhà này, nhưng Hayes đã ra lệnh đốt ngôi nhà nếu không tìm thấy sách. Hắn lắc đầu. Lệnh là lệnh và Hayes là một người cẩn trọng. Carl buộc phải theo lệnh thôi

Theo ý hắn, cách tốt nhất để đốt trụi một ngôi nhà là nhóm một ngọn lửa từ bếp. Không cần những chất hóa học gây cháy dễ làm nảy sinh nghi ngờ và nó luôn có vẻ giống như một vụ tai nạn. Chả phải lửa luôn bắt đầu từ bếp sao.

Hắn huyết sáo nhỏ nhỏ khi bắt tay làm việc. Chứa phù hộ, quý cô Karen đã rán thịt xông muối vào buổi sáng và để lại cái chảo dính đầy dầu mỡ. Sử dụng một cái khăn tay lấy từ nhà tắm, hắn mở to bếp gas và đặt cái chảo lên đó, sau đó hắn để cái khăn thật gần bếp sao cho đủ chạm vào ngọn lửa khi cháy xém và nổi nó với chảo mỡ. Khê thầm tự cá độ, hắn mở chiếc tủ chặn trên bếp, đúng phóc, đó là nơi cô để dầu ăn, cả 2 chai và cả can dự trữ, ngay bên phải nơi chúng gần bếp nhất và chắc chắn sẽ bắt lửa. Cô đã tạo mọi việc thật dễ dàng cho hắn.

Hắn là một người chuyên nghiệp, vì vậy sẽ không rời đi cho đến khi biết đã hoàn thành xong việc. Trong khi đợi ngọn lửa bắt đầu bùng lên, hắn tháo pin khỏi bộ báo động cháy và lắp ngược lại, rồi đặt máy báo động vào chỗ cũ. Hắn ghét phải nghe thấy tiếng ồn của chuông báo động.

Khói giờ đã mịt mù đầy bếp. Hắn mở mọi cửa sổ trong ngôi nhà để lửa có thể dễ dàng bắt ô-xy và lan nhanh. Hắn ghét phải đốt nhà, thậm chí còn thấy tiếc khi khiến cô gái tóc vàng bé nhỏ phải buồn. Nó sẽ khiến cô bị tổn thương khi mất tất cả ảnh và đồ đạc, nhưng công việc là công việc và đây không phải chuyện cá nhân.

Cúi mình xuống sàn để tránh hít phải khói, hắn đợi cho đến khi chiếc chảo trên bếp bắt lửa bùng lên. Chiếc khăn mặt cháy tức thì và ngọn lửa nhanh chóng liếm lên tủ bát. Carl nhanh chóng rời khỏi ngôi nhà sau đó và bắt đầu các biện pháp để phòng theo dõi khi quay trở lại xe. Hắn quay lại nhìn ngôi nhà, thường thức thành quả khi khói đen bốc nghi ngút lên tận nóc và các bức tường bắt đầu gãy đổ trước sức nóng của lửa. Hắn bị hấp dẫn bởi ý tưởng lái xe đến gần ngôi nhà đó để chắc chắn nó đã sụp đổ, nhưng đó là một ý tưởng tồi và hắn biết điều đó. Đừng bao giờ quay lại. Đó là ngôi nhà cũ và với việc hắn đã mở thông các phòng, ngọn lửa sẽ nhanh chóng lan ra đốt cháy mọi thứ.

Hắn nhìn lại đồng hồ khi nghe tiếng còi hỏa ở xa: 10 phút. Quá lâu. Ngôi nhà đã cháy nhanh hơn mọi người nhận ra. Mọi người thường nghĩ họ có vài phút để cứu những đồ đạc quan trọng ra khỏi ngôi nhà. Sai. Ngay khi nhận ra cháy nhà, mọi người trong nhà thường chỉ có 30 giây để chạy thoát thân. Chỉ có cách cứu được đồ đạc khi người ta biết nó bị cháy ngay từ đầu. Ngay khi ngọn lửa bén vào ngôi nhà thì mọi phòng đều bị cháy cùng lúc. Cứu hỏa sẽ chỉ tập trung kim ngọn lửa không cho liếm vào cây cối và lan sang các nhà khác.

Nhún vai, hắn lái xe đi. Hắn vừa thất bại lại vừa thành công trong nhiệm vụ này. Hắn không tìm ra quyển sách, nhưng nếu nó có ở bất kỳ đâu trong ngôi nhà thì nó cũng sẽ bị phá hủy hoàn toàn. Hắn đã làm theo lệnh của Hayes, dù so với hắn lệnh đó có vẻ quá đáng. Hắn sẽ nói với Hayes rằng hắn không nghĩ quyển sách có ở trong nhà và những gì Hayes cần làm không liên quan gì đến hắn. Carl đã hoàn thành nhiệm vụ.

*****

Một chiếc xe tải nhẹ cũ kỹ rỉ sét dừng lại cuối con đường đất chật hẹp và 2 cậu bé gầy gò bước ra. Bên phải con đường là bãi đỗ xe rộng, bên trái đường có một hố đá rất to. Đối diện với cái hố người ta đặt một cái bảng gỗ lên 2 chân chống, trên đó chất đầy đồ hộp

Phía sau ghế ngồi, hai cậu bé đang giờ khẫu .22 “Trời ơi, Shavon sẽ qua nhà với Justin tối nay cho mà xem” một cậu nói lắc đầu “cô ta có cái mặt thật khốn kiếp và tớ ước cô ta sẽ không bao giờ tỉnh dậy”

“Và nếu cô ta có thể vậy, tớ cá cô ta mong mình đừng dậy thì hơn” một cậu khác trả lời và cả 2 đứa cười phả lên, vung vẩy khẩu.22 “bố cô ta có biết cô ta uống rượu không?”

Tao không thấy cách nào mà dẫu được ông ta, cô ta lúc nào chả về nhà sau khi đã say khướt” giọng thằng vừa nói đầy chê trách “tao không có ý phản đối việc uống rượu, nhưng Shavon uống như hũ chìm. Sẽ có ngày nó phá tan chiếc ô tô và khiến vài người ngủ và rồi sẽ nảy sinh nhiều rắc rối mới cho mà xem”

“Trông như một chiếc ô tô” thằng kia trả lời, hất cằm. Hắn là đứa cao hơn trong bọn “đi xem nào”

“Cẩn thận xem có ai đang ở đó không?”

“Nếu có ai thì sự vui vẻ của hắn cũng phải lụi tàn khi chúng ta bắt đầu bắn” chúng khúc khích cười với ý tưởng đó. Chia nhau cái nhìn gian xảo, và đứa cao hơn để tay trên cò súng. Chúng nhón chân tiến đến bụi cây, chắc mẩm trong tiếng cười là sẽ bắt gặp một vài đứa bạn đang làm điều không nên. Hoặc có lẽ là vài vị phụ huynh, trong trường hợp đó thì còn hay hơn nữa

Cả 2 thằng di chuyển nhẹ nhàng như những thợ săn lâu năm. Khi chúng tiến gần hơn đến bụi cây, chúng có thể nhìn thấy nóc xe và thằng cao lớn ra hiệu rằng chúng nên đi vòng phía sau. Thằng kia thực hiện theo và khi chúng có thể nhìn rõ chiếc xe, chúng thất vọng nhìn chăm chăm vào biển số xe của Louisina. Chán hơn cả, chẳng có ai ở trong xe cả

“Cút thật, chẳng có chó gì”

“Suyt, có lẽ họ đang nằm dưới ghế”

“Không thể nào. Nhìn xem, cửa xe đóng kín. Không ai trong xe có thể chịu được cái nóng khi cửa xe đóng hết thể cả”

“Có lẽ đây là xe ăn cắp, và ai đó đang giấu nó ở đây”

Chúng nhìn quanh, tay nắm chặt súng. Cố gắng không gây ra tiếng động, chúng tiến dần về phía chiếc xe. Nó là chiếc Pontiac 4 chỗ, màu đỏ sậm. Thằng cao cúi xuống và lần tới cánh cửa xe của ghế lái, sau đó bắt thành linh giật mạnh cánh cửa và hầu như ngã nhào “Cút thật. có một người chết ở đây”

Karen cảm nhận ngay sức nóng khi bước xuống máy bay. Không khí ẩm ướt và mồ hôi lấm tấm trên trán khi cô xách túi. Cô đã mặc một chiếc áo ngắn mùa hè và cảm thấy quá mát khi ở phi trường, nhưng giờ thì cô đang nóng chảy mỡ. Chân cô như bị nung trong ống quần bó, và mồ hôi ướt đầm lưng.

Thám tử Chastain đã đứng về các chuyến bay. Cô đã gọi điện, được tiếp chuyện bởi một nhân viên phụ trách đặt vé trước bình tĩnh và đầy thông cảm và tìm cách giúp cô để đặt được chỗ và đến sân bay vừa kịp giờ. Cô không có cả thời gian ăn trước khi lên máy bay và dạ dày cô nổi loạn chống lại ý nghĩ ăn chiếc bánh sandwich Thổ Nhĩ Kỳ được phục vụ trên máy bay. Bất kể thế nào cô cũng không thích đồ ăn Thổ Nhĩ Kỳ; cô không làm sao ăn được trong tình trạng dạ dày cuộn xuống và đầu đau như búa bổ.

Giờ cô vẫn đau đầu. Mỗi bước chân cô đi là thái dương lại giãn dật. Cô chưa bao giờ cảm thấy như vậy trước đây, ngay cả khi mẹ cô qua đời. Vết thương lòng của cô đã rất sâu và không có cách gì chống lại được nỗi đau. Cô không biết mình cảm thấy thế nào bây giờ. Nếu nó cũng là nỗi đau thì đây là nỗi đau khác hẳn. Cô cảm thấy lạnh buốt, xa cách, mỏng manh đến lạ lùng như thể trong cô có gì đó vỡ vụn

Sức nặng của chiếc túi ghì chặt vai cô, khiến vai cô nghiêng nghiêng. Không khí sền sệt ngay cả trong phi trường, như thể cái ẩm ướt đã thấm thấu qua những bức tường nơi đây. Cô nhận ra cô đã không gọi đặt phòng. Cô đứng trước băng chuyền hành lý, xem mọi người xách hành lý ngoại trừ mình và tự hỏi liệu cô có còn sức đi tiếp.

Cuối cùng chiếc túi của cô cũng hiện ra. Cố gắng tách mình khỏi đám đông ồn ào, nhưng chiếc túi của cô đã chạy qua. Một người đàn ông đầu hói béo tốt đứng cạnh cô nói “Tôi sẽ lấy nó cho cô” và với tay lấy chiếc túi

“Cảm ơn” Karen nói, thái độ biết ơn của cô thể hiện ra ngoài giọng nói khi anh đặt chiếc túi xuống chân cô

“Rất vui lòng, thưa cô” gật đầu, anh quay lại tìm chiếc túi của mình

Cô cố nhớ lại lần cuối cùng một người lạ lịch sự nhã nhặn giúp mình, nhưng chẳng có gì hiện lên cả. Một hành động dễ thương nhỏ nhoi hầu như đã phá tan được tình trạng đông cứng đang bao trùm lấy cô

Lái xe taxi là một người da đen trẻ tuổi có mái tóc dài cuộn lộn và nụ cười dễ lây “Cô định đi đâu trong một ngày đẹp trời thế này ạ?” Anh hỏi với âm điệu du dương khi để túi xách phía sau thùng hành lý

Một ngày đẹp trời ư? 98°F cùng với độ ẩm cao mà là ngày đẹp trời ư? Dù sao bầu trời vẫn xanh trong, không một gợn mây và ngay cả trong không khí dày đặc mùi khói xe trên đường bê-tông thì cô vẫn ngửi được mùi cây xanh, không khí trong lành và thơm ngát.

“Tôi vẫn chưa đặt phòng” cô giải thích “tôi cần phải đến Quận 8, Sở cảnh sát trên đường Royal”

“Cô sẽ không muốn mang hành lý chạy vòng quanh Sở cảnh sát đâu” anh taxi nói, lắc đầu “có một loạt khách sạn trên đường đê, chỉ cách điểm đến của cô vài tòa nhà. Tại sao cô không đăng ký vào đó trước, sau đó đi bộ xuống đường Royal? Hoặc tôi có thể chở cô đến một khách sạn ngay Quảng trường, nhưng khó có thể có phòng ở đó nếu cô không đặt trước.

“Tôi không có đặt trước” cô nói. Có lẽ mọi lái xe taxi đều đưa lời khuyên cho những khách du lịch lạ nước lạ cái. Cô không biết, cô không đi du lịch nhiều, nhưng anh ta nói đúng, cô không muốn vác hành lý chạy loanh quanh.

“Những khách sạn lớn hơn như Sheraton hay Marriott hầu như lúc nào cũng có phòng trống, nhưng chúng sẽ đắt hơn”

Karen quá kiệt sức đến mức chỉ cần quan tâm đến tiện nghi thay vì giá cả. “Đến Marriott” cô nói. Cô có thể nghỉ ngơi thư giãn vài ngày trong một khách sạn tiện nghi.

Cô ngồi vào xe và nhắm mắt lại, để cho dòng suy nghĩ tràn vào. Nếu cô có thể giải quyết công việc trong vài giờ, thì cô sẽ đi ngủ sớm và có một đêm ngủ ngon và ngày mai cô sẽ lại cảm thấy bình thường thay vì cảm xúc bấp bênh lo lắng. Cô không thích cảm giác này. Cô là một phụ nữ trẻ khỏe mạnh, độc lập, bình lặng, được coi là làm việc hiệu quả trên tầng phẫu thuật. Cô sẽ không là một người hoàn toàn tê liệt vì căng thẳng quá độ.

Trong vòng 1 giờ, cô đã đặt xong phòng có giường đại (huge king-size) nhìn ra sông Mississippi và khu French Quarter, cái khu thật cũ nát khiến cô thất vọng, ít nhất là từ quan điểm của cô nhìn từ tầng 15. Cô không có thời gian dỡ hành lý nhưng cũng kịp vắt ít nước vào mặt và chải lại tóc. Cô nghĩ khi nhìn vào gương, mặt mỗi khiến cô trông thật phờ phạc. Đôi mắt nâu sậm của cô trông như màu đen, đối lập hẳn với gò má nhợt nhạt.

Theo chỉ dẫn của người lái xe taxi, cô dễ dàng tìm ra Sở cảnh sát, nó cách đó khoảng 5 hoặc 6 tòa nhà, quá gần và không cần phải gọi taxi. Việc đi bộ sẽ giúp cô thoải mái đầu óc

Cô hầu như đã đổi ý nghĩ đi bộ sang gọi xe khi bước ra đường. Trời nóng hầm hập, và vào buổi chiều ánh mặt trời chiếu rất da. Không khí đặc quánh đến mức hầu như không thở nổi. Cô có lẽ sẽ gọi taxi nếu trên đường không có nhiều người đi bộ. Thông thường cái nóng không khiến cô bận tâm quá nhiều và nhiệt độ 90°F không phải là hiếm hoi trong những buổi chiều hè muộn ở Ohio.

Dạ dày cô cuộn lên và cô gập người xuống vì buồn nôn. Có lẽ cô đã ăn gì đó, điều này giải thích tại sao cô lại cảm thấy tồi tệ như vậy

Nhưng ngay cả do tất cả căng thẳng hiện tại dồn lại, cô vẫn cảm nhận được vẻ dễ thương của khu French Quarter, thứ khiến nơi đây trở nên nổi tiếng khi cô rẽ phải từ đường Canal xuống Royal Street. Những con phố nhỏ hẹp và hai bên đường Royal đặc kín xe đỗ. Vĩa hè gồ gề và không liền mạch, những tòa nhà cũ và hầu hết xiêu vẹo. Nhưng những cánh cửa của chúng đều được sơn màu sáng và vui nhộn. Những cây hoa

được trồng trong hộp, trên các cửa sổ và những cây họ cọ um tùm trên những ban công tầng 2 và 3 trông như một khu vườn. Những khung cửa được làm bằng sắt theo những hình thù khó hiểu và những cánh cửa vẽ đôi mắt, những ngõ nhỏ được trồng rau, trông như vườn ngoài. Cô nhận ra rất nhiều ngôn ngữ và thổ ngữ địa phương được dùng ở đây. Và nếu đến đây trong hoàn cảnh khác, cô chắc chắn rất thích được ghé vào những cửa hàng trông thật hấp dẫn.

Nhưng hôm nay cô không còn sức để làm gì ngoài việc lê bước đến điểm định sẵn và hy vọng Sở cảnh sát không quá xa.

Ngay cả đi trong bóng râm thì cô vẫn cảm nhận được cái nóng thiêu đốt. Đường hấp hơi xuyên qua cả đế giày cô.

Cuối cùng cô cũng nhìn thấy vài xe cảnh sát đậu trước cửa một khu nhà lớn. Khi đến gần, cô nhìn thấy dòng chữ màu trắng “Sở cảnh sát New Orleans, Quận 8”. Tòa nhà chìm trong bóng râm mát này được sơn màu vàng đậm, được bao quanh bởi hàng rào sắt chạm trổ sơn đen. Nó giống như một nơi chuyên tổ chức các bữa tiệc trong vườn của giới thượng lưu.

Một nữ cảnh sát đang ngồi sau bàn trực. Cô trông có vẻ tách bạch khỏi những cảnh sát nơi đây. Karen tiến đến “Có phải ở đây có một thám tử tên là Chastain?”

“Vâng thưa cô, đúng là anh ấy làm việc ở đây. Tôi sẽ gọi và xem anh ấy có đang trong văn phòng không. Tên cô là gì?”

“Karen Whitlaw”

Nữ cảnh sát nhẹ nhàng nói chuyện điện thoại rồi quay sang phía Karen “Anh ấy có mặt ở đây và nói rằng sẽ quay trở lại phòng mình ngay” rồi cô chỉ đường cho Karen “Rẽ phải và phòng anh ấy ở phòng thứ 3, bên trái”

Chiếc quạt trần vẫn chậm chậm quay khi Karen đi theo hướng chỉ. Cô khẽ rung mình trước cơn lạnh sau khi trải qua cái nóng bức chết người ngoài phố. Cô chưa bao giờ đến đồn cảnh sát trước đó. Cô đã nghĩ đồn cảnh sát phải là nơi cực kỳ ồn ã và lộn xộn và những gì cô thấy sẽ là chuông điện thoại đổ chuông liên tục, mọi người ườn ra ghế, gian phòng đầy khói thuốc và đậm đặc mùi cà phê. Tóm lại nó là một văn phòng luôn luôn bận rộn, vô tổ chức, ngoại trừ sự thật là hầu hết mọi người ở đó đều được vũ trang

Cô tìm ra được cánh cửa theo chỉ dẫn và gõ cửa. Một giọng nói mượt mà đúng như cô nhớ rõ cất lên “Mời vào”

Cô mở cửa và ruột cô lại quặn lên, lần này là nỗi lo lắng khi cô đã nhìn thấy một người đàn ông khổng lồ. Thám tử Chastain không giống như cô hình dung. Anh không ở độ tuổi trung niên, hơi đầu và béo phệ. Cô đoán anh khoảng 35 và trông giống như người đàn ông không bao giờ bị ngạc nhiên bởi bất kỳ điều gì. Mái tóc đen dày được chải ép sau và có một hàng lông mày dày trên một đôi mắt hẹp sắc sảo. Da anh màu ô liu và gương mặt lún phún râu. Anh cao khoảng 1m80, vai rộng và các múi cơ săn chắc. Trông anh có vẻ căng thẳng, thậm chí khắc nghiệt. Có gì đó ở anh khiến cô lo lắng và muốn chạy. Chỉ có tính kỷ luật được rèn luyện trong công việc nhiều năm mới giữ cô không làm điều đó

Marc đứng dậy khi Karen Whitlaw bước vào phòng anh. Anh có tài năng đặc biệt được rèn giũa trong nghề khi đánh giá người, và giờ đây anh đang sử dụng nó, nghiên cứu cô với ánh mắt xa cách trong khi vẫn chú ý mọi thứ về cô. Nếu bằng cách nào đó cô có buồn khổ về cái chết của cha mình thì cô cũng không thể hiện nó ra. Thái độ của cô cho thấy cô nghĩ đây là một đồng phạm, nhưng cô sẽ vượt qua nó và sống tiếp cuộc đời.

Thật đáng thương, anh nghĩ, và đánh giá cô lần nữa. Lần này là cái nhìn đánh giá của một người đàn ông thay vì là cảnh sát. Anh vốn không phải là người dễ tính trong việc đánh giá phụ nữ, nhưng cô là một người đẹp. từ 25 đến 29 tuổi, khuôn mặt cô xen lẫn những nét đặc trưng Mỹ và nét lai, sắc cạnh với gò má cao, đôi mắt tối, sâu thẳm thẳm của cô hứa hẹn nhục cảm. Còn hơn là đẹp, anh tự sửa mình. Cô có vẻ rất tự chủ, vì vậy không hề giật mình khi nhìn thấy một người đàn ông, nhưng cô nhất định xứng đáng có được đánh giá lần hai.

Thân hình cô cũng tuyệt vời nữa. Chiều cao trung bình, thon, ngực khẽ rung nhẹ khi cô bước đi. Điều đó

có nghĩa là nó răn chắn hoặc cô đang mặc nịt vú giết người. Cơ thể anh vang lên đòi hỏi phải tìm hiểu xem nó thế nào. Vật cứng đang dựng giữa háng anh nói với anh rằng anh cực kỳ thích điều đó. Anh nhún vai. Đôi khi chuyện này vẫn xảy ra; anh có ham muốn mạnh với một người phụ nữ mà anh không thích, có lẽ anh nên bỏ qua ham muốn này vì nó không đáng phải trả giá.

Anh đưa tay ra cho cô “Tôi là thám tử Chastain”

“Karen Whitlaw” giọng cô khan khàn nhưng mặt cô vẫn điềm tĩnh. Các ngón tay của cô lạnh và mảnh khảnh nằm trong tay anh. Cái bắt tay của cô chắc chắn và gọn gàng. Cô có những cánh tay khỏe, anh để ý, với những ngón tay dài và móng tay được cắt ngắn hình oval, không sơn sửa. Không có nhẫn. Không có bất kỳ trang sức gì trên người cô ngoại trừ chiếc đồng hồ đeo tay tiện dụng và đôi hoa tai vàng nhỏ. Nhưng quý cô Whitlaw là người vốn có lẽ không cần phải tô điểm thêm (nguyên văn: “Gilding the lily” - dựa trên một câu trong vở kịch của Shakespeare, ý muốn nói tìm cách làm đẹp thêm cho cái đã tốt đẹp rồi)

Màu tóc cô cũng sẫm như màu mắt, buộc gọn đằng sau, dùng đưa trên vai cô. Trông cô thật gọn gàng, giống như đang làm việc, thật hồ hững.

Đó, chính là phần hồ hững khiến anh không thích. Anh không mong chờ cô sẽ khóc thổn thức, nhưng người ta chẳng phải sẽ thể hiện vài dấu hiệu đau buồn hay sốc, dù có cố kìm nén, về cái chết của người thân trong gia đình, bất kể trước đó họ có ghê lạnh với nhau hay không. Sự tiếc thương thường được thể hiện qua vài giọt nước mắt khi nỗi buồn đó không phải là giả. Anh không nhìn thấy bất cứ điều gì như thế ở người phụ nữ đang bước vào đây.

Cô ngồi xuống, xếp gọn chiếc váy ngắn đến đầu gối chân, yên lặng, gọi cho anh nhớ đến búp bê bằng sứ “Anh đã nói qua điện thoại với tôi rằng bố tôi chết vì nguyên nhân tình cờ do bạo lực đường phố”

“Không phải tình cờ” anh chỉnh lại, ngồi xuống và đóng tập hồ sơ đang mở trước mặt “Bất kỳ kẻ nào giết ông ấy đều là cố tình. Nhưng nguyên nhân thì...” anh nhún vai. Nguyên nhân có thể là bất kỳ cái gì, từ thuốc phiện cho đến cuộc tranh luận về mấy cái hộp giấy. Không nhân chứng, không vũ khí giết người, không dẫn đến bất kỳ điều gì, đương sự chết và không ai có ý định tìm hiểu gì thêm.

Cô vẫn ngồi yên lặng, dù anh mong chờ có bất kỳ cảm xúc hay nổi ăn năn nào hiện ra, ít nhất thì cô cũng không ngắt lời anh, yêu cầu anh tìm ra kẻ đã giết cha, như thể cô thực sự quan tâm đến chuyện gì đang xảy ra cho ông ấy vậy. Trong Marc bỗng nảy ra ý tưởng tìm hiểu xem liệu có phải tình cờ mà cô được hưởng một số tiền bảo hiểm lớn từ cái chết của cha. Khả năng đó khó khả thi, tiền ít khi là động cơ của rất nhiều tên giết người, dù nó có thể dễ dàng hiểu được hơn vài động cơ trần tục khác.

“Đã bao lâu rồi kể từ lần cuối cùng cô gặp hay nghe tin gì về ông?”

“Nhiều năm rồi” cô nhìn như thể đang nói về chuyện gì đó khác, nhưng môi cô đang sát vào nhau và khó nhọc tuôn ra từng lời

“Ông ta có bảo hiểm nhân thọ gì không?”

“Theo những gì tôi biết thì không” Cô sốc khi nhận ra những gì anh đang nghĩ

“Cô không biết ông ta sống ở đâu và như thế nào à?”

Karen cảm nhận được thái độ thù địch của anh, dù khuôn mặt anh vẫn bình thản và mắt khép hờ. Thám tử Marc Chastain nhất định đang không hài lòng với cô vì vài nguyên nhân nào đó, nhưng nếu anh hướng đến khía cạnh bảo hiểm thì anh nhằm hoàn toàn. Có lẽ anh ta đã mong chờ cô bắt đầu nên gào thét trước mặt anh vì anh đã không làm việc chăm chỉ để tìm ra kẻ đã giết cha cô. Nhưng cô không định “nỗ lực” đến thế. Cô là một y tá, và cô nhìn thấy tất cả mọi chuyện thường xảy ra khi một người vô gia cư là nạn nhân của một hành động phạm tội. Cảnh sát cả nước này chỉ được làm việc với những nguồn lực hạn chế và họ không thể tốn thời gian và tiền bạc quý báu của mình vì những cái chết chẳng làm ai buồn. Bệnh viện thường phải làm công việc đó. Lựa chọn theo thứ tự ưu tiên là điều cần thiết, hoặc mọi người đều thiệt thòi.

Cô có thể nói với anh suy nghĩ của mình, nhưng cô quá nóng, quá mệt và quá căng thẳng để quan tâm xem anh nghĩ gì. Đầu cô đau như búa bổ. Cô cảm thấy mình đang chênh vênh như đi trên mây và mọi cảm xúc trong cô lộn nhào và cô chỉ đứng vững được nếu không làm gì. Đó cũng cũng là cách cô xử sự khi làm việc, khi một bệnh nhân chết bất kể cô đã tận tâm như thế nào, bất kể bác sỹ giỏi cỡ nào, bất kể đó là đứa trẻ

có khuôn mặt dễ thương như thế nào hay bất kể bà cụ với đôi mắt lấp lánh như thế nào. Mỗi giây phút đều có người chết và cô đã học được cách kiểm soát nó.

“Ông ấy không liên lạc” cuối cùng cô trả lời

“Ông ta đã từng ở Việt Nam”, đó là một tuyên bố, không phải câu hỏi

“Phải” cô biết điều này dẫn đến đâu. Người cựu chiến binh luôn lo âu, cần được chăm sóc về tâm lý, đã bị vứt bỏ bởi chính gia đình mình vì ông ta mang đến quá nhiều rắc rối, khiến gia đình xấu hổ với những hành động không định trước và bất ổn của mình.

Nhưng thám tử Chastain không nói gì, anh không phải nói. Karen thấy nó rành rành trong đôi mắt hẹp lạnh lùng của anh

“Ông ấy ra khi tôi còn là đứa trẻ” cô nói sắc lạnh, sắc lạnh hơn cả mức cô định. Cô có thể cảm thấy sự mệt mỏi rã rời mà cô cố kiểm soát đang tàn phá trong cô, mọi cảm xúc đang ở mức đáy. Nhưng cô sẽ thể hiện nó sau, khi cô chỉ còn một mình và người đàn ông với ánh mắt xám và khuôn mặt khắc nghiệt này không nhìn cô đầy phán xét như thế.

Cô sẽ không đưa cho anh bất kỳ lời giải thích nào. Cô sẽ không thể hiện nỗi đau, sự giận dữ và nỗi sợ hãi trong suốt thời thơ ấu của cô trước người đàn ông này, chỉ để anh ta nghĩ tốt hơn về cô. Tất cả những gì cô phải làm là sống sót qua 2 ngày tiếp theo ở đây, sau đó quay lại Ohio và trở lại làm việc, quay lại với căn hộ trống rỗng và tĩnh lặng của cô, nơi rõ ràng không thể gọi là “nhà” mặc dù cô đã sống ở đó được 4 tháng.

“Những gì tôi phải làm là than phiền về người đó à?” Một lúc sau cô hỏi, giọng cô còn bình tĩnh và nhẹ nhàng hơn

“Cô phải nhận diện ông ta, ký vài giấy tờ. Tôi sẽ giúp cô. Cô có chuẩn bị đưa ông ta về Ohio không?”

Karen ngồi đó, choáng váng. Cô đã không nghĩ đến chuyện đó. Cô chỉ tập trung tổ chức đám tang, nhưng không nghĩ được đám tang sẽ diễn ra ở đâu. Cô đã không đặt mộ tại Ohio để mai táng Dexter. Hoàn toàn không có một ngăn dành cho ông ta bên cạnh mộ mẹ cô- dù sao thì đó không phải là điều cô muốn, mà là Jeanette muốn.

Tay Karen vẫn xoắn vào nhau khi cô cố gắng kiềm chế nỗi đau. Cô đã để mẹ cô ra đi. Jeanette đã rất ít hỏi cô giúp đỡ và tự làm mọi thứ, nhưng Karen đã để sự căm ghét của cô đối với cha ngăn cản việc thực hiện những gì mẹ cô mong muốn.

“Tôi...tôi thậm chí đã không nghĩ...” cô nói, rồi ước gì mình đứng thót ra. Anh ta trông giống như một tảng đá, nhưng một lần nữa cô lại cảm thấy cơn giận dữ đó.

Hối tiếc bao trùm lên cô, nhưng không phải vì những gì Thám tử Chastain nghĩ về cô mà bởi vì cô đã mất quá nhiều thời gian để đau đớn, để cho nó che lấp những suy nghĩ sáng suốt. Giờ thì cô sẽ không thể.

Chastain khẽ nhún vai và đôi vai rộng của anh khẽ nhô lên theo đúng kiểu quý ông người Pháp. Karen nghĩ có lẽ vì cô đã từng ở New Orleans, nên cô hy vọng mọi thứ đều có phong vị Pháp. Và cô sẽ căng thẳng hơn cô nghĩ, nếu cô để những điều vớ vẩn ảnh hưởng đến mình. Cô đã được học cách giữ ý kiến cho riêng mình trong công việc, không để ý đến những chuyện tầm phào như viên thám tử người New Orleans này nhún vai như thế nào.

“Nếu cô không thể kham nổi chi phí đưa ông ấy về, tôi có thể giúp cô tìm một ngôi mộ mai táng ở đây” anh đưa ra đề nghị, hy vọng rằng cô từ chối “không phải trong thành phố, nó là không thể, nhưng có thể cách thành phố vài dặm. Hoặc cô có thể xem xét đến việc hỏa táng. Nó sẽ rẻ hơn”.

Rẻ hơn. Anh ta đang nghĩ cô sẽ mai táng cha mình chỉ vì nó rẻ hơn. Cô không có bất kỳ suy nghĩ nào chống lại việc hỏa táng, nếu đó là những điều người ta muốn, nhưng cô không thể dừng nghĩ về Jeanette. Dexter cần phải được chôn cất cạnh bà. Cô phải làm việc này. Khi quay lại Ohio, cô phải bắt đầu sắp xếp sao cho họ được mai táng cạnh nhau. Cô sẽ phải đặt hai ngôi mộ liền kề, đàm phán với các nhà chức trách và coi sóc nghĩa trang để chuyển hai thi thể đi- Ôi chúa ơi, cô không thể coi mẹ cô chỉ như thi thể.

Cô không thể nghĩ thêm gì nữa. Mọi ý nghĩ của cô cứ dồn dập và bất kể quan điểm cá nhân của thám tử Chastain về cô thế nào, thì ít nhất anh ta cũng đưa ra lời đề nghị giúp đỡ. Cô không thoải mái nhận sự giúp

đỡ của anh ta, biết rõ rằng anh ta không thích cô, nhưng bây giờ cô đang cần nó “Cảm ơn” cô buộc mình phải nói, giọng cô khàn hơn thường lệ “tôi không phải là người không sắp xếp trước mọi việc, nhưng mẹ tôi vừa qua đời vài tháng trước và tôi vẫn không...” cô dừng lời, nhìn xa xa đồng thời cảm thấy tràn ngập sự hối tiếc

Anh đứng dậy lấy chiếc áo khoác vắt trên ghế “Tôi sẽ lái xe đến nhà xác bây giờ nếu cô cảm thấy có thể đi được”

“Cô không thấy mình có thể, nhưng cô vẫn đứng dậy. Cô nhìn chăm chăm vào anh, từ hỏi làm cách nào anh có thể mặc chiếc áo khoác đó trong nhà xác. Cô thấy chóng mặt, cả vì quá nóng và quá lạnh cùng lúc, mồ hôi chảy xuống lưng khiến cô gai người. Chiếc quạt trần trên đầu họ vẫn quay lười biếng như trộn không khí nóng vào nhau. Cô không hiểu, cô đã mặc chiếc áo mát nhất của mình, nhưng cô vẫn cảm thấy như mình mặc đồ len chứ không phải đồ cotton.

Rồi bàn tay của thám tử Chastain đặt lên vai cô, một bàn tay to khỏe và ấm áp. Cô thấy run rẩy xuống tận ngón tay, ngửi thấy mùi nước hoa có vị chanh và cảm nhận được thân thể to lớn của anh đang đứng rất gần, quá gần, như thể người cô đang cọ vào anh. Một cánh tay đặt qua vai và một cánh tay giữ cô lại, buộc cô phải ngồi lại ghế của mình. Cái đặt tay mạnh mẽ của anh có gì đó thật đáng tin cậy “Cứ ngồi đây” anh khẽ ra lệnh “Ngửa đầu ra, thở sâu vào. Tôi sẽ lấy gì đó lạnh cho cô uống”

Cô lập tức thở sâu, nhưng cô nghĩ nếu cô ngửa đầu ra sau thì có lẽ cô sẽ ngã ngay xuống sàn. Vì vậy cô chỉ ngồi yên, đôi mắt nhắm lại khi anh rời phòng. Qua cánh cửa mở cô nghe thấy mọi người nói chuyện, điện thoại reo và tiếng giấy loạt xoạt. Có rất nhiều tiếng chửi rủa, một số sắc lạnh và tức giận, một số dứt khoát với tông giọng lười biếng và du dương khiến cô hầu như quên mất nội dung của nó.

Cảnh sát. Những y tá làm việc tại phòng cấp cứu và khoa chấn thương thường được bao quanh bởi rất nhiều cảnh sát, nhưng ngoại trừ vài khóa đào tạo, cô luôn là y tá tăng phẫu thuật, vì vậy thế giới cảnh sát vẫn xa lạ với cô. Cô lan man nghĩ, lắng nghe họ nói chuyện: gất gỏng, chửi rủa, nhẩn tâm và hiếu kỳ. Cảnh sát và y tá có rất nhiều điểm chung, cô nghĩ trong khi lơ mơ ngủ. Họ phải cố gắng hết sức chống lại những điều đau đớn nhưng vẫn phải lo lắng kiểm soát tình hình.

“Của cô đây”

Cô không nghe tiếng anh ta quay lại, nhưng bất chợt một lon nước ngọt mát lạnh được ấn vào tay cô. Cô mở mắt và nhìn chăm chăm vào nó. Thường thì cô uống soda dành cho người ăn kiêng không cà phê in, nhưng đây là một lon nước thật sự với đầy đủ đường và cafein

“Uống đi” anh nói. Rất rõ ràng, đó là lệnh, không phải lời đề nghị, bởi vì anh đã mở nắp và đưa lon đến miệng cô.

Cô bị buộc phải há miệng uống, như một đứa trẻ và nhìn anh oán giận. Anh đáp lại tia nhìn bằng thái độ nhẹ nhàng một lần nữa khiến cô nghĩ đến một tảng đá. Thám tử Chastain sẽ được cô miêu tả với từ “mềm dẻo”. Liếc nhìn anh, cô nghĩ anh sẽ là một người làm đến cùng để đạt được điều mình muốn. Nếu là tội phạm, cô sẽ rất ghét phải chống lại Chastain.

Những ngụm soda mát lạnh trong cổ họng cô, cay và ngọt cùng lúc và cô cảm nhận được tia mát lạnh tràn xuống thực quản. Anh giúp cô uống ngụm khác trước khi đưa nó cho cô tự uống, ngay cả khi làm thế ,anh cũng chỉ di chuyển ra sau chưa đến 1bước chân, dựa người vào bàn.Anh có cặp đùi săn chắc, cao lớn, mặc chiếc quần âu màu ô liu. Chân anh lười nhác để cách cô vài xăng-ti, cạnh ngay đôi giày của cô trông nhỏ hơn rất nhiều. Cô khẽ rụt chân lại, bối rối, dạ dày cô lại cuộn lên một nỗi sợ hãi mơ hồ. Thật lạ lùng, cô không hề cảm thấy sợ Chastain, thậm chí cô còn cảm thấy hàm ơn anh vì những gì anh đang đối xử.

“Uống hết đi. Độ ẩm cũng giống như độ cao so với mặt nước biển” anh nhẹ nhàng “chúng có thể lặn lẽ tiến đến và đo vẩn cô bất kỳ lúc nào. Từ lúc cô ở đây, đôi mắt cô không thể tập trung được. Giờ thì cô đỡ hơn chưa?”

Cô đã cảm thấy đỡ hơn. Karen nhận ra cô hầu như đang nhìn chăm chăm vào chân anh. Cô là một y tá, cô đáng lẽ nên nhận ra những dấu hiệu này mới phải. Nhưng cô đã không ăn cả ngày nay, cho rằng việc một mối xuất phát từ chính bản thân và độ ẩm, thời tiết nóng thì chắc chắn không giúp được gì. Mọi thứ đều khiến cô lạnh lẽo và ẩm ướt. Sao cô không thấy ngạc nhiên khi mồ hôi đổ trên mặt nhỉ

Khẽ liếc nhìn khó chịu, cô tự hỏi sao thám tử Chastain không cứ để cô trong tình trạng đó. Anh là người vừa khó đoán và đáng đề phòng, và cô nhớ cái cảm giác chông chênh khi cô chạm vào anh.

“Cảm ơn anh” cô ngược nhìn anh lần nữa. Ở khoảng cách gần, cô ngạc nhiên khi nhận ra đôi mắt anh có màu xám nhạt như pha lê với những đốm đen lấp lánh xung quanh tròng mắt. Cộng với mái tóc và lông mày đen, bộ comple màu oliu đã khiến cô nghĩ mắt anh cũng màu đen. Hoặc có lẽ cô đã sắp hoàn toàn kiệt sức trước khi bước vào phòng anh, nếu không vậy thì sao cô lại không để ý đến một màu lấp lánh đến thế này? Dạ dày cô lại quặn lên lần nữa, và cô phải thở sâu để bình tĩnh lại “Giờ thì tôi đã sẵn sàng đến nhà xác”

Bất kể anh nghĩ gì thì cô cũng không thấy nó biểu hiện trên mặt “thực ra cô không phải đến xem cái xác đấy đâu” anh giải thích “bác sỹ pháp y đã quay xác nạn nhân để phục vụ cho công tác nhận diện. Và nó cũng tạo cảm giác dễ dàng hơn cho các gia đình nạn nhân”

Thực ra anh đã đang nghĩ đến nhà xác, tưởng tượng ra thân thể của cha cô, và sự tác động của nó vào cô cũng sẽ nghiêm trọng như sức nóng và hơi ẩm “Tôi là một y tá” cố lẩm bẩm “nhìn thấy xác người sẽ không khiến tôi gục xuống đâu, tuy nhiên...” Tuy nhiên, cô sẽ rất vui mừng nếu được xem băng

Anh lại đặt tay lên vai cô, nắm lấy khuỷu tay giúp cô đứng dậy theo đúng cách của một quý ông thời xưa “vậy thì chúng ta sẽ xem băng nhé?”

7. Chương 7

Bác sỹ Pargannas, trợ lý pháp y nhét cuộn băng vào đầu video. Trong khi Karen chăm chú xem băng thì Marc ngấm nhìn cô. Cô có nét mặt thanh tú, đường nét rõ ràng và hoàn toàn nữ tính. Khi nhìn nghiêng, miệng cô trông run run và nhạy cảm. Anh ngồi lùi phía sau, cặp mắt cụp xuống lưỡi biếng khi anh nghiên cứu cô, phân tích cô kỹ càng như thể cô đang là nghi can đáng chú ý trong một vụ giết người

Bác sỹ Pargannas nhẹ nhàng nói chuyện với cô. Marc biết chiếc máy khoan đó, nhưng anh không buồn lắng nghe. Đôi khi gia đình người bị hại cần được chuẩn bị tâm lý cho những gì họ sẽ xem. Quý cô Whitlaw vẫn để đôi vai thẳng đơ và nói với giọng nhẹ nhàng, bình tĩnh “Tôi đã sẵn sàng”. Sẽ không có bất kỳ sự không hài lòng nào ở cô, không hề đâu, thưa ngài.

Vị bác sỹ khẽ nhún vai. Tất nhiên, cô ấy chẳng có vẻ như mất bình tĩnh; cô ấy sẽ không như thế vì đó chính là công việc. Anh cực kỳ chắc chắn cô chính là nhân viên đặc lực trong những ca cấp cứu, nhưng anh nghi ngờ liệu sau đó cô có ngủ được không. Anh đã hai lần nằm bệnh viện, cả hai lần đều là bị thương do công việc và anh nghĩ rằng liệu có không quy định của bệnh viện bắt các y tá phải là những con quỷ máu lạnh trong ca làm việc của mình. Có lẽ quý cô Whitlaw không phải là một con quỷ, nhưng anh chắc chắn sẽ không nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu ấm áp nào từ cô. Anh thực sự không muốn cô chính là người đâm mũi tiêm vào mông anh.

Nhưng không nghi ngờ gì, cô đã đánh thức bản năng trong anh, bằng đôi mắt đen hứa hẹn và cái miệng run rẩy kia. Anh đáng lẽ không nên sờ vào cô, nhưng chết tiệt, anh không thể để cô quy xuống, đó là lý do anh đã để cô dựa vào anh, giúp cô, cảm thấy thân thể cô mềm đi dưới tay anh, hít mùi hương ngào ngạt của da cô và anh muốn cô. Anh không biết liệu cô có cảm giác giống anh không, nhưng anh chắc chắn thích có cô trên giường và sẽ tìm cách để thực hiện điều đó.

Bỏ ngay ý nghĩ ham muốn của mày và quay lại công việc đi, Chastain. Anh tự trách mình. Đây không phải thời gian và địa điểm cho những ý nghĩ lãng mạn kiểu đó Nhưng quả thực anh rất khó bỏ qua nó.

Bác sỹ Pargannas bật băng và khuôn mặt như sáp, xanh xao của nạn nhân chiếm trọn cả màn hình.

Nếu anh không quá chú ý vào quý cô Whitlaw, Marc hẳn sẽ bỏ lỡ phản ứng của cô. Anh nhìn thấy sự lưỡng lự chấp nhận rất khó nhận ra của cô, rồi cô nhanh chóng kiểm soát nó và hai bàn tay cô xoắn chặt vào nhau “Phải, đó là cha tôi” cô nói, giọng vẫn bình tĩnh nhưng khuôn mặt trắng nhợt,

Marc nhìn thấy đôi bàn tay đang thể hiện rõ sự “phản bội” của nó với khuôn mặt bình thản của cô, và cú sốc giống như một sự lãng mạ. Bất chợt tất cả chi tiết được ghép lại trong anh. Chúa ơi, sao anh có thể bỏ qua nó chứ? Anh cảm thấy mình giống như một thằng ngu, vì anh đáng lẽ phải thấy điều này ngay từ đầu. Anh chăm chăm nhìn cô nghiên cứu

Không, cô có vẻ không bị bất kỳ tổn thương nào nếu cô không muốn. Anh đã để ý lúc ở phòng anh rằng bất cứ khi nào sự điềm tĩnh của cô bị phá vỡ, cô sẽ nhanh chóng lấy lại nó, đôi vai cô thẳng đơ, cằm cô hất lên. Cô không có vẻ gì bị mất kiểm soát và cô chắc chắn không muốn mất bình tĩnh trước mặt người lạ, nhưng đột nhiên anh hiểu rằng cô đang căng thẳng trầm trọng.

Có lẽ cô quá nhạy cảm. Anh lại nhìn chăm chăm vào bàn tay cô, hai bàn tay cô xoắn vào nhau khi cô cố gìm mình lại. Có lẽ cô đã học được cách bảo vệ bản thân bằng cách giả như cô không quan tâm, cố tình xa lánh mọi người để cô không bị tổn thương. Trong một giây, anh nghĩ cô hẳn phải rất cô đơn, chìm trong đau đớn nhưng có lúc nào đó trong cuộc đời cô đã học được cách giấu mình sau chiếc mặt nạ giả như không quan tâm, có lẽ đó là khi cha cô đã bỏ đi, để lại cô và mẹ một mình. Những đứa trẻ sẽ học được cách xử sự gai góc ngay khi chúng thấy mình đang ở bên bờ của sự đổ vỡ.

Nếu những gì anh nghĩ là đúng, hẳn cô đang cố gắng bình thản bây giờ nhưng sẽ khóc òa khi còn lại một mình

Điều đó thật không hay. Mỗi phụ nữ đều cần một đôi vai dựa vào để khóc. Trong trường hợp này là một đôi vai của người đàn ông. Anh chính là người đó

Sự hấp dẫn giới tính bất chợt bỗng trở thành một cái gì đó sâu sắc hơn, cấp bách hơn và lúc này đây anh thậm chí còn không cố gắng để trách mình nên từ bỏ nó.

Không phải tự phụ chứ Marc biết mình là một côm tốt. Anh đã dành cả đời vào việc thu thập từng mẩu thông tin nhỏ và ghép chúng vào với nhau cho đến khi bức tranh hoàn chỉnh. Bản năng của anh thường đúng và trong trường hợp này anh đã để quan niệm của mình dẫn đi quá xa và cô đã kịp dựng lên một bức tường thù địch với anh. Khốn kiếp, nếu những gì anh nghĩ về cô là đúng, cô chắc chắn rất nhạy cảm và có lẽ đã cảm thấy cái thái độ chết tiệt của anh và đã phản ứng bằng cách giấu mình kỹ hơn. Bây giờ, để khiến cô tin anh hơn, có lẽ anh không chỉ phải vượt qua sự cảnh giác đề phòng thông thường mà còn phải vượt qua cả phản ứng tự vệ của cô trước ấn tượng xấu và sự lạnh lùng anh đã cư xử lúc trước.

Nhưng anh muốn cô, và sự ham muốn càng lúc càng tăng mỗi khi anh nhìn cô, mỗi khi cô thở. Có được cô hẳn phải là cái gì đó và anh sẽ làm được với mọi kỹ năng của mình. Cô thật giống như con ngựa bất kham và từ “tấm gương” của cha thì có lẽ cô sẽ không tin tưởng đàn ông nhiều. tuy nhiên, chưa có bất kỳ người đàn bà nào anh muốn mà lại không có được, và anh không có ý định để quý cô Karen Whitlaw trở thành ngoại lệ.

Marc có hai lợi thế khi chinh phục cô. Thứ nhất, anh tôn trọng sự khác biệt và bất cứ khi nào anh có quan hệ với phụ nữ, anh cố gắng hết sức để khám phá ra những điều cô ấy cần. Đương nhiên, nhu cầu của phụ nữ rất đa dạng và thường khác nhau, nhưng hầu hết những điều họ muốn vẫn là được chú ý và chăm sóc, điều nói với họ rằng họ quan trọng với anh. Khi Marc quan hệ với cô gái nào thì anh hoàn toàn là của cô; thật đơn giản. anh luôn chung thủy cho đến khi mối quan hệ của họ thực sự kết thúc, anh nhớ những thói quen của họ và nuông chiều chúng với sự chú ý đáng ngạc nhiên- nói tóm lại, anh o bế họ. Anh thích làm việc đó, thích nhìn thấy một người phụ nữ hạnh phúc

Đặt vào hoàn cảnh của Karen, anh nghĩ cô chắc chắn đang có nhu cầu được chăm sóc. Cả đời cô phải sống giống như một người lính nhỏ thô ráp, và cô hiếm khi có cơ hội thư giãn, để ai đó chăm sóc mình. Cô chỉ giống như một người vì công việc.

Lợi thế thứ hai chính là anh là người tàn nhẫn và kiên nhẫn.

Anh có lẽ sẽ phải hành động nhanh, vì cô sẽ không ở đây lâu, có lẽ chỉ vài ba ngày.

Anh không có thời gian cho những quyền rũ nhàn nhã, như mời cô đi ăn tối và đến vũ trường, những trò đó phải cần đến vài tuần. Cô có một công việc và một ngôi nhà để quay về, và nếu anh không đưa ra được lý do buộc cô ở lại, thì cô sẽ không có bất kỳ lý do nào để tiếp tục quan hệ.

Không nghi ngờ gì, anh và cô sẽ có quan hệ. Anh hoàn toàn chắc chắn, chắc chắn hơn bất kỳ lần nào trong đời. Lúc này đây anh nhận ra sự ngạc nhiên đang tràn ngập trong mình, thậm chí tận xương tủy. Và bất chợt anh thấy đây là cảm giác anh chưa bao giờ có, vì việc cảm thấy cần người phụ nữ chưa bao giờ đóng vai trò quan trọng như vậy đối với anh, đó là nhu cầu.

Anh không biết mối quan hệ của họ sẽ tiến triển như thế nào, khi cô ở Ohio còn anh ở Louisiana, nhưng họ có thể sắp xếp sau. Điều quan trọng nhất ngay lúc này là “phần thưởng” và phương cách làm thế nào để chiếm được lòng tin của cô.

Bắt đầu ngay bây giờ đi, anh nghĩ khi liếc nhìn dọc theo bàn tay lên trên thái độ điềm tĩnh của cô, rồi nhìn lên màn hình TV. Dù cô nhận ra cha ngay tức thì, thì bác sỹ Pargannas vẫn đang cẩn thận chỉ cho cô hình xăm “Semper fi” và các dấu hiệu nhận dạng khác, có lẽ muốn chắc chắn cô không quá hấp tấp, có lẽ vì Marc đã để đầu óc mình đi đâu và không chú ý đến buổi họp. Anh vẫn trầm mặc. Anh đáng nhẽ nên dừng nghĩ ngay khi cô nói chuyện

“Cảm ơn, bác sỹ” giờ thì anh cất lời, đặt bàn tay lên phía sau chiếc ghế cô ngồi và để bàn tay kia lên bàn trước mặt cô, một cách ôm cô hiệu quả mà không chạm vào cô. Anh thấy cô khẽ cứng người, một phản ứng bản năng trước tình trạng chiếm hữu từ vị trí của anh, nhưng cô quá bối rối để nhận ra những gì anh vừa làm. Ánh mắt đen thẫm khẽ liếc nhìn anh, rồi nhanh chóng rời đi khi mắt họ chạm nhau. Nhưng ngay trước đó anh đã thấy sự khuấy khỏa trong đó.

Cô dẫu nó rất tuyệt, kiểm soát mình để nhìn vào chiếc ghế xa xa phía sau anh, rồi nhanh chóng đứng dậy và nói “Vậy giờ đây tôi phải làm gì?”

“Ký vài giấy tờ để chúng tôi có thể chuyển thi thể đi”, bác sỹ Pargannas trả lời, mắt đáp trả tia nhìn hẹp đang chăm chăm vào mình”À...đó là những đồ cha cô để lại”. Viên bác sỹ có vẻ bối rối; nếu cô không quá bối rối, thì anh hắc hắc cũng hiểu được sự ứng biến đó, nhưng hiển nhiên là anh xem nó như là việc tốn thời gian với một người phụ nữ thực tế như cô

Marc đứng lên khi thấy cô có ý định đứng dậy. Chú ý đến biểu hiện của vai cô, anh nói khẽ “Tôi sẽ gọi cho nhà tang lễ giùm cô, rồi tôi sẽ đưa cô đến vài nghĩa trang nhỏ để cô có thể để ở đó chờ máy bay- nếu đó là những gì cô muốn?”

“Vâng, cảm ơn anh” cô nói nhanh

“Được rồi, chúng ta sẽ kết thúc nhanh công việc giấy tờ ở đây, phải không bác sỹ” Khốn thật, đôi mắt đen đó của cô đang thật sự cuốn lấy anh, khiến lòng anh như lửa đốt. Anh muốn bao bọc cô, ôm cô thật gần để cô biết rằng mình không cô đơn, nhưng giờ hãy còn quá sớm; và một hành động kiểu như vậy sẽ khiến cô kinh hoàng. Anh phải kìm nó lại cho đến khi cô đủ thoải mái, thư giãn trước anh

Thay vào đó, anh đặt tay lên lưng cô, giúp cô cảm thấy hơi ấm qua làn váy mỏng, biết rằng sức nóng bàn tay anh ở vùng nhạy cảm này sẽ giúp cô thoải mái. Nếu bình thường ra cô có lẽ sẽ nhảy tránh và nhìn anh lạnh nhạt, nhưng hôm nay không phải ngày bình thường, cô quá mệt mỏi, căng thẳng vì sức nóng và mọi cảm xúc đảo lộn hết cả. Cô quá mệt để chú ý đến một hành động gần gũi, ngoại trừ việc có cảm giác bình yên hơn vì anh đã ở đó và anh đang giúp đỡ cô

Bác sỹ Pargannas sững sờ nhìn anh chăm chăm “Hừm...ồ tất nhiên. Hãy đưa cô Whitlaw đến phòng tôi và tôi sẽ ở đó sau 1 phút. Có ai trong hai người muốn uống cà phê không?”

Marc cảm thấy Karen khẽ rung mình với ý nghĩ đó “Tôi sẽ lấy thứ gì đó lạnh ở máy uống nước” anh nói khi dẫn cô ra khỏi phòng họp và bước vào văn phòng chật hẹp của bác sỹ Pargannas sau khi đi qua phòng lớn.

30 phút sau anh dẫn cô quay lại ô tô. Lon nước ngọt thứ 2 đã cứu cô lần nữa, nhưng tác dụng của đường nhanh chóng mất tác dụng; cô cần phải ăn, anh nghĩ nhanh. Một bữa ăn nhàn nhã trong một nhà hàng mát lạnh là tốt nhất, nhưng có vẻ như cô sẽ phản đối ý tưởng này. Không chỉ vì bữa ăn sẽ khiến công việc họ đáng lẽ phải làm bị trì hoãn, mà bởi môi trường xung quanh sẽ khiến cô có cảm giác họ đang hẹn hò. Một bữa ăn ít tiện ích hơn nhưng sẽ được cô dễ dàng chấp nhận là anh sẽ mua cái gì đó trên đường đi và họ sẽ ăn khi anh lái xe.

“Cô có muốn chúng ta sẽ mua gì đó để ăn không” anh nhẹ nhàng hỏi “tôi đã không được ăn trưa” Đó là một

nói dối, nhưng cần thiết để biện minh cho mục đích của anh. Nghĩ lại, anh thực sự giận chính bản thân mình vì đã bỏ qua những dấu hiệu khi cô lần đầu tiên bước vào phòng anh. Cô lúc đó quá căng thẳng đến mức gần như vỡ vụn ra, và chỉ có sự kìm chế bản thân tốt mới giúp cô đứng vững. Anh muốn tự đá cho mình một cái, thường thì anh “đọc” con người tốt hơn thế.

“Ăn ư?” giọng cô mơ hồ như thể cô không hiểu từ đó nghĩa là gì. Rồi cô lắc đầu và nói “tất nhiên, tôi không ngại gì đâu”

“Vậy thì chúng ta sẽ mua thứ gì đó trên đường. Cô có thích thức ăn Mexico, một chiếc hamburger, gà rán, đậu đỏ và cơm, pizza...”

“Đồ ăn Mexico là được rồi” cô nói, vì đó là thứ đầu tiên anh liệt kê ra

Cảnh sát biết mọi nhà hàng trong thành phố và anh lái xe đến một nơi đồ xiêu vẹo, chật hẹp. Quán không có bàn ăn, chỉ có cửa sổ bán hàng dành cho những người lái xe qua. Họ phục vụ món burritos và enchiladas. Rất nhanh chóng họ lái xe quay lại quốc lộ và anh nhìn thấy nước sốt chảy ra miệng cô khi cô chậm chậm cắn chiếc burrito

“Chúng ta còn lại phải lái xe bao lâu nữa?” cô hỏi

“Khoảng nửa giờ nữa, đường đang tắc” anh nhếch một nụ cười nửa miệng “tôi có thể phờ phạc bằng cách hụ còi, nhưng tôi sẽ không sử dụng mách đó trừ khi tôi đói, hoặc thực sự cần tắm”

Cô nở một nụ cười nhỏ, lấy tay che miệng, khẽ liếc nhìn anh như thể cô không thể tin được anh đã thực sự khiến cô cười, và cô đã cười ngay cả trong hoàn cảnh này. Đôi mắt to đen nhánh chăm chú nhìn một cách ngạc nhiên.

Khi nhìn thấy đôi mắt đó của cô, anh quyết định tiến xa hơn một chút “Cô hãy chú ý rằng trước mặt cô tôi hoàn toàn chẳng biết nói gì, thay vì đó tôi nói toàn những điều đáng cười”

Cô lại cười phá lên như thể đây là lần đầu tiên cô cười vui vậy “à...vâng, tôi có để ý” rồi cô lấy giọng “cảm ơn anh”

Marc cảm thấy thư giãn hẳn. Sự thay đổi nhỏ nhoi và những lời nói vui đã khiến mối qua hệ của họ chuyển sang bước ngoặt mới, từ quan hệ công việc khô cứng sang quan hệ cá nhân thoải mái hơn. Cô cần phải thư giãn, bề ngoài của cô cho thấy, cô thực sự cần ngủ. Khi cô ăn xong chiếc bánh burrito, anh ....”sao cô không ngã ghế xuống và nhắm mắt lại khi chúng ta đến đó?”

“Tôi sợ mình sẽ ngủ nếu tôi không làm gì đó” cô nhìn dòng xe cộ “tôi làm việc ca 3 vì vậy tôi...”

Cô ngừng lời, và anh tiếp tục “vậy cô đã không được ngủ quá 2 tiếng khi tôi gọi” điều này giải thích rất nhiều, cô đã thực sự kiệt sức

“Tôi đã gọi lại cho anh khi tôi về nhà, nhưng đó là thời điểm quá sớm so với múi giờ ở đây”

“Không có tiếng ghi âm của hộp thư thoại à?”

Cô lắc đầu”không, và tôi đã thấy chuông reo rất lâu”

Anh bật là lời rửa và với lấy chiếc điện thoại di động, bấm nhanh số. Karen theo dõi hành động của anh với vẻ lo lắng. Cô đã thấy những bệnh nhân vị tai nạn ô tô chỉ vì giảm tập trung lái xe khi sử dụng điện thoại di động. Mắt của thám tử Chastain vẫn nhìn thẳng vào dòng xe và tay trái vẫn đặt lên vô lăng. Anh là một lái xe giỏi, cô nghĩ, cách anh lái xe thật thành thạo đến nỗi cô hầu như không để ý đến chuyện họ đang phóng xe với vận tốc cao.

Anh ngắt máy bằng ngón tay cái “Hộp thư thoại không hoạt động. Xin lỗi cô. Tôi sẽ kiểm tra lần nữa khi chúng ta quay lại; một thám tử không thể để mất liên lạc được. Trong lúc chờ đợi, cô hãy ngủ một giấc đi. Tôi sẽ đánh thức cô khi chúng ta tới nơi”

Cô muốn từ chối, nhưng cô quá mệt và không thể từ chối sự cảm dỗ. Cô ngã ghế ra sau, nhắm mắt lại. Ánh mặt trời buổi chiều chiếu thẳng vào mắt cô, nhưng điều hòa trong xe đang chạy mát lịm khiến cô dễ thở hơn. Cô duỗi thẳng cơ và cảm thấy toàn thân dần thả lỏng

Giấc ngủ bao trùm lấy cô nhưng cô vẫn không cảm thấy thoải mái. Dù cô đã cố gắng chịu đựng trong suốt quá trình nhận dạng của cảnh sát nhưng cô đã không nghĩ mọi chuyện lại khó khăn đến thế. Hai bố con chia cắt đã nhiều năm, bị bố bỏ rơi và thất hứa suốt cuộc đời đã khiến cô cảm thấy như cô sẽ không còn cảm xúc gì khi nhận diện, nó chỉ như nhận diện một người hàng xóm nào đó mà thôi. Nhưng mọi chuyện đã không diễn ra như vậy.

Dù đã không gặp Dexter nhiều năm, cô đã nhận ra ông ngay tức thì mà không có bất cứ nghi ngờ gì. Mái tóc ông bạc hơn, nhưng khuôn mặt đáng lẽ phải góc cạnh hơn đã trở nên mềm mại hơn khi ông chết. Cô đã từng nhìn thấy khuôn mặt này trước đó, như thể vào phút cuối cuộc đời ông ta đã tìm thấy phút giây yên bình trong cái chết vậy. Chiếc mũi vờ của ông vẫn không đổi, quai hàm hẹp, dài và mỏng, trán thẳng. Ông chắc cũng có đôi mắt sâu và chiếc cằm nhọn mà cô được thừa hưởng, cũng như các ngón tay búp măng.

Chỉ có hạt đậu trên đầu ông là mới.

Cô đã cố nhìn nó giống như đang trong ca phẫu thuật, nhưng mọi thứ trong cô đảo lộn hết cả. Cô đã muốn nhảy ra khỏi chiếc ghế đó, chạy ra khỏi văn phòng đó đến bất cứ đâu. Thay vào đó, cô đã nắm chặt tay đến mức móng tay đâm mạnh vào lòng bàn tay và buộc mình phải bình tĩnh lại. Cô đã hy vọng việc nhận diện ông sẽ diễn ra trong im lặng cho đến khi kết thúc, nhưng thay vào đó, viên bác sỹ lại chạy băng, đưa ra các lời nhận xét khô khốc trong một băng ghi âm.

Tạ ơn Chúa, thám tử Chastain đã dừng ông ta lại. Cuộn băng đó đã không chạy quá vài phút, nhưng nó khiến cô cảm thấy như vài giờ. Cô đã ngồi đông cứng trên ghế, không thể nói hay di chuyển, cho đến khi Chastain bắt đầu mở lời. Choáng vì máu dồn xuống chân quá nhiều, cô thực sự đã đổ nhào vào anh, cô không nhận thức được thân hình đu đưa của mình, nhưng bất ngờ khuôn mặt anh ở gần cô hơn và tay anh vươn ra bắt lấy cô khi cô đổ nhào khỏi ghế. Sau khi cô hầu như tỏ ra nhút nhát trong phòng anh, anh cũng thực sự cũng không tạo bất kỳ cơ hội nào. Thật ngạc nhiên, cô đã chủ động đưa chân cô ra để anh thấy rằng cô hoàn toàn khỏe mạnh.

Dù vậy anh hẳn cũng không hoàn toàn chắc chắn khi lấy một lon nước ngọt khác cho cô. Cô tự hỏi liệu cô có hiểu lầm anh trước đó khi cho rằng anh không thích cô thể hiện qua thái độ bình thản trên nét mặt anh, vì anh có vẻ là một người đàn ông hoàn hảo. Nếu anh không thích cô, giờ đây anh đang dấu tình cảm đó, và cô quá mệt mỏi đến mức không thể quan tâm nhiều hơn. Cô đã cần ăn và giờ thì cô cần ngủ. Ngày mai, sau khi làm xong cả hai việc, cô lại trở lại với chính mình nhưng giờ thì cô vui mừng trước sự giúp đỡ của Chastain.

Mai táng Dexter ở đây là hợp lý nhất, cho đến khi cô có thể chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng ở nhà. Cô hy vọng có thể tìm một nơi nào đó giữ thân thể ông. Bất kể Dexter đã phạm những lỗi lầm gì, thì ông vẫn là một con người, một người đàn ông, một người chồng và một người cha. Ông xứng đáng có một nấm mộ và những lời nguyện cầu.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm và biết rằng mình đang làm đúng.

Tiếng radio khiến cô thoát khỏi tình trạng nửa ngủ nửa thức, dù cô không mở mắt ra. Anh nói khê vào radio và cô nhận ra giọng anh giống như lần đầu tiên cô nghe trên hộp thư thoại. Cô đã không để ý lắm đến giọng anh khi họ gặp nhau. Anh là một người đàn ông hấp dẫn, không chỉ vì vẻ ngoài mà bởi những điểm tuyệt vời trong tính cách. Anh đã kiểm soát được cảm xúc mãnh liệt của mình, nhưng nó vẫn thể hiện qua đôi mắt sáng và hẹp.

Dù bây giờ vẫn cảm nhận được giọng anh thật ngọt ngào, nhưng cô không hiểu được từ nào, cô chỉ để ý đến tông giọng. Anh nói chuyện với thái độ thoải mái, như thể không có gì phải vội. Anh nói ngắn gọn, chỉ một hoặc hai từ.

Nếu anh có thời gian để làm tình như cách anh nói chuyện thì anh chắc hẳn sẽ...-ý nghĩ làm tình đã khiến cô bị sốc, và mắt cô mở bừng. cô không dám liếc nhìn anh, dù cô nhận thức sâu sắc anh đang ngồi cách mình chỉ cách hơn 1 bước chân.

Hai má cô nóng bừng. Cái ý nghĩ đó đến từ đâu chứ, và lại có vào ngay lúc này, hay mọi lúc? Cô không thường nghiên cứu về khả năng tình dục của một người đàn ông. Cô cũng không thường có thói quen nghiên

cứu về đàn ông. Theo quan điểm của cô, tự do tình dục là hành động ngu ngốc ngay từ khi mới bắt đầu và giờ thì nó trở nên nguy hiểm. Cô không hẹn hò nhiều và hoàn toàn không từ khi Jeanette chết.

Sự thật là cô đã luôn tránh quan hệ tình cảm với một người đàn ông vì cô không tin tưởng họ. Cô sợ trái tim sẽ bị tổn thương như mẹ cô. Cô không muốn bỏ cả đời để yêu một người đàn ông, người mà không bao giờ quay lại. Thay vào đó, cô sẽ không yêu ai trong suốt đời mình.

Cô cảm thấy ngu ngốc và giận giữ với chính mình. Tất cả đàn ông đều như nhau. Cô biết điều đó. Phải. Cha cô đã bỏ rơi họ, nhưng cô cũng biết những người đàn ông yêu vợ và gia đình, những người chung thủy và đáng tinh cậy. Nhưng về mặt xúc cảm cô không thể thoát khỏi nỗi sợ thẳm lạng và nỗi tuyệt vọng từ thời thơ ấu. Chỉ có ngày hôm qua...không, sáng nay - Chúa ơi! Một ngày mà cô cảm thấy như dài đến cả năm vậy, và nó thậm chí còn chưa trôi qua- cô đã quyết định không để quá khứ đè nặng lên mình. Cô đã bắt đầu lên kế hoạch dọn nhà, sắp xếp kế hoạch cho sự nghiệp, nhưng không bao gồm đàn ông trong những kế hoạch đó.

Sao cô có thể làm lý thế được nhỉ? Tại sao cô không nhìn thấy điều này trước kia? Cô từ chối tự nhủ với bản thân về một người chồng, về một gia đình chỉ vì tấm gương tồi của cha. Khi chuyện này đi qua và cô quay về nhà, cô sẽ nhận vài lời mời đi chơi. Cô biết vài người tử tế và đã đến lúc cho một trong số họ cơ hội tiến xa hơn là bạn.

Nghĩ lại, cô mừng khi mình có những ý nghĩ không đứng đắn như vậy về thám tử Chastain, vì nó đã nhen nhóm ngọn lửa trong bản thân cô. Và anh có lẽ sẽ rất tuyệt trên giường, cô nghĩ, cảm thấy thách thức. Một trong những người bạn của cô ở tầng phẫu thuật, Piper Lloyd, đã nói cô rằng muốn biết một người đàn ông có là bạn trai tốt hay không, chỉ cần quan sát anh ta làm việc. Vài bác sỹ nam-được rồi, hầu hết bác sỹ nam- nghĩ rằng họ là món quà của Chúa dành cho phụ nữ, nhưng theo lý thuyết của Piper, họ quá kiêu căng và quá vội vàng. Nếu họ không chú ý đến bệnh nhân, thì họ chắc chắn cũng không chú ý đến bạn gái mình.

Karen thần thờ nghĩ, Piper chắc sẽ duyệt viên thám tử này. Cô ấy sẽ chìm trong mắt anh và đội chiếc mũ lông của mình lên mái tóc màu đen kia, nhưng Piper là cao thủ tình trường, rất cẩn thận với tình dục, nhưng cũng không ngưng ngừng theo đuổi đến cùng những gì cô ấy muốn.

Karen không giống Piper, chỉ thỉnh thoảng hẹn hò, như một dấu hiệu trao cơ hội cho các chàng trai, đã là một bước đi lớn đối với cô rồi

“Anh đã lập gia đình chưa” cô nghe tiếng nói thốt ra từ chính miệng mình và mắt anh bất chợt mở to. Cô không có ý định nói thế, thực ra cô không định nói bất cứ lời nào, vì cảm thấy rất thoải mái khi ngồi nhắm mắt ở đây. Thay vì nhìn anh, cô nhìn chăm chăm ra cảnh vật bên ngoài khi chiếc Burger Kings lao vun vút, bỏ lại thành phố phía sau

“Không, chưa khi nào” anh trả lời, giọng nhẹ nhàng khiến cô ngạc nhiên “còn em thì sao?”

“Không, em....không” cô đang định bắt đầu giải thích dài dòng rằng cô quá bận, nhưng rồi quyết định không nói gì thêm. Cô không quá bận, cô chỉ quá đề phòng.

“Đỉnh hôn?”

Well, một câu hỏi nối tiếp câu hỏi “Không”

“Anh đã từng đính hôn một lần, nhưng cả hai bọn anh đều nghĩ tốt hơn là không nên tiến xa hơn” anh liếc cô một cái nhìn đầy hăm dọa “Giới cảnh sát là người có tỷ lệ ly dị cao nhất nước đây. Nhiều phụ nữ không thể hôn chồng mình chào tạm biệt buổi sáng vì biết rằng đó có thể là lần cuối cùng”

Karen chặc lưỡi, thay vì thể hiện thái độ thông cảm cô lại cười to “nông cạn thật” cô trang trọng đánh giá “hình ảnh đó thật thu hút”

Anh cười toe toét. Cô đã nghĩ anh giống như một cảnh sát điển hình, hơi xa cách, đặc biệt hay nhạo báng. Mái tóc ngắn cắt kiểu quân đội khiến anh thậm chí trông còn khắc nghiệt hơn, vì vậy nụ cười của anh khiến khuôn mặt trở nên bừng sáng như ánh chớp trên bầu trời đen

“Anh có thể cưới một nữ cảnh sát” cô đưa ra lời đề nghị

Anh ra đèn hiệu rẽ trái, đi chậm chậm khi đi qua chỗ giao cắt rồi rẽ vào đường phụ “Phải, giống như em sẽ cưới một bác sỹ hay y tá khác vậy”

Cô làm mặt hề. Vài người đã cưới những người trong nghề và vẫn hạnh phúc, nhưng Karen muốn có chút tự do ở bệnh viện. Cô đã vui đầu vào công việc khi ở đó và cô yêu việc mình đang làm, nhưng cô không muốn mang nó về nhà.

“Công việc y tá của em là gì?”

Cô nói cho anh biết rằng thực ra y tá cũng có rất nhiều ngành “Em làm việc ở tầng phẫu thuật của bệnh viện, nhưng em đang nghĩ sẽ quay lại trường và lấy bằng master, có lẽ là chuyên ngành chấn thương”

Có lẽ thổ lộ điều này lại đang củng cố lại lòng quyết tâm của cô, và cô biết rằng mình sẽ thực hiện dự định đó.

Anh nhướn mày”chứ không phải là một cái gì đó như công việc bàn giấy à?”

“Anh chẳng biết gì ngoài nghề của mình” cô bật ra “ngoài ra, em muốn học nhiều hơn, làm nhiều hơn” cô vén tóc sau tai, nghiêng mặt về phía anh, vẻ mặt nghiêm túc cùng quyết tâm cao độ “Em muốn biết các phương pháp chữa bệnh hiện đại nhất, những loại thuốc và phác đồ điều trị mới nhất. Em không muốn thay đổi chỗ làm ở khoa phẫu thuật nhưng em muốn nâng cao kỹ năng để không lạc hậu” cô không biết tại sao lại kể cho anh, một người lạ hoàn toàn, tất cả những điều này, nhưng có gì đó ở anh khiến cô dễ dàng thổ lộ. Thật lạ, vì họ không định bắt đầu phát triển tình cảm sâu sắc hơn. Có lẽ đó là do anh có vẻ thực sự quan tâm, hoặc có lẽ đó là do sự thanh thản khi cô nghĩ về Dexter. Hay có lẽ đó là do tác dụng phụ của đường trong 2 lon nước ngọt anh đã đưa cho cô.

Anh rẽ vào bãi đỗ xe của một nhà thờ nhỏ, vắng vẻ và râm mát giữa cái nóng như đổ lửa của mùa hè. Bên hông nhà thờ là những cây sồi lớn đang che bóng cho những ngôi mộ yên nghỉ gần đó. Karen nhìn những ngôi mộ và bụng cô lại quặn lên. Trước đây vài phút cô đã nghĩ là mình có thể quên được, nhưng giờ thì thời gian trì hoãn đã qua. Cô so vai và bước ra khỏi xe.

“Có người sẽ đến đây vài phút nữa” Chastain nói trong khi tháo kính râm ra khỏi mắt và đến đứng cạnh cô trước cổng nghĩa trang “Nếu em muốn đặt một ngôi mộ, em có thể làm thủ tục trong chiều nay”

Cô ngược lên nhìn mái tóc dày của anh, cảm thấy khó thở. Người cô ảm Ứt và cô nghĩ mình cần thêm lon nước lạnh nữa, bất kể có đường hay là không.

Tay Chastain lại đặt lên lưng cô, nóng như lửa. Điều này không thật tÝ nào, cô nghĩ, nhìn chăm chăm vào tấm bảng bằng tiếng Tây Ban Nha treo trên cây, một con ruồi trâu đang đậu trên đó. Chỉ sáng nay thôi, cô đã ngủ trong căn phòng có điều hòa tối om của mình, giờ thì cô đang lang thang ở New Orleans, tìm một ngôi mộ an táng người cha đã không gặp nhiều năm cho đến khi ME bật bằng video khám nghiệm tử thi để cô nhận dạng và cô đang được hộ tống bởi một viên cảnh sát trông khắc nghiệt, người có vẻ không thích cô nhưng vì nguyên nhân nào đó lại đang hết lòng giúp đỡ.

Không, nó không thật. Đây chỉ là một cơn ác mộng, nhưng những cơn ác mộng cũng giống như những giấc mơ cũng phải có lúc kết thúc chứ.

*****

Langley, Virginia

Franklin Vinay, phó giám đốc phụ trách hoạt động, thường có thói quen làm việc muộn. Ông thích những giờ làm việc trong khi nhân viên đã về nhà, điện thoại hầu như đã ngừng reo và hầu như không còn những người ra vào phòng liên tục. Đó là lúc ông “cày” đóng giấy tờ chất thành núi trên bàn làm việc hàng ngày, cố gắng tiến từng bước ứng phó với những kẻ thù cuộc gia, bất kể chúng là ai

Thời bây giờ hoạt động dễ dàng hơn thời chiến tranh lạnh, mọi thứ rõ ràng hơn, kẻ thù cũng đã biết mặt biết tên. Ông sợ những kẻ xuất thân của Liên Xô khi XHCN nước này sụp đổ, giờ đây bọn họ trở nên nguy hiểm hơn, lúc trước chúng thường là những kẻ không có kinh nghiệm trong nhiều vỏ bọc. Trung Quốc cũng có thể trở thành mối lo lắng đấy, nhưng những nhà lãnh đạo nước đó còn bận quan tâm đến kiểm tiền hơn là bảo vệ an ninh quốc gia. Bất kỳ kẻ thù nào với đầu óc chỉ bằng nửa người thường giờ đây cũng có thể

biết cách chế tạo bom và những nước được coi là đồng minh của Mỹ thì rất vui mừng bán công nghệ cho bất kỳ tên nào dù năng lực quân sự ở mức thấp nhưng sẵn sàng trả nhiều tiền. Đó chính là phương thức tạo nên thảm họa và ông phải mất rất nhiều giờ cố gắng điều khiển cái đồng hồ hỗn độn đó.

Một tiếng gõ cửa nhẹ kéo ông ra khỏi dòng suy nghĩ. Thở dài, ông đóng tập tài liệu đang đọc

“Mời vào”

Ông hy vọng người mở cửa là một nhân viên mới, nhưng thay vào đó là một khuôn mặt quen thuộc ngó vào “Tôi nghĩ ông vẫn ở đây”, Jess McPherson nói, bước nhẹ vào phòng và đóng cửa lại “Tôi có vài tin xấu”

Jess và DDO đã hợp tác với nhau từ lâu, đến mức không còn thủ tục hành chính nào giữa họ. Ông đã quá hiểu những nét biểu cảm trên khuôn mặt Jess và bụng ông thắt lại “chuyện gì thế?”

“Rick Medina đã chết. Thân thể hắn vừa được tìm ra ở sông Mississippi” McPherson đặt thân hình gầy và cao lêu nghêu ngồi xuống ghế

“À, khốn kiếp thật” nỗi buồn sâu thẳm ẩn trong giọng Vinay. Rick Medina là một huyền thoại ở CIA, nhưng hơn cả thế, ông ta còn là bạn. Không có nhiều người trong những nhóm đặc vụ cũ còn ở lại. Mọi người giờ đây quá tin tưởng vào công nghệ mà quên rằng những vệ tinh và máy tính tốt nhất cũng không thể thay thế được những nguồn tin cơ bản nhất, đặc vụ hiện trường. Tìm kiếm thông tin mật thông qua gián điệp (Human Intelligence-HUMINT) chính là nguyên nhân cốt lõi giúp Vinay ra quyết định đúng lúc và hợp lý “chuyện gì xảy ra thế? Ông ta đang làm việc à?”

Ông hy vọng câu trả lời sẽ là không. Rick chưa bao giờ là nhân viên chính thức thường xuyên của CIA. Thay vào đó, ông ta là nhân viên hợp đồng, điều đó có nghĩa rằng ông ta có thể được người khác hoặc nước khác thuê. Dù vậy Vinay nghĩ Rick sẽ không bao giờ là người sẽ làm việc gì ảnh hưởng đến an ninh quốc gia. Những đặc vụ khác thì có thể chứ Rick Medina thì không, đơn giản ông ta là một người yêu nước, và tất nhiên là còn vì những lý do khác.

“Không phải việc dính đến chúng ta” McPherson nói “Khốn kiếp, tôi cho rằng ông ta đang làm việc gì đó riêng. Những cảnh sát địa phương xác định nó như một vụ cướp của giết người, nhưng mẹ kiếp, tôi không thể tưởng tượng được Rick sẽ bị giết bởi một thằng con hoang nào đó cầm khẩu 22 rẻ tiền”

“Đó là thứ vũ khí giết ông ta à? Khẩu 22?”

“Theo những gì báo cáo ông ta bị bắn hai phát vào tim. Hai đứa trẻ đã tìm thấy ông ta chết trong chiếc xe bị dẫu trong bụi cây ở một làng ngoại ô. Ví của ông ta nằm ở ghế sau, trống rỗng. Tiền mặt và thẻ bị mất”

“Thuận tiện thật, dễ dàng cho mục đích nhận dạng” Vinay liếm môi” hầu như quá thuận buồm xuôi gió”

“Phải, tôi biết. Tôi cũng cảm thấy không hợp lý, nhưng như đã nói, ông ta không làm việc cho chúng ta lần này, vì vậy tôi không biết ông ta thực sự đang làm gì. Tất cả những gì chúng ta biết chẳng gì hơn là ông ta đã gặp phải vận rủi khốn kiếp nào đó, và bị một gã gà mờ bắn phải”

“Vũ khí của Rick thì sao? Tìm thấy không?”

McPherson lắc đầu. Vinay không thực sự hy vọng sẽ nhận được câu trả lời “có”. Không tên du thủ du thực nào sẽ bỏ qua thứ vũ khí đắt tiền Rick Medina mang theo. Họ cũng sẽ không thể dò theo số serie của khẩu súng, vì Rick chắc chắn không bao giờ để người ta lần đến ông.

“John đâu?” McPherson hỏi khẽ

“Đang làm nhiệm vụ”

“Ông sẽ nói với anh ta hay để anh ta tự tìm ra?” bất kỳ nhiệm vụ nào John Medina đang làm thì hắn cũng rất cần thiết và nghiêm trọng

“Nói với cậu ta. Tôi tin cậu ta sẽ biết cách xử sự” Không chỉ vì lý do xử sự, chỉ có một thằng ngu mới từ chối không cho John biết tin về cái chết của cha anh

“Nói với cậu ta gọi cho tôi” McPherson nói, đứng lên

Vinay nhìn người bạn cũ với cái nhìn dò hỏi “Jess? Anh đã biết điều gì đó mà vẫn đang dấu tôi, phải không?”

“Không, nhưng John có thể. Và nếu cậu ta muốn theo dấu bất cứ tên nào hại Rick thì tôi có thể giúp”

8. Chương 8

Karen đã ngủ rất sâu, đến mức khi cô thức dậy vào sáng hôm sau cô cảm thấy nặng đầu và lơ đãng. Mắt cô bị nhoèn và gối ẩm ướt. Lờ mờ cô nhớ ra mình đã khóc suốt đêm, cho đến khi chìm vào giấc ngủ, cảm thấy tràn ngập nỗi thất vọng và mất mát

Cuối cùng cô cũng buộc mình bước ra khỏi giường, vươn người, cảm thấy mỗi cơ bắp căng ra và buộc phải thức dậy. Cô mở rèm nhìn ra ngoài trời đầy nắng, cảm thấy hơi nóng xuyên qua cửa sổ. Cảm ơn Chúa về chiếc điều hòa không khí của khách sạn Mrrriott. Giờ đây cô cần đi tắm và ngâm mình trong làn nước lạnh, xua tan đi tâm trạng buồn bã

Vừa lau đầu khô thì cô nghe tiếng chuông điện thoại reo. Cuốn khăn tắm quanh người, cô bước chân trần vào phòng ngủ “Alô”

“Chào buổi sáng” một giọng trầm ấm vang bên tai khiến cô nhận ra ngay người gọi “anh hy vọng đã không đánh thức em”

“Chào buổi sáng, thám tử. Không, em đã dậy rồi. Em chỉ vừa tắm xong” Quay người, Karen với chiếc đồng hồ đặt trên đầu giường. Cô lắc đầu nhưng những con số màu đỏ hiện lên vẫn như cũ: 10.23. “Em không thể tin đã ngủ quá lâu như vậy” cô ngạc nhiên “Gần 10.30 rồi”

Anh cười lục cục, giọng ấm đến mức ruột gan cô bắt đầu tan ra “Phải đấy, thưa cô. Hôm qua em quá mệt mỏi, và anh nghĩ em có thể ngủ muộn, vì vậy anh đợi đến giờ mới gọi. Anh cần em xem qua vài đồ của bố em, nếu em thấy tiện thì chúng ta làm ngay hôm nay. Nếu không thì anh có thể đợi”

Ý của anh là anh có thể đợi đến mai, nhưng cô định sẽ tiến hành tang lễ của cha vào ngày mai và cô không nghĩ có thể trải qua được cả 2 thử thách trong cùng một ngày “Không, em sẽ xuống đó ngay khi ăn xong”

“Nếu anh phải đi do có cuộc điện thoại gấp, anh sẽ cho em biết, cứ đợi anh ở sảnh nhé”

“Được ạ” cô đồng ý. Sau cuộc nói chuyện với anh, cô gọi xuống lễ tân và đặt bữa sáng, cố xua đi cảm giác kinh sợ đã khiến bụng cô lạnh ngắt. Hình ảnh Dexter với đôi giày mòn và quần áo cũ cứ ám ảnh cô, có lẽ cần phải thêm vào cả những lỗ thủng trên chúng. Cô ghét nghĩ về ông mà không có quần áo lành lặn, không có nơi để ngủ khi thời tiết trở nên khắc nghiệt. Cô đã luôn tưởng ông thích sống một cuộc sống tự do, phóng túng không cần sự chăm sóc của vợ và con gái. Cô chưa bao giờ có thể tưởng tượng được ông cần những điều kiện cơ bản nhất của cuộc sống

Thật đau đớn, ông đã có thể có được cuộc sống bình thường với gia đình, nhưng ông lại chối bỏ nó vì ...chẳng gì cả. Không nhà, không nghề nghiệp, ngủ trong những hộp carton, lấy thức ăn thừa từ các bếp và nhà từ thiện hoặc bằng cách lục lọi thùng rác. Liệu ông đã bao giờ ăn cắp đồ trong siêu thị?

Sao một người có thể làm thế chứ? Ông không cảm thấy cần liên lạc hay có bất kỳ trách nhiệm nào với gia đình sao? Sao ông có thể làm tổn thương mẹ cô theo cách đó và vẫn cảm thấy thoải mái xuất hiện hoặc gọi cho cô bất cứ khi nào gặp rắc rối? Có gì về ông khiến Jeanette yêu đến tận hơi thở cuối cùng thế nhỉ?

“Ôi, mẹ ơi”, Karen thì thầm, cảm thấy đau thay cho mẹ. Ít nhất thì bà cũng không biết quá rõ về cha, vì vậy bà sẽ không bị tổn thương quá nhiều như cô bây giờ, và cô hoàn toàn cảm thông với bà. Cô cảm thấy vui hơn khi nghĩ Jeanette đã không phải xem cuộn băng đó và sẽ không phải nghe những lời chú giải khi phẫu thuật tử thi

Cô vừa mặc xong chiếc áo váy thoải mái nhất của mình và đi đôi xăng-đan thì phục vụ phòng gõ cửa mang vào bữa sáng. Cô không cảm thấy đói bụng nhưng buộc mình phải ăn. Cà phê nóng rẫy và đặc không thể

tin được. Sau khi uống một ngụm, cô đặt nó ngay sang bên cạnh và uống ngay một ly nước mát. Có lẽ nếu cô lạnh được từ bên trong thì sẽ không cảm thấy cơn nóng bức ngoài trời.

Ít nhất thì Dexter sẽ không bị lạnh nữa. Ít nhất thì ông đã không chết ở đâu đó trong mùa đông, với tuyết phủ trắng người và giầy với những tờ báo nhàu nát đắp trên người

Ruột gan cô quặn lên và Karen buộc mình phải bỏ ngay ý nghĩ ấy bằng cách đứng dậy. Thay vào đó, cô đi đánh răng, bôi chút son môi, khóa cửa phòng và cất chìa khóa trong túi “Hãy sẵn sàng nào” cô thì thầm và rời khỏi phòng

Buổi sáng trời vẫn nóng nhưng trong lành. New Orleans là một thành phố của thức ăn với đủ các loại mùi bay lớn vồn trong không khí: Mùi bánh, mùi gia vị đang được gia tẩm, mùi cà phê rang. Mùi thơm thật sự trở nên mạnh khi cô bước qua nhà hàng Brennan’s nổi tiếng thế giới về các món ăn sáng. Mọi thứ thật khác biệt so như thể cô đang ở một quốc gia khác. Ngay cả con người ở đây trông cũng có vẻ kỳ lạ hơn, quần áo và màu sắc cũng khác, gần như dân gypsy. Cô nghe thấy hàng loạt giọng địa phương và cả ngôn ngữ nước ngoài khi cô bước ra khu vực tập trung nhiều khách du lịch và các cửa hàng bán đồ lưu niệm. Cô nhìn thấy cả mặt nạ dùng trong lễ hội Mardi Gras trên một gian trưng bày của cửa hàng (Lễ hội Mardi Gras là lễ hội carnival nổi tiếng thế giới của New Orleans). Thậm chí có cả một con báo không lồ được chạm khắc bằng gỗ rừng trông như thật nhìn cô qua cửa sổ

Cảnh tượng New Orleans lôi kéo sự chú ý của cô, khiến cô chậm bước. Mồ hôi bắt đầu túa trên ngực cô, nhỏ xuống cho cô thấy rằng việc bước vội thật không khôn ngoan. Mọi thứ có thể đợi, công việc cần làm vẫn ở đó thôi nếu cô dừng lại nhìn vào cửa kính của một cửa hàng. Cô không việc gì phải vội.

Cô có thể nhìn thấy Quận 8 đang ở ngay trước mặt, phía bên phải. Tòa nhà rất đẹp hiện ra hứa hẹn về một nơi mát lạnh. Cô biết có rất nhiều những tòa nhà tương tự như thế ở thành phố này và cô đã được nhìn vài cái trong số đó khi đi cùng với Thám tử Chastain hôm qua, như tòa nhà ở Quận 8 này điển hình cho phong cách New Orleans: Quyển rũ, mang phong cách cổ, đẹp và có vẻ lười nhác. Có gì ẩn chứa sau những bức tường đó? Bao nhiêu vụ tai tiếng và giết người được điều tra dưới mái nhà này? Bao nhiêu tình lân mạn đã sản sinh ra ở đây? Thường thì không ai liên hệ một Sở cảnh sát với tình yêu, nhưng đây chính là New Orleans, đây là khu Quarter và mọi thứ đều có thể.

Một nhân viên cảnh sát khác ngồi trong bàn tiếp khách ở phòng đại sảnh. Karen đưa tên và được hướng dẫn chỉ đường như hôm qua.

Thám tử Chastain đang nghe điện thoại khi cô bước vào văn phòng chật hẹp của anh. Anh nhìn lên thấy cô đang đứng ở cửa phòng và ngoắc tay cô vào

Trái tim Karen đập như trống dồn. cô ngồi xuống một chiếc ghế, đặt túi xách vào lòng. Trên bàn anh có một túi giấy, một túi giấy màu nâu thông thường thôi và cô cố không nhìn vào trong để xem nó có gì. Thay vào đó cô nhìn anh, cố gắng tập trung vào chi tiết như sự tương phản giữa chiếc đồng hồ mạ vàng với nước da rám nắng, mái tóc đen cắt ngắn, cổ tay áo cuộn lên để lộ bắp tay săn chắc. Anh đang mặc một chiếc áo thun trắng và quần đen đơn giản khiến anh giống một biên đạo múa hơn là cảnh sát, ngoại trừ bao súng anh đeo ở eo phải.

Cô cố gắng không nghe trộm cuộc nói chuyện của anh, nhưng không thể không để ý đến sự mất kiên nhẫn đang ngày càng tăng trong anh. Anh bắt đầu quắc mắt cau kinh, tay làm tóc rối bù. Anh liếc nhìn cô rồi bất chợt chuyển ngôn ngữ đang dùng, nói một tràng tiếng Pháp thuộc địa (Nguyên gốc Creole French) mà cô mừng là mình không hiểu, vì không nghĩ ngờ gì anh rõ ràng đang chửi rủa bất kể ngôn ngữ anh đang dùng là gì

Cuối cùng anh rửa gì đó rồi ném điện thoại xuống bàn. Đôi mắt xám nheo lại thành một đường thẳng và anh kéo ghế của mình đến trước mặt cô “anh hy vọng em không biết nói tiếng Pháp”

“Em không biết” cô bảo đảm với anh

“Anh có thể chửi rủa bằng mọi tiếng. Hầu như lúc nào cũng được” anh đưa tay thọc vào tóc, bất ngờ cảm thấy bị kích thích. Anh thở sâu và cố gắng lờ nó đi “Em muốn uống cà phê hay Coke?”

“Không, cảm ơn anh” cô mỉm cười “em vừa ăn xong vì vậy em không sợ ngã xuống chân anh. Anh không phải mang soda cho em hôm nay đâu”

“Khẩu hiệu của bọn anh là “phục vụ và bảo vệ”, đó cũng là những gì anh đang phải làm đây” khoe mắt anh khẽ nháy với một nụ cười rộng mở, rồi anh hướng tới chiếc túi giấy trên bàn “anh thường không hành động thế này, nhưng có gì đó em nói hôm qua khiến anh nghĩ...well, điều này có thể sẽ khó khăn hơn là em tưởng”

Nỗi sợ hãi cô đã cố gắng lờ nó đi sáng nay bất ngờ quay trở lại khiến máu cô như muốn đông lại. Cô nắm chặt tay vào túi xách “Nó thường như vậy à?” cố gắng giữ giọng nói bình thản, nhưng lưỡi cô như mỗi lúc một cứng hơn

Anh yên lặng một lát, rồi anh đứng dậy đi đến ngồi xuống mép bàn như lúc trước “em đã rất gần gũi với mẹ, phải không?”

Câu hỏi khiến cô gần như mất bình tĩnh “Phải, tất nhiên là thế, Khi cha bỏ chúng em, bà ấy..suy sụp hoàn toàn. Ông đã rời quân đội, vì vậy bà ấy không thể kiểm tra theo cách đó hàng tháng trời được. Hơn nữa bà ấy còn phải chăm sóc em và bà ấy không có kỹ năng làm việc nào. Bà làm bất cứ công việc nào xin được: lau nhà, ủi đồ, phục vụ bàn”

“Những công việc đó không được trả nhiều tiền” anh bình luận, mắt vẫn không rời cô

“Không, bà làm 2 hoặc 3 việc cùng lúc cho đến khi em đủ tuổi lao động và giúp bà. Ngày em xin được việc ở bệnh viện bà đã nghỉ làm. Bà đã tự mình làm việc nhiều năm và giờ là lúc em chăm sóc bà”

Anh lặng lẽ nhìn về trầm ngâm của cô, biểu hiện của anh thật khó hiểu ‘không nhiều người cảm thấy như vậy” cuối cùng anh nói

“Vậy thì họ có gì đó không đúng” Karen nổi cáu. Cô sẽ làm mọi thứ để khiến cuộc sống của mẹ dễ dàng hơn.

Anh nắm chặt tay mình “Anh hoàn toàn đồng ý”

“Tại sao anh lại hỏi thế? Có phải mẹ em có liên quan gì đến cái chết của cha?”

Anh ngại ngần “Ông ấy đã giữ một thứ gì đó rất quan trọng với ông. Ông ta có thể cầm nó lấy tiền, nhưng thay vào đó ông ta lại giấu nó trong gấu quần”

Ngạc nhiên, cô nhìn anh chăm chăm, cố gắng nghĩ xem cái quái gì có thể quan trọng với cha cô, khi mà vợ và con gái còn chẳng là gì.

Thảm tử Chastain với ra phía sau, lấy một chiếc hộp nâu nhỏ ra khỏi túi giấy trong có chứa bộ quần áo của cha cô. Anh mở nó ra và nhón nó vào tay “Cái này có ý nghĩa nào đó với ông” anh lặng lẽ nói, chìa tay trước mặt cô và mở bàn tay ra cho cô thấy

Karen nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn vàng nằm trong tay thảm tử. Trong một lúc cô không thể nhận ra nó là gì, rồi cô chết lặng. Bằng cách nào đó tâm trí đã rời bỏ cô như thể thực tế này không có thật. Chiếc nhẫn cưới của bố mẹ. Anh đang cầm chiếc nhẫn cưới của cha. Sự hiện hữu giản đơn của chiếc nhẫn vàng đã thách thức mọi điều cô tưởng như đã biết về cha. “Điều này không đúng”, cô thì thầm và cô không định thuyết phục viên thảm tử đừng có nhầm về tình cảm dạt dào của cha. Cô không muốn biết về khía cạnh này của ông, cô không muốn biết rằng có lẽ ông đã hối hận, đau khổ và giấc mơ của ông tan vỡ. Nghĩ về ông là kẻ không có tình cảm sẽ dễ dàng hơn với cô.

Nhưng không có gì luôn dễ dàng cả. Không phải cái chết và chắc chắn không phải cuộc sống.

Chastain không nói gì, chỉ tiếp tục đứng đó với chiếc nhẫn trên tay đưa cho cô.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô được quyền quyết định? Chắc chắn có một list danh sách những vật dụng của cha và cô sẽ ký nhận rằng cô đã nhận mọi thứ trong danh sách, nhưng cô không hề biết rằng cha vẫn còn giữ chiếc nhẫn cưới trong gấu quần ông để cho nó an toàn. Những nhân viên pháp y sẽ không để ý đến những chuyện cá nhân này, một thư ký sẽ làm việc vật đó và cô sẽ không bao giờ biết. Thảm tử Chastain sẽ không mất công làm việc này, vì anh đã tỏ vẻ không để ý trước khi quyết định giúp cô.

Cô thấy mình nặng nề đưa tay ra, như thể cánh tay không còn thuộc về cô. Những ngón tay run run. Chậm chậm, cô sờ vào chiếc nhẫn, ngón tay xoay tròn vuốt ve rồi lần nữa rút tay lại và nắm chặt tay trong lòng.

Thám tử Chastain cầm lấy tay cô, nhẹ nhàng mở bàn tay và đặt chiếc nhẫn vào trong đó. Chiếc nhẫn thật ấm, bàn tay anh còn ấm hơn “Ông ấy có quan tâm” anh nói ‘Anh không biết tại sao ông ấy bỏ đi nhưng ông ấy không ngừng quan tâm đến mẹ con em”

Cô không thể ngược lên nhìn anh. Thay vào đó cô cứ chăm chăm nhìn vào tay mình, tay anh mạnh mẽ và cứng rắn, nó thật khổng lồ so với tay anh. Cái siết tay thật nhẹ như thể anh ý thức được sức mạnh của mình. Không có nhiều người đàn ông làm được điều đó, để ý sao cho không làm cô bị đau.

Cố gắng, cô cố bám lấy khả năng kiểm soát của mình, nhưng việc anh gần gũi và hiểu cô đã đánh chìm cô hoàn toàn. Và anh có vẻ cũng biết điều đó, vì anh bỏ tay cô ra và đứng lên, quay lại ngồi vào bàn

“Cảm ơn anh” cô nói, tiếng cô khê khàng đến mức hầu như không thể nghe thấy. Việc anh rời cô khiến cô cảm thấy cả một khoảng trống và cô thấy mình lại thêm khát sự giúp đỡ của anh

“Không có gì” anh nói

“Những thứ còn lại của ông ấy...chỉ còn quần áo thôi ạ?”

“Đúng. Đây là danh sách”

“Ít nhất em cũng biết phải mua cho ông ấy cỡ nào” cô nói, dúi mình trước ý nghĩ dán mắt vào bộ quần áo nhàu nát để tìm số áo. Điều đó thật quá nhiều, quá sớm

Thám tử Chastain dừng một chút, chờ cô nói tiếp, rồi trả lời lặng lẽ “cỡ 44”

Cô nuốt nước bọt, nhìn xuống tay mình. Cô phải hỏi cô điều gì đó, chỉ để vững vàng hơn, và dù đó là câu hỏi khó thì cô biết rằng anh sẽ luôn trung thực với cô “Thám tử...”

“Gì vậy?” anh hỏi nhẹ sau khi thấy cô không tiếp tục

“Cô ngược mắt lên nhìn anh, và mắt cô chạm vào mắt anh: “Anh...anh có tiếp tục điều tra vụ này không?”

Anh ngừng lại một chút rồi nói “Không”

Cô do dự, dù biết đó chính xác là những gì cô mong đợi. Anh ngồi xuống, mặt đối mặt với cô và cầm tay cô trong tay anh, xoa xoa lên mu bàn tay cô. Những vết chai sần của tay anh cọ nhẹ lên cô, một cảm giác giới tính ấm áp lan tỏa

“Anh xin lỗi” anh thì thầm

“Em hiểu” cô khó khăn nói “Anh phải dành nỗ lực cho những nơi cần nó nhất. Nó cũng giống như trong phòng cấp cứu”

“Đây là sự thực khốn kiếp”

Sự thông cảm sâu sắc của anh, sự trung thực của anh có ý nghĩa với cô hơn là lời nói thẳng tuột đơn giản, cô biết anh không làm an lòng cô bằng những lời nói dối đa nghĩa. Cô nắm chặt tay anh, rồi duỗi thẳng vai “Em có rất nhiều việc phải làm hôm nay, vì vậy em sẽ để anh làm việc tiếp” anh lùi lại, nhường đường cho cô. “Cảm ơn” cô nói khi rời khỏi phòng

Marc thở dài khi Karen rời khỏi phòng, khuôn mặt cô trắng bệch nhưng bình tĩnh. Ngực anh nhức nhối. Khốn kiếp, cha cô đã bị giết và anh không thể làm gì hơn. Ngay khi anh có được số ID về nạn nhân, đã xuất hiện lời bóng gió yêu cầu anh chú tâm hơn vào những vụ án thiết thực hơn. Có cố gắng tìm ra kẻ giết người vô gia cư cũng chẳng giảm đi được tỷ lệ tội phạm của thành phố này, vì vậy anh không cần phải tiếp tục.

Chúa ơi, anh đã muốn giữ cô lại, chỉ bế cô lên và giữ cô trên lòng anh, cho cô biết cô không phải làm việc đó một mình. Nhưng anh đã không thể làm chuyện đó. Nó quá sớm và nó cũng có thể phá tan cái vẻ bình thần mà cố gắng lắm cô mới có thể tạo ra.

Có lẽ cô cũng đã hành động bình tĩnh và đẩy trách nhiệm như vậy khi cô là đứa trẻ, buộc mình phải trở thành người lớn trong khi cô đáng lẽ cần phải được chăm sóc, chơi với búp bê và được buộc tóc. Đã rất nhiều lần anh nhìn thấy cảnh này: Khi một trong hai người bố hoặc mẹ bỏ đi, đứa trẻ sẽ thấy rằng bố mẹ chúng đang gặp rắc rối và nó sẽ trở thành bố hoặc mẹ, thể hiện rõ trách nhiệm quá sớm so với tuổi. Cô có

lẽ đã làm hết việc vặt trong nhà để bảo đảm người mẹ của cô sẽ được ăn ngay khi về đến nhà, làm mọi thứ cô có thể để bà bớt gánh nặng.

Karen đã theo học ngành y tá, việc còn khiến cô trở nên có trách nhiệm hơn nữa. việc đó nói lên rằng cô đã trở thành nguồn động viên giúp đỡ lớn nhất của bà, khiến vai trò được đảo lộn hoàn toàn. Cô có lẽ đã gọi mẹ cô bằng tên thay vì ‘mẹ’, ít nhất là trong thời gian này, để cho một cô gái nhỏ trở thành mẹ, và bà mẹ trở thành người phụ thuộc. Đó là lý do cô đã yêu quý mẹ mình thái quá và do vậy cũng bảo vệ bà nhiều hơn.

Cô đã dành cả đời để chăm sóc người khác và giờ anh muốn chăm sóc cô, niềm mong muốn mãnh liệt khiến anh nghẹt thở. Anh vốn đã là người bảo vệ phụ nữ, nhưng chưa bao giờ giống như thế này. Có gì đó trong anh đã chết đi, thay đổi và anh không hối tiếc vì sự thay đổi này.

Cô có biết mình anh dũng thế nào không? Những lời bình luận khô khốc của cô hôm qua rằng phụ nữ thật nông cạn khi buộc rắc rối của mình với cảnh sát bởi vì ngành của họ nguy hiểm thật đáng ngạc nhiên, nhưng ý cô rõ ràng là thế. Karen Whitlaw sẽ không dấu những lời bình luận đó vì sợ hãi. Cô sẽ vẫn nói ra những lời đó dù đó có phải là thời điểm tốt hay không.

Bất cứ khi nào Marc có quan hệ với phụ nữ anh đều tách bạch giữa công việc và tình cảm cá nhân. Bị gọi đi vì vụ án là điều không thể tránh được, nhưng anh sẽ không mang công việc về nhà. Anh đã luôn che dấu những điều khủng khiếp từ vụ án mà anh nhìn thấy với những người tình của mình, một phần vì bản tính bảo vệ phụ nữ tự nhiên trong anh, nhưng cũng bởi vì anh nghĩ họ sẽ không bao giờ hiểu hoặc chấp nhận một phần tính cách của anh, điều có thể giúp anh làm việc tốt hơn trong nghề của mình. Có lẽ anh đã đánh giá thấp những người phụ nữ đã đi qua đời anh, nhưng anh đã nhìn thấy rất nhiều mối quan hệ bị phá hủy vì áp lực công việc và anh không muốn mình cũng nằm trong trường hợp đó.

Anh biết Karen không phải là người nhu nhược. Cô sẽ gồng vai và ghéech cằm lên như anh đã thấy cô nhiều lần làm vậy khi nổi đau và căng thẳng hầu như bao trùm cô. Hầu hết mọi người sẽ vỡ tan trước gánh nặng cảm xúc cô đang mang, nhưng cô thì đối mặt với tình huống rất cừ và kiểm soát được những giọt nước mắt của mình không rơi, cho đến khi cô còn lại một mình.

Anh biết cô đã khóc. Mắt cô sưng húp. Cô đã khóc và anh đã không ở đó để ôm lấy cô

Anh sẽ làm vậy, biết chắc chắn thế. Từ bây giờ, anh sẽ làm thế.

9. Chương 9

Ngày hôm nay thật u ám, mưa rơi nặng hạt suốt cả buổi và rất nồm khiến Karen như tan chảy. Mồ hôi chảy ròng ròng giữa ngực và nặng nề rơi xuống. Chiếc váy cô đang mặc mỏng và ngắn, nhưng nó màu đen. Cô có thể cảm thấy những thớ vải nóng rẫy. Tập trung vào nỗi khó chịu thể xác và những tiếng sấm vang vọng từ xa, cô nghĩ về chuyện sao đám cỏ nơi đây lại tươi tốt đến thế, cô lắng nghe tiếng chim hót và để bản thân mình được phép thể hiện sự bức mình khi gót chân dẫm phải vết bẩn đặc sệt màu đen. Cô chưa bao giờ nhìn thấy vết bẩn nào đen đến thế và cô phải ngạc nhiên vì sự phong phú nơi đây.

Cô nhìn ngắm những hàng cây xanh và những bông hoa rực rỡ. Nghĩa trang nhỏ nơi thôn quê thường đẹp và yên bình hơn những “cõi yên nghỉ” rộng lớn được tia tốt cẩn thận mà Jeanette đang yên nghỉ. Có lẽ cô nên chuyển mẹ cô về đây, hơn là để Dexter lại khiến bụng dạ cô nhộn nhạo. Cô đã cố đến khổ sở không nghĩ đến những chuyện sẽ xảy ra, nhưng thật không dễ dàng gì. Cô không muốn nghĩ về người đàn ông trong bình tro hỏa tang đó. Dexter Whitlaw. Cha cô. Bất kể ông đã làm sai điều gì, bất kỳ hành động của ông do con quý nào xui khiến thì hiện tại cô vẫn phải tự công nhận rằng không phải mọi ký ức của cô về ông đều tồi tệ.

Có vài lần ông ngồi trên sàn nhà chơi búp bê cùng cô, duỗi đôi chân dài của ông như thể ông không để ý chuyện mình bị bộp về, lắng nghe cô kể những câu chuyện búp bê phức tạp với vẻ sung sướng vô ngần. Thường thì những búp bê hay bị ốm và cô đang chăm sóc chúng -một dự báo sớm về nghề nghiệp y tá của

cô sau này. Và có đôi lần Dexter đã dẫn cô cùng vào rừng, chỉ cho cô thấy cách dấu mình vào bụi cây và ngồi yên lặng cho đến khi những con sóc và chim chóc quên đi sự hiện diện của họ. Đó có phải là những khoảng khắc sáng trong cả cuộc đời đen tối của ông? Liệu cô có nên chỉ nhớ đến chúng và quên đi những đêm dài mẹ cô khóc ướm đầm gối vì một người đàn ông đã bỏ rơi họ?

Cả hai người họ, Jeanette và Dexter, đã lãng phí cả cuộc đời vì cái gì? Niềm nuối tiếc tràn ngập trong ngực cô, khiến cô khó thở, hoặc có thể độ ẩm cao nơi đây đã khiến cô gần như không thể thở nổi. Nó không thể là sự nuối tiếc; tại sao cô phải khóc vì một người đàn ông chưa bao giờ khiến cô nghĩ khác đi về mình, người không bao giờ gọi điện hoặc về thăm hai mẹ con chỉ khi nào ông ta cần cái gì đó? Và rồi cô thấy ông gìn giữ cẩn thận chiếc nhẫn cưới, dấu nó trong gấu quần để nó an toàn. Chiếc nhẫn đã rất quan trọng đối với ông, như thám tử Chastain đã chỉ ra. Phải chăng chiếc nhẫn là hình ảnh của cuộc đời bình thường mà ông đã chạy trốn, hay người kết nối với ông bằng chiếc nhẫn đó mới quan trọng, cô không biết.

Cô sẽ không khóc vì ông, cô từ chối làm điều đó. Nhưng khi chiếc trap nhỏ bị đất vùi xuống, cô không thể thốt lên lời nguyện cầu, chỉ còn những tiếng nước nở và nỗi đau dè trong ngực lớn đến nỗi cô hầu như không thể chịu đựng thêm.

Cây cối xào xạc như tiếng thở dài. Một cơn gió lạnh bất ngờ thổi lên phía sau quất lên gối cô. Cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, dù vậy cảm giác thật trong lành và cô thở dài khi những giọt mưa rơi xuống người. Cô vui vì cơn nóng đã bị xua tan, ngay cả khi những hạt mưa theo những cơn gió rơi rất người.

Ngay tức thì cô chuyển từ nóng nực sang lạnh ngắt, khi gió thổi lên và mưa bắt đầu rơi xuống. Thám tử Chastain mở ô và giữ nó trên đầu họ, anh đứng gần cô đến mức họ gần như chạm vào nhau. Cô không biết sẽ làm thế nào nếu không có sự giúp đỡ của anh suốt 2 ngày qua. Anh đã giúp cô hơn cả việc thực hiện các quy trình cần thiết, hơn rất nhiều. Anh đã tham gia cùng cô và giúp chuẩn bị mọi thứ, vượt qua những thủ tục hành chính quan liêu trước khi chúng trở thành vật cản cho những hoạt động thực tế. Anh thậm chí còn nhớ cả mua hoa đặt lên mộ và giúp cô làm việc đó.

Cô không rõ tại sao anh lại làm những việc này. Cô là một người nhạy cảm, nhưng cô bắt đầu nghĩ có lẽ cô đã hiểu lầm thái độ ghét bỏ của anh khi lần đầu họ gặp nhau, vì cô không thể thấy một chút ghét bỏ nào được thể hiện sau đó. Có lẽ cú sốc và một mối đã khiến cô bị ảo giác. Nhưng nói gì thì nói, rõ ràng Chastain đã vượt quá cả lòng tận tâm và trách nhiệm của mình, ngay cả nếu cô đã hiểu nhầm về ấn tượng đầu tiên của anh về cô. Có lẽ đây là ví dụ tiêu biểu cho thái độ nhả nhận đối với phụ nữ của những người đàn ông miền Nam, nhưng anh còn nhả nhận vượt quá cả việc mở cửa cho cô hay đứng dậy chào đón khi cô bước vào phòng.

Phải, đúng là vậy. Hãy nghĩ về con người thám tử, hãy nghĩ về sự khác biệt vùng miền nói chung, nghĩ về bất cứ thứ gì ngoại trừ sự thật rằng vị mục sư vẫn đang cầm tay cô và thì thầm những lời nguyện cầu và viên giám đốc nghĩa trang đang đợi cô rời đi để họ có thể hạ huyệt. Từ ngôi mộ rồi sẽ mọc lên thảm cỏ xanh như thể sự gia quyền của người chết không chịu được khi nhìn sâu xuống đó.

Nhưng cô không thể rời đi, cô không thể rời xa Dexter bây giờ được, không thể trong khoảng khắc cuối cùng của ông còn được ở trên mặt đất. Ông cần phải có ai đó cùng ông dưới đó, ai đó có những ký ức về ông, để ông không thể tan biến. Bất kể ông đã phạm lỗi lầm gì thì ông vẫn là cha cô, mãi mãi liên kết với cô qua dòng máu và cơ thể.

“Cha hãy yên nghỉ” Giọng cô khàn khàn. Phải cố hết sức cô mới thốt lên lời. Vai cô rung lên và cô lấy tay ôm quanh thân mình chống lại cơn giá lạnh, tự hỏi hơi nóng đã bay đâu hết. Những giọt mưa vẫn rơi đều trên ô, chân và lưng cô ướt nhèm. Cô rùng mình.

Cô thấy viên giám đốc nghĩa trang khẽ liếc nhìn thám tử Chastain, như thể anh là người quyết định cuối cùng. Có lẽ nên thế. Nếu anh chọn cách kéo cô đi khỏi ngôi mộ bây giờ, cô không biết liệu có còn sức chống lại. Nếu cô cố gắng đấu tranh thì sự tự chủ mỏng manh cô đang cố duy trì sẽ vỡ vụn, và cô sẽ đổ sụp xuống để khóc cho thỏa.

Nhưng anh chỉ khẽ lắc đầu và cô cố không nói với anh bằng mắt rằng cô biết ơn anh đến thế nào, không chỉ vì hành động này mà vì mọi thứ. Viên giám đốc nghĩa trang quay sang nói khẽ vài từ với người đàn ông đang đứng đó chờ đợi. Dây xích khẽ kéo kẹt và chiếc quan tài được chậm chậm hạ xuống mộ.

Karen lại run rẩy và thấy rằng mình không thể dừng lại được. Cô đang run rẩy? Cô không thể nói gì, không dám nói gì. Tất cả những gì cô biết là cô đang cố không gặp người xuống, hàm răng cô cắn chặt để tiếng nức nở không bật ra khỏi miệng

Khẽ khàng, Chastain bước đến phía sau cô, lấy thân mình che gió và mưa thổi về phía cô. Cô vẫn đứng một cách cứng cỏi, tỏ vẻ tự chủ, nhưng anh tiến gần cô hơn, quá gần đến mức có thể chạm vào cô, mạnh mẽ, rắn rỏi và ấm áp. Như thể đây là điều tự nhiên nhất trên đời, anh cởi chiếc áo khoác và khoác nó vào người cô. Chiếc áo che phủ đôi vai cô, bao bọc cô trong sự ấm áp của anh. Anh vẫn giữ chiếc ô trong tay trái, nhưng tay phải của anh ôm lấy eo cô, kéo cô dựa vào vòng ngực săn chắc của anh.

Cử chỉ đó khiến cô choáng vàng. Ngoại trừ mẹ cô, chưa ai che chở cho cô trước cuộc sống khắc nghiệt. Hành động của Chastain thật không thể đoán trước được, rất thân mật và...mang tính bảo vệ. Sự bảo vệ của anh đã khiến cô sụp đổ, mặc dù thực tế nó đã giúp cô rất nhiều.

Nước mắt cô bắt đầu chảy ra, nhòe đi hình ảnh những người đàn ông đang vùi đầu vào ngôi mộ, nhưng cô vẫn nghe tiếng đất chạm vào quan tài. Họ làm việc rất kỹ luật, dù trời bắt đầu mưa, như thể công việc này thật buồn bã nên khó mà vội vàng được. Cô đứng đó cho đến khi họ kết thúc công việc, và trong suốt thời gian đó Chastain vẫn đứng sau cô, giúp cô ấm người, cho cô sức mạnh của anh để cô tiếp tục đứng vững.

Karen đã quen với việc đứng một mình. Ngay cả khi còn là một đứa trẻ cô đã cố không làm phiền mẹ với những vấn đề của mình, vì cô luôn cảm thấy gánh nặng Jeanette đang mang đã quá đủ rồi. Trường học y tá chỉ làm củng cố thêm tính độc lập của mình bằng cách trao cho cô trách nhiệm lớn hơn. Cô đã không nhờ vả ai trong nhiều năm và giờ thì cô cảm thấy như vỡ vụn khi thấy mình đang tràn đầy cảm xúc với một người đàn ông hoàn toàn lạ lẫm mà cô mới quen cách đây có 2 ngày. Cô cố gắng nuốt vào những dòng nước mắt khiến mắt cô cay xè, cố gắng nói một điều gì đó và thấy sức ép trong ngực cô quá nặng đến mức không lời nào có thể thoát ra nổi. Cô luôn đứng thẳng dù đôi khi cô bất chợt bật khóc trong sự lạnh lẽo và cảm thấy mình hoàn toàn mất liên kết. Cô cố gắng không nghĩ đến anh, nhưng khuôn mặt anh lúc nào cũng như xuất hiện trước mắt cô và bất ngờ cô cảm thấy mình không thể chịu hơn được nữa.

Một tiếng gào khê trong họng cô nghe như tiếng của một con thú bị thương và cô không biết mình quay lại anh lúc nào nữa hoặc là anh đã chủ động quay người cô lại và ôm cô trong vòng tay, khuôn mặt cô vùi vào vai anh. Cô khóc to, cả thân người cô dựa hoàn toàn vào anh, các ngón tay cô bám chặt vào vai anh.

Chastain để ô rơi xuống đất và cúi xuống mái đầu cô, khẽ thì thầm những âm thanh trầm an ủi, cô không thể hiểu những từ đó nhưng chỉ cần nghe giọng anh là quá đủ. Cô cố gắng ôm chặt anh hơn, nhưng đồng thời cũng cố gắng đến vô vọng dừng mình lại. Một bàn tay to bao phủ lấy vai cô, xoa dịu cô, thì thầm trên làn da mát lạnh của cô.

Nỗi đau gần như quá sức chịu đựng với cô. Buồn bã, hối tiếc và một chút cảm giác cô đơn đang bao phủ lấy cô. Dù cô oán giận Dexter sâu sắc khi ông còn sống, nhưng khi đó cô vẫn còn nuôi hy vọng vào một ngày nào đó ông sẽ hiểu ra vấn đề, thoát khỏi con quỷ đang ám ảnh ông và quay trở về nối lại quan hệ với cô. Nhưng giờ thì chuyện này không thể xảy ra được nữa. Ông đã chết khi không biết gì về cô, mọi giấc mơ tươi sáng của cô cũng kết thúc. Cô than khóc vì hy vọng đã mất cũng nhiều như cô than khóc ông, người cha cô không thực sự hiểu, đã luôn vắng nhà trong suốt cuộc đời cô. Giờ thì cô sẽ không bao giờ có thể nói với ông rằng cô giận ông đến mức nào, rằng ông đã làm tổn thương cô ra sao. Cô khóc cho điều đó, khóc cho mẹ cô và cho cả ông.

Những cảm xúc đau buồn khiến cô kiệt sức và cô cũng dần bình tĩnh lại, thám tử Chastain vẫn ôm cô trong vòng tay, khuôn mặt ướt đầm của cô vùi trên vai anh. Cô nghe tiếng anh nói nhẹ với ai đó trên đầu mình, có lẽ là viên giám đốc nghĩa trang, và vài phút sau cô nghe thấy những tiếng bước chân thưa dần, để lại họ đứng trên mảnh đất ẩm ướt. Giờ đây họ chỉ có một mình và cô cảm thấy phải mang ơn anh thêm một điều nữa. Cô cần được kín đáo và anh đã giúp cô.

Mưa đã bớt rơi nặng hạt, thưa dần, chỉ còn những hạt mưa bụi, Gió cũng đã tạnh và cô có thể cảm thấy hơi nóng ban ngày đang trở lại. Hơi nước bốc lên từ mặt đất, tim anh vẫn đập nóng bỏng cạnh tai cô, ngực anh nhô lên hạ xuống theo mỗi nhịp đập và cơ thể ấm áp, đầy xạ hương của anh trộn lẫn với mùi nước hoa vị chanh nhẹ. Cô lơ mơ nhận ra anh thật hấp dẫn, theo cách của đàn ông.

Tâm trí cô rối loạn, Cô cố nghĩ đến lần cuối cùng cô gần gũi một người đàn ông, nhưng ký ức đang phản

bội cô và bằng cách nào đó cô không thể nghĩ đến việc trước đây gần gũi với đàn ông như thế nào. Tất nhiên những người đàn ông khác cũng ôm cô, nhưng không giống như thế này. Cô chưa bao giờ chấp nhận sự thoải mái được mang đến bởi một người đàn ông, chưa bao giờ để bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cô suy sụp. Cô chưa bao giờ cảm thấy cần họ, nhưng vào lúc này, bằng cách nào đó cô thấy mình cần Chastain. Cô cảm cảm thấy tay anh ôm cô, chỉ bây giờ thôi. Cô cần sức mạnh của anh bao quanh cô, một minh chứng cho thấy anh cao, lực lưỡng, mạnh mẽ đang ôm lấy cô mà không cần chút nỗ lực, cô cần cảm thấy anh ôm thật chặt, và cô cần nghe thấy giọng thì thầm ngọt ngào của anh đang nói với cô, cần sự cam đoan của anh ngay lúc này rằng cô không cô đơn

Cơn bão cảm xúc của cô dần tan, cô cảm thấy kiệt sức, tách biệt một cách kỳ lạ “Em xin lỗi” giọng cô thấm nước mắt, nghẹn nghẹn trên vai anh.

“Em có quyền mà” anh thả lỏng một chút, vẫn ôm cô bằng một tay trong khi tay kia thò tay vào túi “Khăn này”

Cô chớp lấy nó mà không ngẩng đầu lên, lau mắt và xỉ mũi, rồi ngạc nhiên tự hỏi sao cô có thể trả lại anh khăn tay sau khi đã xỉ mũi vào nó như thế. Nắm chặt chiếc khăn tay, cô thì thầm “Em sẽ giặt nó”

Anh cười thầm rồi lại quàng tay sau cô. Cô vẫn để đầu cô đặt lên vai anh, thở dài cảm nhận sâu sắc chiếc áo khoác của anh dưới má mình. Trên cành cây chim lại bắt đầu vỗ cánh và hót

“Em chưa bao giờ thực sự biết về ông” cô thì thầm, cảm thấy nhu cầu phải chia sẻ “ông vắng nhà suốt từ năm này qua năm khác, và cứ mỗi khi mẹ bắt đầu hy vọng ông có thể ở nhà, thì rồi ông lại ra đi, và bà thì khóc ròng. Em ghét ông vì điều đó”

Cánh tay mạnh mẽ vẫn đang ôm chặt cô khế siết “Em đã muốn ông ấy ở lại?”

“Đầu tiên, mỗi lần ông quay về nhà, em thường chạy vào phòng và cầu nguyện sao cho ông ấy không bỏ đi, và mẹ sẽ hạnh phúc và không còn khóc nữa. Lời cầu nguyện ấy chưa bao giờ linh nghiệm được lâu. Rồi em lại bắt đầu ước. Em ước khi nhìn những ngôi sao rơi, trên những thanh xương chéo, em ném sỏi vào bất kỳ hồ nước nào, em không biết có bất kỳ cách thức nào chính thức để lời ước có hiệu nghiệm, nhưng em ngờ rằng bất kỳ hồ nước nào cũng thế”

Anh lại ôm chặt cô hơn, và cô thấy mình đang mỉm cười khi má vẫn cọ vào áo khoác của anh. Nụ cười ngập ngừng, nhưng rõ ràng cô đang cười. Anh vỗ lưng cô và xoa nó như thể cô là đứa trẻ “Em thấy khá hơn chưa?”

Cô gật đầu “Khóc khiến cơ thể tiết ra chất endorphins tự động tuần hoàn trong máu”

“Vậy thì giờ trong người em phải đầy chất endorphins” anh đùa, và lần này cô cười to. Việc này khiến cô sưng sốt, nhưng cô vẫn cười. Sao cô có thể cười được nhỉ? Cô vẫn đang đứng bên mộ cha kia mà

“Đừng lo về việc đó” anh nói, khế nắm tay cô, hiểu những suy nghĩ của cô không nói thành lời “người ta luôn cười bên đám tang, đôi khi ngay cả gia đình người quá cố. Bà anh nói rằng đó là cách những thiên thần giúp bỏ bớt gánh nặng đang mang. Nó không có gì là bất kính, đơn giản là đang hàn gắn nỗi đau”

Anh đã đúng. Cô nghĩ lại những đám tang khác mình đã tham dự, có rất nhiều tiếng cười bị kìm nén, và cô lại thư giãn “khi em khoảng 11 tuổi, chúng em đã quay lại Tây Virginia để dự đám tang ông nội. Em nhớ bà đã ngồi trên xích đu, nắm lấy chiếc khăn tay chấm nước mắt, kể chuyện ông với những cụ bà cụ ông khác. Họ bắt đầu cười khúc khích, lúc đầu còn cố kìm nén, nhưng khi bà bắt đầu kể những chuyện vui nhộn thì mọi người không thể nén được nữa, bà còn gập người xuống và gần như hết hơi vì cười. Họ cười như những người điên vậy”

“Những câu chuyện thường gợi nhớ về khoảnh khắc hạnh phúc. Vậy em thực sự là một cô gái miền Tây Virginia à? Anh nghĩ anh đã nghe vài từ mang giọng điệu của vùng Ohio chứ? Anh nhại lại giọng điệu của cô “Ồ-Hai-Uh” thay vì “Oh-hai-oh” theo giọng của người miền Nam. Khi anh nói, anh thả lỏng vai cô, mặc dù vẫn chưa rời hẳn cô. Để cô đi bên cạnh, anh bắt đầu bước song song cạnh cô, vòng qua eo giữ cô ở gần. Anh buộc cô phải đi theo

Karen vẫn chưa muốn lộ mặt. Cô biết mắt cô đang sưng, mũi cô đỏ au và lớp trang điểm đã trôi tuột theo dòng nước mắt. Cô chỉ hy vọng những vệt bẩn của mỹ phẩm không tồi tệ quá. Nhưng thám tử Chastain

đã quyết định đã đến lúc phải rời đi. Dù muốn hay không cô vẫn cứ phải rời đi. Có lẽ anh còn việc phải làm và phải quay lại thành phố. Cô cảm thấy có lỗi vì mình đã độc chiếm thời gian của anh.

“Em đang giữ anh khỏi điều gì à? Cô hỏi, lại cảm thấy ngạc nhiên. Anh đã đề nghị giúp đỡ cô, nhưng có lẽ đó chỉ là lịch sự và anh không thực sự nghĩ cô sẽ chấp nhận

“Tất nhiên là không rồi”, anh khẽ siết người cô khi họ bước trên con đường nhỏ dẫn đến chỗ đỗ xe “Anh xin nghỉ và anh không có bất kỳ nhiệm vụ khẩn cấp nào”

“Một cuộc hẹn thì sao?” cô hỏi, không thích ý tưởng này chút nào. Cô ngạc nhiên về chính bản thân mình. Phải chăng cô đang sợ sẽ mất đi sự giúp đỡ của anh? Tốt hơn là cô nên thoát ra khỏi cảm giác này, vì sáng mai cô sẽ bay về nhà rồi.

“Không có cuộc hẹn hò nào hết” anh nói đơn giản “Tại sao chúng ta không đi vòng quanh khu Quarter một lúc, rồi sau đó ăn tối? Em không muốn nhìn ngắm New Orleans một chút sao? Thực sự thì em cần thư giãn đây”

Cảm giác căng thẳng bất ngờ biến mất khỏi cô. Anh muốn dùng thời gian còn lại trong ngày và cả bữa tối với cô. Well, có lẽ anh đã không thực sự muốn vậy, có lẽ anh chỉ cảm thấy có trách nhiệm với cô, nhưng cô quá vui khi có cơ hội tránh phải ở một mình suốt một buổi chiều dài dằng dặc khiến cô cảm thấy cảm giác nhẹ nhõm lan khắp người khi nhận lời mời “Cảm ơn anh, em thích lắm”

Nắng chiều bắt đầu lan nhanh trên khuôn mặt cô, những đám mây u ám giờ đã biến mất sau cơn mưa, dù những đám mây đen xa xa ở phía nam báo hiệu sẽ có một cơn mưa to nữa. Cái nóng và ánh mặt trời ở đây thật kinh người và cô cảm thấy người lại sắp đổ mồ hôi, cũng nhanh như cô cảm thấy rùng mình ớn lạnh trong đám tang trước đó. Đôi mắt mọng nước của cô đánh giá sai khoảng cách và những cành cây thấp đã khiến cô gặp khó khăn không ít khi cố đi nhanh ra khỏi con đường mòn.

Cô dừng lại nhìn xuống đánh giá thiệt hại. Chiếc tất nylon bị vướng với một trong số cành cây tạo thành một lỗ thủng to bằng đồng xu trên tất, nước trên cây đổ xuống tạo nên một vết bẩn đen kinh khủng.

Cô cúi xuống cố gạt bẩn ra khỏi tất, nhưng anh đã bước lại gần, cúi xuống và cởi chiếc tất ra. Một vết rách chảy máu xuất hiện trên da cô. Anh khẽ xoa trên vết rách và thổi nó

“Em có thể thay đồ trên xe” anh nói, đứng dậy coi như nhiệm vụ hoàn thành. Anh cúi xuống mỉm cười với cô, đôi mắt xám sáng ngời “Anh sẽ đứng ở một bên xe và không nhìn đâu, anh hứa”

Trong cô lại tràn ngập cảm giác thân quen, có lẽ những người đàn ông miền Nam đều thường quan tâm đến phụ nữ. Cô không quen bất cứ ai là người miền Nam trước đó, vì họ không thường sống ở Columbus, Ohio, vì vậy cô không có điều kiện so sánh. Nếu thám tử Marc Chastain là mẫu người điển hình của người đàn ông miền Nam, cô nghĩ, thì hẳn phụ nữ của những miền đất còn lại hẳn không biết là họ đã bỏ lỡ điều gì.

Họ đã đến chỗ đậu xe và Marc bước đến cửa lái xe, quay người lại như anh đã hứa. Mặt trời chiếu gắt trên đầu và anh cởi chiếc áo khoác ra, vắt nó lên tay khi đứng đợi

Mái tóc đen của anh vẫn còn ướt và giờ đang hong khô dưới ánh mặt trời. Chiếc áo trắng của anh mỏng tang phô diễn làn da ẩm ướt của anh xuyên qua lớp vải. Karen ngắm anh qua lớp cửa kính ô tô và cô cảm thấy ruột quặn lại. Trong một lúc cô chờ người ra, không thể ngoảnh mặt đi khỏi anh. Mọi chi tiết trên người anh bắt chợt trở nên rõ ràng: Cỡ người anh, đôi vai anh, nét tinh xảo của đôi tai, mái tóc đen rũ những sợi lông biếng trên trán, khẩu súng vẫn đang dắt trên lưng và cô tự hỏi anh có bao giờ đi đâu mà thiếu nó không.

Cô chưa bao giờ có cảm giác sâu sắc về mặt sinh lý với đàn ông mạnh mẽ như thế này, và ý nghĩ đó khiến cô hầu như không thở nổi

“Giờ anh quay lại được chưa?” Anh lười biếng hỏi và định quay người

“Chưa đâu” cô trả lời. anh lại quay người về chiếc ô tô, vẫn im lặng

Karen nhìn xuống chân. Chiếc tất nilong vong xuống ở chân trông tồi tệ hơn rất nhiều so với chân trần. Chính bản tính kiêu căng đã ngăn cản cô làm theo lời anh. Thật khá ngạc nhiên đối với cả anh và cô. Cô cởi chiếc áo và nhanh chóng trút bỏ chiếc tất, cuộn tròn và nhét vào túi

Thật ngạc nhiên, cô cảm thấy tâm trạng trở nên tốt hơn nhiều. Không khí vẫn nóng và ẩm ướt, nhưng cô cảm thấy thoải mái hơn khi không có đôi mắt quắc quạnh quanh người.

Ngay khi cô vừa thay đồ xong, anh đã vòng qua xe mở cửa cho cô. Cô bất ngờ bị ngã ra sau, ngay lập tức anh giơ cánh tay ra, thoải mái và bảo vệ, để đầu cô trên vai anh. Cảm giác yếu đuối lan tỏa trong Karen, lạ lẫm, khiến cô theo phản xạ đứng thẳng lên, đẩy phòng thủ. Phải, cô đã phải chịu đựng quá nhiều căng thẳng và có lẽ việc phải dựa vào đôi vai mạnh mẽ của một ai đó trong phút chốc là không sao, nhưng cô sẽ không cho phép mình biến đó thành thói quen.

Khi vòng qua phía sau xe trở lại cửa lái, anh cười nửa miệng với cô, khẽ nháy mắt, và môi cong lên, thái độ trông anh có vẻ buồn ngủ và....có gì đó, cô không dám chắc đó là gì.

“Xem ra trời có vẻ sẽ mưa nữa đấy, vì vậy kế hoạch đi dạo quanh khu Quarter có vẻ không thành rồi” anh nói “chúng ta sẽ về nhà anh, ngồi trên ban công, uống một ly rượu và xem mọi người đi dạo nhé. Em không cần phải chán nản đi dạo quanh phòng trong khách sạn một mình đâu”

Một kế hoạch đi dạo buổi chiều và bữa tối là một chuyện, nhưng đi về nhà anh lại là chuyện hoàn toàn khác “Em cho rằng...” cô bắt đầu nói

“Đừng cãi anh chứ”

“Hôm nay là ngày nghỉ của anh, và em...”

“Anh đã nói là đừng cãi anh mà”

Giọng anh rất thoải mái khiến cô không cảm thấy bị ép buộc, nhưng cô hoàn toàn hiểu rõ ý của anh. Anh đã quyết định họ sẽ về nhà anh, và cô sẽ phải làm theo

Bởi vì anh là cảnh sát nên có tính đó, cô nghĩ khi để đầu thoải mái dựa trên ghế. Khi anh ra lệnh, anh mong nó phải được thực hiện. Các bác sỹ cũng có tính cách này. Nếu một y tá không đồng ý làm theo lệnh, cô ta sẽ bị thuyết chuyển liền. Nhưng cô chỉ làm theo lệnh trong công việc, chứ không phải trong thực tế, dù đó có là cảnh sát ra lệnh đi nữa. Cô có thể nói với anh là không, nhưng vấn đề là cô không muốn từ chối. cô muốn ngồi trên ban công nhà anh và nhắm nháp ly rượu. Đó đúng là phong cách miền Nam, rất New Orleans. Cô muốn tận hưởng sự thích thú ở nơi ít người chú ý nhất. Cô thực sự không muốn phải đối mặt với căn phòng khách sạn vắng tanh lạnh ngắt bây giờ.

Họ không nói gì nhiều trong suốt nửa giờ lái xe quay lại thành phố. Cô cảm thấy mệt, muốn được ở riêng và hầu như ngủ gật. Cô đã trải qua cả một cơn bão cảm xúc. Cảm giác nhẹ nhõm tràn qua khi đám tang kết thúc, như thể cô đã hoàn thành một nhiệm vụ nặng nề và giờ có thể nghỉ ngơi. Cảm xúc vui tươi và mệt mỏi tràn khắp người.

Cô đã không nhận ra anh sống ở khu Quarter cho đến khi anh rẽ vào đường St. Louis. Cho đến lúc này cô chỉ nghĩ anh đang đi đường tắt qua khu Quarter, cho đến khi cô nhìn đường và cô biết rằng ý nghĩ như thế thật là bịch. Tại sao anh lại định đi tắt qua những đường phố chật hẹp, đông đúc của khu Quarter nếu anh không sống tại đó? Anh đi chậm lại và lái xe vào một trong số những chiếc cổng đang mở, một cánh cửa màu xanh bắt đầu mở ra và anh lái xe vào gara vừa khít với khoảng trống, trong khi cô thở hổn hển và cúi đầu cầu nguyện

Anh cười khúc khích ‘Xin lỗi em, khi em sống quen ở đây em sẽ học cách ước lượng chính xác từng cm’ Anh tắt máy, bước ra ngoài và vòng qua mở cửa xe cho cô. Karen cảm thấy thật kỳ cục khi cứ ngồi đó chờ anh mở cửa hộ, nhưng dù sao cô cũng đợi anh làm điều đó. Nó chỉ mất vài giây và anh có vẻ là chuyên gia trong lĩnh vực này. Anh mở cửa xe và cô nhẹ nhàng bước ra ngoài. Anh đặt tay sau lưng dìu cô đi tiếp, một niềm vui ấm áp lan tỏa trong cô, hướng cô tới ánh đèn cầu thang. Trên đỉnh cầu thang anh mở khóa một cánh cửa gốc và bước tới mở cửa, nhường đường cho cô đi qua.

Cô bước ra một ban công rộng rãi nhìn ngay xuống một chiếc sân nhỏ tuyệt đẹp. Một đài phun nước làm bằng đá cũ được đặt ngay giữa sân phun tỏa nước xung quanh. Những bụi cây lớn và dương xỉ đang xòe rộng tán lá, hoa hồng, hoa phong lữ và nhiều loại hoa khác mà cô không thể nhớ tên đang tỏa hương thơm lừng. Cô chắc chắn ngửi thấy cả mùi hoa nhài mặc dù cô không nhìn thấy. Xúc động, cô tiến lên một bước và tỳ tay trên thanh vịn của ban công. Cảnh sắc thật tuyệt vời. Cô nhìn xuống một chiếc ghế đá thấp

thoáng ẩn trong tán lá và tự hỏi liệu có phải anh thường ngồi trong vườn trốn khỏi những căng thẳng trong công việc.

“Tuyệt vời quá” cô thốt lên

“Cảm ơn em. Một trong những người thuê nhà đã chịu trách nhiệm chăm sóc nơi này và anh đã miễn cho cô ấy tiền thuê nhà. Khu vườn tuyệt đẹp, nhưng anh không có thời gian chăm sóc cây. Nơi này sẽ chỉ toàn đá và bụi bẩn nếu không có bà Fox”

“Vậy thì tạ ơn bà Fox” cô nói, mắt sáng ngời hướng ra thiên đường nhỏ.

“Amen” anh khóa cửa nhà, mở tiếp cánh cửa vào trong. Cô rời ban công và bước vào nhà, cảm thấy như cô đang rời xa thế kỷ 20. Ngôi nhà là một thế kỷ khác, thế giới khác với bên ngoài. Trần nhà cao ít nhất đến 20 feet và đồ gỗ toàn đồ cổ, nhưng là kiểu cổ có thể dùng được bất cứ thời đại nào, chứ không phải thứ đồ xếp trong tủ kính. Thảm vẫn còn dày và sang trọng, giống như một tấm đệm dưới chân. Chỉ có một thứ mang nét hiện đại là chiếc ghế lười rộng rãi hợp với kích cỡ to lớn của anh.

Cô bắt đầu tự hỏi anh có được nơi này thế nào chỉ với đồng lương cảnh sát, nhưng câu hỏi đó quá thô lỗ và cô phải kìm nó lại.

“Anh được thừa kế từ bà ngoại” anh nói khi ngắm cô xem xét xung quanh “Những đồ gỗ ở đây đã hơn 200 năm tuổi. Ngôi nhà cũng có đôi chỗ xuống cấp, tất nhiên, nhưng anh vẫn để ý đồ gỗ và thường tu sửa từng phần”

“Sống ở nơi này hẳn rất tuyệt vời”

“Anh đã lớn lên ở đây, vì vậy đôi khi anh cũng xem nhẹ nó, nhưng đúng đấy, nó thật tuyệt”. anh ngoắc tay ra hiệu cô đi tiếp “Đường này”, anh dẫn cô xuyên qua một phòng khách nhỏ và bước vào nhà bếp, rồi đi xuyên qua những cánh cửa kiểu Pháp dẫn đến một ban công khác, cái ban công này nhìn xuống phố “Mời em ngồi. Anh sẽ mang thứ gì đó ra uống. Em khát không?”

“Không, em...”

“Anh cực em đã không ăn trưa” anh nói, đôi mắt nheo lại “Phải không?”

“Không, em không ăn” cô công nhận

“Em là một y tá” anh buộc tội “Em nên biết rõ hơn anh chứ. Khốn thật”

Karen ngồi xuống. Anh đi vào trong và cô cảm thấy thư giãn trong chiếc ghế dựa, tò mò theo dõi những hoạt động dưới phố. Cô đã quá mệt mỏi, trống rỗng và vẫn còn chút lạnh lẽo trong người. Ngồi đây một lát là tất cả những gì cô cần lúc này. Cô nhìn những bụi dương xỉ treo trên cửa sổ, những cánh cửa kiểu Pháp xung quanh và một lần nữa cảm thấy như mình đang lạc vào thế giới khác. Cái nóng buổi chiều như ở thế kỷ 19 với hơi nước bốc lên từ vỉa hè dưới phố, nhưng những bóng cây râm mát khiến người ta cảm thấy bớt nóng rất nhiều. Dù vậy thì cô vẫn cần một cái quạt, chỉ để duy trì nhiệt độ mát mẻ này. Khẽ cười với ý nghĩ này, cô nhắm mắt

Cô hẳn đã ngủ gật và giật mình khi anh đặt khay nước lên bàn cạnh cô. Trên khay là những chiếc bánh sandwich, bánh ngọt, 2 cái ly và một chai rượu đỏ “Một người đàn ông ưa đồ nội” cô nhận xét, nghe như thể đang mơ chứ không có vẻ gì thức dậy cả.

“Đừng cho anh quá nhiều điểm chứ” anh nói với tông giọng lười biếng và ngồi xuống phía bên kia bàn “Bánh ngọt là từ một hiệu bánh, và bất kỳ tên gốc nào cũng có thể làm được sandwich”

Cô để ý thấy anh đã bỏ cả vạt và thay thế chiếc quần đi làm bằng chiếc quần bò ngắn. Anh đi chân trần và dù anh vẫn mặc áo dài trắng, nhưng đã buộc chéo vạt áo lên về phía trước, anh cũng cởi bỏ 2 cúc áo phía trên để lộ ngực vạm vỡ trông thật uể oải. Tuyệt.

Gác chân lên thành ban công, anh nói “Em cởi giày ra đi”

Cô làm theo, vì ý tưởng đi chân trần trong thời tiết đầy hơi nước này thật tuyệt. Và cô cũng để chân lên thành ban công, tin rằng những người đi bộ phía dưới sẽ không ngược nhìn lên để có thể nhìn xuyên qua váy cô. Có quá nhiều hấp dẫn dưới đường phố cho mọi người chú ý và quan tâm hơn là cô hở chút chân

trần. Cô thở dài giống anh, vì cảm thấy thật tuyệt khi được thoát khỏi đôi giày nóng nực, chật chội, để bàn chân tự do, cảm thấy thư giãn hoàn toàn. Cô hiếm khi được ngồi thoải mái thế này.

Từ chỗ ngồi thư giãn của mình, Marc rót rượu ra hai ly “Em ăn đi” anh nói và chờ đến khi cô thanh toán xong một chiếc sandwich.

Lặng lẽ, cô ăn sandwich, nhấp rượu và xem các khách du lịch đang tản bộ dưới phố. Từ nơi nào đó có âm thanh của ban nhạc đường phố vọng lên, và cô lắng nghe ai đó đang chơi đàn piano. Những âm thanh nói chuyện xôn xao, khung cảnh nhộn nhịp. Cô không thể nghĩ có nơi nào trên thế giới này giống New Orleans, bắt ngờ và đầy ma thuật.

Bàn chân họ đặt cạnh nhau trên thành bàn công và cô nhìn chúng với sự thích thú lộ rõ trước những khác biệt giữa người bé nhỏ và người khổng lồ, giữa nam và nữ. Bàn chân anh lớn, chai sần, có chút lông trên mu, đầy nam tính. Thật thú vị.

“Anh có biết sao bàn chân đàn ông lại khác phụ nữ quá vậy” cô thì thầm như mơ

Anh chuyển bàn chân mình lên trên, chạm vào chân cô, nhìn vào chúng, đầu hơi ngả ra sau “Móng chân tình tế hơn”

Nếu anh ở trong tầm với hẳn cô sẽ thúc anh một cú “Không, vấn đề là chúng giống như chân của linh dương và chân của voi ma mút”

Anh cười, thực sự cười sảng khoái rất to, rất đàn ông khiến ngón chân cô cong lại “Vây chân phụ nữ vẫn còn nhỏ nhắn dễ thương là bởi vì tất cả những gì họ phải làm là đi vòng quanh và mang trứng”

“và dắt theo cả những đứa trẻ nữa” cô muốn nghe tiếng anh cười to lần nữa, cô hầu như rùng mình, nhưng lần này là vì vui

Anh thoải mái dựa vai vào thành ghế. “À thì có vẻ như bàn chân mamút thô ráp trong khi đi theo những đứa trẻ và tay vác cây thương”

“Xin lỗi nhé, xin lỗi nhé. Bất cứ thứ gì khác hơn là trông trẻ” rượu thật ngon, cô nghĩ. Cô thường không quan tâm đến rượu đỏ, nhưng thứ rượu này thật dịu ngọt. Cô đã uống cạn ly và đặt nó trên bàn, chờ được rót tiếp

Trong một lúc, không ai nói gì tiếp theo. Cái nóng như đổ lửa khiến cuộc nói chuyện có gì đó không cần thiết. Những hạt mưa bắt đầu nặng hạt và mây đen kéo đến che kín mặt trời. Marc đưa khay vào trong nhưng vẫn để đĩa bánh ngọt trên bàn. Anh quay lại ban công sau đó vài phút. Tiếng âm nhạc từ phòng trong khe khe vọng ra, một bản blue buồn. Mọi thứ dưới phố đã thay đổi, cô nghĩ, khẽ nhắm mắt lại. Cô vẫn cần phải cố gắng nhiều để kiểm soát mọi thứ.

“Em muốn uống thêm không?”

“Ừm, có, oh, không”

“Vây ăn thêm một chiếc bánh”

“Anh đúng là chủ nô” cô cười và nhắc lên một cái bánh đưa vào miệng. Hương vị ngấm nhanh vào lưỡi “Ồ, ngon quá” cô thốt lên “Nó là cái gì vậy?”

“Sô cô la trắng, quả hồ đào và vài thứ khác. Hương vị ưa thích của anh” anh cũng lấy một chiếc, rồi một chiếc khác.

Hai người nhanh chóng thanh toán đĩa bánh ngọt và 2 ly rượu vang. Sấm bắt đầu nổ vang, mỗi lúc gần hơn. Mưa bắt đầu trút xuống phố và khách du lịch bắt đầu giải tán. Trong vài phút, đường phố trở nên vắng tanh và cơn mưa trắng xóa.

Karen cảm thấy rùng mình ớn lạnh, nhưng rượu đã giúp cô ấm hơn từ bên trong người. Một bản nhạc saxophone buồn cất lên khiến cô rung động. Cô khẽ uốn người, bên trong nhức nhối

“Nhảy với anh nào”, anh nhẹ nhàng nói, đưa tay về phía cô

Cô đứng lên tiến đến vòng tay anh. Cô nhắm mắt và đầu tìm thấy điểm tựa tuyệt vời trên vai anh. Cô nghĩ trên đời chẳng có gì hoàn hảo hơn được khiêu vũ chậm rãi với chân trần trên ban công ở thành phố New Orleans, trong khi mưa trút xuống và ánh tà dương bao quanh họ. Anh thật ấm áp và cô muốn chìm vào trong anh, cô thực sự muốn anh và cô gần nhau hơn nữa. Đột nhiên cô bắt đầu lùi ra, nhưng anh vòng tay qua eo cô giữ lại, kéo cô gần anh hơn

“Không sao đâu, chỉ cần dựa vào anh” Anh nói gần như thì thầm, như thể anh không muốn bỏ lỡ khoảng khắc này

Trái tim cô đập chậm rãi, nặng nề. Cái lạnh tan biết đi và cô cảm thấy thật ấm áp, xương gần như tan ra, mọi thứ hầu như không còn tồn tại, ngoài anh

Một bàn tay mạnh mẽ trượt lên lưng cô, ôm lấy gáy cô và một bàn tay khác của anh di chuyển xuống phía dưới. Cô không nghĩ đến chuyện chống cự. Bằng cách nào đó, cái vuốt ve của anh trở thành nhu cầu với cô. Anh chỉ đang xoa bóp bên dưới cô thật dịu dàng, và đó là tất cả. Cô chưa bao giờ biết đến cảm giác tuyệt diệu này.

Anh nâng khuôn mặt cô lên, bàn tay anh ôm lấy khuôn mặt và cô nhìn thấy khuôn miệng đầy nhục cảm của anh, rồi anh hôn cô, ngay cả khi nó không phải là nhu cầu của cô lúc này. Mắt cô lại nhắm lại. Môi anh thật mềm và đang dày vò môi cô, nhưng anh không sử dụng lưỡi.

Bất chợt cô ước gì anh đang sử dụng lưỡi. Cô muốn nếm hương vị của anh nhiều hơn. Nhưng cô cũng thích cách anh đang làm cho cô, hơn bất cứ nụ hôn nào trước đây. Cô để cho bản thân mình cuối trôi vào trong nụ hôn ngọt ngào đó. Và cô nhận ra cô đã vòng tay ôm anh từ lúc nào, hông cô ấn chặt vào anh.

Tay anh vẫn để phía dưới cô, hầu như khiến cô rên lên. Rồi cô nghe thấy tiếng cửa khóa phía sau và nhận ra anh đang đẩy ả cô vào bếp. Trong này thật tối nhưng anh không có ý định bật đèn. Cô cũng không định mở mắt, khẽ thở dài trong niềm vui vỡ òa khi anh tiếp tục hôn cô và bàn tay anh di chuyển xuống hông cô. Cô lơ mơ nhận ra hai bàn tay anh đã ở đó và cô ôm chặt lấy anh. Trái tim cô đập cuồng loạn và nụ nhỏ của cô sưng phồng. Nó thật tuyệt, hơn cả tuyệt. Cô muốn lưỡi anh, cô muốn nhiều đến nỗi đã nhón chân lên và thử đẩy sâu nụ hôn của cô vào anh. Và cô muốn căng ra trước anh, vì vậy cô đã làm thế, đẩy ngực mình về phía anh và cảm thấy núm vú cứng lên vì vui sướng.

Anh khẽ gầm gừ, thốt ra tiếng trầm sâu và lấy từ cô sự chủ động. Khoái lạc lần này thật sâu sắc khiến cô như vỡ vụn và cô bật lên tiếng rên. Ồ, đúng rồi. Vị của anh thật tuyệt, giống như mùi thức ăn và rượu và chính anh. Lưỡi anh thật sâu và chắc chắn và cô đang khiêu vũ với nó, thật mềm mại. cô chưa bao giờ nhận ra nụ hôn lại huyền ảo, nhiều ý nghĩa và đa dạng đến thế.

Anh đẩy chiếc váy lên đến eo cô và luồn tay vào trong để tuột chiếc xilip của cô xuống. Mông cô mát lạnh và bàn tay anh thật nóng. Chênh lệch nhiệt độ khiến cô vươn người về phía trước, thở hổn hển. Ngực cô như sấm động, hông cô nhể khấp nhô, tìm kiếm và chạm đến điểm căng cứng giữa hai đùi anh, ấn vào đó và theo bản năng cảm thấy thỏa mãn tuyệt vời. Cô còn hơn cả ả, cô cảm thấy như đang sốt, làn da cô quá nhạy cảm và quần áo trở nên thô ráp, bó buộc.

Anh hơi khom người xuống, cởi chiếc quần con xuống đùi, rồi để nó rơi xuống mắt cá chân cô. “Bước ra khỏi nó đi em” anh thì thầm và cô làm theo không suy nghĩ. Tim cô đang đập cuồng loạn và thân thể cô đang phát sốt lên vì nhu cầu.

“Em mở mắt ra đi”

Cô lại làm theo, nhìn chăm chăm vào anh trong ánh sáng mờ ảo, mơ hồ, khuôn mặt anh lấp lánh dưới ánh sáng xuyên qua cánh cửa kiểu Pháp. Nét mặt anh như được chạm trổ, mắt anh nheo lại và sắc sảo, khuôn miệng anh đầy nhục cảm, ham muốn mãnh liệt

Họ không còn trong bếp nữa, cô nhận ra với một chút ngạc nhiên, anh đang dìu cô đi qua một cánh cửa khác và họ đang ở trong phòng ngủ của anh.

Chân cô chạm vào giường và anh dễ dàng hạ cô xuống đó, tay anh thật mạnh mẽ và an toàn. Cô hầu như cảm thấy lạnh ngay khi chạm lưng vào tấm ga, rồi anh phủ lên cô, người anh thật nặng và mềm mại, cô khẽ tách đùi ra trong khi anh cởi khóa chiếc quần jeans.

Cô thở thật sâu, mắt khép hờ, nhìn anh qua hàng mi dày. Cô cảm thấy như mình đang mơ, như thể những chuyện này là không thật, cô chưa bao giờ cảm thấy ham muốn dữ dội thế này bao giờ, chưa bao giờ cảm thấy cần một người đàn ông nào như anh. Sự ham muốn này khiến chính cô cũng ngạc nhiên, cô không chắc mình sẽ trải qua khoảnh khắc này thế nào, nằm trên giường với một người đàn ông hầu như không quen biết, chiếc quần con thì nằm trên sàn nhà và váy đã tụt lên eo.

Cú chạm đầu tiên vào vật cứng của anh khiến cô giật mình, một cú xâm lăng mạnh bạo. Đôi mắt cô sáng bừng lên vì ngạc nhiên và các ngón tay cô đâm sâu trên vai anh. Đôi mắt anh giữ chặt mắt cô, thân hình to lớn của anh trượt trên cô với những cú đâm sâu và mạnh bạo, đi hết chiều dài chỉ với một lần chuyển động. Cô uốn cong người lên hết sức chào đón sự xâm nhập của anh, khiến cô gần như nổ tung. Vật của anh thật mềm mại và cứng rắn, dày, sâu đến không thể tin được và cô quần quai bên dưới anh

Anh đi vào cô với một nhịp điệu đều đặn, giữ cô vững chắc khi anh rút ra khỏi cô một chút rồi lại đâm vào lần nữa. Mắt anh nhìn chặt vào khuôn mặt cô. Cô không thể ngừng thút thít với cảm giác này, khoái lạc gần như với khổ đau. Trái tim cô đập loạn trong lồng ngực, cô bám dính lấy anh, cảm thấy như muốn khóc bởi nỗi đau sâu kín nào đó mà cô không thể chịu đựng nổi. Anh thì thầm nhẹ nhàng trên cô, những từ ngữ bảo đảm của một người đàn ông mà cô không thể hiểu nổi, nhưng tông giọng trầm của anh còn hiệu quả hơn bất kỳ lời nào.

“Xin anh” cô nghe tiếng mình van nài, vì hạnh phúc, vì sự nhẹ nhõm, vì mọi thứ và bất cứ điều gì

Anh hiểu nhu cầu cấp bách của cô còn hơn bản thân cô. Anh thúc mạnh và trượt sâu, mạnh bạo, lần nữa rồi lần nữa cho đến khi cô lên đến đỉnh.

Anh đưa cô vượt qua mọi cảm xúc, đi vào cô, giữ hai đùi cô trải rộng cho đến khi cô không còn kiểm soát, không bảo vệ. Anh cho cô thấy cơn cực khoái khi cô run lên và đón nhận, cô chưa bao giờ cảm thấy thế này trước đây. Cô chỉ muốn anh, những chiếc hôn mãnh liệt của thân thể anh khi vào trong cô.

Khi cơn co thắt tràn qua, cô nằm lả dưới anh. Cô gần như kiệt sức, trống rỗng và hầu như không thể nhận biết xung quanh. Thân thể đầy sức mạnh của anh thỏa mãn khi anh tiến vào cô lần cuối, và cô nảy lên trước cú đâm sâu của anh

Anh đổ vật xuống người cô, ngực anh đè nặng lên cô khi anh hầu như không còn sức để thở, trái tim anh đập như sấm động trên cô. Anh cảm thấy ẩm ướt khi mồ hôi đổ khắp người, nhưng một cơn gió nhẹ mát lạnh thổi đến từ chiếc cửa sổ kiểu Pháp đang mở đang mang đến không khí trong lành của cơn mưa. Karen dựa đầu vào ngực anh, hít thở làn hương nóng ấm từ da anh và thả mình trôi theo cơn buồn ngủ.

Cô khẽ thì thầm phản đối khi anh rút khỏi người cô, cảm thấy bản năng phải chống lại sức nặng của anh trên thân cô rút đi, lấy mất của cô sự thoải mái do hơi ấm của anh mang lại trước cơn mưa lạnh “Suýt”, anh thì thầm khiến cô dễ chịu

Dù chỉ có ánh sáng le lói qua cánh cửa sổ và những cánh cửa kiểu Pháp đang mở, mắt nhắm hờ cô vẫn có thể trông thấy anh di chuyển ra khỏi giường và rút mình ra khỏi bao cao su. Cô cảm thấy cần phải hỏi “Anh mặc nó khi nào vậy?” Cô thể rằng tay anh chưa khi nào rời khỏi cô từ khi họ lên giường.

“Khi anh bật nhạc” anh quay lại với cô, vẫn để đùi anh giữa hai đùi cô. Mắt anh nheo lại tập trung khi anh bắt đầu cởi đồ cho cô. Karen để anh mở khóa váy cô, bàn tay anh bận rộn làm việc bên dưới cô, những ý nghĩ lơ đãng của cô vẫn còn vương vấn về cái bao cao su. Anh đã có kế hoạch cho việc này. Ngay cả trước khi họ bắt đầu nhảy với nhau, anh đã có ý định làm tình với cô

Dấu hiệu của việc này có vẻ quan trọng, nhưng tại sao cô lại cảm thấy khó chịu. Anh cởi chiếc váy của cô qua đầu và ném nó xuống bên cạnh, rồi cũng khéo léo cởi chiếc nịt vú. Cô căng thẳng trước tình trạng khỏa thân của mình, bất chấp sự gần gũi họ vừa trải qua, hiện trạng vẫn khiến cô gần như muốn nổ tung. Cô cảm thấy ngạc nhiên với chính bản thân mình, nằm khỏa thân ở đây, trải rộng ra trước mặt một người đàn ông vẫn đang mặc áo quần, ngay cả khi quần jeans của anh ta mới chỉ cởi ra đến đùi. Anh có lẽ nên nhẹ nhàng hơn, nhưng cái vật cứng cứng phồng to của anh đang nhô ra khỏi áo, giằng giắt khuấy động.

Tay cô di chuyển, có lẽ anh cảm thấy sự căng thẳng đang bao phủ lấy cô, khi anh cầm lấy cổ tay cô và đặt nó lên trên đầu chiếc gối và nhìn ngắm cô. Anh mỉm cười, núm vú cô đang săn lại trước cái nhìn của

anh. Anh cúi xuống liếm láp núm vú bên trái, xoay tròn nó bằng lưỡi anh trước khi mút nó trong miệng và chìm nó trong niềm khoái lạc tinh tế

Luồng hơi nóng xuất hiện lan khắp người cô. Hồn hển, cô giật mạnh tay cô ra khỏi anh trong cố gắng vô vọng, nhưng nó chỉ kéo anh lại gần cô hơn. Anh cúi xuống cô, lưỡi anh lướt qua núm nhỏ đang căng cứng và cô quần quai vô vọng. Cô đã không biết ngực mình lại nhạy cảm đến thế, nhưng cái cách anh đang khuấy động cô sâu sắc đến mức cô thấy mình lại đang lên đến đỉnh.

Anh cúi xuống, vật căng cứng của anh luồn giữa nếp gấp mềm mại của cô, thúc nó mở rộng. Cô hồn hển, bắt nhịp ngay lấy nó. Hông cô uốn cong để đón nhận anh.

Anh khẽ chữ thề, hơi thở rời rạc và luồn xuống nằm cạnh cô. Anh đã cởi xong chiếc áo, ném nó sang bên cạnh và nhanh chóng mặc vào chiếc bao cao su khác. Anh nhanh chóng nằm lại bên cô, giữ hai cổ tay cô để trên đầu chỉ bằng một tay anh, ngực cô vịn vào uốn cong để đón nhận những gì anh trao. Anh hoàn toàn chiếm lợi thế ở vị trí của mình, nhắm nháp hai núm vú một cách thoải mái và liên tục

Bàn tay kia của anh vẫn đang vuốt bụng cô, trượt dần xuống hai đùi. Núm nhỏ của cô sưng phồng và nhạy cảm từ cuộc làm tình của họ, đến mức anh dễ dàng cho hai ngón tay vào đó. Cô gần như dựng lên, hồn hển và đầu cô vịn vào trên gối.

Một tiếng trầm khàn khẽ thốt từ miệng anh “em chặt quá” anh thì thầm, hôn cổ họng cô “Anh có làm đau em không?”

“Kh...không” cô hầu như không thể thốt lên lời. Các ngón tay anh đang ở sâu trong cô, tiếp tục đi tới. Ngón tay cái của anh vẫn mằm mê trên núm nhỏ của cô, xoay tròn nó ‘Ồi chúa ơi’, cô thút thít, háng căng cứng. Sức nóng xuyên khắp người cô, thân người cô cuộn lên như cầu vòng. Cô có thể cảm thấy cơn khoái cảm lại đang trào tới, mạnh hơn cả lần trước. Đùi cô mở rộng đến ngạc nhiên khi anh đưa vật căng cứng của anh tiến gần tới cô, anh rút tay mình ra và thay thế nó bằng cái chiều dài của anh, thúc những cú đâm sâu.

Marc cảm thấy cơn co thắt bắt đầu xảy đến và vùi sâu mình vào cô. Rút ra và lại tiến vào nhịp nhàng, cơ thể cô uốn cong lên. Anh cố kiểm soát các cú thúc của mình thật chậm rãi, thận trọng, tạo cho cô khoái lạc cho đến khi cô lên đỉnh lần nữa và chỉ khi đó anh mới thả lỏng mình.

Cô ngủ vùi trong tay anh và thức dậy để anh có cô lần nữa.

Màn đêm hoàn toàn buông xuống, anh đã cởi hoàn toàn chiếc quần Jeans. Mưa vẫn rơi tầm tã ngoài chiếc cửa kiểu Pháp đang mở, không khí trong lành tràn vào. Không gì trên vũ trụ tồn tại ngoài chiếc giường và người đàn ông đang ôm chặt để sưởi ấm cho cô. Cô để đầu óc mình trống rỗng, đơn giản là đây là lần đầu tiên trong đời, cô để mình biến mất trong niềm vui sinh lý tinh khiết. Anh có thể làm mọi thứ với cô và cô không hề có chút phản đối nào.

Anh trượt xuống người cô và ấn môi anh vào môi cô. Cái vuốt ve của anh thật nhẹ nhàng và nhạy cảm khiến cô phát khóc, tưởng như ham muốn không thể dâng lên được nữa nhưng thất vọng cô vẫn quần quai lại. Anh bao phủ lấy cô “anh sẽ khiến em thức suốt đây” và anh làm vậy thật, kiên quyết thực hiện những điều khiến anh khoái cảm và đưa cô lên cùng. Cô nghĩ cô đã mệt mỏi rồi, nhưng niềm sung sướng lại bùng ra, tràn đến và cô vô lấy thân hình ướt đẫm của anh và hoàn toàn chôn vùi mình vào đó. Cuộc làm tình hoang dại trong đêm mưa tối tăm ở New Orleans sung sướng hơn bất cứ thứ gì cô từng nghĩ, và cô không muốn nó chấm dứt.

Lần này thì anh cũng ngủ, giữ cô thật gần đến mức mồ hôi trên người họ quện vào nhau, gắn chặt họ với nhau

Đêm dài như vô hạn. cô thức giấc thì trời vẫn còn tối đen và mưa, không khí nóng ẩm và sự mát mẻ do cơn mưa mang lại trộn lẫn. Cô không thể thấy đồng hồ ở đâu, cũng không buồn chú ý đến nó. Cô chuyển dần xuống phía dưới, hôn anh. Lúc này đây cô đã ở phía dưới, anh thức dậy, căng cứng và rên rỉ. Cô hôn cái vật dài căng cứng, cảm thấy nó lớn hơn, rồi cô đưa đầu nhọn của nó vào miệng. Cô cũng muốn anh cảm nhận được ham muốn như cô.

Cô không biết họ đã làm tình bao nhiêu lần trong đêm đó. Trí óc cô bị bao bọc bởi màn sương và thân thể cô hoàn toàn bị thân thể anh lấp đầy. Khi cô kiệt sức đến mức tưởng như không thể phản ứng với bất kỳ

thứ gì từ anh, anh lại ôm lấy cô trong vòng tay và hôn mắt cô “Ngủ đi em yêu”, anh thì thầm bằng giọng trầm ma thuật của mình, cứ như thể cô phải cần nghe những từ đó trước khi chìm vào giấc ngủ.

10. Chương 10

Hayes là một người cẩn thận. Hắn đã thuê được những người giỏi, nhưng khi ai đó nói rằng nhiệm vụ hoàn thành, hắn không bao giờ coi nhẹ việc kiểm tra xem cái nhiệm vụ hoàn thành đó đã đúng yêu cầu chưa

Hắn luôn kiểm tra mọi thứ ít nhất hai lần. Sự cẩn thận của hắn luôn được tưởng thưởng, giúp hắn tránh được rắc rối khó chịu trước khi chúng trở thành vấn đề lớn. Những người làm việc cho hắn đều coi hắn như nhọt ở mông, nhưng những người hắn làm việc cho thì lại vô cùng vui mừng với sự cẩn thận từng chi tiết đó.

Khi Clancy gọi và báo cáo kết quả nhiệm vụ, Hayes tin hắn. Claycy luôn là một gã giỏi. Nhưng hắn vẫn liên lạc với nguồn khác để có được bản báo cáo của cảnh sát về ngôi nhà bị cháy cũng như bản tin báo chí được fax cho hắn theo số cá nhân. Hắn sử dụng máy tính thành thạo nhưng vẫn thoải mái hơn nhiều với công nghệ cũ và hắn nghĩ an ninh của những công nghệ cũ vẫn tốt hơn. Với máy tính, ai mà biết được có kẻ nào xâm nhập vào máy của mình và ở nơi nào đó trên đời, có thằng con hoang nào đó đang theo dõi hắn gửi và nhận cái gì

Nguồn tin của hắn gọi lại ngay trong ngày hôm sau “Tôi không thể tìm thấy bất cứ thông tin gì về ngôi nhà cháy của Karen Whitlaw. Có một ngôi nhà cháy, nhưng nó thuộc về một cặp đôi tên là Hoerske”

Hayes thốt là lời rửa. Không có vẻ gì Clancy đã đốt nhầm nhà “Đợi tôi một chút” hắn trả lời “tìm trên quyển sổ điện thoại và coi địa chỉ của Karen Whitlaw là gì?”

“Được rồi, đợi một chút” có tiếng sốt ruột ở đầu bên kia “Whitfield...Whitfield...Whitlaw. Không có Karen Whitlaw trong danh sách, nhưng có K.S.Whitlaw”

“Giữ máy” Hayes kiểm tra file tài liệu về vợ của Dexter Whitlaw và con gái. Tên đệm của đứa con gái là Simone “Đó là cô ta”

“Được rồi, địa chỉ là...chết tiệt, đó là địa chỉ trùng với ngôi nhà của Hoerke”

Hayes cảm thấy đau đầu, hắn day day mũi “Fax mọi thứ anh có cho tôi”

“Được thôi”

20 giây sau, từ máy fax hiện ra đồng tài liệu hắn cần. Hayes không quan tâm đến báo cáo của cảnh sát, hắn cầm một bản của một bản tin “Sáng qua một đám cháy phá hủy hoàn toàn ngôi nhà của Nathan và Lindsey Hoerske. Theo những gì bên cứu hỏa thông báo, ngọn lửa bắt đầu từ bếp. Vợ chồng nhà Hoerske đã mua ngôi nhà từ 4 tháng trước nay bỗng trở thành vô gia cư vì bà hỏa”

Hayes quăng tờ báo xuống nhà. Đúng là không phí công tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra. Những người nhà Whitlaw đã bán ngôi nhà, có lẽ Clancy đã tìm địa chỉ của cô ta trên danh bạ điện thoại, nhưng những quyển danh bạ điện thoại thường cập nhật mỗi năm một lần”

Hắn gọi cho Clancy. Như thường khi, Clancy để hộp thư thoại trả lời “Hãy để lại số của bạn” giọng Clancy vang lên, không hề xưng tên “Nếu quen bạn, tôi sẽ gọi lại”

“Mày là thằng khốn” Hayes nói, cũng không để lại danh tính

‘Khốn kiếp! Tao là thế đấy’ Claycy nhắc điện thoại nói. Giọng hắn sin sít, hắn thường không thể hiện sự không vui với khách hàng

“Cô ta không sống ở đó, con khốn. Cô ta đã bán nhà 4 tháng trước rồi”

“Well, chó chết thật. Tôi ghét chuyện đó, đốt sạch một ngôi nhà chẳng vì gì cả”

“Tìm cô ta, và lần này hãy làm đúng đây”

*****

Thượng nghị sỹ Stephen Lake đang được kỳ vọng sẽ trở thành tổng thống kế tiếp, rất nhiều người có cùng suy nghĩ như vậy. Ông ta và anh trai, William, sinh ra đã là người của công chúng, nhưng khi William chết, Stephen trở thành người thay thế. Gia đình Lake có tiếng trong giới luật sư, tổ tụng, chính khách và Stephen là thế hệ thứ 4 nối tiếp theo con đường này.

Thượng nghị sỹ Lake luôn ý thức một cách sâu sắc rằng William mới chính là lựa chọn đầu tiên của cha, theo quan điểm của một người đàn ông cổ, và sau cái chết của William, Stephen đã cố gắng làm việc chăm chỉ hơn để trở thành một chính khách hoàn hảo, bù đắp cho nỗi đau mất đi người con trai cưng của cha. Ông đã có được thành tích học tập xuất sắc, xây dựng nên đế chế khiến mọi người đàn ông đều mơ ước, một vị trí xã hội cao. Franklin Vinay nghĩ thế, nhưng chiếc ghế trong Hội đồng tình báo nên được dành cho người thực dụng hơn là người hay lý tưởng hóa vấn đề

DDO không giống như kẻ bị triệu đến văn phòng thượng nghị sỹ như một cậu bé bị gọi lên phòng hiệu trưởng. Dù sao thì ông cũng vẫn cứ đi, và thái độ của ông không hề biểu hiện sự phật lòng khi ngồi trong văn phòng được trang trí tuyệt đẹp. Dù vậy ông vẫn tự hỏi điều gì mang được ông thượng nghị sỹ đến thủ đô trong tháng 8 nóng nực này. Tin tức cuối cùng mà Vinay nghe được là thượng nghị sỹ Lake đang rất vui vẻ nghỉ ngơi tại lãnh địa của ông ta tại bang Minnesota. Vinay không nghĩ có thứ gì ít quan trọng hơn nhiệm vụ khẩn cấp quốc gia mới kéo được ngài nghị sỹ ra khỏi lãnh địa yêu thích của ông ta tới đây trong cái nóng tồi tệ nhất vào mùa hè. Và vì ông luôn biết rõ mọi tin tức về an ninh quốc gia, đôi khi trước cả tổng thống, nên ông biết đây không phải trường hợp đó.

Điều đó khiến cho sự hiện diện của thượng nghị sỹ trở nên đáng tò mò hơn và Franklin Vinay không phải là người đàn ông dễ bỏ qua những thứ đáng tò mò.

“Cà phê nhé, Frank?” thượng nghị sỹ hỏi, tiến đến bình pha cà phê

“Không, cảm ơn ngài. Thần kinh của tôi không chịu nổi nếu uống cà phê trong thời tiết này”

Thượng nghị sỹ cười vang và tự rót cho mình một ly, có lẽ để chứng minh thần kinh ông đủ vững. Vinay mỉm cười, theo dõi thượng nghị sỹ bỏ thìa kem vào trong cà phê, tự hỏi thượng nghị sỹ đã uống bao nhiêu tách cà phê trước khi trưởng thành thực sự

Ông cũng không hỏi tại sao thượng nghị sỹ lại triệu tập ông. Vinay đã ở trong trò chơi một thời gian dài và ông biết sức mạnh của sự im lặng, phương cách chơi trò đối địa vị một cách tinh tế: Buộc đối phương phải thể hiện trước. Ông không thể hiện bất cứ sự lo lắng nào, hoặc không có bí mật nào, và vội vàng nào. Họ ngồi bên nhau như không chuyện gì. Vinay không có ý định để bất cứ ai buộc phải nói. Khi nào ông biết điều thượng nghị sỹ muốn thì lúc đó ông mới biết cách phản ứng.

Thật không may, thượng nghị sỹ Lake lại là đối thủ lớn trong những cuộc trò chuyện “thân mật” thay vì vào thẳng vấn đề. “Đây đúng là mùa hè nóng nhất tôi từng biết” ông ta nói, dựa lưng vào chiếc ghế da mềm “Nóng khủng khiếp. Thường thì tôi đi nghỉ vào tháng 8...”

Không giống như những chính trị gia khác ở D.C, Vinay nghĩ

“...có lẽ nên đi câu cá hồi, anh thích câu cá không Frank?”

“Không phải năm nào cũng đi được” ông đã quá bận lo lắng đến những thứ độc hại như chủ nghĩa cộng sản và chủ nghĩa khủng bố

“Anh thực sự nên cố gắng dành thời gian đi nghỉ. Câu cá giúp người ta trở về với thiên nhiên. Anh cũng có thể nhìn thấy những sắc màu tuyệt đẹp của đất nước và anh sẽ nhớ ra rằng phần lớn dân Mỹ không sống trong những thành phố lớn. các hãng truyền thông của chúng ta cứ chăm chăm đưa tin về chuyện xảy ra trong các thành phố đến mức chúng ta đang có xu hướng quên đi những vùng khác”

Vinay định mở miệng đồng ý, nhưng thượng nghị sỹ vẫy tay “Rõ ràng tôi đang huyền thoại ở đây. Tôi biết anh rất bận và tôi sẽ vào thẳng vấn đề. Một trong những phụ tá của tôi thông báo rằng một trong những nhân viên hợp đồng của anh đã bị giết bên sông Mississippi. Hãy nói cho tôi biết, Frank, rằng hần ta không

phải đang thực thi nhiệm vụ anh giao, và đừng có nói về những quy định rằng CIA bị cấm hoạt động ở nội địa. Bị cấm làm gì đó và không làm gì đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Vinay nhìn vào khoảng không nhưng trong bụng thì đang điên tiết. Chỉ có nguồn duy nhất các trợ lý của thượng nghị sỹ tìm ra thông tin này là từ văn phòng của Vinay. “Thượng nghị sỹ, không có bất kỳ hoạt động nào của chúng tôi thực hiện trong nội địa, vào bất kỳ thời gian nào. Nếu một nhân viên hợp đồng nào bị giết....và tôi chưa nghe bất cứ thông tin nào về chuyện đó...thì nó cũng không liên quan tới chúng tôi”

“Anh chưa nghe tin gì sao?” giờ đến vị thượng nghị sỹ bối rối “nhưng...”

“Chúng tôi sử dụng rất nhiều nhân viên hợp đồng. Họ cũng làm việc cho những nước khác, như anh biết rõ, bất cứ khi nào họ không làm việc cho chúng ta. Có lẽ người này đang làm nhiệm vụ, nhưng không phải cho chúng ta, và nếu trong trường hợp đó, tôi không có bất kỳ thông tin nào về hắn ta hoặc cô ta. Nhân thể, đó là ai vậy?”

“Ai...?”

“Một người đàn ông hay phụ nữ?”

“Ồ..một người đàn ông. Anh thực sự chưa nghe gì sao?”

“Như tôi đã nói, nếu nó không liên quan đến chúng tôi, tôi không có lý nào lại phải được thông tin”

“Tôi đã nhận được thông tin rằng con trai của người đàn ông đó là một trong số người của anh”

Khốn kiếp, thượng nghị sỹ đã được thông tin quá nhiều. Và nếu ông ta thực sự nghĩ Vinay sẽ nói ra tên của một trong những nhân viên quan trọng nhất của mình thì ông ta đã hy vọng nhiều quá đấy “Rất có thể, nhưng nếu cái chết của người đó không ảnh hưởng đến các nhiệm vụ đang thực thi...”. Ông nhún vai thể hiện thái độ việc đó chẳng quan trọng gì với ông nếu có một nhân viên hợp đồng bị giết

Thượng nghị sỹ Lake mở một file tài liệu “Nhân viên đó là Rick Medina. Cái tên có nói lên điều gì với anh không?”

“Rick Medina!” Vinay cố kìm cái nhìn sững sốt “Ông có chắc không?”

“Nguồn tin của tôi rất đáng tin cậy” thượng nghị sỹ kiên quyết. Ông không quen với những câu hỏi kiểu này

“Tôi đã biết về Rick trong nhiều năm- không rõ lắm, thực ra không ai biết rõ về anh ta cả, nhưng anh ta là một trong những nhân viên hợp đồng đặc lực nhất. Khốn thật”

“Anh có biết gì về con trai của hắn không?”

“Rick không có gia đình” Vinay nói dối “Anh ta là người độc thân hoàn toàn”

“Tôi hiểu” vì nguyên nhân nào đó, thượng nghị sỹ Lake có vẻ bối rối “vậy thì..”

Vinay đứng dậy, sự kiên nhẫn của ông đã đến giới hạn. Ông vui vì đã không phải nói sự thật là Medina đã không thực hiện nhiệm vụ cho họ khi bị giết, nhưng thượng nghị sỹ đã biết nhiều quá, chi tiết quá về những thông tin đáng lẽ không thể đến tai ông ta được. Thực ra thì viên phó giám đốc cũng đang có kế hoạch vạch trần những điệp viên nhì trùng trong văn phòng ông ra ánh sáng- giờ thì quỷ bắt ông ta đi.

“Vậy ra đó là những gì ông muốn biết ư, thượng nghị sỹ” Ông lịch sự hỏi “Tôi bảo đảm với ông rằng Medina không thực thi nhiệm vụ gì cho chúng tôi. Nếu ông muốn biết chi tiết hơn, tôi rất vui được điều tra chi tiết về cái chết của anh ta và sẽ báo cáo cho ông mọi điều tôi biết”

“Ồ không, điều đó là không cần thiết. Tôi chỉ lo lắng về..à, anh biết vị trí của đất nước ta trong những ngày này thế nào rồi đấy, với những nhóm lực lượng dân quân đang tìm kiếm ra bất kỳ chi tiết hớ hênh nào, bất kể họ đã đi quá xa như thế nào, thì họ có thể khiến chính phủ phải điên cuồng chống đỡ. Tốt hơn cả là chúng ta phải chuẩn bị tốt cho những thứ như vậy”

Hoàn toàn là những lời biện luận đúng đắn, nhưng có gì đó về cái cách đánh động Vinay hơn là cái vỏ vai thân tình, như thể câu trả lời này đã được tập luyện sẵn. “Vâng, thưa ngài” ông trả lời. Có gì đó không đúng ở đây. Ông không thể biết chính xác chuyện gì, nhưng ông tin vào bản năng của mình. Tại sao thượng nghị sỹ Lake lại cảm thấy cần phải đứng lên biện hộ khéo về những câu hỏi liên quan đến Rick Medina?

Có lẽ Rick đã không tập trung vào nhiệm vụ được giao. Có lẽ ông thực sự nên cố gắng lấy thông tin từ John. Nghi ngờ khiến bụng dạ Vinay cồn cào. Ông không thể nghĩ đến bất kỳ lý do tốt đẹp nào giải thích việc thượng nghị sỹ muốn hoặc cần phải tìm hiểu thông tin về John Medina, ngoài vài lý do xấu, và tất cả họ cần phải điều tra. Ông sẽ không leo đến vị trí này nếu dễ bị mắc lừa đến thế.

Sau khi Vinay rời đi, thượng nghị sỹ Lake ngồi xuống chiếc bàn rộng đất tiền của mình, gõ gõ những ngón tay trên bàn trong khi nhìn chăm chăm vào cánh cửa Vinay vừa bước qua. Có gì đó rất phiền phức vừa xảy ra trong cuộc gặp vừa rồi. Có hai khả năng và ông không thích bất cứ thứ nào trong số chúng. Hoặc là thông tin của Hayes sai hoặc viên phó giám đốc CIA vừa nói dối.

Chậm rãi, thượng nghị sỹ Lake nhắc điện thoại, rồi bấm số nhà riêng theo một đường dây bảo mật. Sau hai tiếng chuông, một giọng nói khàn quen thuộc trả lời. “Raymond, chú có thể bắt chuyến tiếp theo đến D.C được không? Cháu có thể cần đến chú”

11. Chương 11

Lôi ra túi hành lý, Karen nhét hết đồ cá nhân của cô vào đó. Hành động dứt khoát, cô không cho phép mình nhìn vào máy trả lời điện thoại vì cô biết đèn đỏ nhấp nháy như tín hiệu cảnh báo đó nghĩa là gì. Cô đi vào phòng ngủ và dỡ đồ. Cô dành hết thời gian làm việc đó, treo mọi thứ cô không mặc vào tủ quần áo và sắp xếp mọi thứ đã mặc vào hai giỏ: một để giặt và một để sấy khô

Cô tưới nước cho cây, bật máy giặt, rồi gọi đến bệnh viện “Judy, chào, Karen đây. Em đang ở nhà và có thể quay lại làm việc vào tối nay nếu chị cần”

“Nếu cần em ư?” giọng Judy Camliffe nhẹ nhõm “Maretta đã nghỉ vì đau họng suốt hai ngày nay và Ashley cũng vừa gọi đến xin nghỉ ốm hôm nay”

“Chuyện gì xảy ra với Ashley vậy?”

“Cúm. Khốn thật, phải, chị cần em. Vấn đề là sao em cần phải quay lại làm việc sớm thế? Dù sao thì chị cũng lo được tối nay nếu em cần nghỉ ngơi”

“Cảm ơn chị” Karen nói thật lòng. Judy đã phải chịu rất nhiều áp lực để giữ cho khoa của họ luôn được vận hành thông suốt với đội ngũ y tá nghỉ vì cúm nhiều hơn bao giờ hết, và bệnh viện thì có được miễn khỏi dịch đầu. Năm năm trước có tất cả 12 y tá làm ở Khoa hậu phẫu, 4 người/ca. Giờ thì chỉ còn 8 người và Judy phải phân công sao cho đủ 3 ca và mỗi y tá được nghỉ 2 ngày mỗi tuần. Đôi khi có những đêm chỉ có 1 y tá trực và điều hài hước là họ sẽ phải làm mỗi ca 12 tiếng liên tục “Nhưng em không sao, đám tang đã xong hôm qua rồi và em bay về nhà sáng nay”

“Thật sao? Chị tìm cáo phó nhưng không thấy”

Ông ấy được mai táng ở Louisiana. Em không thuê được máy bay chở ông ấy về đây, và một trong những thám tử điều tra đề nghị em nên an táng tạm thời cho ông ấy tại đó. Mẹ sẽ muốn họ được cạnh nhau, nhưng hiện tại bên cạnh mộ mẹ không còn chỗ, vì vậy em sẽ phải tìm một nơi khác cho họ...” giọng cô trầm xuống. Cô lơ đãng ngạc nhiên với chính mình. Cô thích Judy, coi chị ấy như bạn, nhưng cô thường không có thói quen kể về những vấn đề cá nhân, ngay cả với Piper, người bạn thân nhất. Nhưng nhắc đến Marc, dù chỉ gián tiếp cũng khiến cô khó lòng suy nghĩ mạch lạc; Tim cô đập mạnh, bụng cô quặn thắt, ngực cô sấn lại và miệng cô ảm ướt. Triệu chứng của tâm lý hoảng hốt và thỏa mãn khi họ cùng nằm với nhau, như thể cô vẫn còn ở với anh trong buổi sáng hôm đó.

“Chán thật” Judy nói “chị ghét phải hỏi nhưng em đã có bản của giấy chứng tử hoặc cáo phó trên báo chí New Orleans chưa? Em phải có một trong những giấy tờ đó mới được lĩnh lương trong những ngày em nghỉ”

“Em có bản của giấy chứng tử” Marc đã đưa nó cho cô. Cô không biết nó thường phải mất bao lâu, nhưng anh đã thuyết phục ai đó trong phòng pháp y xử lý nhanh thủ tục giấy tờ. Nhịp tim cô lại lỗi nhịp. Anh

đã không hề phải mất công thuyết phục, tất cả những gì anh làm là yêu cầu, với giọng trầm ấm đó, và nếu thư ký là một phụ nữ thì anh sẽ luôn có được những gì mình muốn.

“Tốt. Đó là thứ tối thiểu. Em có chắc vẫn muốn đi làm ngay không?”

“Em chắc”

“Vậy thì chị chắc chắn cần em tối nay. Hãy đến vào giờ thường khi nhé”

Xong chuyện, Karen nhìn xung quanh kiếm việc để làm. Khi cô bước vào phòng khách, đèn báo hiệu tin nhắn vẫn nhấp nháy thu hút sự chú ý của cô. Cố tình bỏ qua nó, cô bước vào bếp, làm một chiếc sandwich, rồi làm những thứ cô hiếm khi có thời gian để làm: Cô ngồi xuống trước TV và đặt chân lên bàn. Cô bật kênh Discovery xem các cách trang trí nhà cửa. Vì căn hộ của cô được trang trí rất xấu- thậm chí cô còn chưa dỡ hết đồ ra- nên cô muốn xem chương trình này khi ăn.

Cô đã chạy trốn, đó là cách nói văn vẻ. Giống như kẻ hèn nhất nhất trên đời, cô đã trốn ra khỏi nhà khi Marc tắm. Bàn chân cô vẫn còn rất vì đã chạy chân trần qua ít nhất 9 tòa nhà để về đến khách sạn. Cô ném áo quần vào va ly, gọi phục vụ phòng, làm thủ tục thanh toán và cầu nguyện anh sẽ không đợi cô dưới sảnh. Cô không thể đối mặt với anh. Cô chưa bao giờ bối rối đến vậy. Tất nhiên, có khả năng anh cũng chẳng buồn quan tâm cô bỏ đi hay không, và anh có khi chỉ coi cô là người tình qua đường, nhưng cô không muốn cân nhắc đến khả năng đó.

Cô đi thang máy xuống tầng 1, rồi đặt hành lý hẳn xuống đất khi đi cầu thang chạy, vì vậy cô sẽ tránh được tình huống đâm sầm vào anh trên cầu thang. Cô muốn đi cửa bên của khách sạn và gọi ngay taxi

Cô đã may mắn. Anh không biết cô bay chuyến nào và anh cũng phải làm việc nữa. Tuy nhiên, khi loa phát thanh ở sân bay yêu cầu Karen Whitlaw ra nghe điện thoại, cô đã không làm theo, chỉ phòng khi anh thực ra ở sân bay thay vì đang làm việc

Cô không hề thở dài nhẹ nhõm khi máy bay đi ra đường băng. Không phải cô sợ Marc vẫn có thể dùng mảnh khố để chặn máy bay lại và mặt đối mặt với cô. Dù sao thì cô cũng không phải tội phạm, chỉ là người phụ nữ anh qua đêm trước đó.

Không phải việc ngủ cùng anh khiến cô bối rối, vấn đề là những gì họ đã làm cùng nhau khi không ngủ kìa

Cô không phải là người cả thẹn, đoan trang hay ngây thơ, nhưng không có gì giống như tối qua. Cô đã nghĩ mình là người cẩn trọng và có trách nhiệm, hai đức tính ngăn ngừa việc ngủ lang. Piper nói cô kén cá chọn canh và hoang tưởng. Dù đó là lời tăng bốc của hai đức tính kia nhưng kết quả vẫn như nhau. Cô chưa bao giờ, chưa bao giờ hành động coi thường bản thân và không suy nghĩ như đã làm tối qua. Bất cứ thứ gì Marc muốn làm với cô, cô đều để anh làm và anh đã làm rất nhiều. Để anh làm ư? Cô đã chủ động khuyến khích anh và thậm chí còn thỏa mãn hơn mọi lần trước đó. Cô giống như một con quỷ lên cơn.

Cô nhìn vô định vào chương trình ti vi đang chiếu đến đoạn hướng dẫn sơn tường. Chúa ơi, sao cô ngu ngốc đến thế? Có lẽ nếu cô có kinh nghiệm hơn, như có vẽ thế thì cô sẽ để anh đi.

Cô nhăn trán với trò chơi chữ, hai má nóng bừng. Thực sự là cô đã dễ dàng lao vào vòng tay anh. Cô bị quyến rũ bởi một bậc thầy về tán tỉnh. Anh không hề đi sai một bước nào.

Người phụ nữ vui vẻ trong TV đang hướng dẫn lăn sơn trên tường sao cho giống một bức tranh. Karen chán nản tất ti vi. Cô chắc chắn không bao giờ sơn tường nhà mình với một quả bóng nhựa. Nói gì thì nói, làm sao cô có thể tập trung vào trang trí nhà cửa khi mà cô còn cả đồng dự định cần làm

Không có lấy một điểm nào cứu vãn được lòng tự trọng của cô. Cô đã rất muốn anh và không thể xoa dịu lương tâm mình bằng những lời nói dối. Mặt khác, kỹ năng của anh thật tuyệt và ham muốn của cô mỗi lúc một tăng.

Cô ngả đầu trên ghế sofa, nhìn chăm chăm vào trần nhà màu trắng. Trần nhà Marc rất cao, với mái vòm và khung cửa ở mọi nơi

Cô lắc mạnh đầu. Khốn kiếp. Cô không muốn nghĩ về anh.

Nói gì thì nói, sao cô có thể dừng nghĩ về anh khi mà tim cô vẫn còn đập mạnh? Nếu bất kỳ ai trong số bạn bè cô ở bệnh viện có kể rằng họ đã làm tình rất nhiều lần trong đêm với một người đàn ông thì Karen hẳn sẽ không tin. Well, giờ thì cô biết thực sự có những người đàn ông có thể thực hiện điều đó thường xuyên. Cô cảm thấy thô ráp và ẩm ướt giữa hai đùi, bằng chứng rõ ràng về đêm hoan lạc đánh tan mọi nghi ngờ trong cô.

Nghĩ lại thì cô đã hiểu cách anh dẫn dắt cô, chắc chắn và không hề dừng lại, dẫn thẳng cô vào giường anh. Dù sao thì nhận thức muộn màng cũng chẳng đáng gì nữa. Lúc này đây, cô thậm chí không hề cảm thấy có chút ảm lòng. Biết cách tận dụng lợi thế nhanh và hoàn cảnh huyền hoặc, anh nhanh chóng tạo dựng lên mối quan hệ thân mật giữa họ, rồi làm chủ nó. Đó là người đàn ông biết sử dụng những gì mình có

Anh đã quyến rũ cô từ hôm trước. Những hiểu biết sơ sài của cô về anh cũng trở thành nhân tố quyến rũ. Cô đã được học về tình dục con người, biết về các dấu hiệu nhưng cô vẫn không để ý đến chúng, chỉ bây giờ khi hồi tưởng lại cô mới thấy mọi chuyện rõ như ban ngày.

Đầu tiên là mối quan tâm, lo lắng xem tâm trạng cô thế nào, những đụng chạm được che dấu dưới biểu hiện quan tâm. Cô nhớ tay anh nắm trên vai cô, xoa lưng cô, vòng qua eo cô. Anh đã chiếm được lòng tin của cô, dẫn cô đến thái độ chấp nhận sự đụng chạm của anh mà không để ý đến tư tưởng tình dục trong đó, và rồi khuấy động cảm giác của cô chạm đến điểm mà không thể gọi tên khi họ làm tình.

Và ngày hôm qua...ồ, ngày hôm qua. Cô nhớ cách anh đặt tay lên sau cổ cô khi cô khóc, sao hành động gọi tình đó lại bị cô bỏ qua, nhưng lúc đó cô chỉ cảm nhận được sự thoải mái. Rồi sau đó cô thấy tay anh thường xuyên để lên đó và lại cảm thấy...phải rồi.

Anh thậm chí vẫn còn biết cách nói với cô cởi từng phần quần áo, với logic hoàn hảo, và cô cảm thấy vô cùng thư giãn khi để anh làm thế. Anh đã không thể chuẩn bị khi gần như xé toạc quần cô, nhưng đã nhanh chóng lấy lại lợi thế. Chỉ có chiếc quần của cô, đôi giày của cô...còn lại tất cả đều quá tình cờ, quá thoải mái và từng bước từng bước cô lột hết quần áo của mình.

Anh thậm chí còn dùng rượu để khiến cô dễ mềm lòng hơn, dù cô không thể dùng lý do này để biện hộ cho bản thân. Cô không hề say. Anh cũng thấy điều đó, giúp cô ăn uống một cách thận trọng, không đưa cho cô bất kỳ lý do nào để sau này có thể biện hộ cho bản thân hoặc đổ lỗi cho anh. Cô không bị say rượu, nhưng rõ ràng rượu và sự chăm sóc của anh, những đụng chạm của anh khiến cô trở nên ham muốn hơn. Cô nhớ đến bàn chân trần thô ráp của anh đụng vào cô khi họ nhảy, ngón chân của cô đã cong lên và nụ nhỏ của cô sẵn lại.

Còn gì có thể lãng mạn hơn làm tình nóng bỏng và khiêu vũ slow trên một ban công ở New Orleans trong đêm mưa mùa hè? Rồi cô hoàn toàn trong vòng tay anh, đắm chìm trong những lời thì thầm của anh, khiến cô bị khuấy động đến mức người như phát sốt và thậm chí không hề nhận thấy chuyện gì đang xảy ra. Cô nhớ sự đụng chạm giữa hai bàn chân khi họ nhảy đã khiến anh cương cứng đến thế nào và giờ đây cô biết rằng đó không phải tình cờ. Anh đã chọc ghẹo cô bằng hành động đó, khiến cô không để ý đến những sự đụng chạm thoải mái khác, khiến cô cảm thấy mọi thứ vẫn như tình cờ trong khi khơi gợi ham muốn nơi cô

Anh đã rất cẩn thận với mỗi hành động đụng chạm, dẫn dắt cô, đưa cô đến điểm cô không chỉ chấp nhận làm tình với anh mà còn hưởng ứng nhiệt tình. Anh đã không hề sai lầm một bước nào, không hề vồ lấy ngực cô, thọc tay vào đùi cô hay có những hành động khiến cô chạy trốn. Cô không biết tại sao khi tay anh ở dưới cô lại không hề rung lên tiếng cảnh báo trong mình, hệ thống cảnh báo của cô hoàn toàn tắt điện trước anh. Có lẽ cô đã đi quá xa để quay lại. Anh đã bỏ qua những ve vuốt thông thường, ngoại trừ những nụ hôn tuyệt vời đó. Khi anh hôn, anh đơn giản kéo váy cô lên và khiến cô cảm nhận, ngoại trừ việc cả ngày hôm đó anh đã chơi trò ve vuốt sẵn rồi và cô đã hơn cả sẵn sàng cho anh, lên đến đỉnh cao khoái cảm với một tốc độ nhanh sững sờ.

Ký ức khiến khuôn mặt cô nóng bừng, hơi thở của cô gấp rút. Khốn kiếp. Một đêm với anh đã biến cô trở thành một cô nàng sexy rõ ràng. Cô muốn anh. Ngay cả bây giờ.

Chuyện người đàn ông biết nhiều về làm tình hơn phụ nữ là thường. Anh chắc chắn biết cách bảo đảm cho chính mình, và cho cả cô nữa khi mặc áo mưa ngay cả trước khi mời cô nhảy. Cô đáng lẽ nên vui mừng vì điều đó, ít nhất là như vậy, vì cô đã đi quá xa đến mức không hề nghĩ đến các phương pháp bảo vệ mình, và

cô là một y tá- thể có cháu. Cô đã không hề nghĩ đến chuyện có thể mang thai hay lây bệnh, mà chỉ nghĩ đến cách đáp ứng các nhu cầu đòi hỏi của bản thân.

Anh chắc chắn đã phá hủy các nguyên tắc sống của cô, vì cô luôn nghĩ những ai than phiền rằng cảm xúc của mình đang bị phóng đại tức là đang giả nhập CLB ngu ngốc và nông nổi. Giờ thì cô là thành viên mới nhất của cái CLB đó đây.

Thật hay ho cho cái tính cẩn thận và kiểm soát bản thân vốn được bạn bè tán dương. Marc Chastain thậm chí còn chưa đặt tay lên cô. À, bây giờ thì anh đã, và giờ cô biết bằng cô không hề cẩn thận và kiểm soát bản thân được với anh.

Sự ngu ngốc trong thái độ cư xử của cô có rất nhiều mức, đến mức cô hầu như không thể tin được những gì mình đã làm. Cô đã đi thẳng từ mộ cha đến giường của một người lạ. Cô không hề nghĩ mình có thể làm điều đó với một người đàn ông chỉ quen có vài ngày. Cô đã không nghĩ mình có thể làm được mọi việc trong vài ngày mà không có sự giúp đỡ của Marc, nhưng dù sao thì anh vẫn là một người lạ. Cô không biết bất cứ chuyện gì về anh ngoại trừ việc anh là cảnh sát, thực ra anh có thể cảm dỗ cả tượng đá và anh khiến đầu cô kín đặc

Suy nghĩ lại mọi chuyện, phân tích tỷ mỉ không hề khiến cô cảm thấy tốt hơn, ngược lại nó khiến cô muốn khóc.

Nếu cô nghĩ ra anh định tán tỉnh cô ngay từ lúc đầu, ngạc nhiên cô nhận ra rằng mình vẫn sẽ ngủ với anh, vẫn xấu hổ bởi tính bất cẩn của mình, nhưng cô sẽ không chạy trốn như một con thỏ đang sợ hãi như thế. Nhưng thực ra anh đã không hề tán tỉnh cô, anh cũng đã tỏ ra không thích cô lúc đầu. Tình dục trong cái lạnh buổi sớm, dính chặt lấy tấm đệm trong vòng tay anh, tất cả những gì cô có thể nhớ là khi họ gặp nhau lần đầu tiên, và cô biết mình đã không làm. Vậy thì, nếu anh ghét cô đến vậy, tại sao anh ngay lập tức lại thể hiện những hành động quyến rũ cô? Chính giả thuyết khủng khiếp mà cô cho là đúng đã khiến cô chạy trốn

Có lẽ anh chỉ lịch sự hơn là dễ thương. Có lẽ anh làm tình với cô chỉ là tình cờ, khi cơ hội đến tay. Có lẽ thế. Cô không tin điều đó. Chỉ vì một lý do duy nhất, anh đã không phó mặc mình cho số phận, không hề quên mặc áo mưa. Anh đã sắp đặt để đưa cô lao vào vòng tay anh dễ dàng đến nỗi bực. Những hành động của anh chứng tỏ anh đã rất thận trọng không khiến cô cảm thấy bị đe dọa và tổn thương

Vậy còn thái độ không thích của anh đối với cô ban đầu, sẽ thế nào nếu toàn bộ chiến dịch tán tỉnh này là nhằm mục đích hạ nhục cô? Điều khiển cô, sử dụng cô rồi bước ra khỏi đời cô.

Một trong những bác sỹ nội trú ở bệnh viện đã từng nói điều gì đó tương tự thể này với cô, sau khi cô từ chối lời mời đi chơi của anh ta lần thứ 3 “Sẽ có một ngày có gã nào đó tụt được quần em” anh ta nhếch mép “và khi hắn có được em và rũ bỏ, em sẽ thấy em không tốt gì hơn chúng tôi đâu”

Cô không thấy có “gã nào đó” có thể lừa giỏi hơn Marc Chastain

Cô nhắm mắt, ước gì mình đừng nghĩ về những trò bẩn thỉu đó

Giờ thì cô còn nghĩ đến những khả năng xấu hơn. Sẽ thế nào nếu hành động của anh xuất phát từ lòng thương hại?

Cô rên rỉ, nhắm mắt. Tuyệt thật. Quá tuyệt. Cô chính là kẻ đáng thương nhất trên đời, một kẻ đang cần đến lòng khoan dung

Karen ôm đầu và nhìn ánh đèn nhấp nháy trên hộp thư thoại. Cô không phải nghe thư nhắn; cô có thể đi đến đó và tắt nó. Cô sẽ không phải nghe giọng nói trầm khàn đó lần nữa hoặc tồi tệ hơn, không được nghe nó nữa. Có lẽ anh chỉ nói “khốn kiếp” và bước đi và chẳng có tin nhắn nào để lại cho cô cả.

“Khốn kiếp” cô nói to “Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!” Có nghĩ lại thì cũng chẳng giúp được gì. Cô phải đối mặt với sự thật rằng cô đang cố gắng một cách khó khăn để không phải nghĩ đến anh, nhưng lại không thể ngừng nghĩ về anh. Cô đã đi xa hơn cả điều ngu xuẩn là ngủ với anh; có khi chỉ trong 3 ngày qua cô đã yêu anh mất rồi.

Cô đã thuyết phục bản thân rằng đó chỉ là do anh sẵn sàng giúp đỡ trong lúc cô thực sự cần, nhưng trái tim cô đập thành thịch mỗi khi cô nhìn anh. Cô đã nói với bản thân rằng đó chỉ là do giọng nói hấp dẫn đầy nam tính của anh đã hấp dẫn cô. Cô đã tự nói với bản thân rất nhiều điều, nhưng sự thực là bên trong con người cô đã khuấy động ngay lần đầu tiên họ gặp nhau. Hãy cứ gọi nó là phản ứng hóa học, hay phản ứng sinh lý cũng được-khốn kiếp, hãy cứ gọi nó là bị bỏ bùa mê đi-vì bất kỳ nguyên nhân nào đi chăng nữa thì cô cũng cứ bị hút về anh như nam châm, và mọi thứ anh làm sau đó chỉ khiến ham muốn của cô thêm dữ dội

Sao cô có thể không yêu anh chứ? Anh đã cho cô ăn, khiến cô tan chảy bằng chính thân thể mình, sưởi ấm cô, thực hiện những hành động đơn giản thậm chí nguyên thủy, những thứ mà một người đàn ông có thể làm với một người đàn bà được anh ta chọn khi muốn chui vào chăn cùng cô. Điều buồn cười là nó luôn hiệu quả.

Trong một lúc cô bỗng không thể hiểu rõ được mọi điều khi mà cảm xúc ban đầu của cô đã kết tinh thành thứ gì đó nghiêm túc hơn, nhưng bất kể thế nào, nó cũng không thể so sánh với những gì cô đang cảm nhận lúc này. Nó rất thật, rất mạnh mẽ và khiến cô kinh hãi- và nó cũng thật đau đớn.

Nếu tất cả những gì anh muốn chỉ là tình dục trong đêm mưa đó khi anh đáng lẽ không nên ga lăng và lịch sự đến thế, cô tức giận nghĩ, những giọt nước mắt nóng hổi trào ra khỏi mắt cô. Và nếu anh ghét cô nhiều đến mức anh từng bước thận trọng khiến cô quan tâm đến anh, thì nỗi đau của cô thậm chí còn sâu hơn.

Cô không biết nên làm gì. Cô không có kinh nghiệm đối phó với những tình huống kiểu này. Cô chưa bao giờ yêu một người đàn ông nào trước đó, chưa bao giờ cho phép mình tiến gần đến mức yêu một ai. Điều hài hước là cô chỉ vừa quyết định sẽ cho một ai đó cơ hội đến với cô và ngay sau đó Marc nằm trong tầm ngắm và đưa cô lên giường, khá lãng mạn.

Cô đáng lẽ nên ở lại và đối mặt với anh. Đó có lẽ sẽ là hành động thông minh và lý trí, chỉ làm rõ vấn đề như những người lớn –không chơi trò chơi, chỉ nói chuyện trung thực và thẳng thắn,

Well, đã quá muộn để hành động giống như người trưởng thành rồi. Ít nhất lúc này cô có thể làm là xin lỗi về thái độ cư xử của cô và để anh lo lắng về chính vấn đề của mình.

Ánh đèn nhấp nháy của hộp thư thoại khiến cô muốn điên lên. Cát tiếng rửa, những giọt nước mắt nóng hổi lại trào ra khỏi mắt, cô với tay lấy chiếc máy và bấm nút bật

Có tiếng bíp, rồi một tin nhắn quảng cáo mời cô mua máy giặt, thêm 3 tin nhắn vớ vẩn và một tin nhắn từ Piper “Chúa ơi, Karen, mình rất tiếc về chuyện bố cậu. Sao cậu không gọi điện?” Tin nhắn tiếp theo là từ người bán hàng bán sàn gỗ, rồi một tin nhắn bỏ qua, rồi cuối cùng đến một giọng trầm đang giận dữ “Chúa ơi, Karen..” anh dừng lại, rồi anh lại nói như thể anh đang rít lên “Em đang làm cái gì vậy hả? Chạy trốn như thế này à? Gọi cho anh ngay khi em về nhà, bằng không thì có Chúa anh sẽ...”

Cô không nghe được phần còn lại của lời đe dọa, vì anh đã dập mạnh điện thoại. Đầu gối cô muốn khụy xuống và cô phải dựa vào góc bàn để đứng vững. Không hề có bất cứ âm sắc dịu dàng nào trong giọng nói của anh, tất cả những gì cô có thể nghe được là cơn thịnh nộ sấm sét. Sức mạnh trong giọng nói khiến cô phải lùi lại. Cô đã không nghĩ đến việc anh nổi cơn giận dữ. Cấu kỉnh thì có thể, nhưng cô đã hy vọng cuộc gọi của anh sẽ có những từ kiểu như “Em khỏe không? Chạy trốn như vậy là không cần thiết”. Cô đã hy vọng anh gọi tới để kiểm tra xem cô có ổn không, không gì hơn, và sự ôn hòa trong giọng nói của anh sẽ khiến cô cảm thấy hèn nhát hơn vì chạy trốn.

Cô chưa bao giờ nghe thấy những lời giận dữ của anh trước đó. Cô không ngây thơ đến mức nghĩ anh không bao giờ chửi thề. Cô đã nghe anh chửi thề rồi, dù lúc đó anh đang nói tiếng Pháp. Dù sao thì anh cũng là cảnh sát và dưới vẻ ngoài dễ thương là sự thô ráp mà nếu trong hoàn cảnh bình thường thì cô sẽ tránh anh càng xa càng tốt. Cha cô cũng là một người đàn ông thô ráp. Nhưng cô cần Marc, và cô chưa bao giờ cảm thấy an toàn hơn thế khi ở cùng anh. Không phải vì khẩu súng lúc nào cũng giắt ở thắt lưng anh, mà ở chính bản thân con người anh, to lớn và tự chủ, với đôi mắt sắc sảo. Anh thô ráp, đúng vậy, và cô không nghi ngờ gì việc anh sẽ thực hiện lời đe dọa nếu tình huống buộc phải thế.

Dù sao thì với cô anh cũng là một quý ông. Lịch sự, nhã nhặn. Tất nhiên anh cũng sử dụng những từ kích thích cô khi làm tình. Cô nhắm mắt nhớ lại vài điều anh nói và làm. Bụng cô quặn thắt và hơi nóng tuôn

trào, khiến cô xoắn vặn chân vào nhau. Cô tan chảy và rên rỉ thành tiếng.

Giống như lần đầu tiên nghe tiếng anh ở lần gọi trước, cô tua lại băng và bấm lại tin nhắn của anh. Cô khẽ nhăn mặt khi sức nặng trong âm điệu của anh thốc thẳng vào tai cô. Cô đã chạy trốn như thể anh là tên hãm hiếp, sỉ nhục anh sau những gì anh làm để giúp cô ra khỏi rắc rối, bất kể quan điểm cá nhân của anh về cô là gì. Là một cảnh sát, anh cũng có thể cố gắng bắt cô, để bảo đảm không có gì sai lầm ở đây cả. Cô thậm chí còn không thêm lịch sự trả lời tin nhắn của anh. Chẳng trách sao anh giận dữ. Cô cũng giận chính bản thân mình. Phải, cô đã phải trải qua những ngày kinh khủng, một năm kinh khủng, nhưng đó không phải là lý do biện hộ cho hành động của cô. Nói gì thì nói, cô không thể biện hộ cho bản thân mình.

Cô nhắc điện thoại lên, quay số trước khi có thể làm điều gì dại dột như là trốn tiếp.

“Đây là Chastain. Hãy để lại lời nhắn”

Hộp thư thoại. Khốn kiếp, lại hộp thư thoại. Karen nghiêng chặt rằng. Anh cần một lời xin lỗi từ chính bản thân cô, cần phải trực tiếp được chửi cô, nhưng cô có thể phải mất cả ngày để gọi điện đến văn phòng anh để được gặp trực tiếp. “Đây là Karen. Em đang ở nhà. Em xin lỗi vì đã chạy trốn khỏi anh sáng nay. Nó thật trẻ con và em...em không có bất kỳ lời nào có thể biện hộ cho hành động đó. Em nghĩ...thôi, không có gì. Em đã hành động như một đứa ngốc và em xin lỗi”

Không còn biết nói gì hơn, cô cắn chặt môi và gác máy. Cô cảm thấy lạnh ngắt trong lòng. Có lẽ anh sẽ gọi để nói rằng cô là một đứa ngốc, nhưng có vẻ như cô sẽ không bao giờ thấy được từ đó thoát ra từ môi anh.

Trong cơn bốc đồng, cô rút băng cát sét ra khỏi hộp thư thoại và ném nó vào ngăn kéo. Ngay cả nếu anh có mắng cô trên băng thì ít nhất cô cũng được nghe giọng anh. Cô có thể nghe nó thường xuyên để nhận ra mình đã ngốc nghếch đến mức nào.

Cô đặt cuộn băng mới vào hộp thư thoại, rồi lảo đảo đứng dậy. Cô có thể ngồi chờ điện thoại reo hoặc nên đi phơi quần áo, làm điều gì đó và cố gắng ngủ. Cô hầu như không ngủ được trong tối qua và cô cũng không ngủ được nhiều trong đêm trước đó. Marc đã bước vào giấc mơ của cô, và trong cô trong hầu hết các đêm.

Cô nhắm mắt, hít thở sâu để ký ức trào qua. Bất kể thế nào đó cũng là một đêm đáng nhớ. Cô hối tiếc rất nhiều về những chuyện đã xảy ra, nhưng cô cũng đã trải qua những giờ phút tuyệt vời. Marc đã cho cô biết đến những khoái lạc mà cô chưa bao giờ biết đến và nó không có gì đáng phải hối tiếc.

Và cô đã yêu. Cô, người đã nghĩ sẽ khóa tim mình sau khi chứng kiến những gì xảy ra với mẹ, đã thấy rằng thực ra cô không hề khóa gì cả. Bất kể chuyện gì xảy ra, cô vẫn yêu cha. Đây chính là khoảng khắc cuối cùng cô cũng phải công nhận điều đó, không còn phải đấu tranh với bản thân về tình cảm thật của mình. Cô yêu ông, hối tiếc cho những gì ông đã đánh mất trong cuộc đời và cả tình yêu ông đã từ bỏ. Cô yêu ông hơn những gì cô từng nghĩ, từng phản ứng nỗ lực để từ bỏ tình cảm đấy và giống như mẹ cô đã cố gắng hết sức của bà để quên ông, cô vẫn yêu ông.

Cô ngờ rằng điều đó cũng có nghĩa cô sẽ yêu Marc suốt cả cuộc đời

Marc vẫn còn trong tâm trạng tồi tệ khi bước vào văn phòng buổi chiều đó. Anh thấy nóng mướt mồ hôi, mệt mỏi và muốn dùng tay xé toạc cái gì đó.

Karen đã chạy trốn khỏi anh

Buổi sáng nay anh đã nghĩ cô quá lo lắng, có lẽ còn hơi thẹn nữa và một chút bối rối. Biết rằng mình có rất ít thời gian và cơ hội, anh đã cố gắng khiến họ nhanh chóng thân mật hơn, hơn bất kỳ người phụ nữ nào anh từng biết trước đó. Anh cố gắng khám phá cô nhiều nhất có thể và nỗ lực khiến cô không thể nào quên được nụ hôn của anh. Anh đã ra khỏi giường khi cô ngủ và tắm, dự định đánh thức cô dậy bằng những cái hôn, ôm cô trong lòng, cưng chiều cô, niếm láp cô, mang nụ cười đến với đôi mắt đen nháy đầy lo lắng kia và rồi sẽ làm tình với cô lần nữa. Nhưng cô không ngủ chờ anh đến lúc đó. Thay vào đó, khi anh bước ra khỏi phòng tắm, cô đã đi rồi.

Cô hẳn phải chạy thẳng về khách sạn, đó là cách duy nhất để trốn anh. Ngay khi anh đến đó thì cô đã làm xong thủ tục trả phòng bằng điện thoại, và anh không thể xác định được cô đang ở đâu. Cô hẳn phải rất tổn công trốn anh và một người phục vụ đã may mắn nhớ ra là cô đang trên đường đến sân bay

Anh gọi đến sân bay để yêu cầu cô nghe điện thoại, nhưng cô không trả lời. Sau đó anh cảm thấy giận dữ thực sự, cô đã rất may mắn khi không để anh bắt được cô. Thay vào đó anh gọi về nhà và để lại lời nhắn; có lẽ đó không phải là điều thông minh khi mà anh đang cố gắng tỏ ra lịch sự để tán tỉnh cô, nhưng việc cô chạy trốn đã khiến anh điên tiết.

Văn phòng anh mát lạnh, hơi mát bao phủ làn da nhóp nhép mồ hôi của anh, khiến anh thư giãn hơn một chút. Anh cởi áo khoác, khoác lên vai, xắn tay áo và cảm thấy rùng mình vì lạnh. Anh cúi kính vuốt tóc và ngồi vào ghế. Chúa ơi, anh ghét những kẻ giết trẻ con. Anh thà điều tra hàng trăm vụ án còn hơn phải tham gia điều tra một vụ giết trẻ em. Những thân hình mỏng manh và không được bảo vệ luôn ám ảnh anh, khiến anh khó chịu

Anh có một thi thể cậu bé 5 tuổi trong nhà xác, chết vì ngã cầu thang. Một tai nạn- đó là mẹ cậu nói thế. Nhưng chân đứa trẻ đầy những vết sẹo nhỏ, mờ. Mẹ cậu ta đó là do nốt muỗi đốt và những vết tím vàng trên da cậu được giải thích là do đi xe đạp bị ngã.

Người đàn bà đó đang rất sợ hãi. Bà ta ngồi dính chặt lấy cái bàn trong bếp, như thể sợ di chuyển. Chỉ một lần bà ta quay đầu là khi chồng bà ta nói gì đó, và Mark nghĩ anh đã nhìn thấy một vết thâm đen trên cổ bà ta, ngay dưới cổ áo

Mark không cần tốn thời gian để hỏi tại sao bà ta lại sống với một tên bạo lực, hay sao một người mẹ lại tỏ ra yên lặng khi con mình bị giết. Anh đã là cảnh sát đủ lâu để khiến mình không bị ngạc nhiên bởi bất cứ điều gì. Anh biết rõ sẽ phải cẩn trọng trong vụ án này, vì ông chồng có luật sư và sẽ biết có gì ẩn khuất đằng sau. Anh cũng là một luật sư hình sự, nghề giúp anh xác định đối thủ rõ hơn rất nhiều.

ME cần phải phát hiện ra những bằng chứng buộc tội khác như những vụ xung đột trước đây. Anh chắc chắn vết sẹo trên chân đứa trẻ là do bị điều thuốc đang hút châm vào, chứ không phải vết muỗi đốt và báo cáo của anh chỉ ra những bằng chứng hợp lý. Marc chỉ hy vọng anh có thể có được nhân chứng trước khi tên khốn đó hoảng sợ, biết được vợ hắn có thể ra làm chứng chống lại hắn và giết bà ta.

Marc ngồi xuống kiểm tra hộp thư thoại và những mẫu giấy ghi lời nhắn để trên bàn. Hầu hết chúng là những biên bản, ghi nhớ báo cáo những gì anh yêu cầu.

Anh có rất nhiều mối quan hệ trong thành phố, rất nhiều kẻ chỉ điểm, những người sẵn sàng bán đứng đồng bọn còn hơn trở thành kẻ thù của anh. Hầu hết những thông tin nghe được có khi chỉ để tham khảo, nhưng đôi khi đó lại là những mảnh ghép quan trọng anh đang cần để hoàn thiện bức tranh về vụ án

Anh không hy vọng Karen sẽ gọi vì nội dung lời nhắn anh để lại cho cô. Xét một mặt nào đó, có khi lại là giải pháp tốt nhất cho cả hai. Khi đã hoàn toàn bình tĩnh lại, anh sẽ gọi cho cô và cố gắng tán tỉnh lại cô

Lời nhắn của cô khiến anh ngạc nhiên. Anh sững lại và ngồi im trên ghế, cau mày lắng nghe. Giọng cô nghe có vẻ sa sút “...em nghĩ, thôi không quan trọng. em đã hành động như một con ngốc và em xin lỗi”

Cô nghĩ....cái gì? Khốn kiếp, cô nghĩ quá nhiều, đó chính là vấn đề. Anh có thể cảm nhận được sự lo lắng ẩn sau những lời đó. Người phụ nữ đó không biết thế nào là vui vẻ và thoải mái và cô phải đưa vai gánh trách nhiệm cho mọi thứ...”

“Khốn kiếp” anh làu bàu, vuốt mặt. Anh đáng nhẽ nên đoán ra cô đã thức dậy và chạy trốn vì cách hành xử hoang dại không trách nhiệm trong đêm đó. Anh đã rất cẩn thận không khiến cô hoảng sợ trước khi đưa cô vào giường. Cô không hề biết anh có ý định với cô không chỉ một đêm. Để cô một mình trên giường khi tắm là một sai lầm lớn.

Phản ứng hóa học trong những cuộc làm tình giữa họ nóng bỏng đến mức anh gần như nín thở. Và nó thậm chí còn hấp dẫn hơn ngay khi anh biết cô hầu như chẳng có kinh nghiệm gì. Không phải là không biết hoàn toàn, cô không phải là trinh nữ, nhưng cũng không....thường xuyên làm tình. Anh đoán cô kiểm soát bản năng tình dục của mình cũng chặt chẽ như khi kiểm soát cảm xúc. Nhưng đêm qua, cô đã thả lỏng kiểm soát và trở thành người đàn bà nóng bỏng nhất, ngọt ngào nhất anh từng biết. Anh đã không biết mình có thể hứng tình quá thường xuyên đến vậy, nhưng Chúa ơi, anh đâu có sự lựa chọn nào. Cô đang cần được yêu kinh khủng và anh đã đáp ứng cô nhiệt tình không kém.

Anh là người có kinh nghiệm và cuộc làm tình giữa họ trở nên thỏa mãn hơn bất cứ thứ gì anh từng biết trước đó. Nhưng có vẻ với cô đêm qua không gì hơn là một đêm trác táng.

Anh với điện thoại gọi cho cô, rồi sau đó lại thôi. Cơn giận của anh đã hạ hỏa, nhưng anh vẫn còn giận và khả năng kiểm soát bản thân của anh đã bị sút mẻ nhiều sau cái chết của cậu bé. Anh cần nói chuyện với cô càng sớm càng tốt, để cô không có thời gian mà “khăng định” thêm cái luận điệu của mình, nhưng khả năng giữ bình tĩnh của anh lúc này hơi yếu. Anh muốn hét lên với cô và mắng cô lúc này thật không khôn ngoan. Cô sẽ còn chạy xa hơn và có lẽ sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa.

Anh buộc mình tiếp tục đọc báo cáo từ các văn phòng khác, cho chiếc đĩa mềm vào ổ máy tính. Anh tạm ngưng lại khi nhìn thấy cảnh sát bang Mississippi báo cáo một xác người vừa tìm thấy tại nơi giáp ranh với Louisiana. Nạn nhân, một người đàn ông 57 tuổi, tên là Rick Medina bị bắn 2 phát bởi khẩu A.22; tiền và thẻ đã bị cướp

Có rất nhiều người bị bắn bởi khẩu .22, đó là khẩu súng ngắn phổ biến nhất. Nhưng bản năng mách bảo anh nên chú ý đến bản báo cáo này. Có lẽ nó cũng chẳng có gì, ngoài việc nạn nhân xem xem tuổi với cha của Karen và Mississippi cũng không xa đây.

Anh đang phải bận rộn điều tra cái chết của cậu bé 5 tuổi, và anh không có thời gian đào sâu vào mối liên hệ mỏng mảnh và có lẽ không tồn tại này. Tuy nhiên, anh không thể bỏ qua nó.

Anh tìm thấy Shannon đang đứng cạnh máy bán đồ tự động, tán tỉnh một cô thư ký “Này, Antonio”

Shannon quay người lại, đôi mắt đen của anh ta nhướn lên “Hẹn gặp lại em sau nhé” anh ta nói với người phụ nữ, vuốt tay cô “Chuyện gì thế?” anh hỏi, bước bên cạnh Marc

Marc đưa bản báo cáo cho anh ta “Tôi đang bận với vụ Gable...”

“Ồ, đúng rồi, vụ cậu bé đó. Thằng cha khốn kiếp đó đã giết con mình, phải không?”

“Phải, nhưng tôi đã có mọi bằng chứng và hắn sẽ đi đời. Cậu có thời gian kiểm tra vài việc giúp tôi không?”

“Được chứ” Shannon đọc bản báo cáo “Anh có điều gì với người tên Rick Medina này à?”

“Không, chỉ là phỏng đoán. Hãy xem cậu tìm ra mối liên hệ nào giữa Dexter Whitlaw và Rick Medina. Họ có cùng độ tuổi, có lẽ họ cùng ở trong quân đội với nhau. Nếu họ biết nhau thì thật trùng khớp khi cả hai người cùng lúc bị giết bởi khẩu A.22”

“Đó là một vết bắn ở khoảng cách dài”

“Đúng vậy” Marc đồng ý “chỉ kiểm tra xem liệu Medina có ở trong quân đội, có lẽ phục vụ đâu đó cùng thời điểm với Whitlaw. Ai biết chuyện gì sẽ xảy ra?”

12. Chương 12

Bệnh nhân giường 11-A may mắn sống sót trong một vụ tai nạn và vừa phải trải qua một cuộc phẫu thuật dài, phải bỏ mất một bên cật và lá lách. Bác sỹ phụ trách cho rằng ông ta đủ khỏe để chuyển ra khỏi SICU (Surgical intensive care unit-phòng chăm sóc đặc biệt sau phẫu thuật) để chuyển đến Khoa hậu phẫu thông thường, bệnh nhân vẫn còn tỉnh táo và ăn được đồ ăn nhẹ, nhưng chỉ là chất lỏng, bên cật còn lại vẫn lọc tốt, nước tiểu bình thường. Tuy nhiên thân nhiệt của anh ta vẫn tăng và anh ta không chịu ăn chiều

Bác sỹ phẫu thuật chịu trách nhiệm về anh ta thì trốn mất và không ai tìm được. Anh ta cũng không trả lời tin nhắn. Karen phải nhắc cho bác sỹ phụ trách bệnh tình của ông Gibbon gọi lại và theo dõi bệnh nhân chặt chẽ. Nếu ông ta bị sốc vì nhiễm trùng thì họ càng phát hiện sớm ra bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Để lại tin nhắn cho bác sỹ phụ trách ông Gibbons đã giúp cô bớt lo lắng. Cô cảm thấy tốt hơn khi quay trở lại thế giới quen thuộc của mình với mùi thuốc và những máy trợ hô hấp. Bảng tên cô đang được gắn lên viên

áo, trong túi cô đầy những đồ dùng cá nhân, cổ đeo ống nghe bệnh lủng lẳng và cô đang đi đôi giày cao su. Tất cả đều thân thuộc. tốt quá.

Trái với mong đợi, cô cố gắng lắm mới ngủ được vài giờ trước khi đi làm. Cô không biết mình nên vui mừng vì ngủ được hay việc Marc đã không gọi và đánh thức cô. Điều đó cho thấy rõ ràng anh đã dừng vấn đề ở đây, và cô nghĩ đó là điều tốt nhất anh có thể làm. Họ đã ngủ với nhau, cô đã làm những điều điên rồ, nhưng nó đã qua rồi. Anh đang ở Louisina. Cô trở về nhà mình ở Ohio, nơi cô vốn thuộc về. Có lẽ một ngày nào đó cô sẽ có đủ can đảm kể với Piper về đêm nóng bỏng cùng với viên thám tử ở New Orleans. Piper rồi sẽ an ủi cô, theo quan điểm của cô ấy, tình yêu cả đời của cô chắc hẳn là điều mâu thuẫn vì ở đâu có cuộc sống, ở đó phải có sự năng động

Bác sỹ phẫu thuật cho ông Gibbon cuối cùng cũng gọi ngay trước khi Karen nghỉ giữa ca. Đúng như cô nghĩ, anh ta gất lên. Mọi y tá đều nghĩ các bác sỹ phẫu thuật là những kẻ khốn kiếp, nhưng tiến sỹ Pierini là một tên khốn đều cáng “Nhiệt độ của ông Gibbon đã lên đến 100.8°F” cô nói “Vào nửa đêm nay nó chỉ có 99.7°F thôi”

“Khốn kiếp” anh ta chửi thề “Được rồi, tôi muốn test máu xem chuyện gì đang xảy ra. Nói với phòng thí nghiệm tôi muốn kết quả ngay đầu giờ sáng mai” Anh ta không thèm hướng dẫn gì thêm, chỉ nói “Dailey biến đâu mất thế?”

“Bác sỹ Dailey không trả lời điện thoại”

“Well, thế thì tìm hắn ta đi. Khốn kiếp, thay vào đó lại gọi cho tôi”

Anh ta dập ngay điện thoại xuống, nhưng Karen vẫn cảm như thể đang nghe. Cô đã có những gì cô muốn và bất cứ khi nào cô đánh thức ai đó vào lúc 3.00 sáng thì cô luôn đặc biệt ưu ái cho người đó làm thế. Cô cũng không mong muốn gì hơn là tìm được bác sỹ Dailey nếu có thể. Tuy nhiên không y tá nào trong khoa mong được phép màu đó.

Cô sẽ còn vui mừng hơn nếu có ai đó lấy dây buộc cổ bác sỹ Dailey, vì như thế cô có thể liên lạc được với anh ta bất cứ khi nào và cô có thể tìm thấy anh ta chỉ bằng cách nghe tiếng sữa.

Phòng nghỉ của các y tá thường ngập trong báo chí và tủ lạnh chứa toàn thứ quái đản đến mức không ai muốn kiểm tra quá gần. Giữa phòng có một chiếc bàn tròn và 4 chiếc ghế, có cả một chiếc sofa màu cam đã sờn. Chiếc TV 19 inch treo trên tường nhưng bóng hình đã bị hỏng vài tháng trước và các y tá thường bịa chuyện tiêu lâm khi tìm hiểu xem TV đang chiếu gì chỉ bằng cách nghe tiếng và đoán hình.

Karen lấy một lon Soda dành cho người ăn kiêng từ tủ lạnh và dốc thẳng vào miệng. Thở dài khoan khoái, dây chằng của cô hơi đau và cô ước có chậu nước lạnh ở đây để ngâm. Cô muốn tháo giày ra nhưng thế này tốt hơn. Nếu cô tháo giày ra, chân cô sẽ phồng ra và cô sẽ khó đi giày lại, và sẽ có cảm giác chật chội dưới chân trong suốt thời gian còn lại của ca làm.

Những tờ tin tức của vài ngày qua nằm rải rác khắp sàn. Liếc qua chúng Karen cập nhật vài thông tin để xem có chuyện gì thú vị trong những ngày cô đi vắng. Cô nghi ngờ lắm, nhưng có lẽ “Dilbert” không cắt đi những trang báo hài. Những hình ảnh hài hước đã được ai đó treo lên bản tin của bệnh viện, với những tên nhân viên được viết ở dưới và phòng hành chính thấy nói chẳng đáng cười chút nào.

Cô lật qua vài tờ báo, nhìn tiêu đề và những bức ảnh chụp qua. Một bức ảnh thu hút sự chú ý của cô vì có gì đó trong ngôi nhà khiến cô thấy quen thuộc “Sáng qua một đám cháy đã tiêu hủy toàn bộ ngôi nhà của Nathan và Lindsey Hoerske...” Tại sao? Đó là nhà cô mà. Bị sốc, cô nhìn chăm chăm vào đồng hồ nát trong ảnh. Nó đã từng là nhà cô. Cô đã sống trong ngôi nhà đó suốt 15 năm. Ô, nhà Hoerske đáng thương, họ vừa mới cưới nhau và đang rất hạnh phúc khi mua được ngôi nhà riêng cho mình. Vậy mà giờ đây họ đã mất tất cả. Bài báo nói rằng lửa bị bắt ra từ bếp.

Buồn bã như mất đi một người bạn cũ, Karen đặt tờ báo sang bên cạnh. Cháy ngôi nhà không bao giờ chỉ đơn giản như mất tài sản, họ còn mất đi cả ký ức và ước mơ. Cuộc sống của mọi người được cùng nhau dệt nên trong những bức tường bảo vệ, nơi ẩn náu tuyệt vời trước thế giới bên ngoài. Cô thích Nathan và Lindsey, mặc dù cô buộc phải bán ngôi nhà nhưng cô cũng rất vui mừng khi họ là những người mua nó. Họ có vẻ yêu nhau rất nhiều, nhưng trông cứng nhắc như thể họ đã tìm ra con đường mòn trong cuộc sống và kiên quyết không rời xa nó.

Karen đã tưởng tượng khi họ có con, các phòng sẽ đầy ắp đồ chơi và những tiếng cười vui vẻ rộn rã. Giờ thì họ phải trở lại điểm xuất phát, tìm một nơi khác để nghỉ đó là nhà.

Piper bước vào phòng lúc 6.30. Cô chống tay lên hông khi nhìn thấy Karen “Sao cậu không gọi cho mình hả?” cô quắc mắt giận dữ

“Mình không có thời gian” Trong cơn bốc đồng cô đặt cái bảng đang ghi chú xuống và vòng tay ôm Piper xin lỗi “Hãng hàng không chỉ dành cho mình một chỗ và mình chỉ có 1 giờ để ra sân bay. Mình chỉ kịp vơ lấy vài bộ quần áo, gọi cho Judy và chạy”

“Well mình đoán cậu phải rất buồn” Piper cầu nhàu, ôm lấy bạn “Mình rất tiếc, honey. Nó hẳn rất khó khăn, dù mình biết cậu không gần gũi với cha. Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Ông ấy bị giết. Bị bắn”

Piper há hốc mồm ngạc nhiên và hai y tá khác ở gần đó đang quay lại nhìn họ tò mò. Karen cố nuốt cục ở cổ “Đó là vụ bắn nhau đường phố. Không có nhân chứng”

Piper cố lấy lại hơi thở “Chết thật. Đó đúng là chuyện khó khăn. Đáng lẽ cậu nên ở nhà nghỉ ngơi vài ngày”

“Không, làm việc sẽ dễ dàng hơn với mình” Nó luôn là như vậy. Nếu cô giữ mình bận rộn, cô có thể kiểm soát mọi thứ.

“Sao cậu không đến ở với mình vài ngày...”

Karen đảo tròn mắt cười “Cậu làm việc ban ngày, mình làm việc ban đêm. Có gì khác nhau đâu”

“Phải, mình đoán là cậu đã đúng” Piper công nhận. Cô là cô gái to lớn với mái tóc đen cắt ngắn và khuôn mặt vô cùng thân thiện. Chỉ nhìn thấy cô thôi các bệnh nhân cũng thấy tốt hơn rồi, không bởi vì cô rất xinh đẹp, mà bởi tính cách hài hước. Không giống như cuộc sống của Karen, đời sống của Piper lúc nào cũng sống động, tuôn trào như núi lửa

“Cho đến khi cậu chuyển sang ca ngày, thì cậu vẫn sống ở nhà cậu”

“Phải đấy, cảm ơn nha” Karen lặng lẽ mỉm cười ậm ừ

“Em sẽ ở đó vì anh” hai y tá phía sau cô đồng thanh hát to

“Cậu có thể bị tấn công bằng những cái ghế nếu ở ca khác, cậu biết chưa”

Judy Camliffe đi tới, bước những sải chân dài “Chào mọi người. Karen, em ổn chứ?”

Chỉ vài ngày trước những lời hỏi han quan tâm kiểu này, ngay cả khi từ Piper đi chẳng nữa, cũng khiến Karen cảm thấy không thoải mái. Tuy nhiên, bây giờ cô không còn cố gắng dựng lên bức tường quanh mình nữa. Hàng phòng thủ của cô đã bị xuyên thủng. Dù cô có cố gắng và thận trọng đến mấy, Marc cũng xuyên thủng nó dễ dàng như dùng dao cắt bơ. Và dù cô có mất bao năm để xây dựng nên bức tường giận dữ với cha thì cô cũng đã nhận ra rằng, cô sẽ không tức giận với ông nếu cô không yêu ông.

Cô cười với các bạn “Mình không biết liệu mình có ổn không, nhưng làm việc thì vẫn tốt hơn” cô ngừng lại một chút “Cảm ơn vì đã hỏi thăm”

Judy gật đầu và quay sang bảng theo dõi “Được rồi, ai đang có vấn đề?”

Karen ghi ra nỗi lo lắng của cô đối với cơn sốt của ông Gibbon, bây giờ đã vọt lên 101.3°F. Phòng phân tích đã không gọi điện về kết quả thử máu và bác sỹ Pierini sẽ bắt đầu phiên trực trong nửa giờ nữa.

“Chị sẽ đi thúc họ một chút” Judy nói, nhắc điện thoại “Ồ, chị tìm ra chuyện gì xảy ra với Ashley rồi”

“Bệnh tiêu chảy, chị nói rồi”

“Phải, nhưng nguyên nhân gây ra nó kìa” cô chú ý vào cuộc điện thoại “Ồ, xin chào, tôi là July ở Khoa hậu phẫu. Cô đã có kết quả phân tích máu của Gibbons? Chắc rồi” Vẫn giữ máy, cô quay sang nói chuyện với các bạn “Lúc đầu cô ấy nghĩ là do ngộ độc thức ăn và đến tiệm cà phê làm ầm lên, nhưng không ai bị làm sao và họ bỏ qua cho cô ấy. Lần này cô ấy đã xác định rõ ràng rồi. Đó là đậu phộng Jelly ”

“Đậu phộng Jelly?” Piper kinh hoàng. Cô yêu những túi đậu phộng Jelly Bellies

“Cô ấy đang ăn kiêng vì vậy cô ấy đã mua đậu phộng không đường khi đến rạp xem phim. 4 tiếng sau cô ấy bắt đầu chạy” Judy đặt điện thoại giữa vai và gáy “Hôm qua cô ấy đi shopping, mua vài gói đậu phộng Jelly, và chuyện tương tự lại xảy ra. Lần này thì chính xác vì đậu phộng Jelly là tất cả những gì cô ấy ăn. Cô ấy nói lần này thì thật khủng khiếp”

“Nói cách khác thì có lẽ cô ấy đã giảm được cân” Piper chỉ ra thực tế

Tất cả họ đều cười to ‘Phải’ Judy nói “Nhưng cô ấy cho rằng nó không đáng” Cô quay lại chú ý vào điện thoại “Coi nào, phải chăng đó là tất cả những gì cô có thể làm sao? Nhiệt độ của bệnh nhân liên tục tăng, đó có thể là chứng khuẩn tụ cầu. Được rồi. Cảm ơn. Tôi sẽ gọi lại” Cô gác máy và quay sang nói với Karen “Họ hứa sẽ có kết quả trong 15 phút nữa”

“Thường thì chúng ta sẽ phải đợi gấp đôi thời gian họ hứa. Họ có thể có được kết quả trước khi bác sỹ Pierini bắt đầu ca trực của mình nếu ông ta đến muộn” Karen lướt vào phòng khi một bác sỹ xuất hiện, bắt đầu nghiên cứu các biểu đồ theo dõi bệnh. Đó là viên bác sỹ Dailey, xuất hiện trước toàn thể giới như thể anh ta phải làm việc vất vả cả đêm “Đậu phộng Jelly này mang thương hiệu gì thế?”

“Karen, em yêu, em sẽ không muốn đến đó đâu” Judy cảnh báo

“Ồ, đừng lo. Em chỉ nghĩ cần phải đưa cho bác sỹ Dailey vài...nguyên nhân của bệnh nhân, tất nhiên rồi”

“Tất nhiên rồi” cả bọn đồng thanh, mỉm cười vì mọi y tá đều đồng ý rằng bác sỹ Dailey là một tên khốn

Karen nhìn vào máy nhắn tin khi bước vào phòng. Tín hiệu báo không hề nhấp nháy. À chắc anh sẽ không gọi đâu, cô tự nhủ. Marc biết rằng cô làm việc đêm. Nếu anh không gọi cho cô vào buổi chiều hôm trước thì chắc cũng không gọi vào giữa đêm đâu

Thở dài, cô khóa cửa và vặn vòi tắm. Nói gì thì nói anh cũng chẳng có lý do gì để gọi cho cô cả, trừ khi anh muốn tiến xa hơn với cô. Chuyện thực sự đã xong rồi, Nó thực ra còn chưa bao giờ bắt đầu kìa. Sẽ chẳng có bất cứ lời đề nghị gặp lại cô nữa đâu, chỉ có sự quyến rũ chết người đó thôi. Anh đã đạt được mục đích của mình và giờ thì cô bị loại, đừng có lo về tình thế của mình nữa. Nó đã qua rồi, cô cay đắng tự nói với mình.

Nhưng cô có cảm giác mọi chuyện chưa hề qua. Marc đã khiến cô thay đổi cách nhìn cuộc sống. Đứng dưới vòi sen, cô nhận thức sâu sắc hơn bao giờ hết về cơ thể mình, cái cách cô chưa bao giờ cảm thấy như vậy trước đây. Cô cảm thấy...hấp dẫn. Đàn bà. Nụ nhỏ của cô sưng phồng dưới làn nước và cô nghĩ đến chuyện lưỡi Marc liếm trên đó. Cô nhớ bàn tay thô ráp cứng cáp của anh vòng quanh eo cô, di chuyển xuống hông cô, xoa trên núm vú cô không ngừng và ngón tay anh chuyển động trong cô, bao phủ lấy cô. Các mô trong cô siết lại, sưng phồng lên đầy kích động, ham muốn và cô hầu như cảm thấy anh lại ở đó, đi vào trong cô

Wow, cô cảm thấy hầu như tức thở. Đáng nhẽ mọi phụ nữ nên có một người tình như anh, chỉ một lần trong đời. Nhưng cô không muốn có anh chỉ một lần, cô muốn anh mỗi đêm trong suốt phần đời còn lại của mình.

Vấn đề là cô nên làm gì với anh bây giờ đây? Khốn kiếp thật, cô không biết mình đang ở đâu nữa. Cô đã nghi ngờ về động cơ của anh đối với cô, về cảm giác của anh, về mọi thứ liên quan đến đêm đó ngoại trừ cảm xúc của chính cô, và theo kinh nghiệm của bản thân, cô thấy nó không hề dựa trên quyết định quan trọng nào.

Kinh nghiệm của cô-hah. Kinh nghiệm của cô trong tình huống này hoàn toàn zero. Trước Marc cô chưa hề yêu ai.

Cô vẫn để mặc nước dội xuống từ vòi hoa sen, nước đã bớt ấm hơn, nhưng bất chợt một dòng nước lạnh xuất hiện dội xuống đầu cô. Rùng mình, Karen nhảy ra khỏi vòi. Cô không biết mình đã đứng bao lâu để nghĩ vẩn vơ về Marc, nhưng rõ ràng đủ lâu để hết nước nóng trong bình và chuyển sang nước lạnh. Vội vàng cô tắt vòi nước, rồi sau đó cuộn khăn quanh người. Cô khẽ rung mình và nhanh chóng chui mình vào áo choàng.

Dòng nước lạnh nhanh chóng đánh tan cơn buồn ngủ của cô. Điều đó cũng tốt. Cô sẽ làm việc ca đêm tốt hơn nếu cô đợi vài giờ sau khi về nhà trước khi lên giường đi ngủ. Cô có thể xem tin tức buổi sáng, cập

nhặt mail, trả tiền các hóa đơn và làm tất cả mọi việc thường ngày. Và cô có thể vẽ móng tay, chỉ cho vui, thay vì vẫn dè dặt kín đáo như thường khi.

Carl Clancy không có gì phải vội. Lần này hắn đã kiểm tra danh bạ kỹ hơn. Khốn kiếp, làm sao hắn có thể biết người phụ nữ tên Whitlaw đó đã bán nhà, nhưng danh bạ sẽ không cập nhật số mới của cô ta cho đến tận tháng 12 tới chứ? Nhưng hắn đã tìm ra nơi cô ấy hiện đang sống, thậm chí còn phát hiện ra cô ấy là một y tá trong một bệnh viện địa phương.

Câu hỏi là cô ta đang ở nhà hay ở chỗ làm? Bệnh viện thường hoạt động suốt 24/7, nhưng hắn không thể tìm hiểu xem cô ấy làm ca nào mà không gây sự chú ý. Mọi người thường có xu hướng nhớ về những người hỏi những câu hỏi đặc biệt về một người cá biệt.

Hắn nhìn đồng hồ. 8.30. Nếu cô ta làm ca đầu, hắn giờ cô ta đang có mặt tại bệnh viện. Nếu cô ta làm ca 2, cô ta có thể đang tỉnh dậy, nếu là ca 3 thì giờ đang ngủ rồi.

Hắn gọi đến bệnh viện hỏi về cô ta. Hắn không có đủ thông tin về cô, không biết tầng cô làm, nhưng đâu có sao. Con nhỏ nghe điện trả lời với giọng dễ thương rằng các y tá không được phép dùng điện thoại cá nhân khi đang làm việc, ngoại trừ trường hợp khẩn cấp. Chết tiệt. Mỗi tầng đều có số máy lẻ và các y tá nhận và gọi điện suốt ngày. Tuy nhiên, thay vì hét toáng lên, hắn nhẹ nhàng xin lỗi và treo máy. Thế là xong..

Tiếp theo, hắn gọi cho cô. Sau khi đã đốt nhầm nhà, hắn đã kiểm tra với công ty điện thoại và phát hiện ra số trong danh bạ vẫn là số đúng. Nhà mới của cô vẫn ở trong vùng vì vậy người ta đơn giản chỉ chuyển số điện thoại cùng với địa chỉ mới. Có lẽ cô ta tắt máy điện thoại để nó không làm phiền khi cô ta ngủ, nhưng đây cũng là một cơ hội mà hắn phải nắm lấy.

Tiếng chuông điện thoại vang lên bên tai hắn.

Đầu Karen nhắc lên khi điện thoại reo vang. Trái tim cô đập mạnh và cô vội lấy máy, nhưng rồi cô nhớ ra là Marc biết cô làm ca đêm, vì vậy chắc anh sẽ không gọi điện bây giờ đâu, phải không? Hoặc có lẽ anh sẽ gọi, nghĩ rằng đây đúng là thời điểm cô phải có ở nhà để nghe máy, và nó vẫn còn đủ sớm để cô chưa ngủ hẳn.

Cô sốt ruột chờ máy nhấn hộp thư thoại vang lên. Hầu như ngay lập tức người gọi tắt máy và hộp thư thoại cũng tắt luôn. Vậy thì không phải Marc. Anh sẽ để lại tin nhắn. Sự thất vọng khiến cô muốn bện, nhưng cô nhún vai quay đi. Cô sẽ không dành cả đời để chờ anh gọi điện. Nếu ngày mai anh không gọi, cô sẽ gọi cho anh. Việc chạy trốn đã khiến cô tự đặt mình vào tình thế khó xử, không biết liệu giữa họ đơn giản chỉ là tình một đêm hay còn gì khác nữa. Đây là lỗi của cô, vì vậy cô cần phải là người bước tới đầu tiên.

Phương tiện thời nay đúng là thuận tiện cho trò ve vãn, cô cuối cùng cũng công nhận đây đúng là một trò ve vãn. Mọi thứ thậm chí đơn giản hơn nhiều khi người đàn ông tuyên bố rõ ý định của mình và rồi người phụ nữ chỉ cần bước theo hoặc từ chối, đưa ra dấu hiệu chấp nhận hoặc không. Cô thích ranh giới rõ ràng của nó, sự an toàn của cảm xúc. Phong trào giải phóng phụ nữ đã tạo nên bước tiến quan trọng khi mở toang cánh cửa nghề nghiệp cho nữ giới và công bằng trong chi trả, nhưng cũng chẳng tạo nên khác biệt gì về những bối rối giữa nam và nữ dù theo những phong tục xưa cũ hay không.

Karen để ý móng chân mình. Scarlet hẳn biết cách làm gì đó với bàn chân phụ nữ. Một người phụ nữ với móng chân tô đỏ sẽ không ngại gọi cho một người đàn ông nếu cô thấy đó là tình huống quan trọng, không thể dừng. Tối nay, cô quyết định tối nay sẽ gọi cho anh. Cô không muốn gọi bây giờ và nhận được sự thất vọng hay vui sướng đến mức sau đó không thể ngủ. Nếu anh không gọi hôm nay, cô sẽ gọi cho anh tối nay. Và nếu anh giải thích vòng quanh, well, ít nhất thì cô cũng biết thái độ của anh và có thể bỏ nó sang bên cuộc đời mình.

Carl Clancy thở dài. Được rồi, cô ta không nghe điện thoại. Cô ta có thể đi vắng hoặc ngủ. Nếu có thêm một ngày, hắn có thể tìm hiểu mọi thứ cần thiết, nhưng Hayes đang thúc dục hắn hoàn thành công việc ngay bây giờ

Hắn hy vọng cô đang đi làm. Nếu cô ở nhà bây giờ, hắn sẽ phải giết cô

13. Chương 13

“Anh là Antonio Shannon?”

Shannon ngược nhìn lên một người đàn ông to lớn, ăn mặc đơn giản đang đứng giữa cửa phòng “Phải, tôi là Shannon. Tôi có thể giúp gì được anh?”

“Tên tôi là McPherson” người lạ thò tay vào túi áo jacket và trình thẻ ID, chỉ ra rằng anh ta là FED. Shannon nghiên cứu kỹ ID, nó có vẻ chính thức, nhưng sao một nhân viên FBI lại muốn nói chuyện với anh?

“Đầu tiên xin hãy giữ kín chuyện này” McPherson nói khẽ “Tôi không đến đây vì nhiệm vụ chính thức. Đây là chuyện hoàn toàn mang tính cá nhân. Một người bạn của tôi bị giết ở Mississippi, và anh đang có yêu cầu thông tin về anh ta. Rick Medina. Anh có lý do gì làm vậy không? Hoặc anh có biết ai giết anh ta?”

Shannon xoa xoa cằm, dù có tưởng tượng đến mấy đi nữa về thông tin phản hồi với cái chết của nạn nhân bên dòng Mississippi, anh chắc chắn không ngờ đến cuộc viếng thăm của một nhân viên FED. Chuông báo động đang rung âm ỹ trong anh. McPherson có thể điều tra chính thức hoặc không, dù ông ta có nói gì đi nữa. Nạn nhân bên dòng Mississippi có thể là bạn của ông ta thật hoặc không, điều đó cũng không quan trọng. Rick Medina, bất kể ông là ai, ông hẳn có những mối quan hệ chất lượng đây

“Tôi không biết gì về vụ giết người đó cả” anh chậm rãi trả lời “Thực ra chúng tôi đang tìm kiếm thứ gì đó giúp chúng tôi điều tra một trong những vụ giết người trong khu vực của mình” anh đứng dậy “Tôi nghĩ anh cần nói chuyện với Thẩm tử Chastain”

Marc đang nói chuyện điện thoại với ME. Việc mổ khám nghiệm tử thi đã được lên lịch và đang tiến hành suốt 1 giờ qua. Ruột gan anh quặn lên với nỗi tức giận mỗi khi nghĩ về chuyện đó, anh nhớ lại thân hình nhỏ bé mềm oặt và những chiếc xương sườn gãy. Đây là một trong những khoảnh khắc anh ước sao mình đừng có dính chặt vào ngành luật. Sẽ không gì vui sướng hơn nếu anh được tự tay giết chết được cha đứa trẻ, chậm rãi, bẻ từng khúc xương của hắn như hắn đã làm với đứa trẻ đó.

Anh vừa gác điện thoại thì Shannon bước vào cùng với một người đàn ông trung tuổi, cao to, gầy và cao lêu nghêu “Đây là ông McPherson từ FBI” Shannon nói đơn giản

Marc đứng dậy bắt tay, cảm thấy cái nắm chặt của người đàn ông lạ “tôi nghi ngờ đây” anh ôn tồn.

Shannon nhìn chăm chăm vào họ, McPherson cười nhẹ “Tôi có một ID chứng minh chuyện đó”

Marc nhún vai “tôi cũng nghĩ ông có. Nhưng nếu tôi gọi cho văn phòng FBI và kiểm tra nhận dạng, họ sẽ nói với tôi những gì?” Nếu người đàn ông này là đặc vụ FBI, ông ta là người đầu tiên Marc thấy thiếu cái vẻ trịch thượng bảnh bao, một hình ảnh đặc trưng mà những đặc vụ lớn tuổi thường thể hiện rõ hơn cả những đặc vụ trẻ tuổi. Những điểm khác nhau rất tinh vi, rất khó nhận biết: mái tóc không cắt quá ngắn, cà vạt thể hiện rõ gu ăn mặc, nổi bật và mang dấu ấn cá nhân. Đôi giày đen cũng là đồ Gucci, thứ có thể nằm ngoài danh mục của hầu hết đặc vụ FBI. Nói cách khác, đồ ông ta mặc đáng giá cả một gia tài, dù chiếc áo khoác gió rộng gần như che dấu được việc ông ta đang mang vũ khí.

Nụ cười trên khuôn mặt người đặc vụ nở ra hắc ám “Tôi sẽ nói với anh trước và gọi điện, nhưng khôn kiếp, có lẽ cậu có thể tự gọi. Cái gì sẽ đá tôi ra ngoài đường thế? Đôi giày này à?”

“Và cả những thứ khác nữa. Đôi giày cũng là một lý lẽ chắc chắn”

“Cũng đáng để thử. Hầu hết mọi người, kể cả cớm cũng thường không chú ý đến giày”

Shannon nhìn xuống đôi giày hoang mang “Có gì sai với nó à?”

“Nó là giày hiệu Gucci” Marc giải thích

Shannon nhìn vẫn hoang mang “Chúng đắt tiền” Marc giải thích “Những đặc vụ thông thường sẽ không có khả năng tài chính mua nó” anh quay lại nhìn vị khách “Vậy ông là ai và tại sao lại giả làm đặc vụ cấp thấp” Ông ta không có hành động gì chống lại luật cả, người đàn ông này rất biết luật

“Tên tôi thực sự là McPherson”

“Vậy ông không ngại nếu tôi kiểm tra chứ?”

Người đàn ông thở dài “Con trai, cậu luôn cứng đầu thế à? Cậu có ngại không nếu tôi ngồi xuống? Tôi có thể thấy chuyện này sẽ kéo dài hơn dự định”

“Xin mời ngồi” Marc mỉm cười

“Cảm ơn, đừng ngại về tôi” ông ta thò tay kéo ghế

“Cả cậu cũng ngồi xuống đi, Antonio” Marc nói ‘nhưng hãy đóng cửa vào đã’

Shannon đóng cửa và kéo lấy một chiếc ghế khác, ngồi vào vị trí nghiêng góc với McPherson. Anh nhìn chăm chú vào đối tượng. Có thể anh không biết về Gucci, nhưng chắc chắn biết dùng súng.

“Được rồi. Tôi không làm việc cho FBI” McPherson nói đơn giản. Marc để ý thấy rằng ông ta chẳng lo lắng gì cả- có vẻ thích thú, chứ không hề lo lắng “Nhưng tôi làm việc cho chính phủ và phần còn lại của câu chuyện tôi kể với thám tử Shannon là sự thật. Anh ta đã yêu cầu thông tin về vụ Rick Medina bên dòng sông Mississippi và điều đó khiến tôi nghĩ anh ta có thể biết gì đó về vụ án mà những tay cớm phụ trách đã không kể. Rick là bạn của tôi. Tôi cũng không ở đây để tiến hành điều tra chính thức. Đây hoàn toàn là chuyện cá nhân. Nếu cậu có bất kỳ thông tin nào liên quan đến vụ giết người, tôi sẽ rất đánh giá cao nếu cậu kể nó cho tôi”

Marc cầm chiếc bút xoay tròn khi mãi suy nghĩ những gì người đàn ông đang nói. Nếu ông ta không hề lo lắng về việc giả làm đặc vụ liên bang, vốn bị coi là phạm tội trong khi ông ta đang nói chuyện với cớm thì chắc chắn ông ta đang làm việc cho một cơ quan chính phủ khác, một trong những nơi giúp ông ta dễ dàng miễn tội. Có thể là Ủy ban an ninh quốc gia hoặc CIA.

“Cơ quan nào thế?” anh hỏi khi vẫn nhìn vào chiếc bút

Cố nén lời chửi rủa, người đàn ông thở dài “Cậu biết mà. Chuyện đó không nên được đề cập trong cuộc nói chuyện này”

“Không, tôi không nghĩ thế. Vệ tinh nhân tạo hay dựa thối?”

“Anh đang nói tiếng Anh đấy à?” Shannon bật hỏi

McPherson trả lời “Ý của anh ta là anh ta nghĩ tôi phải làm việc cho hoặc Ủy ban an ninh quốc gia hoặc CIA. Ủy ban an ninh quốc gia hầu hết có làm việc với các vệ tinh nhân tạo. CIA thì đôi khi được gọi một cách trêu trọc là nhà máy sản xuất dựa thối. Đối với một cảnh sát địa phương thì anh ta biết rất nhiều đấy”

Marc đợi. Anh không có bất kỳ thứ gì để kể cho McPherson về cái chết của bạn ông ta và anh cũng nghĩ McPherson đã nói thật về việc Medina là bạn. Nhưng có gì đó ở ông ta khiến anh nổi cáu, có gì đó không dễ chịu hoặc có thể chỉ là bản năng, như thể anh đang đặt mảnh ghép vào đúng chỗ nếu đi đúng đường”

“Medina là một trong số các ông à?” anh hỏi

“Theo một cách nào đó. Ông ấy làm vài việc cho chúng tôi. Tuy nhiên ông ấy không làm việc cho chúng tôi khi bị giết”

“Kiểu gì thì ông cũng sẽ nói thế thôi” đúng là CIA, Marc hoàn toàn khẳng định. Nói cách khác, ông ta không có quyền hạn điều tra về vụ giết người vì nạn nhân bị giết trong lòng nước Mỹ.

“Tất nhiên tôi sẽ nói thế. Nhưng đấy là sự thật. Chúng tôi hoàn toàn vô can trong vụ này và Rick là không chỉ là bạn, cậu ấy còn là bạn tốt” đôi mắt McPherson tối sầm “Thật là điên nếu tin chuyện có thằng cầu bơ cầu bất nghiện thuốc cần tiền có thể hạ được cậu ta như thế, rồi thậm chí không thèm ăn cắp xe. Nghe không ổn tý nào”

Không, nó không hề ổn. Medina rõ ràng là người rất giỏi việc. Marc nghĩ về những gì anh đọc được trong bản lý lịch quân sự của Dexter Whitlaw: Whitlaw đã từng là một lính bắn tỉa hải quân tại Việt Nam và ông ta rõ ràng cũng là kẻ rất giỏi việc.

“Vậy hẳn ông cũng biết về Dexter Whitlaw?”

McPherson cứng người lại, ánh mắt trở nên dè chừng và khó dò “Tôi biết về cậu ta. Anh đang định nói chính người đó giết Medina à?”

“Không. Ông ta bị giết trên phố St. Ann cùng ngày với Medina. Whitlaw bị bắn bằng khẩu 22. Có phải Medina và Whitlaw biết nhau không?”

“Phải. Chúng tôi cùng ở Việt Nam” McPherson ngo nguậy trên ghế, khẽ liếm môi dưới trong khi nhìn chăm chăm không chủ định xuống nền nhà “VẬY là Dex cũng chết. Cả Rick và Dex đều chết, trong cùng một ngày, cùng một loại vũ khí”

“Điều này hình như hơi trùng hợp nhỉ” Marc nói “họ biết nhau, họ chết cùng một ngày chỉ bằng 1 phát bắn ở xa, cả 2 người đều bị giết bởi khẩu 22. Và họ có lẽ cũng cùng làm việc với nhau ở Việt Nam? Và ai muốn giết hai bọn họ cùng lúc nhỉ?”

“Đó là một câu hỏi thú vị đấy?” McPherson trông càng lo lắng hơn “tôi rất muốn giữ câu trả lời đó cho riêng mình, nhưng phải, họ có cùng làm việc chung. Cả hai người đều cùng rất giỏi việc”

“Whitlaw đang sống như người vô gia cư, nhưng thực ra không phải. Ông ta khỏe mạnh, ăn uống tốt, không nghiện, vì vậy tức là ông ta phải có nguồn thu nhập nào đó mà tôi không thể phát hiện ra. Medina đã đến tận đây gặp ông ta, và nếu vậy thì tại sao?”

“Không ai biết Rick đang ở đây. Hoàn toàn là việc riêng, người ta nói vậy”

“VẬY thì chúng ta vẫn chưa biết điều gì đó. Chúng ta có thể so sánh hai viên đạn, xem chúng có thể được bắn ra từ cùng một khẩu súng hay không, trừ khi ông biết điều gì đó là không kể với chúng tôi, thì đúng là chúng ta cùng đường rồi”

“Tôi ước gì tôi thực sự biết điều gì đó” McPherson nặng nề “bất cứ điều gì, Vì vụ này thực sự bốc mùi, nhưng khôn kiếp nếu tôi biết tại sao”

*****

Âm thanh vang lên rất khẽ, có gì đó như tiếng sột soạt. Karen ngừng lại, đầu cô ngược lên lắng nghe âm thanh nhỏ kỳ lạ đang vang lên. Cô đang ở phòng ngủ, nhìn chăm chăm vào những chiếc lá vàng rơi từ cửa sổ

Ở đó, có một tiếng thì thầm như tiếng chữ. Và giọng một địa phương khác

Có ai đó đang đột nhập vào căn hộ

Sống lưng lạnh buốt, nỗi sợ khiến trái tim cô lạnh cứng và cô không hề chuyển động. Cô không thể di chuyển.

Cửa phòng ngủ bật mở. Cô đứng nép vào bên lề, tránh tầm nhìn thẳng, nhưng nếu có ai đó tiến vào phòng ngủ, anh ta sẽ nhìn thấy cô tức thì và cô phải nép chặt vào tường. Cả phòng ngủ chỉ có cửa đó thoát ra ngoài. Căn hộ của cô ở tầng 2 vì vậy cô không thể trèo nhảy ra khỏi cửa sổ. Nó cách quá xa mặt đất và không thể nhảy xuống.

Hắn tiến vào phòng ngủ. Cô không nhìn rõ mặt hắn, chỉ nhìn thấy bóng hắt dưới sàn. Nếu cô không nhìn kỹ, cô sẽ không bao giờ nhận ra. Ngực Karen thít lại, nỗi sợ khiến cô không dám thở mạnh. Cô không thể di chuyển, thậm chí còn không thể hét lên.

Hắn không tiến vào tiếp. Sau khi đứng đó một lúc, nhìn vào, hắn tiến vào bếp, lần này tạo ra tiếng động to hơn như thể hắn nghĩ không cần phải giữ yên lặng

Tại cô rung lên và phòng ngủ của cô trở nên nghiêng ngả. Karen buộc mình phải thở sâu, khẽ khàng nạp ô xy vào buồng phổi. Tại sao hắn lại đi tiếp? Tại sao giờ đây hắn lại ồn ào?

Cô nhìn chăm chăm vào chiếc giường gọn gàng ngăn nắp của mình, và chậm chậm hiểu ra: Hắn nghĩ căn hộ vắng người. Màn cửa vẫn đang mở, vì cô chưa đi ngủ, vì vậy căn phòng tràn ngập nắng, và cô không cần phải bật đèn. Cô đã nhận ra căn hộ của mình nhìn chung không cần đèn chiếu sáng trong mọi mùa. Chiếc TV đã tắt, cô đã xem TV một lát nhưng các chương trình buổi sáng chẳng có gì thú vị, vì vậy cô tắt nó đi trong vài phút. Cô cố gắng không gây bất kỳ tiếng động nào trong lúc trèo thoát ra trạc cây gần ban công. Bất kể thế nào, căn hộ phải có vẻ như trống vắng với tên đột nhập

Cô thấy hần mở và đóng các ngăn trong bếp rất tuần tự và có hệ thống, thậm chí còn sẫm soi cả tủ lạnh- Chúa ơi, hần đói ư? Cô đáng nhẽ nên rời khỏi căn hộ, đó là những gì các chuyên gia thường khuyên. Đừng cố ngăn cản kẻ trộm, chỉ nên rời khỏi nó ngay khi có thể và gọi cho cảnh sát khi bạn đã an toàn.

Từ khu vực ăn uống trong nhà bếp có thể nhìn rất rõ ra phòng khách. Nếu hần ở đó, hần sẽ có thể nhìn thấy cô đang mở cửa. Sẽ thế nào nếu hần có súng? Hần có thể bắn cô ngay tại nơi cô đứng.

Bất ngờ, cô cảm thấy bình tĩnh –ít nhất là bình tĩnh hơn. Bất kể hần có ý định gì, cô tốt hơn nên ra khỏi căn hộ để tăng cơ hội an toàn. Cô nhẹ nhàng tiến tới cửa phòng ngủ, đôi chân trần bước im lìm trên thảm

Ngay khi vừa đến gần cửa, cô nghe thấy tiếng bước chân trong khu vực để bàn ăn. Cô khẽ nhón chân bước tới để nhìn. Trái tim cô lại đập mạnh liên hồi khi nhìn thấy những mảnh vỡ. Nếu hần quay lại phòng khách....

Nhưng tiếng dịch chuyển đồ gỗ vẫn tiếp tục và cô biết hần vẫn đang ở phòng ăn, cô khẽ nhú mào, có vẻ hần đang chong ghế lên.

Rõ ràng đó không phải là hành động bình thường của một tên trộm. Tìm những đồ vật có giá trị, khuôn tivi và những phương tiện nghe nhìn nhỏ và ra đi. Nhưng hần thậm chí còn không bước vào phòng ngủ để tìm đồ nữ trang quý, nơi hầu hết phụ nữ cất giữ đồ có giá trị

Cô dần thêm một bước nữa, đứng ngay trước cửa nhưng vẫn đủ để lùi lại nếu thấy có bất kỳ động thái đáng ngờ nào ở khu vực phòng ăn. Cô nhìn thấy các ghế chồng lên nhau. Hần đang định trèo lên chúng

Hần đang tìm một cái gì đó...một cái gì đó quan trọng

Hãy ra khỏi nhà và gọi điện thoại, lời chỉ dẫn của cảnh sát vang lên. Cô nhìn chiếc điện thoại cạnh giường. Căn hộ quá yên tĩnh, chỉ có âm thanh của chiếc tủ lạnh và tiếng ồn của kẻ đột nhập. Nếu cô gọi 911, cô sẽ phải thì thầm và hần có thể nghe thấy. Nếu cô không nói gì, liệu họ có cử ai đó đến không? 911 có khả năng xác định các căn hộ cá nhân không nhỉ?

Nhưng rồi cô nhận ra: Dù họ có thể xác nhận hay không thì cũng không quan trọng nữa, khi mà họ luôn đến với còi báo hiệu điếc màng nhĩ

Khốn kiếp, hần chính là kẻ cố tìm ra căn hộ của cô. Bất chợt, tên khùng bỏ quay lại và nổi sợ trong cô trào dâng. Cô cảm thấy bị xúc phạm, bị đe dọa. Hần đang lướt qua mọi đồ đạc trong nhà, phá hoại cảm giác về ngôi nhà mà cô đã có. Đó là ngôi nhà duy nhất mà cô coi là “nhà” cho đến giờ. Cô giờ vẫn nghĩ về ngôi nhà không còn gì ngoài đồng tro tàn. Cô sẽ không bỏ căn hộ này cho tên khốn đó.

Karen lùi một bước, tránh xa cửa ra vào. Thật nhẹ nhàng, thật chậm như đúng cách cha cô đã dạy khi hai cha con ở trong rừng. Cô dễ dàng tiến đến chiếc điện thoại, vẫn chú ý đến tên đột nhập, cô nhẹ nhàng nhấc máy, đè chiếc gối lên điện thoại để che đi tiếng bấm nút và gọi 911

Vũ khí, cô cần vũ khí. Nhưng cô không sở hữu khẩu súng ngắn nào cả, và tất cả dao thì để trong nhà bếp. Khi tên đột nhập tìm kiếm hết căn hộ, hần sẽ bước vào phòng ngủ và nhìn thấy điện thoại che dưới gối và biết có ai đó đang lẩn trốn ở đây. Cô sẽ đánh mất nhân tố bất ngờ, lợi thế duy nhất cô có, vì vậy cô cần phải tìm ra thứ gì đó trước.

Không có gì trong phòng ngủ mà cô có thể sử dụng, trừ khi cô muốn đánh hần bằng chiếc túi xách tay vốn đang để ở chiếc ghế nơi góc phòng- một bằng chứng cho sự tồn tại của cô trong căn hộ nếu để hần nhìn thấy.

Rất nhanh cô nghĩ đến phòng tắm. Thật đáng thất vọng, những chiếc dao cạo sẽ chẳng khiến hần hét lên sợ hãi, trừ khi hần bị bệnh sợ cạo. Và vết thương tồi tệ nhất cũng chỉ là một miếng rạch trên da nho nhỏ. Cô còn có nước hoa, keo xịt tóc....Keo xịt tóc. Đúng là nó. Hần sẽ phải tiến đến gần, nhưng một khẩu súng là vũ khí duy nhất dùng được trong khoảng cách xa. Cô sẽ chẳng có cơ hội nào ngay cả với một con dao

Cửa phòng tắm chỉ khép hờ. Karen tiến đến đó, chú ý tránh không đụng vào bất kỳ vật gì. Trái tim cô đập mạnh qua mỗi cái nhón chân, nhưng giờ cô cảm thấy bình tĩnh hơn, hành động có mục đích hơn.

Vào lần cuối cùng cô mở cửa này cô nhớ nó tạo ra tiếng kéo kẹt. Cô không thể sờ vào cửa.

Tắm tắm có vẻ đang làm những bước chân cô chậm lại. Khoảng cách chỉ vài bước chân nhưng sao cô thấy nó phải dài đến vài dặm. Nếu tên đột nhập quay trở lại phòng khách, hắn sẽ nhìn được cô trước cửa phòng tắm. Phải mất bao lâu để hắn lục xong cái bếp? Có bao nhiêu nơi trong bếp nằm trong tầm ngắm của hắn? Hắn đã tìm xong các ngăn kéo và chạn, tủ lạnh, dưới ghế và bàn. Chỉ còn nơi duy nhất giờ đây thu hút sự chú ý của hắn trước khi bước vào phòng khách là một ngăn kéo nhỏ phía bên phải cửa ra vào. Nếu hắn là tên chuyên nghiệp thì đó sẽ là nơi hắn sẽ tìm tiếp theo.

Lạy trời, hắn hãy là một tên chuyên nghiệp, cô cầu nguyện

Cửa phòng tắm không mở rộng như cô nghĩ. Cô nhìn vào khoảng không chật hẹp đang mở. Nó có vẻ quá hẹp, chỉ đủ để một đứa trẻ lách qua, và cô thì không còn là trẻ con nữa. Tuy vậy, cô đã giảm cân. Cô lẽ có thể làm được- có lẽ

Có một kế hoạch, chỉ trong trường hợp này thôi

Trong bếp, tên đột nhập bắt đầu dựng những cái ghế lên lần nữa, sắp xếp mọi thứ vào đúng vị trí, hắn là một tên trộm gọn gàng, như thể hắn không muốn cô biết là hắn đã từng ở trong nhà cô. Sự gọn gàng ngăn nắp của hắn khiến trong cô gióng lên tiếng báo động thứ hai

Cô thở gấp, nhẹ nhàng, tưởng tượng ra những gì cô đang làm. Keo xịt tóc đang để phía bên trái bàn trang điểm. Khăn tắm treo ở phía bên phải để thuận tiện cho cô khi lấy nó bằng tay phải, xeo xịt tóc bằng tay trái. Cô ước mình ít gọn gàng hơn và vứt mũ vải mềm ngay khi cô mua keo xịt tóc. Cô chưa bao giờ vứt đi bất kỳ cái mũ vải mềm nào.

Cơn giận dữ khiến ngực cô thắt lại, ruột gan quặn lên. Ép bụng hết mức trước cánh cửa, cô lách dần qua khe.

Ngực cô chỉ vừa chạm vào cánh cửa thì một tiếng kẹt nhỏ vang lên

Cô không dừng lại. Đứng lại bây giờ có thể gây ra hậu quả thảm khốc, nếu hắn nghe thấy tiếng kẹt vừa rồi. Cô lách người vào phòng tắm nhỏ và tối, chộp lấy khăn tắm bằng tay phải và hộp keo xịt tóc bằng tay trái. Cố không đụng chạm vào thứ gì khác, cô chỉ di chuyển thật nhẹ nhàng.

Quay người lại cô đứng chần chờ trước cửa phòng tắm, cố gắng đứng ở nơi sẽ không thể bị nhìn thấy dù cánh cửa có mở hay bị phá. Rất nhanh chóng, cô kiểm tra phía sau để bảo đảm không bị gương soi. Từ góc cửa mở, tất cả những gì có thể trông thấy từ ngoài chỉ có bồn và vòi hoa sen

Cầm bình xịt bên tay trái trong tư thế sẵn sàng, cô chờ đợi. Cô không thích bị giam trong không gian chật hẹp thế này, nhưng sau khi gây ra tiếng kẹt cửa, cô không dám bước ra ngoài. Cô thừa biết hắn có thể di chuyển nhẹ nhàng, vì cô không hề nghe thấy tiếng bước chân khi hắn đột nhập căn hộ. Hắn có thể đang đứng ngay phía bên kia cánh cửa, chơi trò mèo vờn chuột, yên lặng chờ cô bước qua

Tóc cô lại dựng đứng lên. Cô hầu như có thể cảm thấy hắn đang ở đó, kiên nhẫn chờ đợi.

Nhưng cô cũng có thể kiên nhẫn. Ai di chuyển đầu tiên sẽ là người thua cuộc. Bố cô đã nói thế. Sao cô có thể nhớ tất cả điều này nhỉ? Lúc đó cô chỉ là một đứa trẻ và ông gần như là người lạ, dù cô vẫn nhận thức được ông là cha. Nhưng ông đã nói chuyện, chỉ cho cô cách để trở thành một lính bắn tỉa giỏi, và cô đã lắng nghe. Cô chưa bao giờ cầm súng, chỉ có một bình xịt keo, nhưng những kiến thức của cha cô vẫn được áp dụng tốt và có lẽ giờ đây nó đang cứu sống cô.

Cô không nghe bất kỳ âm thanh nào từ phòng khách. Nếu hắn không nghe thấy tiếng kẹt cửa, hắn sẽ tiếp tục cuộc tìm kiếm, chuyển động bình thường và gây ra tiếng động. Nhưng căn hộ giờ đây đang im lìm, điều đó cho thấy hắn đã nghe thấy cô.

Cô đo khoảng cách tới cánh cửa. Nếu hắn đập cửa, cánh cửa sẽ va vào cô, khiến cô mất thăng bằng và có thể ngã đập mặt. Khẽ khàng, cô lùi lại, hy vọng đủ khoảng cách an toàn. Cô nắm chặt bình xịt, chờ đợi.

Cô có một lợi thế nhỏ là cô biết hắn đang ở đó. Hắn thì còn nghi ngờ về sự có mặt của cô, nhưng hắn không biết chắc- trừ khi hắn để ý đến cái túi xách. Hoặc điện thoại để dưới gối. Ôi Chúa ơi

Hãy tưởng tượng về những gì con định làm, Dexter đã nói thế. Chuẩn bị thật kỹ, để phòng mọi khả năng. Đừng ngại ngần hoặc con sẽ chết

Karen không muốn chết. Cô muốn sống lâu, sống thọ...

Cánh cửa bật mở. Ngay lập tức cô xịt ngay vào tên đang lao vào. “Á...”, hắn lùi lại. tay ôm mắt. Một tay vẫn còn giữ khẩu súng

Karen đánh vào đầu hắn với tất cả sức mạnh và đẩy lùi hắn về phía giường ngủ. Hắn vồ lấy cô, túm được áo ngoài và lôi cô cùng hắn. Cô hét lên, hy vọng tiếng hét có thể vang vọng qua gối và hy vọng cảnh sát 911 vẫn còn nghe máy. Hắn đẩy cô ngã xuống. Giờ thì cô nhìn thấy khuôn mặt méo mó, đôi mắt vằn đỏ của hắn và cô tiếp tục xịt vào mặt hắn. Giờ thì hơi xịt không đến mắt mà chỉ vào mũi, Hắn ôm cổ, ho mạnh. Cô lại xịt vào hắn nữa. lần này thật mạnh, thật nhiều, đánh hắn ngay vào mặt bằng nắm đấm tay phải. Chân cô đá phải chiếc đèn khiến nó đổ xuống, lồng đèn bằng sứ vỡ tan.

“Mày....con khốn!” Hắn gào lên. Không nhìn thấy gì, hắn vươn nắm đấm quờ quạng và bắt được chân cô. Cú chạm khiến cô đập đầu vào giường, choáng váng, nhưng cô không nhận thức được đau đớn, chỉ cố hết sức thoát khỏi hắn. Cô đập bình xịt vào mũi, máu chảy trên bình xịt và trên giường. Rất nhanh chóng cô rút chân ra được và đá hắn mạnh hết sức, một cú vào bụng và một cú vào gần háng. Hắn lùi lại, hơi thở gần như đứt quãng. Karen bò lồm cồm trên giường, rồi bò xuống sàn. Hắn lại tiếp tục chìa súng khắp nơi nhằm vào cô, nhưng vì không nhìn thấy nên súng hướng lên đầu

Tầm thẳm gần như khiến đầu gối cô bốc cháy khi cô bò gần ra tới cửa. Thở hổn hển, mắt cô vẫn còn lờ mờ, cô đứng lên và chạy về phía cửa trước. Một viên đạn bắn xuyên qua tường.

Cô giật mạnh nắm cửa mở ra khi hắn nhảy ra khỏi phòng ngủ. Dùng tay áo lau mắt, hắn nhắc súng lên. Dựa lưng vào tường, cô ngồi xồm xuống. Viên đạn bắn xuyên qua cánh cửa. Cô guồng chân hết tốc lực lao đầu xuống cầu thang và chạy về phía 2 cảnh sát đang rút súng bước lên, khuôn mặt trắng bệch

Một rã rời, cô ngã xuống sàn. Liếc xuống, cô nhìn thấy một khuôn mặt đang thấp thoáng nơi cánh cửa của hàng xóm cùng tầng “Nằm xuống!” cô hét lên

Nghe thấy giọng cô, tên đột nhập mở tung cánh cửa, ào ra với khẩu súng. Hai cảnh sát phản ứng tức thì, họ cùng nhau bắn vào hắn. Sức mạnh của 2 viên đạn cùng lúc găm vào người khiến hắn ngừng ngay trước cửa, một thoáng ngạc nhiên hiện trên nét mặt. Hắn nhìn xuống dòng máu chảy qua ngực, ngược lên theo mắt cổ tập trung nhìn họ

“Bỏ súng xuống! Bỏ xuống ngay” cả hai cảnh sát hét

Tên đột nhập cười to. Âm thanh thoát ra khỏi cổ họng rìn rít, nhưng đó vẫn là tiếng cười “Khốn kiếp chúng mày” hắn nói, rồi nhắc khẩu súng lên, hướng thẳng về phía Karen. Hắn vừa hành động, hai cảnh sát tiếp tục nhả đạn

14. Chương 14

McPherson nhấn số điện thoại trên đường dây an ninh riêng của mình “Chuyện này càng lúc càng đáng tìm hiểu hơn” ông nói khi chờ nghe tiếng đầu dây bên kia trả lời “Dexter Whitlaw bị giết cùng ngày ở New Orleans, cách không xa nơi thi thể Rick được tìm thấy. Cả hai bị giết cùng loại vũ khí. Tên thám tử đang điều tra vụ này sắc sảo một cách khốn kiếp. Hắn khiến tôi cảm thấy khó chịu trong văn phòng đó. Hắn đặt những câu hỏi sắc sảo về Rick. Tôi có thể nói hắn có bản năng chết tiệt đó”

“Ai là Dexter Whitlaw?” Một giọng ở cuối phòng vang lên “Tôi không biết ông ta”

“Hắn là một tay bắn tỉa của lính thủy đánh bộ ở Việt Nam, một gã giỏi. Vụng trộm, kiên nhẫn một cách khủng khiếp. Hắn có thể đứng im lìm cho đến ngày Chúa đến. Dù sao, chúng ta cũng từng sử dụng Dex khi ở Sài Gòn và hắn và Rick là....biết nói sao nhỉ, tôi không biết liệu có thể nói như là bạn không, nhưng họ tôn trọng lẫn nhau”

“Vậy ông ta và bố gặp nhau ở New Orleans”

“Có vẻ như thế. Dù tôi không biết tại sao, nhưng có vẻ nó khiến ai đó lo lắng, ai đó không muốn hai người họ gặp nhau”

“Điều đó có nghĩa người đấy phải biết cả hai bọn họ” Giọng nói lạnh lùng, không cảm xúc lại cất lên

“Tôi thậm chí có thể nói đó là người đã biết cả hai người từ hồi ở Việt Nam. Theo những gì tôi biết, Dex đã mất kiểm soát kể từ khi trở về từ Nam. Không thể làm chủ được hành vi, thích sống hoang dã. Viên thám tử nói hắn đang sống trên đường phố nhưng có bằng chứng hắn có nguồn thu nhập vì hắn khỏe mạnh và được ăn uống tốt.

“Gia đình hắn có lẽ đã gửi tiền cho hắn. Tôi sẽ kiểm tra. Vinay có tìm được lỗ hổng nào không?”

“Không và ông ta còn đang bị phá bình”

“Tôi sẽ nói chuyện với ông ta với tư cách cá nhân. Về viên thám tử, hắn xoay ông. Có cần phải chăm lo đến hắn không?”

“Khi cậu nghĩ đến chuyện tuyển mộ hắn- không phải là ý tồi đâu. Hắn chỉ cần nhìn giày tôi và đoán ra ngay tôi làm việc cho NSA hoặc Công ty (Ghi chú: Tên lóng thường được các điệp viên CIA sử dụng khi nói về tổng bộ). Hắn rất sắc sảo và nhanh, không cần phải cộng hai với hai là bốn”

Một tiếng thở dài “Những đôi giày Gucci chó chết đó”

“Tôi không thấy phải mua một đôi giày vĩa hè cho vụ này”

“Vậy ông nghĩ chúng ta sử dụng hắn như của để dành?”

“Trừ khi cậu có quyền tuyển dụng hắn”

“Hắn có thể giá trị hơn vị trí hiện tại”

“Đồng ý”

Những thành phố nằm bên vịnh Mexico thường là những cảng buôn lậu sừng. Biết rằng khi nào và tại đâu vũ khí cần được vận chuyển đến nơi chiến tranh sẽ nổ ra và lan rộng. Đôi khi ngọn lửa cần được dập tắt, đôi khi không. Đôi khi chuyển hàng cần bị bắt, đôi khi không.

“Đám tang sẽ diễn ra 2.00 chiều ngày mai. Cậu đến dự chứ?”

“Trừ khi cậu cần tôi làm gì đó” Với John, bạn sẽ chẳng bao giờ biết. Anh như một người nhện, cùng lúc có thể bắn ra 6 đường dây vô hình.

“Sẽ rất thú vị xem ai đang lượn vòng quanh”

Điều đó có nghĩa ai đang cẩn thận theo dõi đám tang để điều tra thân phận John. Chỉ cần có được một bức ảnh của anh, người đó sẽ có hàng đồng tiền, có giá với rất nhiều người và vài chính phủ. Luôn luôn tồn tại khả năng Rick bị giết không có nguyên nhân nào khác ngoài việc John bị lộ. Không có nghĩa là bất kỳ bức ảnh nào về anh ngày mai sẽ có giá. McPherson đã biết John từ lúc nhỏ và ông có lẽ sẽ không thể nhận ra anh ngay cả khi anh đứng kế bên.

“Vinay đã bao vây khu vực này chưa?”

“Tôi có một tổ. Ai đó sẽ ở gần hơn”

Điều này có nghĩa John vẫn chưa được rút khỏi nhiệm vụ tay trong. Tại thời điểm này, anh chưa bị rút ra bất kỳ nhiệm vụ nào, dù thông tin về Dex Whitlaw mở ra khả năng rằng Rick đơn giản là nạn nhân của vụ trộm/cướp của dân thế giới ngầm. Như thám tử Chastain đã nói, đó là sự trùng hợp quá mức

Nhưng John là một người suy nghĩ chín chắn và đầy kinh nghiệm, đức tính khiến anh trở nên rất nguy hiểm và có giá trị. Anh cân nhắc các khả năng, tình huống có thể xảy ra, nhìn ra các góc khuất và tiểu tiết mà nhiều người khác thường bỏ lỡ. Jess McPherson chỉ tin tưởng hoàn toàn vào một vài người và John Medina nằm trong số đó. Frank Vinay cũng là một người khác ông tin tưởng. Và đương nhiên Rick Medina cũng nằm trong danh sách đó. Và vì vậy sự mất mát khiến ông đau đớn

“Tôi sẽ đến đó” ông nói khẽ, hầu như không thể nghe thấy

*****

Marc kiểm tra đồng hồ đeo tay: 9.45. cơ thể nhỏ bé đáng thương nằm trên bàn mổ tử thi đã nói lên hàng tá điều khủng khiếp. Cậu bé với tuổi đời ngắn ngủi đã phải trải qua toàn nỗi đau và sự hành hạ. Anh đã kiểm tra những vết thương, đối chiếu nó với danh sách nhập viện cấp cứu và những phát hiện khiến anh kinh tởm. James Blake Gable đã trải qua tổng cộng 10 “vụ tai nạn” trong năm nay, hàng loạt tai nạn liên tiếp sẽ thu hút sự chú ý của các nhân viên y tế. Và gia đình Gables đã tránh sự chú ý bằng cách mỗi “vụ tai nạn” lại đến cấp cứu ở những bệnh viện khác nhau. Một trong số bác sỹ điều trị cho cậu bé đã chú ý và lên tiếng báo động về những vết thương này, nhưng không ai để tâm.

Cái gia đình này theo kiểu gì vậy? Liệu vợ chồng nhà Gable có còn biết được điều gì là sai là đúng hay không? Họ không bao giờ chú ý là con trai nhỏ của họ đang bị chết dần chết mòn à? Hay bà vợ đã trở nên trốn tránh mọi chuyện? Chắc chắn họ phải vậy rồi. Nhưng điều Marc không thể hiểu là làm thế nào mọi người chỉ đứng yên để chuyện đó xảy ra, bỏ qua nó, có lẽ hy vọng mọi chuyện sẽ tốt hơn. Thực sự là có những chuyện sẽ chẳng bao giờ tốt hơn, trừ khi có ai đó hành động trước. Giờ thì tất cả đã trở nên quá muộn đối với cậu bé và Marc cũng như đối với bà Gable.

Anh kiểm tra lại đồng hồ. Ngay khi mọi chuyện kết thúc, anh cần phải gọi cho Karen. Mâu thuẫn giữa hai người khiến dạ dày anh co thắt, khiến anh lúc nào cũng mất tập trung. Anh đã muốn mọi chuyện giữa họ trở nên bình tĩnh hơn, nhưng giờ anh cảm thấy khó chịu, không thể nghỉ ngơi.

Anh đã không nói chuyện với cô suốt 24 giờ qua và đột nhiên anh nhận ra đó là 24 giờ dài nhất đời anh. Anh muốn biết mọi chuyện vẫn ổn với cô, anh muốn nói cho cô biết anh cảm thấy thế nào, muốn cô quay lại New Orleans, theo cách nào đó. Có lẽ đó là vì CIA, đại diện ở đây là McPherson, đã gửi thấy điều gì đó sau khi anh bảo Shannon đi điều tra về Medina. Mọi chi tiết về vụ Dexter Whitlaw bỗng gây chú ý cho anh- hiện trường gọn gàng, không có tiếng động hoặc bất kỳ nhân chứng nào, khẩu súng đắt tiền giắt trên lưng Whitlaw- và điều quan trọng hơn là thông tin anh biết về nạn nhân khác, người vừa làm việc cho CIA. Một vụ giết người đường phố đơn giản ban đầu nay đã trở nên phức tạp.

Không. Nó không phức tạp. Anh đã cố tình không chú ý đến biên bản khám nghiệm, nhưng trực giác thì không. Ngay khi chuyện này kết thúc, anh sẽ phải gọi cho cô. Anh đáng lẽ đã phải làm vậy rồi ấy chứ. Đáng lẽ anh không nên đợi đến khi bình tĩnh, những gì anh cần chỉ là nói chuyện với cô. Anh đúng là đã phạm phải 2 lỗi, Marc cay đắng nghĩ. Sai lầm đầu tiên là để cô rời khỏi nhà anh một mình sáng hôm qua, sai lầm thứ hai là không gọi điện cho đến khi gặp được cô thay vì để máy ghi âm trả lời.

Bác sỹ Pargannas nhìn lên và tắt máy ghi âm. Marc lắng nghe cuộc gọi về vụ giết người ở quận Garden. Địa chỉ rất quen thuộc với anh “À, khốn kiếp, thằng con hoang đó đã giết vợ hắn” anh bật chữ thề khi chạy ra khỏi phòng khám nghiệm

Cảm giác thất bại cay đắng dâng lên. Anh đã lo sợ điều này. Anh bị mắc kẹt giữa nhu cầu cần phải hành động theo đúng pháp luật và hoàn thiện thủ tục giấy tờ với nhu cầu phải nhanh chóng làm cái gì đó bây giờ. Trong vòng 2 giờ, anh sẽ có được lệnh bắt và đó là khoảng thời gian cần thiết để tên Gable biến mất. Đối với bà Gable, hai tiếng có lẽ kéo dài đến cả đời.

Khi anh đến ngôi nhà đó, cảnh sát đã phong tỏa hiện trường. Thời tiết nóng nực và ẩm ướt bao xung quanh anh khi anh bước lên vỉa hè và tránh vào bức tường cao mát lạnh. Anh cảm thấy phát ốm vì giận dữ và cảm thấy vô dụng, nhưng anh dấu cảm xúc của mình vào trong vì có thể mới làm được việc- điều tốt nhất có thể làm cho bà Gable bây giờ

“Ở đâu thế?” anh hỏi viên cảnh sát tuần tra

“Tầng trên” nữ cảnh sát hất đầu

Anh trèo lên cầu thang hẹp, cuộn tròn và bước vào phòng ngủ. Căn phòng thật rộng, có lẽ hơn 30m² và được trang trí giống như phim của Hollywood về các căn phòng hoàng gia Châu Âu. Một chiếc giường lớn với rèm trắng phủ từ trần. Những tấm gương với khung gỗ được trạm trổ công phu và những bức tranh sơn dầu nguyên bản treo trên những bức tường và đồ gỗ được sắp xếp thành 2 khu vực riêng biệt. Những cái bình cổ lọ cao đóng vai trò như đường gạch nối giữa các màu sắc trong phòng, với màu vàng và trắng xen lẫn màu xanh. Nhugen một màu mới vừa được thêm vào ở đây: Màu đỏ

Rất nhiều màu đỏ, Màu đỏ trải khắp nơi, màu đỏ lênh láng, màu đỏ chuyển thành màu rỉ sắt khi nó khô

Bà Gable nằm trên một trong những chiếc ghế sofa. Phía sau đầu bị che lấp. Bà ta không ngã xuống, đơn giản chỉ như dựa vào đó thư giãn. Mắt bà ta vẫn mở to, trống rỗng. Cái chết thật không yên bình gì, nó đơn giản chẳng là gì cả. Mọi thứ đã hết. Không còn bình minh, không hy vọng, không sợ hãi. Không gì hết

Bà ta đang mặc một chiếc váy ngủ ngắn. Sexy. Marc cúi xuống trước bà, ánh mắt anh nhìn vào vết thâm tím vẫn trên cổ mà hôm qua anh liếc qua, cùng với những dấu hiệu khác. Có cả vết tím nhỏ trên ngực, một kiểu cắn yêu với nhau. Marc ngờ rằng khám nghiệm tử thi sẽ cho thấy bà Gable đã quan hệ tình dục không lâu trước khi chết. Tên khốn đó có lẽ đã nghĩ đến chuyện làm tình với bà ta, phủ dụ bà ta thay đổi ý định hòng buộc bà im lặng về cái chết của đứa con trai.

Có lẽ chính điều đó đã khiến bà ta tức giận. sự thật là hắn đã giết con trai bà, rồi sau đó đến làm tình với bà. Có lẽ bà ta đã dự định điều đó.

Marc quay đầu lại nhìn thân hình tên Gable, hoặc đã từng là thân hình hắn đang nằm phủ phục trước cửa phòng tắm. Bà ta hẳn phải đợi cho đến khi hắn tắm, rồi sau đó bước vào phòng tắm riêng và dí một khẩu súng vào hắn. Từ hiện trường cho thấy bà ta đã nạp tiếp đạn và bắn tiếp đến viên cuối cùng. Những mảnh thịt từng gắn liền với thân thể hắn giờ vương vãi xung quanh. Bà ta hẳn rất vui mừng với những gì mình làm. Rồi bà ta lại nạp tiếp đạn, đi đến ghế sofa, ngồi xuống, gí súng vào miệng mình, và bắn.

Luật pháp đôi khi lại được thực hiện hoàn toàn không đúng luật. Bà Gable đã tìm lại công lý cho con trai mình và đạt được mục đích bằng kết cục của chính bà. Có lẽ bà đã tự kết liễu vì không thể đối mặt với tội danh khởi tố, hay bởi vì bà ta không thể đối mặt với cuộc sống thiếu vắng con trai- hoặc đau khổ khi hành động quá muộn để bảo vệ cậu bé

Marc đứng đó, nét mặt dữ tợn và buồn khổ. Tất cả những việc anh cần làm bây giờ chỉ là công việc giấy tờ.

Karen ngồi trên trường của khoa cấp cứu. Cô không biết tại sao lại ở đây, nhưng thần kinh cô tê liệt đến mức không thể phản kháng, thậm chí là lo lắng. Cô không thể đi về căn hộ, cảnh sát đã phong tỏa nó cho đến khi kết thúc cuộc điều tra. Cô cũng không muốn đi về căn hộ đó. Cô sẽ không thể ngủ tại đó nữa, ngay cả sau khi máu của tên đột nhập đó được rửa sạch và thậm chí được thay thế.

Nhân viên y tế khuyên cô nên để được chăm sóc, dù cô đã nói với họ rằng cô là một y tá và có thể tự chăm sóc vết thương, không cần phải đến bệnh viện, hoặc ngay cả chăm sóc y tế tại chỗ. Mặt cô thâm tím và đầu gối cô trầy xước do lết trên thảm và chân cô bị những vết cắt nhỏ rướm máu, mạn sườn cô đau nhức, có lẽ là từ cuộc vật lộn. Không có cú đâm nào của hắn trúng cô, dù cú cuối cùng suýt nữa thì vào mắt, nhưng bình xịt đã ngăn được.

Nhìn chung cô không bị tổn thương gì, chỉ đang tự hỏi tại sao người đàn ông đó làm mọi cách để giết cô.

Cô không nghi ngờ gì về ý định của hắn ta. Ngay khi hắn biết cô cũng có mặt trong căn hộ, hắn không hề bỏ chạy, điều những tên trộm thường làm. Thay vào đó, hắn tiến về phía cô, súng trong tay.

Nhưng tại sao? Đó cũng là điều cảnh sát đang đặt câu hỏi và cô cũng phải hỏi chính mình. Cuộc xâm nhập gia cư bất hợp pháp đã trở thành bạo lực. Cô là phụ nữ sống đơn thân, một mục tiêu luôn được “ưu tiên”. Cô đã không sống trong căn hộ trong một thời gian, có lẽ người đàn ông đó nghĩ có ai đó đang sống ở đó. Nhưng hắn không hề lục lọi căn hộ của cô để tìm đồ có giá trị. Hắn tìm kiếm cẩn thận nó và sắp xếp mọi thứ gọn gàng vào đúng vị trí. Và rồi hắn cố giết cô.

Châm ngôn thường nói, chuyện nọ xọ chuyện kia (Nguyên văn “Bad things happened in groups of three”). Dexter thì bị bắn. Ngôi nhà cũ của cô thì bị thiêu rụi và giờ thì chuyện này đây. Nếu những lời cổ nhân nói là đúng thì có lẽ giờ đây đời cô sẽ hết yên bình rồi đây.

Nhưng cô lấy tay ôm vai mình để ngăn cơn lạnh run từ bên trong không kìm chế nổi và cố gắng kiểm soát cảm giác bị đe dọa. Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?

“Cô Whitlaw?”

Đó là giọng của một thám tử đang đứng ngoài phòng cấp cứu. Căn hộ của cô tràn ngập các thám tử, công an không mặc đồng phục, y tá và những người từ IA (Ban điều tra nội bộ), do bất kỳ vụ bắn súng nào được

thực hiện bởi cảnh sát đều phải được điều tra. Bên ngoài tòa nhà, các phóng viên và những người hiếu kỳ vây quanh. Mọi bản tin địa phương hôm nay đều sẽ phát tin này.

“Vâng, xin mời vào”

Viên thám tử vén rèm và bước vào. Ông ta trung tuổi, khuôn mặt lấm tấm mồ hôi. Sao ông có thể đổ mồ hôi nhỉ? Nhiệt độ nơi đây đang rất lạnh, điều hòa không khí đang chạy hết tốc lực cơ mà. Viên thám tử ngồi xuống một chiếc ghế đơn, và Karen tự tay ôm người, rùng mình

Ông ta nhìn cô với cái nhìn thân thiện đúng kiểu cảnh sát, như thể ông ta không tin bất cứ điều gì mà ai đó đã kể cho ông ta nghe. Marc cũng có cái nhìn đó, cô nghĩ, và cô muốn anh ở đây nhiều đến mức nào. Cô cảm thấy an toàn hơn bao giờ hết khi được ở bên anh, và giờ thì cô cần đến sự an toàn đó.

“Thám tử Suter” ông ta giới thiệu “Cô có thể trả lời vài câu hỏi không?”

Họ đã có biên bản tường trình của cô ngay tại căn hộ, nhưng vì không có câu hỏi nào về hoàn cảnh xảy ra cái chết của người đàn ông, nên cô trở thành nhân chứng quan trọng, chứ không phải nghi phạm. Bên Y tế muốn chuyển cô đến viện kiểm tra, vì vậy họ phải để cô đi và quan tâm nhiều hơn đến vấn đề báo chí”

“Vâng, tôi khỏe” cô bật ra câu trả lời

Ông nhìn cô ngạc nhiên, nhưng không tranh luận tiếp, rồi mở một cuốn sổ ghi chép nhỏ “Được rồi, trong biên bản tường trình lúc trước, cô nói cô đang ở phòng ngủ thì nhìn thấy nghi phạm đột nhập vào căn hộ...”

“Không, hắn đã vào trong rồi. Tôi không nghe thấy hắn vào. Tôi nghe thấy hắn dừng lại bên ngoài phòng ngủ và nhìn vào” Cô biết rõ những gì mình nói, và đó không phải là cô nghe thấy hắn đột nhập vào

Viên thám tử nhìn trở lại quyển sổ và không bình luận gì thêm. Có lẽ ông ta đang kiểm tra cô, để xem các chi tiết có khớp không

“Nhưng hắn không nhìn thấy cô?”

“Không, hắn không bước vào phòng ngủ. Tôi đang đứng khuất bên phải, ngay cạnh cửa sổ. Cửa phòng ngủ lại mở bên phải, vì vậy tôi bị khuất trừ khi hắn bước hắn vào trong phòng”

“Hắn làm gì sau đó?”

“Sau đó, hắn chẳng yên lặng gì. Vì hắn không trông thấy tôi, nên hắn chắc chắn nghĩ không ai có mặt tại nhà. Hắn bước vào bếp và bắt đầu...tìm kiếm”

“Tìm kiếm” ông ta lặp lại từ

“Có vẻ như thế. Hắn tìm trong các ngăn tủ, vì tôi chỉ nghe tiếng mở và đóng. Hắn thậm chí còn tìm cả trong tủ lạnh”

“Vì cái gì?”

Cô gơ tay biểu hiện trạng thái bất lực “Tôi không biết”

“O.K, vậy sau đó hắn làm gì?”

“Hắn tìm dưới các ghế” giọng cô lộ rõ bối rối

Ông ta viết vào trong cuốn sổ ‘Lúc đó cô làm gì?’

“Tôi...tôi không nghĩ mình ra khỏi căn hộ được. Từ góc nhìn của hắn, hắn nhìn lối ra cửa rất rõ ràng. Tôi nhón chân đến điện thoại đặt cạnh giường và đặt gối lên trên để ngăn âm thanh và gọi 911”

“Cô đã làm rất tốt” ông ta nói “Những cảnh sát trực đứng cách đó một tòa nhà. Họ không biết căn hộ nào, nhưng địa chỉ trên phố là đủ để họ có thể đến được”

“Họ đã tìm ra căn hộ của tôi” cô nói, nhìn chăm chăm xuống nền nhà “Đó là khi hắn bắn tôi”

Ông ta hắng giọng “Ồ, đúng rồi. Vậy chuyện gì xảy ra sau đó?”

“Tôi cố gắng tránh vào trong buồng tắm, vì đó là nơi tôi để keo xịt tóc”

Ông ta mỉm cười thông cảm, trong khoảnh khắc ông ta trở lại là người đàn ông chứ không phải đóng vai trò cảnh sát “Thông minh. Gã đó sẽ tiến đến cô, và mắt hắn chắc chắn phải hứng chịu đòn rồi”

“Tôi biết. đó là tất cả những gì tôi có” cô nuốt khan, cố gắng không nhớ đến khoảnh khắc khủng khiếp khi phải đối mặt với tên đột nhập, không có gì trong tay ngoài bình xịt. “Cửa phòng tắm cọt kẹt, hắn nghe thấy. Tôi...” Cô thở sâu “Tôi nghĩ hắn chắc chắn nghe thấy, vì tiếng ồn trong nhà bếp ngưng bật. Tôi chỉ đứng đó trong nhà tắm với bình xịt trong tay, nhìn cửa xem nó có dịch chuyển không. Hắn đập cửa vào và tôi xịt ngay vào mặt hắn. Lúc đó hắn đã cầm súng trên tay” cô kết thúc câu chuyện và im lặng bao trùm

“Cô có biết hắn không?”

Cô lắc đầu

“Có lẽ nhìn thấy hắn đâu đó chứ?”

“Không”

“Vậy chuyện gì xảy ra sau đó?”

“Tôi xô hắn ra, nhưng hắn bắt được chân tôi và cả hai chúng tôi ngã xuống giường, tôi xịt hắn lần nữa và hắn đánh tôi” Cô vô thức sờ vào đầu gối “Tôi đánh hắn vào mũi, bằng bình xịt. Tôi nhớ đã đá hắn bằng cả 2 chân, rồi tôi lăn khỏi giường, bò ra cửa và hắn bắt đầu bắn” Cô yên lặng, nhớ về từng chi tiết, nỗi sợ hãi và cả cơn thịnh nộ

Thám tử Suter không hỏi thêm bất kỳ câu hỏi nào, không thúc giục cô, nhưng cô có thể cảm thấy ông ta đang chờ nghe tiếp phần còn lại, xem chuyện gì xảy ra khi cảnh sát đến. Cô lấy tay chà sát trán, cố gắng kể chi tiết hơn “Tôi chạy ra khỏi căn hộ...cảnh sát đang chạy lên cầu thang. Tôi đang chạy về phía họ thì người đàn ông đó cũng ra khỏi căn hộ và nhắm súng vào tôi, và họ bắn hắn. Hắn không ngã. Hắn...hắn cười to và bắn tôi lần nữa, và họ lại bắn hắn”

“Có ai nói bất cứ điều gì không?”

“Cả hai cảnh sát quát hắn bỏ súng xuống. Đó là khi hắn cười và nói..à...” Cô nhìn viên thám tử và hắng giọng. Thật buồn cười, cô thường không thẹn thùng thế này, nhưng cô không thể nói những từ đó trước mặt người đàn ông đáng tuổi cha cô thế này. “Về cơ bản hắn nói ‘Khốn kiếp chúng mày’ rồi hắn bắn tôi lần cuối”

Ông ta nhìn vào quyển sổ tay và gật đầu như thể cô đã nói gì đó ông thực sự biết, rồi gấp cuốn sổ và đút vào trong áo khoác “Giờ thì đủ rồi. Cho hỏi cô sẽ ở đâu khi tôi cần liên lạc lại với cô?”

Cô nhìn ông “Tôi không biết. Trước mắt sẽ không phải ở căn hộ đó”

“Cô có gia đình ở đây không?”

“Không” giọng cô tắc nghẹn “Tôi không còn gia đình”

“Vậy bạn bè?”

“Có nhưng tôi không..”. Piper đã đề nghị cô đến nhà cô ấy “Có lẽ là Piper Lloyd, cô ấy làm cùng tôi ở bệnh viện”. Cô đưa cho ông số của Piper “Ngay cả nếu tôi không ở đó, Piper cũng biết tôi ở đâu. Hoặc ông có thể liên hệ với tôi ở bệnh viện. Tôi làm việc ca đêm”

Ông nhìn cô buồn bã “Tôi cực cô sẽ không làm việc tối nay”

“Tất nhiên tôi sẽ làm việc” cô nói, tự động bỏ đi ý nghĩ rằng cô sẽ kiệt sức. Tại sao mọi người cứ hành động như thể cô trong tình trạng nghiêm trọng hơn những vết thương nhỏ và vết cắt này chứ?

Ông ta thở dài và khẽ ngửa đầu ra sau “Cô Whitlaw, đây không phải việc của tôi, nhưng tôi nghĩ cô nên nghỉ ngơi một chút. Cô đã xử lý tình huống vừa rồi rất tốt, cho đến lúc này. Cô vẫn bình tĩnh, không hoảng loạn, gọi 911 và tận dụng tất cả phương tiện trong tay. Nhưng cô đã không được ngủ, cô vừa trải qua một trận chiến thực sự- và hãy tin tôi, cô sẽ nhanh chóng thấy hậu quả của những vết thâm tím và đau nhức. Hãy nhìn cô xem. Cô rùng mình và quần chặt chiếc chăn trong khi thời tiết không hề lạnh. Cô là một y tá, điều đó có nói lên điều gì với cô không?”

Sốc. Ý nghĩ của cô ngay lập tức nghĩ đến các triệu chứng. Huyết áp đã rơi xuống mức thấp sau khi cơ thể tiết ra chất adrenaline trong cuộc đấu tranh với tên đột nhập. Karen cảm thấy tức giận. Đáng lẽ cô phải nhận ra những triệu chứng này và nằm xuống. Đây là lần thứ hai cô đã bỏ qua những dấu hiệu cơ thể đang nói với mình, cô, y tá được đánh giá là xuất sắc nhất khoa, đã như vậy đấy.

“Được rồi, vậy thì có lẽ tôi sẽ không làm việc tối nay” cô công nhận “Dù sao thì tôi cần một bộ đồng phục. Vậy làm cách nào tôi có thể lấy đồ của mình ở căn hộ được?”

“Hãy liệt kê những gì cô cần và tôi sẽ cho một nhân viên cảnh sát đóng vào túi cho cô”

“Bao lâu thì tôi có được chúng?”

“Khoảng 2 ngày. Tôi sẽ cố gắng đẩy nhanh tiến độ”

“Tôi không thể sống ở đó nữa”

Ông thở dài và tiến tới như muốn vỗ vào đầu gối cô, nhưng rồi dừng lại. Cô tưởng việc ngập ngừng của ông là sợ bị kiện cáo vì hành động này “Không, tôi không nghĩ cô có thể”

Âm thanh của những bước chân chạy khiến cô chú ý và một giây sau Piper lao vào. Mặt cô đỏ bừng “Karen, ôi Chúa ơi, cậu ổn chứ? Một trong những y tá phòng cấp cứu gọi điện lên và nói cậu ở đây. Cậu bị cướp à?”

“Không chính xác thế”

Thám tử Suter bước lui ra “Tôi sẽ liên lạc lại, cô Whitlaw. Và tôi sẽ cho người mang đồ cho cô”

“Cảm ơn ông” khó khăn lắm cô mới nói ra lời, vì Piper chuyển từ vai trò bạn bè sang vai trò y tá và đẩy cô nằm xuống giường

*****

Không nghe được tin tức gì từ Clancy, người luôn luôn báo cáo công việc nhanh chóng, Hayes đợi, mỗi lúc càng tức giận và lo lắng. Cuối cùng hắn gọi cho nguồn của hắn ở Columbus

“Có chuyện gì thú vị xảy ra hôm nay không?”

“À, có. Có một gã nào đó bị giết khi đột nhập vào căn hộ của một cô gái. Cô ta đang ở nhà, ngạc nhiên trước sự xuất hiện của hắn, đã chiến đấu rất tốt và sống sót. Có điều tên này là một tên chuyên nghiệp, khẩu súng hắn mang đã bị xóa số series”

“Không! Khốn kiếp! Hắn có tiết lộ gì về bản thân không?”

“Không có gì, ngoại trừ chiếc xe thuê là thuộc về địa phương và người ta tìm thấy một chiếc ví có bằng lái xe và thẻ tín dụng trong hộp xe

Hayes gác máy và gõ những ngón tay trên bàn. Clancy đã chết. Làm thế quái nào mà chuyện này có thể xảy ra chứ? Hắn là một trong những người giỏi nhất.

Cũng may là không có gì được tìm thấy về hắn, điều đó có nghĩa hắn đã không tìm ra quyển sách. Hayes hơi tiếc nuối khi thấy quyển sách không nằm cạnh xác hắn, nếu không giờ nó đã ở trong tay cảnh sát và hắn sẽ biết nó ở đâu. Việc lấy đồ trong tay cảnh sát đối với hắn là trò trẻ con.

Karen Whitlaw bắt đầu khiến hắn lo lắng. Đây là lần thứ hai mọi chuyện hỏng bét. Lần đầu tiên là sai lầm về suy luận, nhưng giờ thì hắn tự hỏi tại sao cô ta lại chuyển đi. Để khiến khó bị tìm thấy hơn? Hay bố cô ta đã nói với cô ta những gì?

Ưu tiên của Hayes là tìm ra quyển sổ chứ không phải giết người. Nhưng theo logic, cô là người duy nhất biết cái thứ chết tiệt đó đang được giấu ở đâu. Nếu hắn không thể tìm ra quyển sổ, thì trước hết hắn phải tổng khứ cô ta

15. Chương 15

“Giờ thì ông đã hiểu vấn đề là gì rồi đấy, Raymond” thượng nghị sỹ Lake nói. Người đàn ông to lớn, tóc xám gật đầu đầy vẻ hiểu biết. Họ đang ngồi trong phòng khách của ngôi nhà ở thành phố Wahington của ngài thượng nghị sỹ, uống cà phê sáng. Raymond vừa đến đây từ chuyến bay muộn từ Minneapolis, chuyến bay hạ cánh sau nửa đêm, vì vậy thượng nghị sỹ để ông nghỉ một chút và họ nói chuyện vào buổi sáng.

Thượng nghị sỹ là người dậy muộn, ông ngủ đến tận 8.00 và bây giờ là 10.30, mặt trời đã lên cao và thời tiết nóng bức “Tôi nghi ngờ cách Hayes kiểm soát vấn đề Medina” ông ta nói chậm rãi “và giờ còn có vẻ như hấn đá nói dối để bắt tôi phải thực hiện theo cách của hấn. Tôi không nghĩ ra bất kỳ lý do nào khiến Frank Vinay phải nói dối mình không biết về cái chết của Medina, nếu ông ta thực sự đã biết, hoặc lý do để ông ta nói Medina không có gia đình, nếu thực sự hấn ta là thế. Tôi không muốn hỏi thêm về dữ liệu cấp cao, và tôi là Chủ tịch Ủy ban thượng viện

“Hayes phải có những vấn đề của riêng mình” Raymond nói, trấn nhấn lại nghĩ ngợi. Ông trông như một tay đấm bốc trải qua quá nhiều trận chiến, nhưng thực sự có một bộ óc nhanh nhạy sau thân hình to lớn đó.

“Đó cũng là những gì tôi nghĩ. Tôi đang tự hỏi có lẽ hấn đang bí mật liên hệ với những kẻ đã tổng tiền tôi. Whitlaw có lẽ đã cho hấn ý tưởng này”. Thượng nghị sỹ nghĩ thầm, ý tưởng này có một điều tốt, đó là nó chứng minh tại sao thuộc hạ của Hayes không tìm thấy quyển sổ và hấn có lẽ đã giữ nó cho riêng mình. Nếu Hayes có quyển sổ, hấn không cần bất cứ phương tiện tổng tiền nào khác

“Ông biết những gì tôi nghĩ là về những kết thúc không có hậu” Raymond lắc đầu “Họ rất nguy hiểm. Ông sẽ không sử dụng người ông không thể tin. Ông nói Hayes sử dụng người ông không biết để giải quyết Medina?”

“Phải. Hấn thề họ không biết gì về tôi, rằng họ nghĩ hấn cầm đầu, nhưng nếu hấn nói dối một điều thì sẽ chẳng có điều gì hấn nói đáng tin cả”

“Hãy lấy những cái tên, tôi sẽ lo chuyện đó” Raymond nói

Raymond luôn luôn giải quyết được những chuyện này. Thượng nghị sỹ Lake nhớ khi còn là một đứa trẻ, ông đã nghe thấy ông ta nói với cha “Tôi sẽ lo chuyện đó” và cha ông luôn mỉm cười và gật đầu, và mọi chuyện giải quyết xong. Giờ đây nghe những lời nói này ông lại cảm thấy yên tâm, biết rằng vấn đề của ông đã được giải quyết bởi một người ông có thể tin tưởng cả đời.

“Ông có địa chỉ của Hayes không?”

“Tất nhiên là có” thượng nghị sỹ lục lọi trong đầu tìm kiếm. Ông không hề ghi chú nó trong sổ tay hay để thư ký xếp vào trong file máy tính. Không, bất kỳ chuyện gì làm với Hayes chỉ được lưu giữ trong đầu ông. Ở vị trí của mình, ông biết có rất nhiều khả năng về công nghệ có thể truy cập vào máy tính và tìm ra những thứ ta vẫn gọi là “riêng tư” và mặc dù ông có những biện pháp phòng ngừa về an ninh như bất kỳ con người đứng đắn nào cần làm, nhưng ông không thể chắc hệ thống của mình chưa bao giờ bị đột nhập. Nếu chuyện gì không bị biết ra, thì nó sẽ không thể truy nhập, đó là phương pháp an ninh tốt nhất. Ông rời râm đọc số phổ nhà cho Raymond, môi chỉ khẽ chuyển động.

“Tôi sẽ đến đó ngay” Raymond nói, và thượng nghị sỹ biết mọi thứ sẽ ổn thỏa

“Cậu chắc ổn cả chứ? Piper hỏi lần thứ 10 khi cô và Karen đi bộ vào khu đỗ xe bệnh viện để lấy xe của Piper. Có một tầng hầm đỗ xe, nhưng nó là dành cho bác sỹ và nhân viên hành chính, giúp họ không bị ướt hay phải đi bộ quá xa. Y tá và những người làm công nhật khác sẽ phải sử dụng khu vực đỗ xe cách đó nửa tòa nhà.

Karen ngược lên nhìn ánh mặt trời buổi chiều và ước sao mình có kính mát “Mình ổn mà” cô trả lời đến hơn 10 lần rồi ý. Piper cứ khẳng khẳng đưa Karen về nhà. Rất nhiều bạn bè và đồng nghiệp đã chạy đến khoa cấp cứu để thăm cô. Ice đã yêu cầu kiểm tra các vết thâm tím, vết cắt ở chân đã được bôi thuốc khử trùng và được băng bó cẩn thận, và cô còn được nằm nghỉ trong vài giờ, dù cô thấy điều đó không cần thiết, trong khi họ đút cho cô ăn hoa quả và thức ăn. Cô cũng không cảm thấy sốc, chỉ cảm thấy mệt và bị quấy rầy

Piper giúp cô cầm vali, từ chối để Karen xách nó vì cô đang bị đau xương sườn. Thám tử Suter đã nhanh chóng cho người mang đồ dùng của cô đến, khiến cô cảm thấy vô cùng biết ơn. Nếu phải lựa chọn giữa bộ quần áo dính máu me bê bết và bộ quần áo bệnh viện thì rõ ràng ưu tiên thuộc về quần áo bệnh viện, dù chỉ trong lần này. Tuy nhiên, giờ thì cô đã cảm thấy hoàn toàn thoải mái trong bộ đồng phục nước Mỹ: Quần bò và áo phông

“Trời nóng quá, không nấu ăn nổi đâu” Piper nói “Chúng ta hãy kiếm cái quán nào đó trên đường về nhà. Thích ăn món gì đây? Mexico hay Thổ Nhĩ Kỳ?”

“Mình không biết, mình nghĩ mình thích Mexico hơn”

“Thấy chưa, đó là một ý hay, cậu thích Taco Pete hay...?”

Một chiếc ô tô lao ra khỏi khu đậu xe, tiến thẳng đến họ. Karen không nghe tiếng Piper nói gì nữa, chú ý chăm chú nhìn chiếc xe. Một người đàn ông, có lẽ là một trong những công nhân vừa tan ca đang lái xe đến. Chẳng có bất cứ điều bất thường nào về chiếc xe, ngoại trừ đó là chiếc Pontiac màu be cũ. Nhưng nó lại chạy quá nhanh, và cô thúc Piper tránh đường cho chiếc xe qua

Nếu cô không bị tấn công trong chính nhà mình, cô có lẽ sẽ không chú ý đến chiếc xe đó nhiều như thế, nhưng cô vẫn đang bức mình, có gì đó trong cô vẫn đang gióng lên tiếng chuông cảnh giác và cô cảm thấy bị xúc phạm khi nơi trú ẩn an toàn là nhà cô đã bị xâm hại. Cô không còn cảm thấy an toàn nữa. Và vì vậy cô chú ý đến chiếc xe, xem cách nó tăng tốc từ lúc nó đi ra từ khu đậu xe

Người lái xe đeo kính râm. Cô nhìn thấy anh ta rõ ràng dù kính chắn gió xe hơi đã hạ xuống, và cô có ấn tượng anh ta cũng đang quan sát cô.

Piper lùi vào dãy xe đậu của nhà hàng Mexico và nói “Anh ta chạy nhanh quá”

Tóc Karen bắt đầu dựng đứng lên. Cô dừng lại nhìn chăm chăm vào người lái xe. Gần hơn, gần hơn. Hấn vẫn tiếp tục nhấn ga, và chiếc ô tô lao tới họ. Karen quay lại, húc vai vào Piper, đẩy cô ấy tránh vào khoảng không giữa hai chiếc xe đậu. Có tiếng va chạm mạnh, tiếng kim loại vỡ và bị uốn cong. Cả hai bọn họ đều ngã dập xuống đường đá, Piper đang nằm dưới cô và chiếc va li văng ra. Chiếc xe bên cạnh họ trượt đi khi hệ thống giảm sóc bị phá, bộ phận đuôi xe quay tròn tiến về phía họ, bộ phận phía trước xe xoay ra đâm vào một chiếc xe khác và quay lại, cách đầu Piper chỉ vài cm.

Có tiếng kêu ré lên, ai đó đang hét và họ nghe thấy những bước chân chạy, rồi lại có tiếng người hét lên, và có âm thanh của một động cơ ô tô gầm rú khi nó nổ máy chạy trốn

Cay đắng, Karen ngồi dậy. Cô vẫn đang nhức nhối vì những vết thương và giờ tay cô còn bị chảy máu vì bị ngã dập xuống đường và đầu gối cô trầy xước.

Piper cũng ngồi dậy, một tay ôm đầu. Cô lắng nghe tiếng hét và nhìn vào Karen

“Cậu ổn chứ?” Hai người nói cùng lúc

Họ nhìn chăm chăm vào nhau “Mình ổn” Karen cuối cùng cũng nói “Cậu thế nào?”

“Ồ, cậu trông thật bầm dập. Chiếc ô tô đó suýt nữa đâm phải chúng ta”

“Cả hai người ổn chứ” Một y tá khác tiến đến họ đầu tiên “Hấn thậm chí không thềm dừng lại” Cô quỳ xuống cạnh họ, rút trong túi ra băng cứu thương. Thở nhân viên cho thấy tên cô là Angela, làm tại khoa nhi

Hầu hết các y tá làm ca 1 đã về nhà, Piper về muộn vì cô phải ghé qua khoa cấp cứu đón Karen. Nhưng vẫn còn vài người quanh đó và tất cả họ đều chạy đến “Đến khoa cấp cứu lấy chiếc xe đẩy đến đây” Angela ra lệnh, giọng bình tĩnh

“Chúng tôi ổn cả” Karen và Piper nói cùng lúc

“Đừng ngạc nhiên. Cả hai người cần phải kiểm tra. Các cậu biết mà, đôi khi có người không thể biết mình bị thương cho đến vài giờ sau, vì lúc đó họ bị sốc” Angela có vẻ là một y tá giỏi, có lẽ vì cô đã làm việc ở khoa nhi nhiều năm

“Đây này” một y tá khác nói, dùng tay xé ra bọc khăn khử trùng dùng một lần và đưa nó cho Angela

“Các cậu có nhiều hơn không? Angela hỏi trong khi đưa cho Karen chiếc khăn lau vết thương đang chảy máu

“Không, chỉ có cái đó thôi. Nhìn xem” y tá thứ hai chỉ cho cô xem cái túi “Đây là một chiếc gạc nữa này, nhưng chỉ có vậy” Cô ngồi trên chiếc dock xe, vì giờ đây chiếc xe đã xoay thành một góc đối diện với mọi người. Karen và Piper thì đang ngồi giữa khoảng trống hình chữ V do hai chiếc xe tạo ra, yên lặng cầm máu “Có ai đó cần gọi cảnh sát” cô chủ động nói “Cái gã đó không chỉ suýt đâm các cậu, hắn còn bỏ trốn khỏi hiện trường. Chủ của hai chiếc xe này sẽ cần một biên bản tai nạn để nộp cho công ty bảo hiểm”

“Mình có điện thoại cầm tay” ai đó lên tiếng “Mình sẽ gọi”

Trong vài phút, khu đỗ xe đầy nhân viên cấp cứu, cả những nhân viên đang trực ca và một bác sỹ cấp cứu cũng như hai y tá. Hai chiếc giường di động được chuyển tới dù Karen và Piper ra sức phản đối. Piper cố gắng đứng lên và ngồi phệt xuống đường, cảm thán “Mình nghĩ mình bị treo gân rồi” cô bèn lên “Mình đoán mình sẽ cần một cái giường di động, trừ khi ai đó muốn cho mình mượn chiếc nệm”

Một chiếc xe tuần tra lao đến và tất cả mọi người đều kể chuyện mình chứng kiến cho cảnh sát. “Chúa ơi, hắn chắc chắn không có cả bằng lái. Tôi đứng ở góc nhìn rất rõ khi hắn rời khỏi bãi đỗ xe, vì hắn hầu như không có ý định dừng lại”

Không ai nhận ra hắn, nhưng đây là một bệnh viện lớn, không thể biết tất cả mọi người. Và vì không có bảo vệ tại khu đỗ xe, mọi người không thể chắc chắn liệu người gửi xe ở đây có phải làm trong bệnh viện hay không. Có tấm bảng đề đây là bãi đỗ xe dành cho nhân viên, nhưng không ai kiểm tra chuyện đó bao giờ nên tấm bảng cũng vô hiệu

Angela nói “Tôi đứng ở ngay kia, theo quan điểm của tôi thì hắn cố tình đâm họ” Cô không đề cập đến khả năng người lái xe nghiện thuốc, nhưng nhiều người khác nghĩ thế

Karen thậm chí còn biết nhiều hơn. Cô nói nhỏ với viên cảnh sát “Tôi sẽ đánh giá cao nếu anh có thể hỏi ý kiến thám tử Suter về vấn đề này”

Anh ta nhìn cô theo kiểu “Thực đấy à?” và cô nói “Đây là lần thứ hai trong ngày hôm nay có ai đó đang cố giết tôi. Tôi chắc anh nghe chuyện gì xảy ra vào sáng nay, khi hai viên cảnh sát bắn và giết tên đột nhập. Đó chính là căn hộ của tôi”

Anh ta nhanh chóng trở nên nghiêm túc “Cô nghĩ đây là vụ mưu sát?”

“Tôi biết nó chính là như thế. Hắn đã chủ định nhằm vào chúng tôi” Cô cố gắng giữ giọng bình tĩnh, nhưng trong cô tràn ngập nỗi sợ. Tên lái xe không hề quan tâm liệu Piper có thể bị thương nghiêm trọng hay bị giết. Bất kỳ ai đi cùng Karen bây giờ đều có thể gặp nguy hiểm.

Cô không thể biết mình đi đến kết luận có ai đó đang cố giết mình lúc nào- có lẽ là khi cô “bay” vào kẽ hở giữa hai xe, nghe tiếng va đập phía sau. Nhưng cô không ngu ngốc, và cô cũng không bị hoang tưởng. Chuyện tưởng như không có thực, nhưng có ai đó đang thực sự cố gắng giết cô.

Thám tử Suter trầm ngâm để quynh sổ tay trên đùi. Karen ngồi yên lặng, sau khi đã nói những gì cần nói. Cô cũng kể về cái chết của cha cô, vụ cháy ngôi nhà cũ. Thêm vào hai tai nạn trong ngày, đó là đủ để ai đó nghĩ ngợi rồi

Mắt cá chân của Piper đã được kiểm tra kỹ bằng tia X, chụp rõ vết nứt bằng sợi tóc. Không cần thiết phải bó bột nhưng mắt cá chân cần được bảo đảm nghỉ ngơi, và cô buộc phải ở nhà một tuần. Những vết thương của Karen đã được gột rửa sạch và băng bó, cô có thể tự do đi lại. Vấn đề là: Cô phải đi đâu?

“Cô Whitlaw” thám tử Suter chậm rãi nói, chọn từ ngữ sao cho không lỡ lời “Cô đã trải qua một ngày cực kỳ vất vả. Bất kỳ ai phải trải qua những gì cô vừa gặp sẽ dễ dàng nghĩ rằng có ai đó đang cố tình chống lại mình. Tôi cũng rất tiếc về trường hợp của cha cô, nhưng từ những gì cô kể với tôi, ông ta là người sống trên đường phố và những vụ kiểu như vậy đã trở nên quá phổ biến. Về trường hợp ngôi nhà bị cháy...” ông ta trông có vẻ không giúp được gì “sao cô lại kết nối chuyện này với toàn bộ câu chuyện?”

“Tôi tìm trên quyển sổ vàng” cô trả lời “Địa chỉ mới vẫn chưa được cập nhật cho đến tháng 12. Địa chỉ của tôi vẫn là ngôi nhà bị cháy đó”

“Nhưng...”

Karen tiến tới “Có ai đó đã biết tôi vẫn còn ở bệnh viện chiều nay, và tôi sẽ về nhà cùng Piper. Tại sao hẳn đợi sẵn ở bãi đỗ xe chứ? Tôi làm việc ca 3, tôi không thường ở đây trong ngày. Ông biết tôi sẽ đi cùng Piper, vì ông ở đây khi cô ấy hỏi tôi. Ai biết chuyện này nữa?”

Khuôn mặt viên thám tử trở nên khó coi và trống rỗng. Ông ta chậm rãi nói “Tôi hiểu ý của cô. Tôi sẽ vui nếu cô không buộc tội tôi vì bất kỳ điều gì”

Cô cũng không hoàn toàn tin ông ta, nhưng cô không nói với ông ta điều đó. Cô nghĩ ông ta là một cảnh sát trung thực, ngay thẳng, đó là lý do tại sao cô đã yêu cầu gọi ông, nhưng tại thời điểm này cô sẽ không cho bất kỳ chuyện gì xảy ra là ngẫu nhiên nữa.

“Chuyện cô ở đâu không có gì bí mật” ông nói chậm rãi “nhiều người hỏi thăm tình hình cô và tôi kể với họ rằng cô khỏe và sẽ về nhà cùng với một trong những y tá bạn cô khi hết ca. Về vấn đề này, có thể ai đó đã gọi đến bệnh viện và kiểm tra”

“Chỉ có một bản báo chung chung được đưa ra và kế hoạch của tôi không phải thế”

Ông ta trông không vui vẻ tí nào “Cô Whitlaw, hãy nhìn vào mặt sáng của vấn đề, tôi đồng ý rằng có gì đó không bình thường đang diễn ra ở đây, nhưng tại sao có ai đó lại đang cố giết cô? Cô có nhiều tiền không? Cô có là nhân chứng của vụ nào mà không hề biết không? Cô có biết một bí mật khủng khiếp nào không?”

Karen lắc đầu với mọi câu hỏi “Không, chẳng có gì cả. Tôi không biết tại sao có ai đó muốn giết tôi, nhưng có những chứng cứ rõ ràng về chuyện đó. Và người đàn ông muốn đâm tôi không hề quan tâm hẳn có làm bị thương Piper không. Bạn tôi cũng đang gặp nguy hiểm, thám tử ạ. Tôi không thể ở cùng bất kỳ ai mà không lo lắng họ có thể bị chết cháy hoặc bị bắn nếu họ bước ra ngoài cùng tôi không đúng thời điểm. Tôi còn có thể nghĩ gì được nữa đây?”

“Tôi không biết” ông ta xoay tròn quyển sổ “Tôi không thể giúp. Tôi không chỉ mở cuộc điều tra vì chẳng có gì để làm cả. Chỉ có một người chết là cái gã đã đột nhập vào căn hộ của cô. Và nếu chúng ta có tìm được cái xe Pontiac màu be không biển số, thanh chắn bùn bị hỏng, sơn bị xước, thì cũng ta cũng chỉ truy tố hẳn về vụ tai nạn, không hơn. Không động cơ. Tôi không biết phải nói gì với cô, ngoại trừ việc cô nên vắng mặt ở đây một thời gian và đến đâu đó an toàn. Cũng đừng nói với ai là cô sẽ đi đâu.

Đi xa ư? Cô thử dài. Ở bệnh viện, sẽ không bao giờ được phép đi nghỉ xa trừ khi bạn có những lý do liên quan đến sức khỏe. Ban quản lý sẽ đồng ý với cô về một chuyến đi xa thôi, dù họ sẽ để ngỏ khả năng cho cô làm việc lại với mức lương 64000USD/năm. Họ cũng sẽ chẳng trả tiền cho chuyến đi xa của cô, điều đó có nghĩa cô phải tiêu vào tiền tiết kiệm. Nhờ bảo hiểm nhân thọ của mẹ và tiền từ việc bán ngôi nhà, cô có nhiều tiền trong tài khoản hơn cả tưởng tượng, nhưng điều đó không có nghĩa là cô có thể nghỉ việc.

“Cô hãy nghĩ về chuyện đó nhé” thám tử Suter đề nghị

Lần này Karen đi bộ một mình đến khu gửi xe, tìm ra xe của Piper và rồi đến khoa cấp cứu đón Piper. Trời đã gần tối, chạng vạng nhưng thành phố đã lên đèn. Cô có lẽ nên yêu cầu một bảo vệ hoặc y tá khác đi cùng, nhưng sau cú tai nạn vừa rồi, cô thực sự không muốn ai gặp nguy hiểm.

Toàn bộ tình huống này khiến cô nhớ lại tập phim “Twilight Zone” với những nguy hiểm vây quanh nhân vật chính và cô không biết chuyện gì sẽ xảy ra, cũng như tại sao cô trở thành mục tiêu.

Rời khỏi đây. Đó chính là những gì thám tử Suter khuyên cô nên làm. Nhưng nếu cô không biết trốn đi đâu thì làm sao cô biết nơi đâu là an toàn?

Tất cả mọi chuyện được kết nối với nhau theo cách nào đó. Tất cả. Từ cái chết của cha cô đến 2 cuộc tấn công ngày hôm nay, chúng đều có chung một lý do.

Cô quá mệt mỏi, hầu như không thể nghĩ rõ ràng chuyện gì. Rõ ràng, khi cô được nghỉ ngơi, cô sẽ có thể thấy được bức tranh toàn cảnh. Nhưng cô đã được ngủ rất ít trong 2 ngày qua, và hôm nay, hệ thần kinh của cô được thử thách từ đầu tới cuối

Nhưng cô biết rõ rằng mình không thể về nhà với Piper. Lương tâm cô cảm thấy cắn rứt khi Piper phải đi nạng và cần phải có ai đó giúp đỡ. Nhưng sự hiện diện của Karen khiến Piper sẽ gặp nguy hiểm và cô quá mệt mỏi tối nay để có thể thức và canh chừng.

Mặc khác, Piper cũng không thể về nhà vì ai đó biết Karen có kế hoạch về nhà cùng cô. Chỉ có điều, theo logic thì hẳn có thể đang đợi cô ở nhà của Piper, hẳn có lẽ đã ở đó rồi, và đang chờ đợi họ

Cô cảm thấy lạnh ngắt khi nghĩ đến chuyện đi bộ về căn nhà tối om và gặp một người lạ với tay lăm lăm khẩu súng.

Một khách sạn, đó chính là tấm vé an toàn. Chỉ tối nay thôi, cho cả hai bọn họ. Piper sẽ không phàn nàn gì. Cô chỉ cần không về nhà lúc này. Ngày mai, phải, có lẽ ngày mai cô có thể nghĩ ra điều gì đó. Piper có thể ở cùng cô

Và Karen biết cô sẽ đi đâu. Nếu cô phải trốn thì cô định trốn ở nơi cô thực sự muốn. Cô sẽ đi New Orleans. Đến với Marc. Tất cả những gì cô phải làm là sống sót cho đến lúc đó.

Marc nhắc điện thoại, mặt cau có. Karen vẫn không có ở nhà. Anh đã gọi hai lần rồi, anh gọi ngay cả lúc vẫn còn say xỉn, sau khi nhìn thấy nhà tắm đầy máu ở quận Garden, anh thấy nói chuyện với cô bất ngờ trở nên quan trọng hơn là để hai người bình tĩnh lại. Ngay cả nếu anh có giận dữ, cô cũng cần phải biết anh đang quan tâm. Cố gắng không gọi cho cô có lẽ là một sai lầm khi không cho cô biết cô quan trọng với anh, chứ không chỉ có tác dụng phút chốc trong giây phút nóng bỏng giữa hai người. Anh thường không trở nên vụng về trong tình trường, nhưng khốn kiếp....

Lấy tay xoa mặt, anh nghĩ về từ “tình trường”. Giờ thì nó thực sự quan trọng rồi đây.

Tình yêu, anh chưa bao giờ thực sự yêu trước đây. Anh có quan tâm đến vài người tình, nhưng chưa bao giờ cảm thấy niềm đam mê và ám ảnh vì một người phụ nữ. Anh yêu cô và điều đó khiến anh sợ hãi. Sẽ thế nào nếu anh làm sai? Anh giống như người đang đi trên một sợi dây và cứ sợ làm tổn thương đến cô mà không nghĩ đến chuyện cô cho rằng anh không quan tâm đến cô. Ham muốn cô trong anh vượt quá cả sinh lý đơn thuần, làm tình với cô thật tuyệt diệu, nhưng anh muốn tất cả từ cô chứ không phải chỉ riêng chuyện đó. Anh muốn tất cả phải hợp pháp, anh muốn đeo nhẫn vào tay cô để tất cả mọi người đều biết

Chết tiệt chuyện này, anh nghĩ. Từ giờ anh sẽ làm theo bản năng mách bảo, hành động nhanh nhất có thể và bảo đảm rằng cô cũng như mọi người biết anh đang chú ý đến ai.

Nhưng cô đang ở cái chỗ chết tiệt nào chứ?

Theo những gì anh biết về Karen, cô đã làm việc đêm qua, hầu như không quan tâm đến chuyện cô đã được ngủ rất ít vào đêm trước đó, cũng chẳng quan tâm chuyến bay và vác hành lý khiến cô mệt đến thế nào. Anh đã không gọi cho cô trước đó vì anh muốn cô được ngủ, nhưng giờ thì chắc cô phải thức dậy rồi chứ. Màn đêm buông xuống và khu Quarter trở nên sống động với dòng du khách đi tìm thức ăn ngon, âm nhạc và những màn múa thoát y nóng bỏng, tất cả đều đã sẵn sàng.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong anh, cô không biết số điện thoại nhà anh, và không thể tìm hiểu thông tin vì số đó không được in trên danh bạ. Anh quay số của cô lần nữa và để lại tin nhắn thứ 3, cho cô số điện thoại và nói “Gọi cho anh nhé, em yêu. Ngay khi em về nhà vào bất kỳ lúc nào, hãy gọi cho anh”

Dù vậy thì cô đã có số tin nhắn thoại của anh. Chỉ cần cô gọi anh chắc chắn sẽ nghe được tin nhắn. Anh kiểm tra, chỉ có 2 tin nhắn, một là từ một thằng nhóc du côn cố gắng ghi điểm bằng cách mật báo vài thông tin anh đã có từ cách đây 2 ngày, nhưng tin thứ hai là từ Karen. Tim anh đập thình thịch khi nghe thấy giọng cô

“Em, Karen đây. Có ai đó đang cố giết em. Em sẽ lên chuyến bay số 1621, hãng American, hạ cánh lúc 10.30 sáng”

Tóc anh dựng đứng. Mồ hôi ướt đẫm, Marc đợi xem có thêm tin nhắn nào nói về chuyện sẽ tìm cô ở đâu, nhưng cô đã bỏ máy và không còn gì, chỉ còn sự im lặng bao trùm

Chết tiệt thật. Anh đứng lên chậm rãi đi quanh phòng khách, suy nghĩ. Nhất định phải có chuyện gì quanh cái chết của cha cô ấy, giống như vụ Medina. Nhưng bằng cách nào? Tại sao? So sánh khẩu súng bắn Rick

Medina cho thấy nó không trùng với khẩu súng bắn Dexter Whitlaw, nhưng họ không bị giết bởi cùng một khẩu súng, không có nghĩa là những kẻ giết người không liên quan với nhau. Vụ này cũng thế. Mọi bản năng cảnh sát anh có được từ nhiều năm công tác nói với anh rằng Karen đang gặp nguy hiểm vì chính cái nguyên nhân gây ra cái chết của cha cô. Vấn đề là anh không biết tại sao, anh không có bất kỳ manh mối nào về người đứng sau vụ này, và Karen rõ ràng đang lẩn trốn ở đâu đó và anh không biết làm sao để liên lạc với cô.

“Khốn kiếp” anh rửa và nhắc điện thoại một lần nữa. Anh có vài lời cần dặn dò Shannon

Chỉ còn một ghế trống trên máy bay, cạnh cửa sổ. Karen nhìn chăm chăm xuống bầu trời xanh ngắt của Hồ Pontchartrain và dòng uốn lượn của sông Mississippi, với New Orleans được kẹp giữa hai thắng cảnh. Tất cả bắt đầu từ đây, với Dexter. Ngay cả nếu Marc không quan tâm đến cô về mặt cá nhân, anh vẫn sẽ giúp cô, vì anh là một cảnh sát tốt và Dexter đã bị giết trong địa phận anh quản lý

Cô vẫn chưa nói chuyện thực sự với anh. Tối qua, khi cô gọi từ một trạm điện thoại, cô đã lại được nghe giọng anh. Tin nhắn cô để lại chỉ thực sự đi vào trọng tâm “Em, Karen đây. Có ai đó đang cố giết em.” Rồi cô cho anh biết số chuyến bay và giờ đến, cô quá mệt đến mức không nghĩ thêm được gì, vì vậy cô gác máy

Có lẽ đến với Marc không phải là ý tưởng hay ho nhất, nhưng anh là người duy nhất cô có thể nghĩ đến việc nhờ giúp đỡ, và chắc chắn ở New Orleans cô sẽ an toàn hơn ở Columbus. Cô đã sử dụng tên thật để lấy vé, vì bây giờ có luật quy định hành khách phải xuất trình bản phô tô chứng minh thư khi làm thủ tục bay. Giả sử kẻ theo dõi cô là một tên chuyên nghiệp, có mối quan hệ và tiền bạc, hẳn hoàn toàn có thể theo dấu cô đến New Orleans, nhưng một khi đã ở đó, cô có kế hoạch thuê phòng ở nhà nghỉ, sử dụng tên giả và trả tiền mặt, vì vậy sẽ chẳng có giấy tờ hay hệ thống điện tử nào giúp hắn theo dõi cô được. New Orleans là một thành phố lớn, thành phố du lịch, với hàng ngàn khách du lịch mỗi tuần và rất nhiều khách sạn, nhà nghỉ. Cô sẽ dễ dàng lẩn trốn hơn.

Một ý nghĩ bất chợt lóe lên trong cô, sau khi đã ngủ được một chút và trí óc trở nên minh mẫn hơn, đó là cô hoàn toàn có thể làm được những điều đó ở Columbus. Dù Columbus sẽ nguy hiểm hơn, vì nhiều người biết cô, nên nếu mọi người hỏi, thì câu trả lời có thể là “Ồ vâng, tôi vừa nhìn thấy cô ấy 2 ngày trước đây. Cô ấy ở siêu thị trên phố vân vân và vân vân” Có quá nhiều người qua lại bệnh viện và rất nhiều người trong số họ nhớ đến cô. Những người lạ chắc chắn có thể nói chuyện với cô, nói với cô về những ngày họ ở bệnh viện và cô luôn mỉm cười, gật đầu, nhưng hiếm khi nhớ bất cứ điều gì họ kể.

Cô không muốn ở lại Columbus, cô muốn đến New Orleans, với cái nóng oi bức, không khí ăn chơi bao trùm,. Và thế là cô ở đây, dù không biết liệu Marc có ở phi trường hay chào đón cô không. Nếu anh không làm thế, cô cũng sẽ bắt taxi vào thành phố. Anh còn công việc và là một người bận rộn. Chỉ bởi vì anh bớt chút thời gian trước đó cùng cô không có nghĩa là anh có thể và sẽ làm vậy lần nữa.

Máy bay hạ cánh với một cú trượt nhẹ, và họ được đưa ra trạm đón tiếp. Ngay khi máy bay vừa dừng lại, hành khách đã bỏ qua lời hướng dẫn yêu cầu khách tiếp tục đeo đai an toàn cho đến khi máy bay dừng lại hẳn, họ đã lục tục dọn đồ. Karen vẫn tiếp tục ngồi yên, phía đuôi máy bay luôn là nơi cuối cùng rời đi và cô là người cuối cùng. Cô đứng lên một cách không mục đích vì thực sự cô cũng chẳng biết đi đâu.

Dù số quần áo mang theo bị hạn chế vì cảnh sát vẫn phong tỏa nhà cô, nhưng khi bước ra khỏi máy bay, tận hưởng cái nóng và độ ẩm trên đường băng, Karen nhận ra lần ăn mặc đến New Orleans lần này đã tốt hơn lần trước rất nhiều. Cô mặc một chiếc váy, đi sandal và cảm thấy mát mẻ hơn lần trước.

Marc tóm lấy cô ngay khi cô bước vào phòng chờ. “Tóm” là từ duy nhất diễn tả được hành động của anh lúc này. Cánh tay rắn chắc của anh ôm sau gáy cô, kéo cô vào lòng và gần như gài lăm “Cái quái gì đang diễn ra thế?”

16. Chương 16

Anh vẫn đang giận, Karen nghĩ. Không, giận không phải là từ chính xác, anh đang điên tiết, mắt anh nheo lại, sắc lạnh, có những quầng thâm ,môi anh mím thành đường thẳng. Cô quá vui mừng khi gặp anh đến mức mắt cô nhắm lại, thở dài khoan khoái “Hi”- cô nói, cũng là một từ không chính xác khi miêu tả độ hài lòng của cô.

Rồi cô thấy mình đang trong vòng tay anh. Ngay sau đó anh thả lỏng như sợ làm đau cô. Cô cảm thấy trái tim anh đập mạnh trong lồng ngực, hơi thở của anh phả trên mái tóc cô, chỗ phồng của bao súng cạ vào eo cô, và nỗi vui mừng khi đình chiến giữa họ gần như trở thành đau đớn. Cô chưa bao giờ cảm thấy gần bó với ai như vậy, niềm vui vỡ òa khi cơ thể họ chạm vào nhau, một cảm giác đơn sơ khiến cô cảm thấy như được về nhà

“Em trông dở tệ” anh lơ mãng nói, khác hẳn với thái độ nhã nhặn thường thấy của anh. Cô trông còn hơn cả dở tệ: bầm dập, hai tay băng bó, một vết bầm ở đầu gối, và khắp người xây sát, sắc mặt nhợt nhạt do ngủ ít và chịu đựng căng thẳng quá nhiều

“Hôm qua quả là một ngày nhiều sự kiện”

“Có vết thương nào anh không thể nhìn thấy không?” giọng anh khàn khàn

“Xương sườn. Em cảm thấy đau nhức, nhưng không bị gãy”

Anh thở dài “Ra khỏi đây nào. Em có túi xách không?”

“Một cái”

“Có cần xe đẩy không?”

Cô quay người ra phía sau và rồi quay lại nhìn anh “Không, chuyện này khiến em dễ bị chú ý hơn. Đầu gối em đau lắm, nhưng em có thể đi lại bình thường. Chỉ cần lấy túi xách và chúng ta sẽ ra khỏi đây”

Đường kẻ trên miệng anh chẳng có vẻ gì thoải mái và ánh mắt sắc lạnh của mắt anh cũng không hề mềm đi, nhưng anh bước chậm hơn để cô có thể theo kịp, tay anh vòng qua eo cô như thể cô cần người dìu. Cô bước càng nhanh, đầu gối cô càng đau và nếu cô đi chậm lại, cô sẽ không có vẻ gì khập khiễng

Cô nói “Nếu ai đó chuyên nghiệp, bao lâu thì hẳn tìm ra chuyến bay của em?”

“Nếu hẳn là dân chuyên nghiệp, hẳn sẽ có ai đó đang đợi em ngay ở đây rồi” anh nhìn như thể anh muốn đâm ai đó.

Cô dừng lại, tim đập mạnh “Tránh xa khỏi em ra. Nếu anh đi cùng em, anh cũng sẽ gặp nguy hiểm”

Anh quay người đối mặt với cô “Em đang đi cùng anh” anh khẽ nói giữa hai kẻ rằng “nếu anh phải nhắc em lên và mang em chạy, em chắc chắn sẽ dễ bị chú ý hơn” anh nắm vai cô và buộc cô tiến về thang chạy “Sau khi nhận được tin nhắn của em, anh đã sắp xếp vài chuyện, ở đây anh không cô đơn”

Cô quyết định không đẩy anh đi. Từ những gì cô thấy, rõ ràng anh không ở trong tâm trạng tốt trong suốt 2 ngày. Anh trông có vẻ nguy hiểm, anh liên tục chú ý nghiên cứu những người xung quanh, và cô đoán anh rất mừng nếu được chuyển tâm trạng không vui của mình cho người khác

Máy bay đã hạ cánh lâu lắm rồi mà hành lý vẫn chưa được đưa ra. Sau vài phút, hành lý của cô xuất hiện trên dây chuyền, Karen chỉ cho Marc hành lý của mình và anh bốc nó.

Anh đậu xe ở ngay ngoài cổng sân bay. Một chiếc xe khác đã đậu ngay phía sau, và một người đàn ông da đen trẻ trông đẹp trai sáng láng, đeo kính râm đứng sẵn bên cạnh đó.

“Thấy gì không?” Marc hỏi khi anh để túi xách vào cốp. anh cũng đã đeo kính râm khiến trông rất khó dò

“Không có gì bất thường. Mọi thứ yên bình như trong nhà tu”

“Tốt. Karen, đây là Antonio Shannon. Antonio, đây là Karen Whitlaw”

“Rất vui được gặp anh” Karen nói “Anh cũng là thám tử phải không?”

“Vâng, thưa cô” Shannon cười với cô. Giống Marc, anh vẫn mặc chiếc jacket dù trời nóng

Marc mở cửa ghế sau và đẩy cô vào xe, bàn tay anh ấm áp vuốt lưng cô. Cái vuốt rất thân thuộc, chủ động khiến cổ như tan chảy

“Tôi sẽ theo ngay sau và bảo đảm anh không bị theo dõi” Shannon nói thầm với Marc

‘Cảm ơn. Tôi đã gọi cho McPherson, nhưng tôi muốn mọi thứ thông qua cậu để bảo đảm không có liên lạc trực tiếp đến số điện thoại nhà riêng của tôi’

Shannon gật đầu “Hiểu rồi. Đi thôi. Dấu cô ấy an toàn nhé. Tôi sẽ làm như anh bảo”

Marc vỗ vai Shannon thân mật và ngồi vào xe. Khi anh lái xe ra khỏi bãi, anh nhìn vào gương chiếu hậu và thấy Shannon làm như kế hoạch, theo dõi đủ lâu để chắc chắn xem có ai đi sau Marc. Shannon có bản năng rất tốt, đó có lẽ là kết quả rèn luyện trong quân ngũ, hoặc có thể đó đã là bản năng tự nhiên trong con người anh

Karen hắng giọng “Thám tử Shannon là bạn cùng tổ với anh hả?”

“Những thám tử ở New Orleans không hoạt động theo tổ. Nhưng cậu ta hợp tác với anh trong vụ án của cha em và trở nên thân thiết. Anh tin tưởng cậu ta”

“McPherson là ai?”

“Là người có thể cho chúng ta vài thông tin. Bây giờ...” giọng anh trầm xuống, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự tức giận kìm nén “kể anh nghe chuyện gì đã xảy ra hôm qua”

Cô kể cho anh nghe với giọng bình tĩnh và kiểm soát. Cô cũng kể cho anh nghe việc ngôi nhà cũ của cô bị cháy rụi. Trong một phút, anh liệt kê ngay mọi thứ trong đầu “Em có biết tên gã khốn đột nhập vào căn hộ không?”

“Carl Clancy” thám tử Suter đã nói tên hắn với cô xem liệu cô có nhận ra hắn

Anh nhìn vào những vết bầm tím trên mặt cô “Hắn đã làm những điều này à?”

“Phải, nhưng tay và đầu gối thì là do tên khác. Một cú đâm và chạy. Thực ra tay em chỉ bị xước. Piper đã dán gạc lên rồi, và mọi người thì giúp em cầm túi. Vì xương sườn bị đau nên em hầu như không thể xách đồ”

Anh lăm bầm gì đó trong cổ họng. Karen nhìn chăm chăm về phía trước. Nếu Marc đang nguyên rửa tức là anh giống như ngọn núi lửa chỉ chờ đợi bùng nổ.

“Em biết chuyện này có vẻ cường điệu” cô thốt lên “có lẽ em bị căng thẳng quá nhưng hai lần hút chết trong một ngày thì khó có thể tin là ngẫu nhiên. Và khi em liên hệ nó với cái chết của cha và ngôi nhà cũ bị cháy, em...chuyện này có vẻ hợp lý không anh? Chuyện có vẻ như thế, hay em đang hoang tưởng?”

“Không, anh không nghĩ em hoang tưởng. Có gì đó trong vụ của cha em khiến anh thấy không thoải mái” anh kiểm tra gương chiếu hậu lần nữa

“Cái gì vậy?” Cô quay lại nhìn sau xe “có ai đó đang theo chúng ta à?”

“Chỉ có Antonio thôi”

“Nói cho em biết chuyện gì đang xảy ra”

“Một xác chết khác, bên bờ Mississippi. Một người đàn ông khác và cha em quen biết nhau và họ có lẽ cùng bị giết cùng thời điểm. Người đàn ông kia được tìm thấy trong một chiếc xe giữa ngày nắng nóng, vì vậy pháp y không thể xác định chính xác thời điểm tử nạn như cha em, nhưng cũng cùng khoảng thời gian đó”

“Tên của người kia là gì?”

“Rick Medina. Cha em biết ông ta hồi ở Việt Nam. Em có bao giờ nghe đến tên này chưa?”

Cô lắc đầu

“Ông ta làm việc cho CIA”

Nhìn chăm chăm vào đường cô nói “Cha không phải là CIA”

“Anh biết, nhưng họ vẫn biết nhau. Đầu tiên, khi anh tìm hiểu về Medina, anh nghĩ ông ta có thể là mục tiêu đầu tiên và cha em có liên quan, nhưng giờ...”

Giờ thì có thêm những cuộc tấn công vào cô, và tình huống có vẻ đảo ngược lại

Cô nhăn trán “Tại sao lại là em? Em không biết bất cứ chuyện gì cha đã làm”

“Có ai đó chắc chắn đang nghĩ ngược lại”

“Anh có nghĩ có chuyện gì đó liên quan đến CIA không?”

Anh lắc đầu “Họ có vẻ cũng đang mò trong bóng tối giống chúng ta. Media đôi khi làm việc cho họ, nhưng ông ta không phải nhân viên chính thức. Không ai biết tại sao ông ta có mặt ở đó”

“Lại một ngõ cụt khác”

“Hoặc một đầu mối. Bất kỳ ai dính xác Medina đều chắc chắn liên quan, có lẽ hẳn không nghĩ chúng ta sẽ liên hệ được 2 vụ giết người với nhau. Vụ giết Medina thoát nhìn giống một vụ cướp, ngoại trừ việc chúng bỏ lại chiếc ô tô, thứ đáng giá hơn rất nhiều số tiền trong túi, giả như đó thực sự là vụ cướp. Cứ như thể chúng muốn ông ta được nhận dạng không khó khăn gì”

“Tại sao chúng muốn ông ta được nhận dạng?”

“Vì chúng muốn ai đó biết ông ta đã chết. Ai và tại sao?”

“Chúng ta vẫn đang nói ‘chúng’ ”

“Anh không nghĩ một người có thể quản hai vụ giết người sạch sẽ đến vậy, không nhân chứng”

Vậy chúng đang âm mưu gì vậy? Cô tự hỏi. Một đội quân ám sát à? Những người không quen biết có thể đi đến cửa nhà cô bất kỳ lúc nào, có lẽ còn mặc cả sắc phục cảnh sát, và giết cô khi cô mở cửa? Cô sẽ không bao giờ cảm thấy thoải mái khi đi dạo trên phố mà không tự hỏi liệu một trong những chiếc xe đang đợi đèn tín hiệu trên đường kia có bất ngờ đè máy và đâm vào cô?

Giờ cô đang hoang tưởng, nhưng khi nào thì chấm dứt

Cô cựa quậy người, nhận ra hai người họ vẫn đang im lặng và xe đã gần đến New Orleans “Nếu anh không ngại, hãy đưa em đến một nhà nghỉ yên tĩnh nào đó có thể đi bộ đến siêu thị được. Em sẽ trả mọi thứ bằng tiền mặt, và nếu sử dụng tên giả để đăng ký em nghĩ có thể an toàn”

Quai hàm anh nghiến chặt “Anh sẽ đưa em về nhà”

Nhà anh. Bụng cô quặn lên vì niềm vui không cưỡng nổi và cả nỗi lo sợ “Em không thể ở với anh. Nếu họ tìm thấy em ở đó thì anh cũng sẽ nguy hiểm”

“Nếu họ tìm thấy em thì ở với anh em sẽ an toàn hơn một mình trong căn phòng ở nhà nghỉ”

Bản năng và nhu cầu không thể cưỡng lại muốn ở gần Marc đã khiến cô quay lại New Orleans, và giờ cô đang ở đây. Nhưng cô biết rằng mình sẽ không thể sống nổi nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với anh vì cô “Em không thể để xảy ra cơ hội để họ bắt gặp em ở nhà anh. Nếu họ truy lùng em tới New Orleans, thì chẳng phải nhà anh sẽ là nơi đầu tiên họ tìm kiếm hay sao?”

“Sao họ lại làm vậy? Trái hẳn với điều em đang nghĩ, không ai ngoài hai chúng ta biết được chúng ta đã quẩn quít suốt đêm với nhau”

Anh nói thản nhiên bằng tông giọng trầm mướt mà, từng lời thấm đẫm sự quan tâm. Nếu anh muốn cô ngạc nhiên thì chắc chắn anh đã thành công. Nếu anh muốn nhắc cô về những kỷ niệm ngọt ngào họ chia sẻ cùng nhau, anh cũng thành công nốt. Cô cảm thấy má nóng bừng và những nụ hoa cứng lên.

Cô cố gắng bỏ qua khuôn mặt nóng bừng của mình và những lời bình luận của anh, tay sờ xuống khẩu súng đang mang “Anh là người duy nhất điều tra về vụ án của cha. Tất nhiên họ sẽ đi tìm anh...”

“Anh sẽ rất hoan nghênh họ” anh nói lịch sự “Anh được vũ trang và đang nóng gáy”

Phải, anh đang...thực sự nóng. Cơ nóng lại nổi lên, hoặc vẫn đang nóng. Cô nhìn chăm chăm ra ngoài cửa xe

Anh rẽ vào I-10 rồi vượt qua phố Canal, đi xuống Chartes, rồi rẽ trái sang đường St. Louis. Anh lao vào cửa garage mở, và Karen cố không kêu lên khi anh lái xe giữa khe cửa hở, cách cửa chỉ vài cm

“Bao lâu nữa thì em không định chạy trốn thế?” anh hỏi, bước ra ngoài và mở cửa cho cô, sau đó lấy túi xách của cô ở thùng sau xe

Cô cần môi khi cùng anh bước lên nhà

Cô cảm thấy bị dồn ép như thể không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đi theo hướng anh chọn “Em không định thế. Em biết rất rõ những việc em làm. Anh có quyền tức giận và em xin lỗi. Em đã hành động như một con ngốc, chạy khỏi đây. Em không thường....dù sao thì em cũng xin lỗi”

“Em không thường ngủ với đàn ông” anh kết thúc, mở khóa cửa và nhường đường cho cô bước vào. Anh theo sau, đóng cửa phía sau và đặt túi xách của cô xuống sàn nhà “Nào, nói anh nghe tại sao em chạy trốn”

Không thoải mái, cô tránh khỏi anh, lại thấy lúng túng “Nguyên nhân chính là thiếu suy nghĩ. Em không biết. Em đã không hiểu tại sao anh lại hành động như vậy”

Trong một chốc anh trông chết lặng vì kinh ngạc “Cái gì?”

Bối rối, cô bắt đầu xoa miếng băng gạc lớn trên tay, tập trung vào vòng quần gọn gàng trên đó “Nguyên nhân ít quan trọng nhất là em cho rằng anh lúc đó đang hứng tình và em thì sẵn đây”

“Em đã đúng về phần hứng tình” Anh bước đến nắm tay cô “nhưng anh không sử dụng em như vật thỏa mãn ích kỷ khốn kiếp đó. Anh muốn em. Nếu đó là nguyên nhân ít quan trọng nhất, thì anh không chắc anh muốn nghe những nguyên nhân khác”

“Còn hai nguyên nhân khác”

“Chúa ơi, được rồi. Vậy nguyên nhân tiếp theo là gì?”

“Anh cảm thấy em đáng thương”

Bàn tay anh vẫn đang làm nhiệm vụ của nó, chậm chậm anh ngẩng đầu lên, nét mặt không thể tin được “Em nghĩ “thằng nhỏ” của anh dựng cả đêm vì anh cảm thấy thương hại em?”

“Anh đã rất tuyệt” Cô cố gắng giải thích, cảm thấy vô phương với nhiệm vụ này “Em đã không thể làm mọi việc mà không có sự giúp đỡ của anh. Khi em gần như sụp đổ tại đám tang của cha, và em nghĩ anh cảm thấy không thể để em ở khách sạn một mình...”

“Karen” anh khẽ lắc đầu như thể cố gắng làm rõ vấn đề “Chuyện đó đi quá xa so với sự thông cảm đơn thuần, em không nghĩ thế à? Giường anh không phải là giải thưởng từ thiện”

Cô lại cần môi và im lặng. tay anh cọ cọ vào lòng bàn tay cô. Bằng nét mặt kiên quyết, anh không giải thích thêm gì nữa và hỏi tiếp “Được rồi, vậy còn nguyên nhân thứ 3 em nghĩ đến là gì?”

Cái này mới thật đau đớn, nhưng cô nợ anh một lời giải thích đầy đủ. Cố gắng giữ giọng bình tĩnh cô nói “Vào cái ngày đầu tiên...em biết anh không thích em. Em không lảm về chuyện đó, phải không?” Dù có gắng, cô vẫn không thể dấu được đau đớn trong giọng nói

Nhìn chăm chăm vào tay cô, cuối cùng anh nói “Không, em đã không nhầm”

Karen nuốt khan, cảm thấy như đang vỡ vụn “Em cũng không nghĩ mình nhầm”. Cô thì thầm rồi nói bằng giọng mạnh mẽ “Vậy thì, dù sao, nguyên nhân chủ yếu em nghĩ đến là đó là cách anh làm để...ồ, có thể không phải trả thù, nhưng là để dạy cho em bài học”

“Sử dụng thân thể em, rồi đá em ra?” anh vẫn không nhìn vào cô, nhưng cô nhìn thấy các lớp cơ đang căng dưới áo anh

“Có vẻ thế, vì anh không thích em” cô nói lại ý mình, cố gắng kiềm chế bản thân, giữ cho mặt ngẩng cao như thể điều đó chẳng khiến cô tổn thương chút nào

“Lúc đầu thì anh không thích em thật” anh dừng lại, đôi tay to lớn ôm lấy cô “Hơn thế, anh còn tức giận, nhưng chẳng bao lâu anh thấy rằng em không giống như anh đã nghĩ. Thực ra chỉ một tiếng sau anh đã thay đổi ý kiến. Anh bắt đầu nghĩ khác khi thấy em gần như không thèm chú ý đến anh, rồi em xem đoạn phim và cố gắng hành động như mình bình tĩnh lắm, không bị tác động gì...thực ra thì em đang suy sụp và anh biết chuyện đó”

“Làm sao anh biết?” cô cảm thấy tức giận. Cô đã cố gắng duy trì thái độ bình tĩnh, một khả năng được trui rèn trong nhiều năm. Cô không thích nghĩ mình quá dễ đoán

“Em nắm tay chặt đến nỗi như muốn gãy ngón vậy. Em giống như hoa thực quỳ vậy, em yếu. Thay vì thư giãn, em nghĩ quá nhiều. Em cố gắng để ý đến mọi thứ và mọi người, và rồi làm tổn thương chính mình khi em không thực hiện tốt mọi việc” anh nhìn cô dưới hàng lông mày dày “Nhân thế, em đã nghe tin nhắn của anh chưa?”

“Tất nhiên em có nghe: khốn kiếp, Karen!” cô dẫn lại, và nhìn làn da sẫm màu của anh khi má anh nóng bừng. Cô cảm thấy vui vẻ khi nhìn anh lúng túng, vì nó cho thấy cảm giác của cô và anh giống nhau. Anh nhìn cô chăm chú và cô cảm thấy trần trụi trước anh, thậm chí cô còn cảm thấy mình khỏe thân hơn cả khi không có quần áo. Cô cảm thấy quen thuộc với cái nhìn của anh và bỗng nhận thấy cô dễ nhìn ra đến thế nào

“Anh xin lỗi” anh nói thô lỗ “Anh quá điên tiết, dù sao thì anh cũng để lại 3 lời nhắn hôm qua”

“Ồ với những chuyện xảy ra, em không nghĩ đến chuyện gọi điện và kiểm tra tin nhắn. Anh đã nói gì?”

“Gọi cho anh. Xin em. Rồi anh nhận được tin nhắn của em, và anh sợ chết đi được cho đến khi em xuất hiện ở sân bay”. Anh thở sâu “Chúng ta cần nói chuyện”

“Chúng ta đang nói chuyện đấy thôi” cô chỉ ra

“Không giống thế này” Anh đột ngột cúi xuống rồi vác cô lên vai

Giật mình, cô ôm lấy cổ anh “Anh đang làm gì vậy?” cô hét lên khi anh mang cô vào phòng ngủ và đặt cô xuống giường

“Kiểm tra em” anh trả lời, quỳ một gối xuống cạnh cô và đưa tay lên chặn bất kỳ lời phản đối nào. Anh cũng kiểm tra cả tay, rồi kéo váy cô lên để nhìn kỹ hơn đầu gối. Ngoài những vết trầy xước và bầm tím, anh nhận ra không có vết thương nào quá nghiêm trọng. Rồi anh tháo dép ra khỏi chân cô “Vây, ngoài ấn tượng đầu tiên, em bỏ qua ba ngày tiếp theo chúng ta bên nhau” anh liếc nhìn cô bằng đôi mắt lờ lờ “Vây thì dù sao anh cũng làm chuyện đó hay đấy chứ”

“Khi em nghĩ về chuyện đó, mọi thứ có vẻ quá...dần xấp. Đã được lên kế hoạch” cô nhìn anh tức giận “Anh đã đeo bao cao su khi chúng ta nhảy”

“Và nó vẫn ở đó trong suốt thời gian chúng ta nhảy. Lạy Chúa, chuyện đó có nói với em rằng anh đã trở nên thế nào không?” Anh đứng lên cởi áo jacket, vứt nó sang bên cạnh. Rồi anh bắt đầu giật áo sơ mi ra khỏi người, hành động của anh giật lên vì tức giận, mũi xì khói “Anh đã cố gắng thật trọng đấy. Anh không muốn em phải lo lắng về chuyện có thể có thai hoặc lây bệnh ngay trong lần quan hệ đầu tiên của chúng ta”

Karen nhìn anh, mắt mở to và miệng khô khốc. Cô không nói gì. Câu “Anh đang làm gì đấy?” sẽ trở nên ngu ngốc vì đó là anh đã làm trước rồi. Cô cũng không hỏi “Mối quan hệ nào?” vì cô không muốn yêu cầu họ quá gần gũi trong trường hợp chẳng may cô hiểu nhầm ý anh. Cô muốn nói cô thực sự cảm ơn sự tận trọng của anh khi mặc “áo mưa” nhưng cô cũng không thốt được nên lời

Cô chỉ nhìn anh, trái tim đập mạnh, hai nụ hoa vểnh lên. Cô nhìn một cách tham lam vào dáng người cao lớn, bờ vai săn chắc và khuôn ngực rộng của anh. Khi mặc quần áo người ta chỉ thấy anh có bờ vai rộng và gọn gàng. Khi khóa thân anh trông cơ bắp hơn, với khuôn bụng phẳng lì và lớp lông tơ chạy thẳng từ ngực xuống dưới. Cô nghĩ đến chuyện sẽ đưa miệng theo đường lông tơ đó và đưa thẳng nhỏ của anh vào miệng; toàn bộ cơ thể anh sẽ trở nên rắn chắc và thốt ra tiếng rên rỉ găm giữ. Cô muốn anh. Chúa ơi, cô muốn anh bây giờ và mãi mãi.

Anh vứt chiếc áo cánh xuống sàn và đá phẳng đôi giày đi, rồi tụt hẳn ra khỏi quần “Anh không thể tin em nổi điên vì cái bao cao su đó” anh thì thầm, nhìn cô chăm chú và trong một chốc cái nhìn của anh khiến cô cảm thấy nóng bức hơn bao giờ

Cô vươn tới sờ vào bụng anh, cảm thấy làn da mượt mà, nóng ẩm của anh và những múi cơ đập dồn bên dưới “Không phải vì cái bao cao su, đó là mọi thứ quá thận trọng, như thể anh theo sẵn một kế hoạch”

“Anh thực sự có kế hoạch” anh huych toẹt: “Anh đã lên kế hoạch suốt 3 ngày đó để có em trên giường, và anh sợ nếu không mặc ‘áo mưa’ sẽ khiến anh có cơ hội nghĩ đến hậu quả những gì chúng ta đang làm và rút lui. Vì vậy anh mặc ‘áo mưa’ trước”

“Và giữ nó đứng suốt, Chúa ơi” cô lặp lại lời anh, mỉm cười. Những ngón tay cô sờ lên chiếc quần lót của anh, vuốt ngược lên eo theo vết sẫm của lớp lông tơ

Mắt anh lấp lánh tia lửa khi nhìn xuống cô “Cởi đồ của em ra đi” giọng anh trầm và thô ráp, gần như lời thì thầm.

Trái tim cô đập thình thịch trong lồng ngực. Cô đứng lên và bắt đầu cởi quần áo, hơi thở ngắt quãng trong niềm hân hoan. Cô cảm thấy đam mê lan tỏa từ bên trong còn người, thất lại vì nhu cầu. Cô vứt chiếc áo xuống sàn, rồi chậm chậm cởi chiếc áo cánh và vứt nó ra. Cái nhìn của anh khóa chặt vào bộ ngực cô khi cô lần chần cởi chiếc áo con và vứt nó xuống. Cô thấy hơi thở của anh cũng trở nên nhanh hơn

Thận trọng, anh nhìn ngực cô khi cởi đồ lót của chính mình. Ngực cô có vết xanh sẫm, và tay anh sờ lên vết đó trước khi xoa xoa xung quanh “Có đau lắm không?”

“Không” cô nói nhẹ, nhìn vào ‘thằng nhỏ’ cương cứng của anh và đánh giá cao sự tập trung của anh trước khi anh nhanh chóng bị khuấy động một cách gấp gáp. Nhưng rồi, cô cũng vậy. Cô cởi đồ lót nhanh chóng và ngồi xuống giường

Anh ở đó tức thì, những cánh tay mạnh mẽ vòng qua ôm cô, đỡ lấy cô nằm xuống và bao phủ lấy cô. Nhẹ nhàng tách chân cô, anh thận trọng chống khuỷu tay cạnh cô và vuốt ve ngực cô bằng tay còn lại, nhẹ nhàng cọ sát núm vú cho đến khi chúng cứng lại. Tay cô đặt lên ngực anh sung sướng vuốt ve mơn trớn chúng. “thằng nhỏ” của anh dựng đứng giữa đùi cô, nhưng anh vẫn chưa vào trong.

“Anh không mặc áo mưa đâu đấy” anh nói, hôn cô

“Em biết” Karen vòng tay ôm cổ anh theo bản năng cổ xưa mách bảo. Cái nhìn của họ khóa vào nhau, cái dữ dội và tươi sáng của anh, cái mềm mại và bí ẩn của cô. Cô không dễ dàng đưa ra quyết định này. Cô biết những gì mình đang làm “Em không muốn anh chỉ làm thế” cô thì thầm, nhấn hông cô lên một chút. Cô muốn toàn bộ của anh. Cô muốn những hạt giống của anh, muốn khả năng có thể có con anh. Cô cảm thấy bị khuấy động không thể chịu được, dù anh chỉ chạm vào cô rất ít

‘Chúng ta đang mạo hiểm đấy’ giọng anh khàn đặc, miêng anh mơn trớn cổ cô

“Phải. Xin anh” cô nhướn lên lần nữa, nhanh chóng, đòi hỏi

Anh đi vào trong cô, nhanh và mạnh, gấp gáp như thể anh không thể chịu đựng thêm được nữa.. Đầu “cậu nhỏ” của anh nhanh chóng thâm nhập vào cô. Cô khóc lên vì khoái cảm thể chỗ sự tuyệt vọng, niềm vui thay thế nỗi đau

Anh gầm gừ, mồ hôi lấm tấm trên trán và mái tóc ướt rử xuống “Tuyệt quá” anh thì thầm “Anh đã không làm thế này từ hồi mới lớn”

Cô bám lấy vai anh, hông cô đẩy lên liên tục để được gần anh hơn, giữ chặt lấy anh “Làm tình ư? Em biết cách tốt hơn rồi” Cô cảm thấy thật khó thốt lên lời khi mọi giác quan của cô chỉ tập trung vào vật nhọn đang khiến mình đam mê. Cô gần như lên đến đỉnh, cảm thấy vui sướng với nỗi đau đón khoái cảm tuyệt vời.

“Tuyệt thật” anh thì thầm khàn đặc. Đột nhiên anh ôm chặt lấy vai cô và bắt đầu đâm sâu hơn, mạnh hơn, nhanh hơn “Anh không thể đợi được nữa”

Anh không cần phải đợi, những móng tay cô bám chặt vào vai anh và cô hét tên anh, khóc òa trong niềm khoái cảm. Cổ họng anh thoát ra tiếng gầm khi anh bắt đầu phun trào những hạt giống của mình vào cô

Anh đổ sập trên cô trong một lúc, đầu anh rũ xuống, hai cánh tay anh không đủ sức nâng đỡ chình mình. Karen vòng một tay qua tay anh, nhưng mọi sức lực gần như thoát ra khỏi cô và tay cô đặt nặng nề xuống giường. Cuối cùng anh cũng xê người ra khỏi cô và nằm xuống bên cạnh, thở khó nhọc, mặt nhắm nghiền

Thần thờ, cô quay người rúc vào anh, thở dài khoan khoái trước nhu cầu sex sâu sắc đã được đáp ứng. Những giọt nước mắt lăn tràn trên má cô như thể cô không thể kìm nén niềm hạnh phúc.

Anh gầm gừ trong cổ. Âm thanh như một người từ cõi mộng trở về, và điều đó khiến cô bật cười

Một nụ cười nở trên môi anh và anh xoay nâng khuôn mặt cô lên tựa đầu vào vai anh, bàn tay khác vòng qua eo kéo cô về phía mình “Em cần cười nhiều hơn” anh hôn lên mũi cô “Bất cứ lúc nào nhìn vào đôi mắt nâu của em, anh đều cảm thấy như bị đá vào bụng”

“Em đang cười đấy thôi” cô phản đối với giọng ngái ngủ

“Không đủ. Và trước khi em có những tưởng tượng sai lầm về những gì đang diễn ra, thì chúng ta đã gần bó sâu sắc với nhau bằng quan hệ nghiêm túc, rõ chưa?”

“Rõ rồi” cô thì thầm, cảm thấy ghen ngào. Cô cảm thấy run rẩy từ bên trong, như thể vỡ vụn. cô yêu anh quá nhiều đến mức nó gần như biến thành nỗi đau, nhưng đồng thời lại thật tuyệt vời.

“Nếu em có thai, chúng ta sẽ cưới nhau. Anh từ chối để con anh được nuôi bởi một bà mẹ đơn thân. Anh không qua tâm có bao nhiêu nữ ngôi sao làm thế, bất kể một phụ nữ có thực sự cần đàn ông giúp nuôi nấng con cái hay không”

“Chết tiệt gì đâu, anh nói đúng, chúng ta sẽ cưới” cô nói với giọng bực tức “Điều kì khôi là em không có thai lần này, nhưng nếu anh không có ý định ở bên cạnh em thì chúng ta tốt hơn nên quyết định phương pháp tránh thai và thực hiện đúng theo nó. Em không muốn ai đó buộc phải cưới mình”. Đã từng trải qua cảm giác bị cha bỏ rơi cả hai mẹ con, cô không muốn con mình cũng biết đến cảm giác này

Anh túm lấy tay cô đưa vào giữa đùi, cẩn thận không làm đau gan bàn tay cô. Cô xích lại gần anh, không thể quyết định xem điều gì muốn làm nhất: nghịch với anh hay ngủ. Cô không muốn làm cả hai, vì cô chưa bao giờ là người lẩn tránh đối đầu với khó khăn, và thực sự lúc này còn khá nguy hiểm.

“Tất cả mọi chuyện lại quay trở lại đây” cô thì thầm, không thể giữ kín suy nghĩ của mình trước anh lâu hơn được nữa “Về cha, vụ của ông ấy chính là trung tâm của mọi vấn đề, vì nếu không tại sao em lại trở thành mục tiêu? Nhưng em không biết bất cứ chuyện gì ông ấy làm. Em không gặp hay nói chuyện với ông ấy đã nhiều năm”

“Mẹ em thì sao? Mẹ em có liên lạc với ông ấy không?” Marc vuốt tóc cô ra sau, hôn lên trán cô và ôm cô lại gần như thể anh không ôm cô gần cho đủ.

“Thường xuyên hơn em. Từ khi trưởng thành, em tránh gặp mặt ông mỗi khi ông ghé về nhà đôi ngày, thường thì chỉ khi ông hết tiền. Nhưng em biết đôi khi ông có gọi cho mẹ, dù không thường xuyên. Mẹ không thường kể cho em nghe về những cuộc gọi của ông vì bà biết em giận ông nhiều đến thế nào”

“Từ khi mẹ mất ông ấy có gọi về lần nào không?”

“Nếu có gọi ông ấy cũng không để lại lời nhắn đâu, nhưng hình như không” Nhưng một tia suy nghĩ lóe lên trong đầu. Marc có suy nghĩ đúng của cảnh sát, anh đã nhìn ra những chuyện cô không nghĩ đến “Đợi đã, mẹ chết vào cuối tháng giêng, vài tuần sau em có nhận được một gói bưu phẩm ông gửi cho bà. Lúc đó em vẫn còn bị sốc và đau đớn rất nhiều, vì vậy khi nhận được gói bưu phẩm em vô cùng tức giận vì mẹ đã yêu ông cả đời nhưng ông không bao giờ ở cạnh bà, thậm chí ông còn không biết bà đã chết. Em hầu như định vứt gói bưu phẩm đó đi”

Một thoáng căng thẳng khiến cơ anh cứng lên dưới cảm cô “Em đã mở nó chưa?”

“Em đã mở rồi nhưng không nhìn kỹ. Em nhớ chiếc hộp có vài tài liệu giấy tờ. Em đã đóng nó lại và để cùng với những đồ của mẹ. Em để tất cả trong kho”

“Chúng ở đâu? Trong căn hộ của em à?”

“Không, em không có đủ phòng. Em đã thuê một ngăn kho. Có phải là nó không? Nguyên nhân khiến ông bị giết là chiếc hộp đó?”

“Có lẽ. Nó là một đầu mối và Chúa biết chúng ta đã bỏ sót những gì. Anh muốn nghe tin từ McPherson trước đã...”

“Ai là McPherson?” Cô lặp lại câu hỏi trước đó. Câu trả lời trước của anh chẳng cho cô chút thông tin nào
“CIA”

“Anh có định nói với ông ta về cái hộp không?”

Anh trả lời tức thì “Tất nhiên là không”

“Vậy là anh cũng không tin ông ta?”

“Anh không biết gì về ông ta cả. Ông ta có thể là bất cứ ai và bất cứ cái gì như ông ta nói. Anh sẽ đưa cho ông ta vài thông tin, để xem ông ta có phản hồi được gì không, nhưng anh chắc chắn sẽ không nói với ông ta là em đang ở cùng anh hay bất cứ chuyện gì liên quan đến cái hộp cho đến khi anh kiểm tra nó trước”

“Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?”

“Thế em nghĩ chúng ta nên làm gì nào?”

17. Chương 17

“Những người của anh là những thằng ngu” Thượng nghị sỹ Lake lạnh lùng nói, cố gắng che dấu nỗi sợ hãi đang cuộn lên trong dạ dày “Người phụ nữ đó đã biến mất và anh vẫn chưa tìm được cuốn sách. Cô ta có thể sử dụng thông tin đó bất cứ lúc nào, nhờ ơn sự cầu thả của các anh đấy”

Hayes cụp mắt xuống. Hắn đã không thể biện minh hay đưa ra lời xin lỗi. Sự thật trần trụi là hắn đã không hoàn thành nhiệm vụ. Người của hắn bình thường rất đáng tin cậy, nhưng mọi thứ đã hỏng bét. Clancy đã đột nhập đúng căn hộ và người phụ nữ tên Whitlaw đó không biết làm cách nào đó đã gọi được cho cảnh sát và trốn mất, và giờ thì Clancy đã chết. Yamatani cũng đã thất bại hoàn toàn trong nỗ lực đâm chết cô ta. Không chỉ là vấn đề thất bại nhiệm vụ, mà người phụ nữ tên Whitlaw đó họa có là kẻ ngu mới không tìm hiểu xem chuyện gì đang diễn ra sau những “tai nạn”, bất kể cô ta có biết quyền sách ở đâu hay không. Hắn có thể tham gia tìm kiếm, nhưng không thể làm vậy mà không “bứt dây” gây chú ý mọi nguồn hắn đang sử dụng, và Heyes không muốn chia cổ ra hững đờ cho thượng nghị sỹ thêm nữa. Điều cuối cùng hắn cần là tiến hành hoạt động gây chú ý cho vài người nhất định

“Anh có kế hoạch gì nữa không? Tôi trân trọng nhắc anh rằng càng nhiều người tham gia vào vụ này thì càng nhiều lỗ thủng cần vá”

“Họ là những người chuyên nghiệp, họ không đi buôn chuyện bao giờ”

“Nhưng họ cũng không chứng minh được mình đáng tin cậy, phải không? Tôi cần danh tính của họ. Có vẻ như tôi sẽ ở trong tình trạng rắc rối nếu có những người biết về tôi mà tôi chẳng hiểu gì về họ”

“Họ không biết về ông” Hayes đoán chắc lần nữa, giọng mệt mỏi “Thượng nghị sỹ, tôi hoàn toàn bảo đảm với ông về điều này. Nếu có bất kỳ ai biết chuyện này, tôi sẽ xử lý”

“Đó là những gì anh nói, nhưng anh cũng không phải hoàn toàn tin cậy, Mr. Hayes. Ngay cả thông tin của anh về Rick Medina cũng sai”

Hayes khẽ nhắm mắt nhưng hắn tò mò hơn bao giờ hết “Tin gì ạ?”

“Về con trai hắn. Medina chẳng có đứa con nào”

“Ai nói vậy?”

“Franklin Vinay, thuộc DDO. Tôi bảo đảm ông ta biết về Medina”

Hayes cảm thấy một cơn lạnh chạy dọc khắp người. Ngay cả máu hần cũng đông cứng lại “Ông hỏi Vinay về Medina?”

“Đó là cách để tìm hiểu xem họ đã biết những gì. Ở vị trí của tôi hoàn toàn có thể nghe được những điều này và hỏi về họ”

Ngoại trừ việc thật không bình thường khi ông ta hỏi về con trai của Medina. Sự tồn tại cũng như những hoạt động của anh ta luôn được bảo đảm giữ kín để tên tuổi không bao giờ xuất hiện trong bất kỳ file tài liệu nhân viên nào. Và một nghị sỹ hỏi về anh ta sẽ rung lên những hồi chuông báo động và thúc đẩy những hành động phản ứng của Vinay. Đầu tiên và trước nhất, ông ta sẽ phủ định việc Medina có con, sau đó tin chắc ông ta sẽ cố moi bằng được ra kẻ cung cấp thông tin cho thượng nghị sỹ. Trước tiên ông ta sẽ rà soát ngay trong văn phòng mình, nhưng nếu không tìm được gì, ông ta sẽ bắt đầu đặt ra những giả thiết khác nhau và tự hỏi làm cách nào thượng nghị sỹ cần thông tin về Rick Medina trước nhất. Một cảnh sát sẽ nói rằng đó là hiện tượng “có tật giật mình”, thượng nghị sỹ đang dẫn kẻ thù đến ngay trước cửa nhà.

Phát hiện ra sự thật giờ chỉ còn vấn đề thời gian. Không chỉ vì thượng nghị sỹ đã đánh động Franklin Vinay, mà bởi vì ông ta đã gây sự chú ý của con trai Medina đến họ, và Hayes nhận được đủ thông tin về anh ta để biết rằng trò chơi đang được khởi động. Điều tốt nhất hần cần làm bây giờ là che chắn cho tốt, xóa mọi dấu vết và chuẩn.

“Tôi sẽ đích thân lo quyển sổ tay đó” hần nói, chẳng cảm thấy ăn năn khi nói dối chút nào. Một người làm điều ngu ngốc khi khuấy động sự nghi ngờ của giám đốc cơ quan CIA thì rõ ràng chẳng phải là người cộng tác an toàn.

“Hãy làm thế đi” thượng nghị sỹ Lake nói

Sau khi Hayes rời phòng, thượng nghị sỹ ngồi xuống bàn nghĩ ngợi. Ông gõ gõ đầu ngón tay xuống bàn. Ông hoàn toàn không ưa những cuộc gặp gỡ riêng tư với Hayes, nhưng đôi khi ông lại không tin vào điện thoại. Văn phòng ông có thể bị gài bọ, nhưng ai dám bảo đảm Hayes không có vài cuộn băng ghi âm mang theo người, ghi lại mọi thứ hai người nói?

Có gì đó về Hayes đã...khác. Ông biết Hayes đã đánh giá thấp ông, rất nhiều người mắc sai lầm đó. Thực ra đôi khi ông còn khuyến khích họ làm vậy, điều đó giúp ông có lợi thế.

Ông không coi mình như một con quỷ, dù thực sự đôi khi ông buộc phải ra những quyết định khó khăn trong đời. Ông không thích ý tưởng hãm hại người phụ nữ tên Whitlaw, nhưng quyển sách chứa những thông tin ông không bao giờ cho phép công bố. Điều tốt cho ít người này lại là điều hại cho nhiều người khác. Nếu xét theo góc độ này, cô ta cần phải được loại bỏ

Và trong trường hợp của Hayes...thượng nghị sỹ nhú mày suy nghĩ. Dexter Whitlaw đã dạy cho ông một bài học quan trọng về việc dọn dẹp hậu quả do những sai lầm trong quá khứ (dù nhỏ), một bài học mà Raymond đã dạy đi dạy lại cho ông. Hayes cũng sẽ trở thành vấn đề cần giải quyết. Có lẽ ông nên sắp xếp sao cho Hayes đang có những hành động phản lại nước Mỹ và chuẩn bị cảnh như thể Rick Medina cũng có liên quan....hoặc có lẽ trò chơi sẽ hay hơn nếu Medina đang cố ngăn Hayes lại. Sau đó, Frank Vinay có thể tuyên bố Medina là anh hùng cứu nước. Phải, chuyện đó nghe có vẻ hay hơn, có lý hơn.

Tất nhiên sẽ không có chuyện Hayes “dựng lên” và gây chuyện nữa. Không, thật không may, Mr. Hayes sẽ phải chết. Tất cả những kẻ có thể gây chuyện đều phải được dọn dẹp. Nhưng tất nhiên Hayes cần phải chăm sóc quý cô Whitlaw trước nhất và tìm ra quyển sổ tay, sau đó ông sẽ đưa ra hành động

Ông đã định để xem Hayes sắp xếp vấn đề thế nào, nhưng giờ thì ông cần phải sử dụng các phương tiện khác. Tạ ơn Chúa, ông có Raymond. Lần này ông sẽ bảo đảm không có bất kỳ hậu họa nào trong tương lai.

*****

Không có bất cứ điều gì trong ngôi nhà của Frank Vinay gợi sự chú ý của mọi người. Ngôi nhà không có gì quá khoa trương cũng như đất cũng chẳng rộng hơn những ngôi nhà hàng xóm trung lưu cạnh đó. Ông

không lái một chiếc xe “khủng” mà thích những mẫu xe nội địa hơn. Hàng xóm luôn nghĩ ông chỉ là một trong hàng ngàn viên chức nhà nước tham gia lưu thông trong thành phố mỗi sáng, kiếm được 45000đô mỗi năm và sẽ có khoản lương hưu ổn định

Tuy nhiên ngôi nhà chắc chắn đã có những sửa chữa nhất định khiến nó khác hẳn với những ngôi nhà khác. Ngôi nhà có hệ thống an ninh cực tốt, bởi một con chó đen nâu giống Đức tên là Kaiser, tường cách âm dày 0.9mm được thiết kế bởi H&K. Mỗi buổi sáng, mọi chiếc điện thoại trong nhà sẽ được kiểm tra xem có gần máy nghe trộm không và có “con bọ” nào trong nhà không. Hệ thống báo động trong nhà thính với ngay cả tiếng bọ kêu. Toàn bộ hệ thống bảo an trong nhà được thiết kế để chống nghe trộm

Jess McPherson luôn cảm thấy an toàn trong nhà của Frank Vinay, giờ ông còn cảm thấy an toàn hơn nữa bởi có Kaiser và bức tường điện trường dày hơn 0.9mm. Vệ tinh và máy tính luôn là những công cụ tuyệt vời, nhưng ông là người theo lối cổ. Khi ông về hưu, ông định sẽ nuôi một con chó. Khi ông đi bộ vào nhà Frank, ông liếc nhìn con Kaiser đang nằm lười dưới chân Frank. Kaiser quay lại ve vẩy đuôi như nói “Thoải mái đi, mọi chuyện ổn cả”

“Tôi vẫn chưa tìm ra bất kỳ lỗ hổng nào trong văn phòng” Vinay nói với John “khốn kiếp, điều này khiến tôi lo lắng. Ngôi xuống đi Jess và hãy tham gia góp chút tí nào vào đây nào”

McPherson chọn một chiếc ghế dựa thoải mái, duỗi thẳng đôi chân dài “Tôi có thể thêm vào vài thứ hay hơn thế. Tôi vừa nhận được một cuộc gọi từ tay thám tử New Orleans. Tôi đã quay lại đó và không nói chuyện được với hắn, nhưng tôi lại nói chuyện được với gã trẻ hơn, Shannon, người đầu tiên yêu cầu thông tin về cái chết của Rick. Có vẻ như tay thám tử đã nhận được cuộc gọi của con gái Dex Whitlaw ở Ohio. Cô ấy biết cậu ta vì phải đến nhận diện Dex. Dù sao thì cũng có hai vụ cố ý giết người từ khi cô ấy quay trở lại Ohio và không phải người ngu cô ấy cũng nhận ra hẳn phải có chuyện gì khác thường đã xảy ra với vụ của cha cô ấy, và từ đó muốn biết tay thám tử có tìm ra được gì không?”

“Hừm, điều này có nghĩa Whitlaw là mục tiêu chính, không phải Rick” Vinay lo lắng “Chúng ta có thông tin gì về Whitlaw từ khi hắn rời khỏi hải quân?”

“Không nhiều” Jess đáp “Hắn lang thang khắp đất nước, dừng lại một thời gian ở Maryland vì vài việc vặt 10 năm trước, không có tin tức gì từ đó”

“Có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy hắn đã liên lạc với Rick hay ngược lại trong thời gian đó không? Họ có bao giờ ở cùng thời gian và địa điểm sau khi ở Việt Nam về không?”

“Chúng ta sẽ phải đào rất sâu để tìm ra điều đó”

“Trong khi chú vẫn đang ở đó thì chú hãy tìm xem họ có hiểu biết chung nào không?” John nói ra từ trong góc

Vinay trầm ngâm. Để tìm ra “điểm chung” giữa Dex và Rick đòi hỏi phải có cuộc điều tra rộng và sẽ phải lần theo mỗi bước chân của hai người. Nói cách khác, những bản năng của John thật kỳ lạ “Tôi sẽ bố trí người thực hiện điều đó ngay lập tức”

John tiếp tục “Cháu không tin con gái của Whitlaw biết về chuyện gì đang xảy ra, nếu không cô ấy sẽ không gọi cho thám tử để hỏi. Nói cách khác có ai đó đã nghĩ cô ta biết chuyện. Chúng ta sẽ theo dõi cô ta để xem ai đang ‘bắt mồi’?”

“Và nhảy vào can thiệp nếu có ai cố xử lý cô ta?” McPherson hỏi

“Phải, tất nhiên” John trả lời không chút do dự. Cậu ta giống y cha, McPherson nghĩ. Cả đời John ở trong bóng tối, luôn luôn phải đặt mình trong thế giới mà con người không khác hơn một món hàng và đôi khi còn không giá trị bằng. Mọi thứ đang thay đổi, đen trắng lẫn lộn. Nhưng John, giống Rick, thì không. Cậu ta, đầu tiên và trước nhất, là người yêu nước. Cậu ta yêu tổ quốc mình

“Chúng ta sẽ chuyển mục tiêu sang con gái của Whitlaw” Vinay nói “với cái chết của Whitlaw, cô ấy giờ đang là tâm điểm. John, cậu cần bao nhiêu thời gian để thoát lốt?”

“Cháu cần tối đa 1 tuần. Thực ra cháu phải rời đi bất kỳ lúc nào”

“Nhưng cháu sẽ chính thức rời đi. Jess, ngay lúc này cậu chúng chính thức rời đi. Đây không phải là một công ty đơn thuần và tôi không muốn làm rối loạn những đường dây đã theo quỹ đạo”

“Cháu có cần phải theo dấu thám tử Chastain?”

“Điều đó có cần thiết không?” Vinay hỏi lại. Đó luôn luôn là điểm chính: cần phải biết làm gì. “Nếu chúng ta cùng đồng ý quý cô Whitlaw là trung tâm vụ này và cô ấy đang ở Ohio thì theo dấu viên thám tử New Orleans cũng chẳng mang lại điều gì”

“Nhưng cô ấy đã gọi cho anh ta” John nói “Cô ấy nhất định tin tưởng anh ta. Nếu cô ấy lẩn trốn, anh ta chính là nguồn để chúng ta tìm kiếm”

“Tôi cũng muốn gặp lại anh ta lần nữa” McPherson thêm vào

“Đã kiểm tra anh ta chưa ạ?”

“Một công dân hạng A” Vinay trả lời “Bản thành thích quân đội tuyệt vời, đã có thời gian ở Hải quân, xuất thân từ một gia đình sống lâu đời ở New Orleans, một kiểu gia đình quý tộc nhưng không có nhiều tiền bạc. Tốt nghiệp luật chuyên ngành tội phạm học, bắt đầu làm việc ở NOPD như một cảnh sát tuần tra, thăng tiến lên chức thám tử. Anh ta có thể lên trung úy nếu không bị cú ‘phốt’ nào, hoặc có thể chuyển thành cảnh sát quốc gia”

“Ấn tượng của tôi là anh ta khó gần nhưng chân thật, một kiểu cảnh sát nên là” McPherson đang rộng vòng tay “vậy chúng ta bỏ phiếu chứ nhỉ?”

“Cháu bỏ phiếu thuận” John nói

Vinay xem xét tình thế “Được rồi, cho anh ta biết qua thông tin về những gì chúng ta biết và những gì chúng ta định làm, cho đến khi nào anh ta không chạm đến công việc của Công ty. Nếu có bất cứ dấu hiệu nào liên quan đến công việc cũ của Rick tại Việt Nam, thông tin sẽ được giữ nội bộ”

“Lúc đầu cháu cũng nghĩ nên như vậy”, bàn tay dứt vào túi quần, John bước dọc theo giá sách và nghiên cứu những quyển sách Vinay đọc ‘nhưng giờ chúng ta biết mục tiêu đã là Whitlaw ngay từ đầu, vì vậy chúng ta không cần theo giả thiết này nữa. con bài tốt nhất của chúng ta là tìm quý cô Whitlaw và để làm được điều đó có thể chúng ta cần đến thám tử Chastain”

Marc nhìn Karen ngủ, cuộn tròn trên giường anh, mái tóc sẫm màu của cô phủ quanh và khuôn mặt thanh tú toát lên vẻ mãn nguyện. Buổi sáng đó khi cô bước xuống máy bay, khuôn mặt cô trắng bệch vì căng thẳng. Anh biết mình chính là một phần của nỗi căng thẳng đó, nhưng anh không thể kiểm soát được phản ứng của mình khi thấy cô bị đe dọa và bị thương. Cơn thịnh nộ đã nhấn chìm anh; và trong lúc đó nếu anh biết bất kỳ kẻ nào gây nên chuyện đó, anh chắc chắn sẽ giết hắn.

Người phụ nữ của anh đang gặp nguy hiểm. Mọi bản năng bảo vệ nguyên thủy trong anh đang căng sức làm việc, bị lấp đầy bởi nỗi sợ và giận dữ. Nếu anh không phải điều tra vụ giết đứa trẻ James Gable, anh đã bay đến Columbus để dàn xếp chuyện giữa họ và có lẽ sẽ có mặt tại đó để bảo vệ cô. Anh ước sao mình có mặt ở đó khi thằng chó đẻ đó đột nhập căn hộ và cố gắng giết cô. Nếu cô không bình tĩnh lúc đó, hẳn chắc chắn sẽ thành công.

Cô đã thoát được vụ giết người đó, không sử dụng gì khác ngoài bình xịt tóc. Nghĩ đến việc cô đối mặt với khẩu súng đầy đạn khiến anh lạnh toát người. Khi kể với anh chuyện đó, cô hầu như bộc lộ sự hối hận khi không có thứ gì đặc dụng trong tay hơn để tự vệ, sự can đảm của cô khiến anh sợ hãi và kinh nghiệm của một tay cớm nói với anh rằng anh suýt mất cô.

Bất chợt Marc cảm thấy buồn cười. Anh cũng đã từng yêu trước đó, anh cũng từng tranh luận với phụ nữ, tức giận với họ. Nhưng anh chưa bao giờ mất bình tĩnh như đối với Karen. Nói cách khác, anh chưa từng cảm thấy thế này bao giờ, tối tăm và mạnh mẽ cùng cảm giác nguyên thủy đến tận cùng. Anh, người luôn đối xử với phụ nữ không gì khác hơn là sự nhã nhặn nhưng giờ đang bị giằng xé giữa một bên là quát cho cô một trận đồng thời phát vài phát vào mông vì tội đã chạy trốn khỏi anh và do đó tự đặt mình vào nguy hiểm, với một bên là ném cô lên giường và làm tình với cô cho đến khi tan chảy, hoàn toàn thuộc về anh và không bao giờ dám chạy trốn nữa.

Anh sẽ không thể làm được điều đầu tiên đâu, vì anh sẽ không thể rời tay ra khỏi cô, và hơn ai hết anh biết rõ điều đó. Cách duy nhất anh có thể làm là bảo vệ Karen khỏi bị tấn công. Ý kiến thứ hai cũng khó có thể thực hiện bởi tình trạng cơ thể của Karen hiện thời. Cô không ở trạng thái hoàn hảo để quăng lên giường. Nhưng ngay cả khi mệt mỏi như vậy, cuộc làm tình vừa qua của họ cũng thật ngọt ngào.

Ngay cả khi cô nằm trong vòng tay anh, anh vẫn cảm thấy lo sợ. Sợ rằng anh sẽ không hiểu cô hoàn toàn, sợ rằng cô sẽ không cảm thấy giống như những gì anh đang cảm nhận. Anh không biết làm thế nào cô có thể đưa ra những giả thuyết đó, những vấn đề đó, yêu cầu đó. Nhưng dù sao thì anh vẫn luôn muốn cưới người phụ nữ này

Anh đã không mặc “áo mưa” và những giọt mồ hôi trên trán anh như làn sóng ngọt ngào khi được tiếp xúc trực tiếp với cô đã gần như khiến anh nổ tung vì sung sướng. Anh đã từng có quan hệ với phụ nữ uống thuốc tránh thai và anh cũng không cần thiết phải mặc “áo mưa” và quả thật sex rất tuyệt, nhưng hôm nay là lần đầu tiên anh đã làm tình không biết đâu là giới hạn, bất chấp việc cô có thể có thai. Thật không thể tin được. Anh đã muốn cô có thai, muốn được vào trong cô lần nữa và lần nữa, cho đến khi đứa con của anh hình thành trong cô.

Phòng ngủ vẫn tối và ấm áp, mọi giác quan như dừng lại. Cô đã đắp chiếc chăn mỏng lên người trước khi chìm trong giấc ngủ, nhưng lúc này cô bắt đầu đổ mồ hôi. Rất tự nhiên, Marc kéo chiếc chăn xuống thấp. Dù sao thế cũng thật là tốt, anh nghĩ, theo cách này anh có thể nhìn cô thỏa thích. Hơn ai hết anh biết rõ cô không phải là người phụ nữ đẹp nhất thế giới, nhưng trong mắt anh, mọi thứ về cô thật hoàn hảo và trái tim anh không thể chịu được điều đó. Cô chính là cô, là Karen, và cô thật khác biệt. Anh yêu dáng vẻ của cô. Cô khẽ cử động quay người về phía anh- Chúa ơi, cô đã quay về phía anh. Cô nằm cuộn tròn, hơi thở đều và sâu và anh cảm thấy cực kỳ thoải mái với sự gắn kết nơi họ. Giữa hai người đã gắn kết với nhau với tiếng cười khúc khích hiếm khi thấy nơi cô khi cô không mặc áo con. Chiếc bụng phẳng lì của cô cong lại với cặp mông tròn trịa. Không có gì nơi cô quá lõe loét, nhưng Chúa biết, cô thật sexy. Anh chưa gặp bất kỳ ai khiến anh có cảm xúc đến vậy, niềm vui của cô cũng là niềm vui của anh.

Cô đang nằm nghiêng, ngực cô thở đều trên cánh tay để cạnh. Rất tự nhiên, Marc chà sát ngón tay lên gò bồng đảo thần tiên và nhìn chúng, cảm thấy thỏa mãn khi thấy nụ hoa ngay lập tức săn lại, sẫm một màu đỏ

Đôi mi nặng nề của cô mở ra và một nụ cười ngái ngủ nở trên môi cô “Anh xin lỗi” anh thì thầm “Anh không định đánh thức em”

Cô vươn tay ra, chà sát ngón tay trên đầu “thằng nhỏ” nơi anh “Ồ! anh đã làm rồi” giọng cô khàn khàn đầy cảm xúc. Một cách lười biếng cô nắn “thằng nhỏ” lên xuống cho đến khi nó dừng đứng

Anh cười to và nắm lấy tay cô trước khi cô khiến anh không còn quan tâm gì khác là làm cho hai người lên đỉnh thỏa mãn. Cô xấp lại gần hơn cho đến khi họ nằm lên nhau, miệng cô ở trên miệng anh “Sẽ mất khoảng bao lâu để anh nghe được tin tức từ người tên McPherson?”

“Anh sẽ gặp ông ta chiều mai”

Cô nhìn vào đôi mắt to và sẫm màu “Vậy chúng ta dành hết thời gian đó trên giường à?”

“Có lẽ”

“Anh không phải làm việc à?” cô để một ngón tay chà sát trên môi anh, sau đó vuốt ve khuôn bụng phẳng lì của anh

“Anh định nghỉ một thời gian để làm việc cá nhân. Anh vừa giải quyết xong một vụ hôm qua và anh hiện tại chẳng có việc gì gấp cả” anh cố gắng không buộc mình phải suy nghĩ làm cách nào để vụ án đó giải quyết.

“Vậy chúng ta có thể ở đây hả?” cô vẫn giữ nguyên vẻ mặt nghiêm nghị, Marc hít một hơi thật sâu khi ngón tay mảnh dẻ của cô lướt dần xuống dưới, và hơi thở của anh đứt đoạn khi cô mân mê “thằng nhỏ”

“Ngay đây này” anh ôm lấy cô đè xuống, đưa ngón tay vào nơi sưng phồng nơi cô. Mỗi lần ngón tay anh vào sâu hơn, cô lại uốn người hỏn hển, bên trong cô căng cứng và núm vú căng phồng.

“Chúng ta sẽ làm gì nếu ông ta không gọi điện?”

“Tiếp tục việc chúng ta đang làm thôi” anh khàn giọng, đẩy thêm một ngón tay vào trong cô. Cô cảm thấy ẩm ướt, bên trong chật chội vì ngón tay anh, tan chảy với cảm giác cực khoái. Anh nghĩ Henry Miller hoàn toàn đúng khi nói sẽ dùng cả đời để khám phá lối vào tuyệt vời của phụ nữ. Anh cũng sẽ vui vẻ dành cả phần đời còn lại của mình để đi vào Karen, cảm nhận niềm vui nơi cô, chăm sóc cô

Cô không phải là người kiên nhẫn. Đôi mắt nâu của cô gần như tối lại khi cô bất ngờ đặt hai tay lên ngực xô anh xuống. Anh bật cười khi cô dặng chân trên anh, sử dụng cả hai tay vịn về “thằng nhỏ” và đặt vào trong cô, cô trượt trên nó, bao phủ nó khiến tiếng cười của anh nhanh chóng trở thành tiếng gầm gừ trong cổ họng.Ồ, đúng thế, anh nhất định sẽ cười người phụ nữ này.

Máy nhắn tin của anh kêu

“Anh đã nói là anh đang nghỉ phép” cô kết tội, vẻ mặt lo lắng

“Đúng vậy, đó có thể là Antonio” anh với tay lấy máy nhắn tin và kiểm tra số “trúng phóc”

“Anh ấy có thể đợi thêm 5 phút nữa” Karen kiên quyết nói

“Và em không thể đợi à?” anh chọc cô, nhưng anh không nghĩ mình có thể đợi

“Không” cô nói và chứng minh cho anh thấy

10 phút sau Marc gọi lại cho Shannon “nghe như anh phải chạy một đoạn dài ấy” Shannon chọc Marc

“Tôi đang ở tầng dưới” Marc trả lời. Đó không phải là lời nói dối. Anh đích thị đã ở tầng dưới- từ khoảng 2 giờ trước.

“McPherson vừa gọi lại. Họ đang tìm kiếm bất kỳ manh mối nào cho thấy Whitlaw và Medina có cùng chung mối quan tâm, nhưng cho đến giờ chẳng có gì cả. À, ông ta đã nói họ sẽ ra ngoài để lần theo dấu vết Karen, để xem liệu họ có thể để ai theo dõi cô ấy và can thiệp nếu cô ấy gặp nguy hiểm. Tôi không cho ông ta biết cô ấy đang ở đây”

“Tốt. Chỉ cho ông ta biết thế thôi. Tôi có thể thay đổi suy nghĩ sau, nhưng hiện tại tôi không muốn bất cứ ai ngoài hai người chúng ta biết thông tin này”

Marc muốn nghĩ ngợi hơn về tình huống hiện nay trước khi anh đưa Karen ra khỏi nơi lẩn trốn. Dính dáng đến CIA, ngay cả một cái móng chân cũng khiến anh khó chịu. Anh không cho rằng họ là những gã khốn và đồ tồi như hầu hết mọi người vẫn nghĩ, nhưng rất tự nhiên, CIA đã thỏa thuận với rất nhiều gã khốn.

Mặt khác, hoàn toàn có khả năng McPherson sẽ cho người theo dõi họ khi hai người đến Columbus để xem “gói quà” của Dexter. Ngày mai hẳn sẽ rất thú vị.

18. Chương 18

Hắn không thể chỉ chạy trốn. Hayes nhanh chóng nhận ra sự thật đó. Kế hoạch của hắn vẫn đang được thực hiện. Hắn đã cẩn thận ghi âm mọi cuộc gặp, những yêu cầu và kết quả công việc. Những bản ghi âm này sẽ là thần hộ mệnh cho hắn, nhưng chúng cũng là thần hộ mệnh của Thượng nghị sỹ, người có nhiều thứ để mất hơn. Rõ ràng nếu hắn giữ những bản ghi âm thì chắc chắn ông thượng nghị sỹ cũng thế. Ông ta là người nghi ngờ khủng khiếp.

Hayes không nghi ngờ gì Vinay sẽ đánh hơi khắp nơi. Có hai cách để chơi trò này. Cách thông minh là hắn cần phải chuẩn bị mọi thứ chứng minh rằng hắn đang làm nhiệm vụ của Thượng nghị sỹ giao cho như một nhân viên thư ký. Mọi người đã lơ đãng lên tàu rồi. Vinay có thể cho vài gã dính mũi vào, nếu hắn tự tay tìm quyền sở thì hắn sẽ phải dính lú đến FBI trong cuộc điều tra. CIA hay FBI, điều đó cũng chẳng quan trọng gì cho đến khi tên hắn dễ dàng lộ ra trước khi họ bắt đầu đào xới. Bất kỳ cuộc điều tra nào cũng sẽ hở ra thông tin rằng khoảng 2 năm trước hắn đã tự làm vài việc cho Công ty. Tên của hắn chắc chắn sẽ

được đặt lên bàn Vinay. Nếu bị hỏi, phải, hắn sẽ nói rằng hắn đã kể cho Thượng nghị sỹ Lake về cái chết của Medina và cũng lỡ mồm thốt ra rằng ông ta có một cậu con trai hiện cũng đang làm cho Công ty. Điều đó hoàn toàn logic, vì hắn ở vị trí có thể nhận được những tin tức như vậy. Chính xác, bí mật vẫn được giữ kín và chẳng có cuộc điều tra nào thêm nữa.

Đó là thượng sách. Vấn đề là, thượng nghị sỹ sẽ trở thành chứng ngại, thất bại của ông ta có thể dẫn đến Hayes. Có lẽ hắn cần phải thuyết phục Thượng nghị sỹ thôi. Nếu không hắn cần phải hành động gấp, dù không có nhiều lòng tin vào kết quả.

Cách thứ hai, hạ sách, đầy rủi ro là tìm những bản ghi âm của Thượng nghị sỹ và phá hủy chúng.

Đó cũng là một công việc. Hayes vẫn nuôi hy vọng Thượng nghị sỹ đã không cất giữ những cuộn băng ghi âm về các cuộc gặp của họ trong văn phòng ông ta, đó là nơi nguy hiểm, nơi có thể dễ dàng bị tìm thấy một cách tình cờ.

Hay trong nhà ông ta ở Georgetown? Có lẽ. Bất động sản của ông ta ở Minnesota cũng là một khả năng khác, nó là nơi rộng rãi và dễ dàng cất dấu, cộng với việc Thượng nghị sỹ lớn lên ở đó. Ông ta biết rõ mọi ngóc ngách của ngôi nhà và những vùng phụ cận. Cũng có thể Thượng nghị sỹ sẽ cất dấu bí mật ở ngôi nhà mùa hè tại Cape Cod, nhưng mùa hè năm nay Thượng nghị sỹ đã không ở đó, vì vậy giả thiết này có thể bỏ qua.

Nếu Thượng nghị sỹ gửi mấy bản ghi âm đó vào két an toàn, điều mà Hayes đang làm thì rõ ràng chúng đã ngoài tầm với. Hắn sẽ lại phải tìm ra ngân hàng và mã số két, rồi người đứng tên thuê két, chìa khóa và học cách làm giả chữ ký của Thượng nghị sỹ. Hayes có rất nhiều tài năng nhưng chẳng tài nào trong số các điều kể trên cả. Đó còn chưa kể đến khả năng thượng nghị sỹ đã đăng ký người thuê két là vợ ông ta, quý bà Lake là một người ngọt ngào dễ thương và trung thành tuyệt đối với chồng. Bà ta sẽ làm bất cứ điều gì ông ta bảo.

Còn vô tận các khả năng khác. Nhưng chắc chắn một điều là những bản ghi âm sẽ không được để trong máy tính. Thượng nghị sỹ là một tên dốt đặc máy tính, khốn kiếp, ông ta thậm chí còn chưa bao giờ học gõ bàn phím. Từ khi sinh ra ông ta đã được bao quanh bởi những người hầu, và nếu ông ta muốn gửi thư, đơn giản chỉ cần đọc cho thư ký ghi chép và tự tay ký xuống dưới bức thư nếu đó là thư cá nhân. Ngay từ đầu, Hayes đã biết chuyện này. Quan điểm rõ ràng của cá nhân ông ta là thế này: Nếu bạn muốn lộ các thông tin nhạy cảm, xin cứ để nó trong máy tính. Chúng “khét tiếng” là công cụ bảo an không an toàn. Hắn cũng tự hỏi sao lại có nhiều người sử dụng phần mềm kế toán trên máy tính online nếu họ biết thông tin của mình hoàn toàn có thể bị lộ. Một tên trộm có thể lấy được số tài khoản ngân hàng của bạn và hoàn toàn có thể quét sạch tài khoản đó

Tài khoản ngân hàng. Có gì đó về tài khoản ngân hàng khiến hắn phát cáu. Có gì đó hắn nên nghĩ ra vài ngày trước

Bất chợt hắn nhận ra đó là gì, và hắn muốn tự đá mình vài phát vào mông. Hắn đã bỏ qua thứ đó rõ ràng trước mắt khiến hắn tự lắc đầu kinh tởm

Hắn đã chỉ nghĩ cách che dấu bản thân nếu bị Vinay sờ đến, vì nếu có thể thì DDO sẽ không liên hệ hắn với cái chết của Rick Medina. Thay vào đó giờ hắn hoàn toàn chắc làm thế nào để tự tìm ra quyền sở kh.

Hắn đã tự hỏi cái quyền sở khốn kiếp đó chính xác là cái gì mà Thượng nghị sỹ muốn giấu kín đến thế. Liệu đó có phải là gót chân asin của ông ta và Whiltaw đã sử dụng nó để chống lại chính ông ta?

Hayes suýt nữa phá ra cười. Hắn không thích thượng nghị sỹ Lake, và hắn chắc không tin cái tên khốn giết người đạo mạo lúc nào cũng nói dối đó. Mặt khác, hắn chắc chắn thích ý tưởng về một lợi nhuận kép. Tại sao ư? Điều đó sẽ khiến hắn được bảo đảm về mọi mặt.

Nếu Whitlaw đã dấu quyền sở hữu đó chỉ mình hắn biết thì quyền sở coi như biến mất rồi. Khốn kiếp, có lẽ hắn phải dấu nó ở đâu đó chứ, xét về mặt nào đó thì Thượng nghị sỹ hiện đang ở vị trí khá an toàn rồi, vì còn có cái gì đe dọa được đời ông ta nữa đâu chứ?

Mặt khác, nếu Whitlaw gửi quyền sách cho vợ hoặc con gái...

Bà vợ đã chết vào tháng giêng. Bà ta sống cùng con gái, và cô con gái chịu sự ảnh hưởng mạnh mẽ của bà ta. Hai tháng sau cái chết của bà, cô con gái chuyển đi, từ ngôi nhà thân thuộc đến một căn hộ chung cư. Cô ta hẳn cố tìm mọi nơi chốn chạy. Nhưng vấn đề là quyển sổ đó đã đi đâu?

Vào nhà kho.

Columbus là một thành phố có khoảng 600 nghìn dân. Một thành phố cỡ đó hẳn phải có hàng trăm công ty cho thuê nơi chứa đồ, nhưng có cách đơn giản để thu hẹp nơi tìm kiếm: Bản kiểm kê bị vứt bỏ.

Cô ta sẽ trả tiền phí thuê hàng tháng với một bản kiểm kê định kỳ. Cô ta thậm chí sẽ viết cả sổ ngăn lên bản kiểm kê, nhưng nếu cô ta không làm thế thì nó cũng chẳng là vấn đề lớn. Tất cả những gì hẳn phải làm chỉ là đột nhập vào văn phòng công ty cho thuê và tìm tên cô ta trên tệp hồ sơ, sau đó bẻ khóa vào gian thuê đồ. Hầu hết mọi người đều có những chìa khóa dự phòng cho những nơi như vậy. Thêm một thuận lợi nữa cho hẳn.

Cô ta vẫn đang lẩn trốn, sẽ không có ai ở trong căn hộ cả. Bất kể thế nào cảnh sát cũng dán dấu phong tỏa tại hiện trường vụ án cho đến khi kết thúc cuộc điều tra cái chết của Clancy. Những cuộc điều tra nội bộ cũng phải mất vài ngày, thậm chí kéo dài vô tận.

Và tất cả những gì hẳn phải làm là tìm kiếm bản báo cáo tài khoản ngân hàng và lần ra bản kiểm kê. Ngay cả nếu cô ta chỉ nhận được bản từ ngân hàng thì hẳn vẫn có thể có được thông tin hẳn cần.

Hayes lặng lẽ cười thầm, tự phục chính mình. Đợi đến sáng hẳn sẽ gọi cho Thượng nghị sỹ để nói cho ông ta cách hẳn tìm quyển sổ, để rồi về ông ta bình tĩnh rồi sẽ có cuộc hành trình ngắn đến Ohio.

*****

Jess McPherson cảm thấy mệt mỏi. Giờ mới là 4.30 sáng. Mắt ông như thiêu đốt và mỗi khi chớp mắt ông lại cảm thấy như có một hạt cát cộm cộm. Dòng dữ liệu trên màn hình máy tính hiện lên mờ mờ và ông lại chớp mắt. Ông đã uống đến hai cốc cà phê và dạ dày như thiêu đốt còn hơn cả mắt. Các bộ phận cơ thể đang lên tiếng, chúng nói ông cần phải nghỉ ngơi, ông cần phải ngủ.

Ông tự hỏi làm thế nào John có thể giữ được nhịp độ làm việc thế này. Sức chịu đựng, khả năng tập trung cao độ đang khiến McPherson như phát điên, mà đây là ông vốn không phải là người dễ dàng bị sức ép đánh gục. Nhưng chàng trai trẻ ngồi đối diện màn hình máy tính phía bên kia bàn vẫn còn dai hơn McPherson, cậu ta hoàn toàn tập trung vào những dòng chữ trên màn hình. Cậu ta vừa bay hàng ngàn dặm, vượt qua 8 múi giờ và tham dự đám tang cha. Cậu ta đáng lẽ phải mệt mỏi sau một chuyến bay xa và stress, nhưng khi nhìn vào nét mặt cậu ta, người ta chẳng hề nhận ra những dấu hiệu đó. Nhìn vào cậu ta, chẳng ai có thể tưởng tượng cậu ta là cái gì.

Mái tóc sẫm màu được cắt tỉa gọn gàng, chiếc áo trắng tinh thẳng nếp gấp, quần không một vết nhăn. Cậu ta đeo cặp kính trắng để bảo vệ mắt khi phải làm việc trên máy tính quá nhiều. McPherson là một người giỏi, nhưng John mới đích thực là chuyên gia trong việc đào bới thông tin

Cậu ta cũng là người nguy hiểm nhất McPherson từng biết.

Ông coi John như con trai, nhưng ông biết không có ai hiểu cậu ta hoàn toàn. Hầu như ít ai đoán được những gì đang diễn ra sau đôi mắt bình tĩnh kia, đáng về lúc nào cũng suy nghĩ. Không, không phải chỉ đáng về, cậu ta thực sự có đầu óc. Hầu hết mọi người chỉ nhìn bề ngoài, John lại thường để ý đến những khía cạnh đa dạng bên trong và bên cạnh cái bề ngoài đó, đó là cách cậu ta luôn thuyết phục được người khác làm theo những gì cậu muốn, trải lòng với cậu.

Cậu ta cũng biết những cách giết người khác nhau mà hầu hết mọi người khó có thể tưởng tượng. John đã được đào tạo trong biệt đội SEAL của hải quân, vượt qua những điều kiện khắc nghiệt nhất. Cậu học về máy tính từ những chuyên gia công nghệ, cậu cũng có thể lái máy bay, tàu thủy và có lẽ cả máy quần áo.

CIA cần thu nhập thông tin từ hơn 150 quốc gia và John Medina phụ trách việc đó

Cậu ta đã cưới một lần, hồi còn đôi mươi nhưng người vợ trẻ đã chết. Có tin đồn cô ta chính là gián điệp hai mang và John đã phải tự mình giết chết cô ta còn hơn là để cô ta chuyển thông tin cho những quan chức cấp cao điện Kremlin. McPherson chưa bao giờ gặp người phụ nữ đó, và ông không cần phải tin vào những

lời đồn thổi, vì cũng chẳng có cách nào khác ngăn cản cô ta chuyển thông tin, nhưng dù sao thì John cũng có thể giết người. Từ những gì ông hiểu thì John dám làm việc đấy lắm.

Màn hình máy tính lại nhấp nháy và McPherson dựa lưng vào ghế, duỗi chân ngáp dài “Khốn kiếp, ai mà biết được họ quen biết rộng đến thế?”

“Họ đã từng ở Việt Nam” John thì thào, những ngón tay cậu ta vẫn lướt trên bàn phím “hàng trăm ngàn người đã đi qua đó trong cùng thời điểm. Cha cũng vào ra đất nước đó nhiều lần. Whitlaw cũng có rất nhiều lần bay đến đó vì nhiệm vụ. Họ đã gặp rất nhiều người, nhưng không nhất thiết phải cùng thời điểm”

“Chúa ơi, vài người đó đã chết hơn 20 năm rồi. Cậu không thể tìm ra những người đã chết để rút ngắn danh sách được à?”

“Chắc được chứ” John gõ phím, sau đó bấm chuột. Cậu đưa ra lệnh khác, một bản được in ra ngay tại máy in laser đặt cạnh McPherson

“Cái gì đây?” McPherson với bản danh sách

“Bản danh sách những gã đã chết”

Lướt qua danh sách, McPherson nói “Tại sao?”

“Bởi vì câu trả lời có thể ở một trong số những người đã chết. Có lẽ cha và Whitlaw chỉ là người tiếp theo trong bản danh sách này” John nhún vai biểu lộ thông tin có thể dài vô tận “cháu càng mở rộng danh sách tìm kiếm chúng càng tìm thấy nhiều khả năng hơn”

“Vậy cháu định tìm những người đã chết gần đây”

“Hmm.”

“Cháu đang tìm một cái gì đó. Nếu tìm thấy gì thú vị thì sẽ kiểm tra xem có trùng khớp không. Ở đây có một đường link”

Máy in lại chạy, McPherson với tay lấy tờ giấy và đưa cho John, cậu cũng đang ngả người ra ghế và bắt đầu scan bản danh sách tên và ngày tử. 10 phút sau cậu dừng lại, mắt dán vào một cái tên và bắt đầu suy nghĩ một lát. Rồi cậu nhào người về phía trước, ấn vào một file khác trên màn hình và gõ tên

“Hmm”

“Cháu tìm thấy gì à?”

“Có lẽ. Nó thật thú vị, cháu sẽ phải kiểm tra một chút”

McPherson quay ghế đứng bên cạnh John và đọc thông tin trên màn hình máy tính “Hả?”

“Chú biết ông ta không?”

“Không, nhưng chúng ta chắc chắn biết anh của ông ta, phải không nhỉ?”

*****

“Dậy đi em yêu” Marc khẽ lay vai Karen “cà phê này”

Cô chớp mắt ngái ngủ “Mấy giờ rồi anh?”

“Không muộn lắm. 7.30”

“Thế thì sao anh lại dậy? Anh chẳng nói không đi làm sao” cô ngồi trên giường, ngáp dài khi sờ đến ly cà phê. Cái chăn mỏng đã kéo xuống eo và bàn tay Marc hầu như đang tự động di chuyển trên ngực cô, khẽ bấm vào nụ hoa. Karen dựa vào anh, đầu đặt trên vai anh khi uống từng ngụm cà phê, thưởng thức những vuốt ve mơn trớn của anh

“Anh không muốn dậy, nhưng chúng ta phải đến Columbus. Anh đã gọi cho bên hàng không và họ còn 2 chỗ trống trên chuyến bay lúc 10.30”

Cô im lặng, một chút sợ hãi len lỏi khi cô nghĩ đến việc quay lại thành phố khiến cô suýt chết hai ngày trước. Nhưng đó là việc phải làm. Marc có thể đi một mình, nhưng cô không muốn xa anh, và anh có vẻ cũng muốn vậy.

Khẽ nâng khuôn mặt cô lên, anh hôn cô, nụ hôn chậm và sâu. Cô ngạc nhiên về sự thoải mái có được với anh, thoải mái và an toàn. Việc cô khóa thân và anh mặc quần áo cũng chẳng vướng bận gì. Đã 8 giờ qua họ cùng nhau trên giường, làm tình, ngủ lơ mơ rồi lại dậy làm tình. Anh để cô đứng dậy chỉ khi cần đi vào phòng tắm. Mỗi khi cô đối anh lại phục vụ mang thức ăn tận giường cho cô.

Sự nuông chiều của anh đã phát huy hiệu quả. Cô cảm thấy khỏe hơn nhiều so với trước kia, hầu như không còn cảm thấy đau đớn nữa. Cô đã được nghỉ ngơi rất tốt và cô cảm thấy hạnh phúc. Đôi khi cô còn cảm thấy có lỗi khi đã hạnh phúc, vì cha chỉ vừa mất tuần trước và tình thế bản thân hiện tại vẫn trong nguy hiểm, nhưng Chúa ơi, cô cảm thấy hạnh phúc tận đáy lòng và ngực cô đập rộn ràng vì niềm hạnh phúc rõ ràng hơn bao giờ hết.

Sau tất cả những lo âu, khắc khoải, giờ đây cô cảm thấy bình tĩnh và tự tin hơn. Họ hòa hợp với nhau và cô tin anh. Cô không nghi ngờ gì họ sẽ làm đám cưới, nếu không anh sẽ không bao giờ làm tình với cô mà không sử dụng biện pháp tránh thai, bất kể tình cảm hai người có tốt thế nào. Marc rõ ràng là người có trách nhiệm và đáng tin. Ngay từ thời khắc họ gặp nhau lần đầu tiên, anh đã chỉ cho cô thấy qua hàng trăm những hành động nhỏ rằng anh sẽ ở bên cô trong suốt cuộc đời còn lại.

Chất caféin trong ly cà phê đặc đã đánh thức các giác quan nơi cô. Trí óc giờ đã hoạt động minh mẫn hơn và cô nhận thấy mình cần phải tắm và gội đầu. Cô muốn đặt ly cà phê xuống và kéo anh vào phòng tắm cùng cô, nhưng cô không chắc họ có đủ thời gian không nữa. Cô đặt tay lên đùi anh để xem xét tình hình

“Em đang lãng phí thời gian đấy” anh ảo não “Sau tối qua, anh không thể có hứng bây giờ đâu, đời anh đã bị phụ thuộc vào nó rồi”

“Anh chắc chứ?” cô thấy rõ những gì mình đang tìm kiếm và bắt đầu đùa nghịch

“Không chắc chắn nổi 100%, nhưng phải tin tưởng chứ” anh cười toe toét “tin anh đi, hai đêm của chúng ta vừa qua quả thực ‘siêu phẩm’ ”

Nhắc đầu ra khỏi vai anh, Karen mỉm cười “Vậy anh có thường xuyên.....đạt đến mức đó không?”

Marc cười to “Hai lần trong một ngày là quá nhiều. Thường thì chỉ một lần trong ngày thôi”

“Mọi ngày đều thế à?”

“Nếu anh nói ‘đúng’ thì em sẽ làm đúng thế à?”

“Dù trời mưa hay nắng”

“Trong trường hợp đó thì đúng. Nhưng nếu anh mệt thì em sẽ phải làm việc đó đấy nhé”

“Ồ, được thôi, nếu em phải làm” cô không chọc ngoáy anh nữa và bỏ tay ra “em tốt hơn là sẵn sàng đi thôi. Muốn tắm cùng em không?”

“Anh đã chuẩn bị bữa sáng rồi. Chúng ta ăn trước, tắm sau”

Sau bữa sáng anh gọi cho Shannon để cho anh ta biết nơi họ định đi “anh cũng sẽ cho McPherson biết”

“Anh đã phát hiện ra gì à?”

“Karen nhớ ra đã nhận được một hộp bưu phẩm từ bố cô ấy. Chúng tôi sẽ đi xem nó là gì”

“Khi nào hai người quay về?”

“Tối nay, nếu chúng tôi bắt được chuyến bay. Tôi không đăng ký chiều về vì không biết sẽ phải mất bao nhiêu thời gian. Nhưng chắc chắn ngày mai chúng tôi sẽ quay lại”

“Được rồi. Tôi sẽ để mắt đến nhà anh khi anh vắng nhà phòng trường hợp có ai lảng vảng” Shannon dừng lại “cẩn thận đấy”

“Tôi sẽ làm thế. Tôi sẽ cho cậu biết tin khi quay lại”

Rồi anh nhấc số McPherson đã đưa cho, quyết định sẽ làm theo bản năng và tin người đàn ông này. McPherson nhắc máy sau hai tiếng chuông “Tôi đây”

“Tôi là Chastain. Cô Whitlaw đang ở cùng tôi, và chúng tôi sẽ đi Columbus sáng nay để xem vài giấy tờ của cha cô ấy đang cất giữ trong kho gửi đồ. Tôi đã thông báo cho Shannon tin này và cậu ta biết tôi sẽ gọi cho anh báo tin”

McPherson khịt mũi “Cẩn thận quá hả?”

“Đủ thôi”

“Thông minh đấy. Tôi sẽ cho ai đó đi theo bảo vệ hai người”

“Nói với tôi anh ta trông thế nào, nếu không tôi sẽ lo lắng đấy”

McPherson ngừng lời. Marc có cảm giác ông ta đang trao đổi ngầm với ai đó. Sau đó ông ta nói “được rồi. Cao, hơn 30 tuổi, tóc nâu sẫm, đeo kính”

“Được rồi”

“Cậu ta..ừm, cậu ta sẽ đội chiếc mũ chơi bóng chuyên Cincinnati. Màu đỏ và ừm thay bằng đeo kính râm”

Chắc hẳn người đàn ông đó đang đứng ngay trước mặt McPherson và nói những gì anh ta sẽ mặc, hoặc McPherson đang ra lệnh hành động. Marc nghi ngờ ý thứ hai, nếu không thì tại sao lại phải trao đổi ngầm

“Anh ta có thể đến đó trước chúng tôi không?”

“Không vấn đề”

“Anh ta làm sao biết được chúng tôi?”

“Chúng tôi có ảnh của hai người”

“Nhanh thật”

“Nhiệm vụ mà” McPherson nói

“Bên ông có thông tin gì không?”

“Một khả năng thú vị nhưng không có cách nào chứng minh được. Tôi hy vọng các cậu tìm ra được gì đó trong chiếc hộp bưu phẩm đó để giúp chúng ta”

19. Chương 19

Columbus, Ohio

Hayes đứng trước tòa nhà chung cư. Đây là một chung cư cũ, có tình hàng xóm tốt, chỉ có 4 tầng nhà, có lẽ người ta chỉ ở từ tầng 2 đến tầng 4. Đây là kiểu chung cư người nọ biết rõ người kia và luôn được thông tin chuyện gì đang xảy ra. Đúng là không tốt rồi. Mặc khác, cũng không có nhiều tầng an ninh: chỉ có đèn ở các góc tường và các cửa kính trước gian tiền sảnh thường được khóa vào đêm, nhưng nếu chúng cũng bị khóa vào ban ngày thì chắc chắn sẽ có người không tuân theo quy định, vì mọi người không thích bị trở ngại khi đến và đi. Chung cư không có nhiều người, chắc chắn rồi, nhưng đủ để hẳn phải cẩn thận

Căn hộ của cô ta ở tầng 2, số phòng 2A. Điều đó có nghĩa là gần cầu thang bộ

Hắn dừng lại một chút trước khi bước vào tòa nhà, cẩn thận nhìn quanh để bảo đảm không có ai theo đuôi. Một chiếc ô tô rẽ vào khu đậu xe nhỏ, và Hayes bình tĩnh mở cửa bước vào, đứng lại chút nơi cửa ra vào để xem chiếc xe đó có chú ý đến hắn không

Một chiếc thang máy nhỏ nơi tiền sảnh chỉ thị dấu hiệu thang đang lên. Những hộp thư nằm ở phía tường bên phải, cầu thang bộ phía bên trái. Hayes chọn cầu thang bộ

Đúng như phỏng đoán, căn hộ 2A nằm ở ngay đầu cầu thang, ở ngay phía bên phải. Một dải băng vàng đang dán trên cửa tạo nên sự chú ý nhỏ.

Nhìn xuống, hắn chú ý đến vết máu khô trên tấm thảm màu be. Trên cánh cửa là những lỗ thủng. Mùi của người chết, của máu, nước tiểu và phân vẫn đang nồng và có lẽ nó sẽ giữ mãi mùi này cho đến khi tấm thảm được giặt sạch.

Hayes lấy đôi găng tay trong túi đi vào. Cúi người gạt qua dải băng vàng báo hiệu hiện trường tội phạm, hắn cố gắng mở cửa. Đúng như hắn đoán, cửa đóng. Nếu không thì hiện trường chắc hẳn sẽ là nơi lui tới của bọn trẻ và kẻ vô gia cư. Họ chắc chắn sẽ lỡ đi dấu hiệu cảnh báo và bước vào trong. Và đó là những người âm ỹ.

Cửa khóa chỉ là một trở ngại nhỏ. Hắn chỉ cần mất 15 giây để mở cửa. Nếu có bất kỳ ai tình cờ đi ngang qua và nhìn thấy hắn, họ sẽ nghĩ hắn là một cảnh sát. Sau tất cả hắn đang mặc vét và đi găng tay nhựa. Bộ vét “chỉ rõ” hắn đang hy sinh vì nhiệm vụ, vì trong thời tiết 90°F, nếu không phải vì công việc thì chẳng ai mặc thế cả. Và do vậy bộ đồ khiến hắn trở thành nhân viên công lực chính hiệu. Hắn nghi ngờ thậm chí sẽ còn phải trình thẻ công vụ và đã dự phòng một cái trong trường hợp xảy ra tình huống này. Thẻ đó làm giả không tồi, dù hắn tự hỏi sao nó có thể làm nhanh thế được.

Những vết máu tương tự lại xuất hiện sau cánh cửa, nhìn rõ nổi bật trên tường, cánh cửa trắng. Ngoại trừ những điều đó thì căn hộ thật gọn gàng. Clancy luôn là người xuất sắc trong cách tiến hành công việc. Hắn là người gọn gàng. Sẽ không ai biết được nhà họ bị viếng thăm, lục lọi, mọi thứ luôn được để đúng chỗ sau khi đã được tìm kiếm cẩn thận, không gì di chuyển, không gì thay đổi.

Phải, Clancy là đã trở thành nghệ sỹ trong nghệ thuật tìm kiếm lục lọi. Hayes đã xem cách hắn rà soát một căn hộ trước kia. Hắn đã bóc giấy tường rồi tự tay dán lại, quỳ xuống kiểm tra cả sàn nhà, những quyển sách và cả các bóng đèn. Không gì trong căn hộ đó thoát khỏi đôi mắt hắn. Và hắn đã tìm thấy file tài liệu cần tìm, được giấu dưới lớp đệm của một chiếc ghế.

Không nhiều người có được sự kiên nhẫn và đôi mắt hướng vào chi tiết như Clancy. Hayes chắc chắn sẽ thấy nhớ dịch vụ của hắn.

Hayes đóng cửa sau lưng rồi nhìn quanh một phút, xác định phương hướng. Hắn không muốn động vào bất cứ cái gì không cần thiết, vì cảnh sát chắc đã có những bức ảnh hiện trường và vài thay đổi nhỏ đôi khi cũng có thể gây chú ý.

Hắn đang ở phòng khách. Có một chiếc TV 29inches đặt ở giữa phòng và một hệ thống loa nhỏ. Một chiếc bàn nhỏ đặt sát tường lối ra vào, trên đó đặt máy điện thoại và hộp thư thoại. Hayes cưỡng lại ước muốn bật hộp thư thoại, vì nếu có thám tử đến sau đây thì việc nghe lén hộp thư thoại bây giờ chắc chắn sẽ bị chú ý và ông ta có thể tự hỏi ai đã ở căn hộ.

Hắn mở các ngăn kéo. Chỉ có vài chiếc bút, thước, dây buộc tóc, những cuốn vé xem phim, nhưng không có bản sao kê tài khoản. Trên mặt bàn đặt vài tờ tạp chí. Hắn nhắc chúng lên, nhưng không có gì dưới chúng. Thận trọng, hắn để mọi thứ đúng chỗ cũ.

O.K, không có gì ở đây. Vài người cũng hay để giấy tờ trong bàn bếp. Hayes lững thững đi vào, kiểm tra các ngăn kéo nhưng tất cả đều trống rỗng. chiếc bàn nhỏ trên lối đi cạnh bếp cũng tương tự.

O.K, rẽ trái vào phòng ngủ thôi. Một lần nữa hắn lại vấp phải sự gọn gàng đến khó chịu. Chiếc giường trông trơn, chẳng có bất kỳ vết nhàu nào trên ga, không có quần áo bẩn nằm rải rác trên sàn. Khốn kiếp, chẳng trách sao Clancy đã nghĩ không có ai ở nhà.

Có 3 cuộn băng dính và những hộp các-tông được đóng dấu được để nơi góc phòng cạnh cửa sổ. Vậy là cô ta đã không tháo dỡ mọi thứ sau khi chuyển vào đây, điều đó có lẽ sẽ giúp Hayes thích cô ta hơn, khiến cô ta trở nên con người hơn. Nó cũng cho Hayes một nơi tìm kiếm tuyệt vời, vì nếu hắn may mắn, quyển sổ có thể nằm ở một trong các hộp các-tông đó, và hắn sẽ không phải chạy quanh tìm kiếm những nhà kho trong thời tiết nóng nực thế này.

“Quần áo mùa đông”- dòng chữ được viết to ngay trên nóc hộp. Hayes mở nó ra. Chắc chắn hộp đầy quần áo. Hắn lôi từng chiếc ra, kiểm tra xem có dấu gì bên trong không, và bảo đảm hoàn toàn không có gì thêm.

trong đó. Chẳng có gì thật. Chẳng có cái thứ chết tiệt gì ngoài đúng quần áo mùa đông,

Chiếc hộp thứ hai ghi “giấy tờ bảo hiểm, sách, ảnh”. Đây đúng là thứ đầy hứa hẹn. Chiếc hộp được đóng cẩn thận vì nó rất nặng, những quyển sách ở bên dưới, rồi đến những album ảnh, rồi đến giấy tờ bảo hiểm. Giấy tờ bảo hiểm được để cẩn thận trong những túi đựng chuyên dụng. Và khi hần liếc qua, hần chẳng thấy gì khác ngoài...giấy tờ bảo hiểm. Những bức ảnh đã bị đốt và thiếu hụt vài cái trong album. Hayes chuyển qua kiểm tra sách. Sách tranh, sách chữ, sách y học, sách về ngành y tá. Chẳng có gì giấu trong đó.

Hộp các tông thứ 3 ghi “đồ trang trí giáng sinh, giấy dán, đồ trang trí”. Hayes khê gầm lên. Khốn kiếp, hần không muốn lục tìm cái hộp toàn đồ trang trí giáng sinh chết tiệt, nhưng hần không dám bỏ qua nó vì có thể nó chứa thứ hần đang tìm.

Đúng là trong hộp chỉ có đồ trang trí giáng sinh, giấy dán và đồ trang trí nhà.

Một người đàn bà có đầu óc tổ chức đáng chết.

Hần mở các ngăn kéo tủ: đồ lót- được chia ra và sắp xếp gọn gàng. Pijama, đồ ngủ, quần sóc. Hết

Trong tủ có vài bộ váy được treo một bên, những chiếc quần bò và áo được treo bên kia, và những bộ đồng phục làm việc treo ở giữa. Một bảng tên gắn sẵn vào đồng phục, thứ cô ta định chọn mặc cho ngày kế tiếp, và một ống nghe bệnh được treo cạnh đó. Bên dưới tủ là đôi giày bột màu trắng

Có vài hộp giấy trên nóc tủ. Hayes với chúng xuống. Viết trên hộp đó là những từ “Bản sao kê ngân hàng”.

Cầu Chúa phù hộ cho tính gọn gàng của cô ta.

Cười thầm, Hayes kiểm tra các bì thư. Một máy đóng gói đã được ghi trên bản sao kê, chứng tỏ cô ta thanh toán bằng thẻ tín dụng. Hần bỏ qua những bản thanh toán và tập trung chú ý tìm ở cột danh mục, thấy dòng “Buckeye Stockit and Lockit.” Và đối chiếu với nó là “Ngăn số 152, tháng 7” đúng là thứ hần muốn biết.

Hần đặt bản sao kê vào lại phong bì, để vào hộp như cũ. Giờ đây tất cả hần cần là địa chỉ. Hần lục quyển danh bạ và tìm Buckeye Stockit and Lockit, dòng dưới ghi rõ địa chỉ và số điện thoại. Công ty cho thuê kho bãi này sẽ nằm gần đây thôi, hần chắc chắn thế, vì quý cô Whitlaw vốn là người có tổ chức mà.

Raymond Hilley đợi trong chiếc xe đỗ bên lề tòa nhà Hayes vừa bước vào. Hần đã tắt máy và ngã người trên ghế, và dù hần đã cố gắng đỗ xe vào bóng râm, hơi nóng vẫn hầm hập trong xe. Hần hạ cửa kính nhưng không khởi động máy, mọi người thường sẽ chú ý nếu chiếc xe nổ máy mà vắng người. Hần đã từng phải đợi lâu hơn, trong những điều kiện khắc nghiệt hơn trong suốt những năm làm việc cho Ông Walter.

Ông Stephen không thể bằng cha, hay ngay cả người đàn ông tên William cũng thấy vậy, nhưng Raymond yêu ông, sẽ làm mọi thứ vì ông. Ông Stephen đã cố. Bất kể thế nào ông ấy cũng không bao giờ chối bỏ nhiệm vụ và Raymond kính trọng điều đó. Cứ nhìn cái cách ông Stephen đã chăm lo cho cha mình, dành thời gian hàng ngày để nói chuyện với ông, bảo đảm ông Walter thoải mái nhất có thể. Cứ nhìn ông Walter trong tình trạng sống thực vật thay vì là người đàn ông quyền lực, năng động như đã từng là khiến trái tim Raymond tan nát. Nhưng ít nhất ông Stephen đã chăm sóc cha thay vì đẩy ông ấy đi đâu đó và quên ông ấy đi, chỉ chờ ngày ông ấy chết.

Nhưng ông Stephen luôn yêu kính cha mình và đã cố gắng hết sức để khiến cha vui lòng. Ông Walter biết rõ điều đó và hết sức kiên nhẫn với những thiếu sót của ông Stephen. Cuối cùng thì ông cũng có ngày được ngẩng mặt tự hào vì Stephen. Ông Stephen đã không cứu thế giới, nhưng ông cũng đã làm rất nhiều việc có ích theo cách riêng của mình.

Việc theo dõi Hayes đến Columbus thật dễ dàng. Hần luôn được “chăm sóc” chu đáo, Hayes có ghé qua bất động sản ở Minnesota, ở đó một lát. Raymond biết chính xác vai trò của mình trong vở kịch của thượng nghị sỹ Lake: Ông là một vũ khí, một kẻ thi hành nhiệm vụ. Một vũ khí sẽ phát huy hiệu quả cao nhất vào lúc bất ngờ.

Ông chỉ đơn giản đặt chỗ ngay cạnh Hayes trên chuyến bay. Thượng nghị sỹ Lake đã đáp chuyến bay kế tiếp, sử dụng bằng lái xe giả mà Raymond đã đặt mua cho ông. Ông cũng giúp thượng nghị sỹ cải trang, và bức ảnh trên bằng lái xe cho thấy đó là một người đàn ông có ria và tóc xám. Raymond là người lãnh nghề

trong nghệ thuật cải trang và thường sử dụng nghệ thuật này khi cần thiết. Tên của người trên bằng giả được lấy trong quyển danh bạ D.C. Ông cũng đã mở một tài khoản mang tên đó, vì vậy thượng nghị sỹ có thể thuê một chiếc xe và phòng khách sạn mà không bị nghi ngờ gì. Ông đã làm mọi thứ có thể để đường đi của thượng nghị sỹ thuận lợi nhất, dù ông không biết tại sao ông Stephen khẳng khái đòi đi theo. Đó không phải là tính cách mà Raymond thường biết.

Raymond cũng có một khẩu súng bên hông. Ông Stephen cũng muốn có vũ khí “và là một khẩu súng giảm thanh lớn”, thế nhưng Raymond chỉ đưa cho ông ấy khẩu cỡ 22. Ông Stephen phản đối, muốn cái gì đó “đàn ông” hơn, cho đến khi Raymond phải đưa cho ông khẩu nòng xoáy giảm thanh cỡ lớn hơn.

Ông cũng đã rất cẩn thận về vũ khí mua cho ông Stephen. Khẩu 22 rất rẻ, có thể mua được ở bất kỳ đâu, không thuộc danh sách kiểm soát súng, vì những người bán súng bất hợp pháp đâu có thèm tuân theo luật. Khẩu súng ông đưa cho Stephen hoàn toàn không thể lần ra dấu vết. Ông Stephen đã hơi sốc khi biết được việc mua súng dễ dàng thế, vì ông thực bụng nghĩ rằng những nỗ lực của ông đang khiến đường phố trở nên an toàn hơn đối với công dân Mỹ. Ông Stephen nói rằng ông có ý định viết và bắt đầu vận động cho dự luật kiểm soát súng chặt chẽ hơn.

Sự ngây thơ của ông khiến Raymond cảm thấy vừa buồn, vừa muốn bảo vệ ông

Một cánh cửa mở ra và Hayes bước ra khỏi tòa nhà. Raymond tụt người ngồi sâu xuống ghế để nếu Hayes có chú ý đến chiếc xe cũng không thấy có người trong đó.

Ông nghe thấy tiếng động cơ xe nổ và rất nhanh chóng chiếc xe ngoặt lái ra đường. Rất nhanh, Raymond cũng nổ máy, cảm thấy nhẹ người khi điều hòa trong xe bắt đầu hoạt động, nhìn Hayes lái xe ra khỏi bãi đỗ. Ông đợi thêm vài giây, để một chiếc xe khác xen vào giữa họ rồi lái theo sau chiếc xe thuê của Hayes.

Phía trước, Hayes đang kiểm tra gương chiếu hậu. Có hai chiếc xe bám theo hắn. Một chiếc đang tiến gần đến khi hắn hòa vào đường phố, chiếc xe kia hắn chưa nhìn thấy trước đó. Điều này không nhất thiết phải có ý nghĩa gì đó. Chiếc xe đó đã lao xuống từ lề đường khi hắn không chú ý, nhưng an toàn còn hơn phải hối tiếc

Hắn tăng tốc và thận trọng quan sát phía sau. Chiếc xe thứ hai không có nỗ lực nào bám theo chiếc thứ nhất và đuổi theo hắn. Vậy là chẳng có gì cần lo lắng, chỉ là thói quen cũ và căng thẳng quá thôi. Tuy nhiên, trước khi đến Buckeye Stockit and Lockit, thử cũng chẳng có gì thiệt, chỉ để chắc chắn hắn không có một cái đuôi thôi mà.

Raymond khê mở điện thoại di động, bấm số của Thượng nghị sỹ. “Hắn đã tìm đến căn hộ và tôi đang theo hắn”

“Chú đang ở đâu?”

Kiên nhẫn Raymond chỉ ra tên phố và hướng đi “Chỉ cách cậu một dãy phố, nhưng đừng đi theo tôi. Đừng để hắn nhìn thấy xe cậu. Hắn có thể lẩn tránh nếu nghĩ có một cái đuôi. Tôi sẽ gọi lại, hắn sẽ luôn ở trong tầm nhìn, cứ để hắn làm việc được giao. Hắn không phát hiện ra tôi đâu, và tôi đã theo dõi hắn suốt từ ngày hôm qua rồi.

“Tốt đấy” thượng nghị sỹ Lake cúi kính

Raymond không trả lời. Ông Stephen đã rất thất vọng khi cuộc lục soát của Raymond tại nhà Hayes không cho kết quả gì cụ thể. Đúng như dự đoán, Hayes là một người thận trọng. Hắn không hề giữ bất kỳ bằng chứng giấy tờ gì tại nhà.

Ở phía trên, Hayes bắt ngờ rẽ ngoặt về phía bên phải. Raymond cứ tà tà theo chiếc xe giữa bọn họ. Nếu Hayes chỉ đang thử thì hắn sẽ rẽ phải thêm hai góc phố nữa và trở lại đường này. Trò trẻ con, Raymond nghĩ.

“Anh có nhìn thấy ai không?” Karen hỏi khi cô và Marc đã yên vị trên một chiếc xe thuê

“Anh nhìn thấy chiếc mũ đỏ, anh đoán anh ta đã cố tình để anh nhìn thấy, vì anh không thể gặp anh ta sau đó”. Anh cởi chiếc áo jacket ra, bên trong chỉ mặc áo phông và quần jean, giống Karen, bao đeo súng đã

được tháo ra để trên ghế. Cô không nhớ chính xác chiếc hộp cha gửi như thế nào và họ sẽ phải lục tung đồng đồ đạc ở kho trong tiết trời nóng nực để tìm ra thứ cần thiết, vì vậy họ cần mặc thoải mái nhất có thể.

“Trong khi chúng ta đang ở đây, em muốn gọi cho thám tử Suter. Có lẽ em có thể lấy được nhiều quần áo hơn. Em cũng cần kiểm tra tình trạng sức khỏe của Piper và để cho sếp biết em phải vắng mặt bao lâu nữa”

Marc với lấy tay cô “Chúng ta sẽ nói chuyện này sau khi tìm thấy chiếc hộp đó, được không?”

Anh không nghĩ liên lạc với mọi người sẽ an toàn, ít nhất là cho đến khi mọi việc qua đi. Cô nắm chặt tay anh, cố gắng dẫu sự lo lắng, nhưng không biết việc đang làm có tốt không. Theo logic, cô biết mình sẽ không thể bị tìm ra ở New Orleans, ít nhất là khả năng bị tìm thấy sẽ ít hơn ở Columbus. Cô có chìa khóa nhà kho trong chùm chìa, vì vậy không phải ghé qua căn hộ của mình- hay đúng hơn thì Marc sẽ không phải ghé qua đó. Anh có lẽ sẽ không xin giấy phép khám xét để vào nhà đầu, nhưng anh cũng chắc chắn không để cô về đó một mình.

Họ đang an toàn, cô cố gắng tự nói với mình như thế. Họ có thể ra vào thành phố mà không ai biết ngoại trừ ông McPherson và người đàn ông họ cho phép theo dõi

“Em đang lo lắng kìa” Marc nói “không cần đâu”

“Em đáng lẽ không nên kéo anh vào vụ này. Em khiến anh gặp nguy hiểm...”

Marc bật ra tiếng cười “Em yêu, nếu em không quay lại New Orleans hôm qua thì anh cũng đến căn hộ của em sáng nay. Và nếu có bất kỳ kẻ nào đang theo dõi căn hộ của em, hẳn cũng sẽ cho anh vào tầm ngắm. Hẳn có thể lấy được tên tuổi, địa chỉ và lúc đó hẳn không chỉ có tên anh mà còn cả địa chỉ nơi anh ở nữa”

Dù đang lo lắng chết đi được, Karen vẫn cảm thấy ghen thở khi nghe tông giọng trầm ma thuật của anh. Nếu Piper nghe anh nói, cô ấy chắc chắn sẽ đập mạnh vào vai Karen, đẩy nhanh cô ra để nghe

Đường rất đông và dòng xe chậm chậm trôi. Ánh mặt trời trắng lóa, không gợn mây. Cô nhìn Marc lái xe, tự hỏi sao cô lại bị anh hấp dẫn đến vậy. Cô hầu như cảm thấy bệnh với suy nghĩ đó và những cảm xúc dâng trào trong cô. Cô “nghiên cứu” bàn tay anh, những ngón tay thon dài và mạnh mẽ nắm chặt lấy cần lái. Cổ tay anh to gấp hai lần cô và mái tóc anh trở nên gần như vô sắc dưới ánh mặt trời. Cô sẽ ra sao nếu có chuyện gì xảy ra với anh? Sẽ thế nào nếu đây là lần cuối cùng cô nhìn thấy tay anh cử động, vươn tới và sờ vào anh?

Cô không thể để mình lan man đến suy nghĩ đó. Dù sao thì anh cũng là một cảnh sát, tạ ơn Chúa, anh không phải trogn đội đặc nhiệm hay SWAT, nơi cuộc sống luôn cận kề nguy hiểm. Nhưng là một cảnh sát, thanh tra hình sự, anh sẽ thường xuyên phải đối mặt với những kẻ có khả năng giết người. Anh nhìn thấy chúng hàng ngày và bất cứ khi nào chúng cũng có thể quay sang tấn công anh. Nhưng cô cũng không thể để anh khó xử, lo lắng khi để mình chờ người ra vì sợ mỗi lúc anh rời nhà.

“Mặt khác có khi chúng ta nên nói chuyện đó vào lúc này” anh nói

“Anh nói gì cơ?” cô hỏi, không theo dõi câu chuyện

“Tòan bộ tình huống. Công việc của em. Chúng ta cần phải cởi mở. Anh không muốn em sống ở Columbus trong khi anh lại đang sống ở New Orleans, không thể, ngay cả một phút”. Anh liếc sang cô, đôi mắt xám sáng bừng “và anh biết anh nên quý xuống cầu hôn em, nhưng anh nghĩ đây là lúc thích hợp. Karen, em lấy anh chứ?”

Trái tim cô đập dồn dập “Vâng” cô nói, và rồi “anh đỗ xe lại đi!”

Anh chặn trừ, liếc ngang vai để kiểm tra đèn giao thông trước khi đánh xe về phía lề đường bên phải và đỗ xe “anh biết đang ép buộc em, không để cho em thời gian suy nghĩ về ý tưởng một mối quan hệ lâu dài, nhưng anh không muốn có thêm bất cứ sự hiểu nhầm nào nữa. Chúng ta không thể đính hôn quá lâu, nếu em muốn...nhưng anh không muốn em sống ở đây. Anh muốn em ở New Orleans, đặc biệt là trong nhà anh”

“Vâng” cô hầu như không nói lên lời. Buồn cười thật. Cô đã mong cuối cùng họ sẽ cưới nhau, có lẽ là rất sớm, nhưng khi nghe anh nói những lời đó ra, cô vẫn thấy sốc.

“Được chứ?” anh lặp lại, khẽ liếc nhanh cô

“Đó có phải là tất cả những gì anh cần nói?”

“À, anh có thể nói là anh yêu em”

Anh thì thầm và rồi nói to hơn “Phải, tại sao không phải là em chứ?”

“Em yêu anh”

Anh khẽ rửa, rồi sau đó chuyển thành tiếng cười. Anh nhìn cô. Cô cười toe “Em cũng yêu anh”

Cô ôm vai anh, muốn ôm chặt lấy anh. Anh là người đàn ông thận trọng và ý tứ nhất cô gặp và bất chấp chuyện đó anh vẫn quá tốt. Cô không biết hai tính cách đó trong một con người lại tuyệt vời đến thế. Và anh ở đây, tràn đầy nam tính, một cảnh sát sắc sảo, người đã nhảy cùng cô trên ban công và chuẩn bị bữa sáng cho cô.

“Em có ngại nếu chuyển đến New Orleans không?” anh hỏi

“Không” cô cam đoan với anh “Em sẽ nhớ bạn bè, nhưng em không có gia đình ở đây. Em cũng có thể làm y tá ở Louisiana cũng như Ohio. Anh thì khác, anh còn họ hàng và ngôi nhà cổ tuyệt vời ở New Orleans. Tất nhiên là em sẽ chuyển về đó rồi. Ngoài ra, em ghét việc anh sẽ bị pha loãng giọng địa phương mà em rất thích. Anh rõ trái ngả tư thứ hai nhé”

“Anh không có giọng địa phương, em yêu. Em thì có đấy”

“Nếu anh nói thế. Nhưng nếu anh tình cờ gặp Piper, đừng mở miệng nói đấy, không thì cơ hội ra khỏi Ohio của anh sẽ giảm đi đáng kể”

Anh mỉm cười nháy mắt với cô “Em sẽ bảo vệ anh”

Những từ đó bỗng nhắc họ lý do tại sao họ lại có mặt ở đây, và nụ cười nhạt đi trên khuôn mặt anh. Karen hít thở sâu “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta không tìm thấy bất cứ thứ gì ở đây? Chuyện gì sẽ xảy ra nếu giấy tờ chỉ là....giấy tờ, chẳng có gì quan trọng trong nó?”

“Vậy thì anh sẽ tiếp tục điều tra, và McPherson cũng sẽ làm vậy. Giữa hai chúng ta thì mọi chuyện vẫn cứ tiếp tục thôi. Dù sao thì em cũng sẽ ở một nơi an toàn. Không phải là nhà anh, không ở đó nữa. Tên anh không có trong danh bạ, nhưng khôn kiếp, có đến hàng trăm cách khác nhau để có địa chỉ của một người nếu em thực sự muốn tìm, và hầu hết những cách đó đều chẳng khó khăn gì cả.”

“Thật xứng đáng là lời cam đoan. Thêm hai tòa nhà nữa rồi rõ phải, ở chỗ cửa hàng McDonald. Công ty cho thuê kho nằm trên con đường đó, đi thêm 5 dặm nữa, phía bên phải. Buckeye Stockit and Lockit.” Cô dừng lại “Anh chàng đó vẫn đi theo chúng ta chứ?”

“Anh không nhìn thấy anh ta” Chiếc mũ màu đỏ thường rất dễ nhận biết, nhưng Marc không thể phát hiện ra có xe nào đi theo không. Anh không lái xe quá nhanh, cũng không bất ngờ rẽ ngoặt, nhưng anh biết cậu ta có theo, dù không biết cụ thể xe nào. Hoặc là anh ta có kỹ năng cực tốt, hoặc Marc đã mất dấu anh ta

Hai người im lặng cho đến khi Marc rẽ theo biển đề Buckeye Stockit and Lockit. Con đường sỏi nằm giữa 12 gian kho, 6 gian mỗi bên. Những cánh cổng khóa ở mỗi gian kho, cạnh đó có biển đề số “Cổng số 3” Karen nói, chỉ đường. Cô mở ví nhìn vào tổ hợp mã số thay đổi hàng tháng, vì vậy cô thường viết ra mảnh giấy cất trong ví “6-4-3-8”

“Anh thấy rồi” Marc trả lời, dừng xe trước cổng số 3 và bước ra khỏi xe

Anh bấm khóa điện tử và cửa mở, chậm chậm lái xe vào “số 51” Karen chỉ tay và chìa ra khóa cửa

Hai người đều bước ra khỏi xe, Marc cầm chìa khóa từ tay cô, mở khóa bước vào

Ngăn kho có mùi ẩm mốc. Cổ cô nghẹn lại khi nhìn thấy chiếc hộp, những đồ gỗ thuộc về phòng ngủ của mẹ cô, tất cả quần áo của bà và những thứ khác mà Karen không thể mang theo khi cô chuyển đến căn hộ mới

Marc bê một hộp carton xuống, dùng dao trong ví rạch lớp băng dính

Hayes kiểm tra gương chiếu hậu lần nữa, rồi ở ngã rẽ tiếp theo bất ngờ rẽ tay trái, vừa đúng lúc đèn giao thông chuyển sang màu đỏ. Phía sau xe hắn không có chuyện gì xảy ra

Hắn hoàn toàn hài lòng. Nếu có đuôi thì chắc chắn hắn đã cắt được rồi. Không có cách nào để theo được hắn sau cú ngoặt bất ngờ đó mà không để lại những vết phanh cháy bánh vào có thể đâm vào xe khác.

Giờ là lúc đi tìm cái nhà kho đó thôi

20. Chương 20

Tất cả hộp carton đều được dán nhãn cẩn thận, nhưng Karen không thể nhớ ra hộp bưu phẩm của cha được để ở đâu. Chiếc hộp Marc mở ra đầu tiên đựng quần áo của Jeanette. Cô cẩn thận xem xét kỹ, cố gắng không nghĩ đến mẹ, chỉ liếc mắt tìm kiếm qua rồi nhanh chóng để lại.

“Em nghĩ...em nghĩ em đã để hộp bưu phẩm lên trên cùng trước khi đóng lại, nhưng em không biết đó là hộp nào”

“Vậy thì chúng ta sẽ không phải tìm chi tiết, chỉ cần rạch những hộp khác và nhìn sơ qua là được”

“Theo lý thuyết là thế. Nhưng lúc đó em vẫn còn sốc và không chắc về những gì mình đã làm”

Anh vẫn kiên nhẫn lục tìm nhưng thể cái nóng không đáng sợ như cô tưởng. Thực tế, bóng râm trong nhà kho khiến công việc của họ dễ chịu hơn là phải đứng ngoài ánh nắng như đổ lửa bên ngoài. Tuy nhiên, chiếc áo phông của Marc đã bắt đầu bó sát và thấm dẫm mồ hôi.

Anh bắt đầu mở ra chiếc hộp carton thứ 5 và reo lên “Nó đây rồi, anh nghĩ vậy” anh lôi ra một chiếc hộp carton nhỏ, không lớn hơn chiếc hộp đựng giày. Karen nhìn thấy tên mẹ cô trên nắp.

“Đúng là nó rồi”

Cô với lấy chiếc hộp và mở nó. Bên trong là vài giấy tờ và một quyển sổ tay bọc da nhỏ màu đen, loại sổ bán đầy ngoài cửa hàng. Cuốn sổ được gói bằng sợi dây chun, cô cởi nó ra và lật những trang giấy. Trong đó có vài bức thư viết tay của mẹ và cô thở sâu, đưa những bức thư đó cho Marc, cầm lại cuốn sổ

“Anh nhìn qua đi” cô nói, ngồi xuống một chiếc ghế cạnh bàn

Anh nhìn cô dò hỏi, rồi liếc vào những tờ giấy cô đưa cho, hiểu hết. Anh nhìn qua bức thư của Dexter trong hộp bưu phẩm “ông ấy nói những giấy tờ này có thể sẽ thành tiền vào một ngày nào đó”. Anh ngồi xổm xuống “Anh nghĩ ông ta đang mỉa mai” Karen mở cuốn sổ tay và nhìn chăm chăm vào dòng chữ viết tay, những dòng chữ đẹp gọn gàng một cách khác thường. Cha -Người viết đã sử dụng phông chữ nhỏ, vuông vức gần giống như chữ in, rất đẹp.

“Ngày 3 tháng 1 năm 1968” được ghi ở trang đầu tiên. Bối rối cô đọc một đoạn miêu tả về địa hình, điều kiện thời tiết bao gồm vận tốc và hướng gió, khoảng cách mục tiêu, tên người bắn tỉa-Rodney Grotting- và những thông tin khác như nhà sản xuất và model của khẩu súng bắn tỉa cha sử dụng, chi tiết kỹ thuật của đạn và chỉ dẫn cuối cùng “bắn vào đầu, giết lúc 6.43am, đại tá Việt Cộng” bên dưới Rodney Grotting ngoặc ngoặc kiểm định và ký tên

Còn nhiều trang nữa, hầu hết thời gian ông ta bắn vào tim, nhưng đôi khi đổi sang bắn vào đầu. Có một lần bắn vào họng. Cô đã có lần nhìn thấy vết thương kiểu này. Viên đạn bắn toác cả học và nạn nhân sẽ mất máu cho đến chết. đối với những vết thương kiểu này sẽ khiến cổ bị phá hủy và không thể làm gì thêm, dù nhân viên y tế có mặt tại hiện trường lúc đó đi nữa.

Cô không thể đọc tiếp. Khuôn mặt trắng bệch, cô đóng quyển sách, đưa nó cho Marc “Anh cầm này”

Anh liếc nhìn cô, rồi chuyển sự chú ý sang quyển sách. Quan sát anh, Karen không đọc được bất cứ biểu hiện sốc nào trên khuôn mặt

“Đây chính là quyển sách đã giết chết ông ấy” anh nói

“Chúa ơi, thế anh nghĩ ai cũng có thể giữ chúng à?”

“Đây là quyển sách của những người lính bắn tỉa. Em cũng biết anh là một lính hải quân mà. Những người lính bắn tỉa ở Việt Nam là một huyền thoại. Những người giỏi nhất có thể hạ mục tiêu cách đó một ngàn yards. Vì những mục tiêu của họ luôn được xác định, vì vậy họ phải ghi vào những quyển sổ tay như thế này”

Ý tưởng này khiến cô muốn bệnh “Nhưng Hải quân sẽ không lưu những quyển sổ kiểu này chứ?”

“Anh không biết, anh không phải là lính bắn tỉa, vì vậy anh không bao giờ hỏi. Có lẽ họ có. Có lẽ cha em giữ hai quyển, một cho chính ông. Đó là một cuộc chiến tồi tệ, em yêu. Nó đã khiến chúng ta mất rất nhiều người”

Anh tiếp tục lật từng trang, xem xét. Khi đến trang cuối anh nhận xét “61 vụ giết người. Ông ấy là một người xuất sắc trong công việc”, nói rồi anh bắt đầu đóng quyển sổ tay và một trang rơi ra, có gì đó viết ở trang cuối cùng, sạch sẽ và được để riêng. Tò mò, Marc đọc kỹ cuốn sổ tay ở trang cuối

“Chết tiệt thật” anh chậm rãi nói

Karen nhìn anh, say mê nhìn ánh lửa trong mắt anh “Chuyện gì thế?”

“Một vụ giết người khác” anh trả lời, rồi nhìn chăm chăm vào cô “một người lính Mỹ. Ông ấy đã được trả 20,000 đô cho vụ đó”

Dạ dày của Karen quặn lên. Chúa ơi. Cha cô là một kẻ giết người, một tên lính giết thuê. Giết kẻ thù trong chiến tranh là một nhẽ, nhưng giết một người lính trong hàng ngũ của mình thì thật kinh khủng

“Tôi sẽ lấy quyển sách đó. Cảm ơn” một giọng nói lạ cất lên, và một người đàn ông bước qua cửa mở. Hắn trông vạm vỡ, tầm trung tuổi, nhưng khó ưa. Khẩu súng trên tay hắn chĩa thẳng vào đầu Marc. Hắn đi giày mềm, điều đó giải thích tại sao họ không nghe thấy tiếng bước chân “Tôi đang tự hỏi quyển sổ tay nhỏ đó có thứ khốn kiếp gì thú vị và tôi đoán mình phải cảm ơn hai người đã giúp tôi giảm rắc rối trong việc tìm kiếm. Giờ thì để quyển sổ đó trong hộp, và đẩy lại đây” giọng hắn rất nhẹ nhàng nhưng âm điệu rất chắc chắn “Cậu, chàng cao bồi, bỏ tay ra khỏi bao súng và nằm xuống đất. Nào, nhanh lên, giờ tay lên đầu”.

Karen ngồi chết lặng. Khuôn mặt Marc không biểu hiện thái độ gì nhưng cái lắc đầu nhẹ của anh cho cô biết anh không muốn cô di chuyển. Thận trọng, anh làm theo những gì người đàn ông to cao đó bảo, bỏ tay ra khỏi bao súng và nằm sấp xuống đất, hai tay đặt lên đầu

“Cậu bé ngoan” người đàn ông đó thậm chí còn không thèm liếc nhìn khẩu súng, không rời mắt khỏi Marc “Cậu là thằng quái nào? Bạn trai? Cảnh sát?”

“Cảnh sát” Marc trả lời. Nếu anh công nhận có mối quan hệ cá nhân với Karen, người đàn ông đó có thể sẽ buộc anh làm gì đó để đe dọa cô

“Tôi đã sợ chuyện này sẽ xảy ra” người đàn ông thở dài “được rồi, cứ nằm đó và để tay lên đầu”

Lặng lẽ, Marc chuyển một khẩu súng nhỏ từ bao súng đá ra xa

“Khốn kiếp” người đàn ông nói “tôi thực sự không thích giết một cảnh sát. Nó sẽ tạo ra một đồng rắc rối”

“Vậy thì hãy nghĩ đến vị trí hiện tại của ông” Marc nói, bắt đầu cựa quậy và người đàn ông dí súng vào đầu anh cảnh cáo

“Nằm yên đó. Xin lỗi về chuyện này, chàng cao bồi và quý cô” thật lạ, ông ta có vẻ hối tiếc. Nhưng điều đó có ích gì. Hắn vẫn cứ giết họ thôi. Karen theo dõi ngón tay hắn đặt chắc chắn trên cò súng, một nỗi sợ đang chậm chậm bao phủ lấy cô, khiến một giây dài như vô tận. Cô suy nghĩ gì, cô khóc “Không” cô ào lên như thể sẽ giằng lấy khẩu súng trên tay hắn và ngăn cản hắn bắn Marc

Người đàn ông giật mình, chỉ trong tích tắc sự chú ý của hắn hướng cả về nơi phát ra tiếng khóc, Marc gập mình như một con rắn bò tới, đẩy Karen nằm xuống đất bằng tay trái, tay phải giơ lên. Ánh chớp lóe lên

và rồi người đàn ông gầm lên một tiếng tồ tồ nhất mà Karen từng nghe, tay trái hấn ôm lấy cổ. Một con dao đã đâm xuyên qua họng hắn, con dao mà Marc đã dùng để rạch mấy cái thùng.

Hắn là một tay chuyên nghiệp, nhưng đã bị hạ chỉ trong tích tắc

Có một tiếng ho nhẹ, rồi Marc bật dậy, giữ thăng bằng, cười phá lên. Anh đâm vào ngực người đàn ông, đẩy hắn xuống đất. Có một tiếng ho nhẹ khác và chiếc gương ở tủ vỡ tan

Bối rối, Karen vồ lấy khẩu súng của Marc. Hai người đàn ông ôm nhau vật lộn, tay trái Marc khóa chặt tay phải người đàn ông, buộc hắn bỏ súng. Tay phải ông ta thọc dao vào sườn anh.

Người đàn ông nẩy lên. Máu từ cổ trào ra, mặt ông ta tái xanh. Khẩu súng dí vào người ông ta nhả đạn. Mard nằm vật ra, hơi thở nặng nhọc, ngửa đầu.

“Ôi Chúa ơi”, Karen thì thầm nhào đến bên Marc, không hề biết đến vết thương trên đầu gối đang chảy máu của cô, Cô cũng quên đang cầm khẩu súng bên tay phải khi vòng tay ôm anh, kéo anh đứng dậy để cô có thể xem xét và ước định tình trạng vết thương.

Chiếc áo phông mặt trước đã nhuộm đầy máu. Anh không bị thương ở lưng.

Cô chỉ hơi liếc qua người đàn ông nằm dưới đất. Hắn chưa chết, nhưng sẽ không thể chịu được lâu. Ngực của hắn đang rỗng hết sức để có được ô xy, khuôn mặt mỗi lúc một xám đi và gần như chuyển sang màu tím

Marc ấn tay mạnh vào vết thương, viên đạn đã chui vào ngực trái, vì vậy nó có thể không vào tim nhưng chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến phổi. Máu chảy qua kẽ tay và nhuộm đỏ tay anh

“Sẽ ổn thôi, anh yêu, anh sẽ ổn mà” cô nghe thấy mình lẩm bẩm khi tâm trí đang bận chạy đua. Nhựa, cô cần một miếng nhựa mỏng, để ép vết thương và giữ cho phổi đập đều.

Sơ cứu những vết thương ở ngực là cực kỳ cần thiết và Chúa biết được viên đạn trong người anh có thể tàn phá thế nào. Anh có thể chết nếu cô không xử lý vết thương thật nhanh và đưa anh đến bệnh viện. Khẩn cấp.

Người đàn ông cạnh đó bắt đầu co thắt. Hàm răng Marc nghiến chặt khi những cử động đang khiến anh đau đớn.

“Đừng lo lắng” một giọng khác cất lên ngay phía sau cô “tôi rất tiếc về việc làm cần thiết này, nhưng tôi thực sự không thể để ai trong số các người sống sót”

21. Chương 21

Marc bấu chặt vai Karen và cô cong người giữ chặt lấy trọng lượng của anh. Đầu anh quay ra nhìn hai người mới đến, một người đàn ông đẹp trai với mái tóc xám được cắt tỉa gọn gàng khoảng 50 tuổi và một người đàn ông to con hơn, già hơn, trông như một chiến binh cổ xưa. Cả hai người đang đứng ngay sau họ, mỗi người đều cầm một khẩu súng giảm thanh, chúng đang chĩa thẳng vào họ

Họ không nhìn thấy khẩu súng Karen đang cầm trong tay, cô nhận ra điều đó, nhìn chằm chằm vào khẩu súng trong tay phải cô. Và khốn kiếp, người đàn ông mà McPherson cử theo họ đang ở chỗ quái nào chứ? Trừ khi- một ý nghĩ khủng khiếp lóe lên trong cô- hắn chính là người đang ông vừa cố giết họ

‘Xin chào, thượng nghị sỹ Lake’ Marc nói với giọng căng thẳng và nghèn nghẹn

Người đàn ông trẻ hơn giật mình hoảng hốt “Sao anh nhận ra tôi?”

“Tôi là ....đã đoán ra ông, tôi...đã đọc quyển sổ”

“Đừng nói gì” Karen chặn anh lại. Đau đớn, anh lê cánh tay trái lên để có thể sờ thấy khẩu súng. Có biết anh đang nói với cô là hãy đưa khẩu súng cho anh. Nhưng anh đang quá yếu, và quá đau. Anh sẽ không

bao giờ có thể cầm nổi thứ vũ khí nặng như thế. Cô nắm chặt khẩu súng hơn, cái nhìn của cô khóa chặt vào mối đe dọa mới.

Marc sờ tay gần đến khẩu súng, mò mẫm. Những ngón tay nh tìm thấy điểm khóa chốt an toàn, khẽ mở nó. Âm thanh tạo nên tiếng click. Karen hầu như không thể nghe thấy, nhưng cô biết anh đã làm xong.

Thượng nghị sỹ Lake liếc nhìn cuốn sổ nhỏ bọc da đang để trên nóc hộp “để ý đến chúng” ông ta nói với người đàn ông to con hơn, rồi nhanh chóng bước tới hộp bưu phẩm. Ông ta lật qua vài trang, rồi đút cuốn sổ vào trong áo “Phải, chính là nó” ông ta nói và cười với Karen “Hài lòng làm sao khi cuối cùng cũng có ai đó tìm được nó”. Ông ta khinh bỉ nhìn người đàn ông đã chết trên mặt đất “Hayes chắc chắn đã không quản được việc này, dù hẳn cuối cùng cũng tìm ra cuốn sổ ở đâu và dẫn chúng tôi tới đây. Hẳn nghĩ mình thật thông minh sắc sảo với những khả năng lẩn tránh, nhưng lần này hẳn đã đánh giá thấp...àh, khả năng của tôi

Thượng nghị sỹ Lake tự hài lòng với chính mình và cách mọi chuyện đang diễn ra. Không chỉ bởi vì Hayes đã không còn ngáng đường ông ta nữa, mà còn vì đã tìm ra cuốn sổ. Toàn bộ cơn ác mộng này hầu như đã chấm dứt. Ông ta còn đặc biệt mừng với thứ vũ khí trong tay. Khẩu súng không quá đắt và độ giảm thanh của nó khiến cả thế giới không thể nghe được chuyện gì đang diễn ra. Không gì ngoài tiếng hắng nhẹ khi ông ta bắn. Hayes đã kể với ông ta về chuyện triệt hạ mục tiêu ngay trên đường phố ồn ào bằng khẩu 22 giảm thanh và không ai xung quanh để ý cho đến khi nạn nhân ngã vật ra vỉa hè. Ông ta đáng nhẽ nên biết rằng Hayes không đáng tin vì loại người nào có thể khoe khoang về những chuyện như vậy chứ?

Đôi khi ông ta vẫn ngạc nhiên về cách những chuyện tuyệt vời diễn ra. Tiện lợi làm sao khi Hayes rời thành phố đúng lúc. Giúp cho ông ta tránh được những vấn đề có thể phát sinh ở D.C, thậm chí cả Raymond nữa. Có một điều, đám phóng viên luôn rình rập xung quanh. Thêm một điều nữa, Hayes sẽ mất tích, nhưng đó là nơi hẳn sống, nơi có các mối quan hệ xã hội, hàng xóm, những người có thể nhận diện ra ông ta. Còn ở đây...thì không. Đây sẽ chỉ là một ngày làm việc rất đổi bình thường. Có những 3 tử thi ở đây, nhưng không có bất cứ bằng chứng nào dẫn tới ông ta

Trên tất cả, ông ta cảm thấy tự hào về chính mình. Ông ta có vẻ có tài về mấy cái loại chuyện này. Tất cả những chuyện này đáng lẽ phải lập kế hoạch cẩn thận, nhưng thật ra ông ta cho rằng hầu hết mọi người quá ngu ngốc để suy nghĩ kỹ càng đến vậy.

“Bắn họ đi” ông ta nói với Raymond

Karen giật bắn người, nhìn chăm chăm vào khẩu súng của người đàn ông to lớn. Cô bắt đầu cử động tay phải, biết rằng ngay cả khi có làm vậy cô cũng không đủ nhanh, không thể chống lại ngưỡng đàn ông to lớn đang nhắm vào cô. Cô cảm thấy Marc đang cố gắng tập trung

“Ông đã...trả bao nhiêu...cho vụ giết người này?” Marc hốt hển, ngực anh thoi thóp mỗi khi cố gắng để thở “Có nhiều.... như khi... ông.. trả ...cho... Whitlaw để giết... anh trai mình?”

Người đàn ông to lớn sững lại “Cái gì?”

Điều vừa nghe khiến Karen rùng mình. Khủng khiếp. Cô nhìn chăm chăm vào người đàn ông mà cô đã thấy rất nhiều lần trên TV, một người nổi tiếng chính trực. Vậy ra đó chính là những điều Marc đã đọc được, điều anh đã không đủ thời gian nói với cô. Đó cũng chính là lý do vì sao cha cô bị giết.

“Ông đã giết chính anh trai mình sao?” cô chậm rãi nói “Ông đã thuê cha tôi làm điều đó. Và ông ấy đã tổng tiền ông, phải không?”

“Đừng có lối bịch thế” thượng nghị sỹ nói, ông ta cao giọng khó chịu khi liếc nhìn người đàn ông to lớn đứng bên cạnh

“Ông Stephen” người đàn ông to lớn đứng bên cạnh mặt trắng bệch “Ông Stephen, xin hãy để tôi xem quyển sổ”

“Đừng có lối bịch thế” Thượng nghị sỹ lặp lại “Đừng có nói là chú tin những...những lời nói dối này”

“Chuyện xảy ra ở Việt Nam” Karen nói

“Im ngay!!” thượng nghị sỹ tiến về phía cô, khẩu súng nhắm thẳng đầu

“Cha tôi là một lính bắn tỉa hải quân” cô tiếp tục, cố gắng nén từng cơn run rẩy “Ông đã trả cho ông ấy 20,000 USD để giết anh trai mình”

Người đàn ông già hơn, Raymond trông vẫn còn choáng váng, nhưng đã hồi phục nhanh chóng. Ông ta buồn bã nói “Ông Stephen” khi quay khẩu súng hướng về Thượng nghị sỹ

Thượng nghị sỹ Lake bình tĩnh quay người lại và nhả đạn. Raymond loạng choạng lùi lại, trên khuôn mặt còn vương cái nhìn buồn khổ lẫn ngạc nhiên. Thượng nghị sỹ lại bắn tiếp, âm thanh chỉ như một tiếng ho nhẹ, và Karen biết rằng âm thanh này sẽ ám ảnh trong những giấc mơ của cô rất lâu. Raymond ngã xuống

“Khốn kiếp mày” Thượng nghị sỹ gào lên, quay về Karen “Sao mày không cầm cái miệng ngu ngốc của mày lại?”

Marc nhắc bàn tay đầy màu của anh lên, thu hút sự chú ý của thượng nghị sỹ về phía mình “Còn về...Medina thì sao?”

Toàn bộ thân thể Marc run lên đầy cố gắng. Karen dùng tay trái giữ chặt anh hơn, mọi ý nghĩ của cô chạy đua như tên lửa. Nếu cô thả anh xuống đất sẽ giúp anh tránh khỏi đường đạn, nhưng chuyển động bất ngờ có thể khiến viên đạn trong người anh di chuyển, và gây ra những tổn thương nghiêm trọng hơn. Nhưng cô biết mình không còn có lựa chọn nào tốt hơn

“Whitlaw nghĩ hẳn có thể tổng tiền tôi bằng quyền sở này. Không ai có thể theo dấu hẳn được, vì vậy tôi đã gọi cho Medina để giao việc. Tôi nói với hẳn Whitlaw đã giết một điệp viên hợp đồng ở Việt Nam, một người bạn của Medina. Tất nhiên đó là lời nói dối, nhưng Medina là kẻ đạo đức đến phiên hà và tôi cần hẳn, vì vậy phải nói dối thôi. Hẳn biết Whitlaw, vì vậy hẳn có lợi thế hơn những kẻ khác

Karen cảm thấy hơi thở của cô chậm lại, gần như sâu hơn. Mắt cô tập trung nhìn chòng chọc vào người đàn ông ăn mặc đúng kiểu trước mặt, cho đến khi trông cô không còn ai khác ngoài ông ta. Người đàn ông này là người đã gây ra mọi chuyện. Ông ta đã trả tiền thuê người giết chính anh trai mình, rồi sau đó sẵn lòng và triệt hạ cha cô.

“Medina?” Marc lại hốt hển. Anh lún người về phía trái, tránh khỏi cô. Liều lĩnh, những ngón tay cô bám chặt lấy áo anh, giữ anh nâng lên. Cơ bắp trên cánh tay trái cô căng cứng và đau

“Ồ, trước tiên tôi cũng phải chăm sóc cho hẳn chứ. Hẳn sẽ không thích tý nào khi biết được tôi nói dối hẳn. Rồi cả những kẻ đạo đức đầy khó chịu như hẳn nữa chứ”

“Kể cho tôi....chuyện gì đó”

Đôi mày ông ta nhướng lên “Đây là yêu cầu cuối cùng phải không? Tất nhiên là được chứ”

“Cái loại....đầu đất nào... mà lại khoe khoang... về việc giết người?”

Thượng nghị sỹ hơi giật mình, sự tổn thương ánh lên trong khóe mắt như thể ông ta không thể tin Marc vừa gọi mình là “đầu đất”. Tay ông ta giơ lên. Có gì đó bóp chặt ngực Karen, một âm thanh gần với tiếng gầm gừ vang lên. Cô cảm thấy như mình đang vận động thật chậm, và ông ta cũng vậy. Vẫn nắm chặt lấy áo Marc, cô từ từ hạ anh xuống và nắm lấy khẩu súng cùng lúc.

Cô đã từng bắn súng trước đó, và là súng bắn tỉa. Cha cô từng dạy cho cô những điều này khi họ cùng nhau dạo trong rừng, ông đứng sau cô và hướng dẫn cô cách sử dụng những vũ khí nặng nề sao cho chuẩn xác. Khi Jeanette phát hiện ra điều đó, bà rất tức giận và cãi nhau với ông.

Nhưng mọi thứ bây giờ lại khá lạ lẫm khi những kỹ năng đó giờ lại đang giúp cô. Cô tập trung nhìn vào ngực ông ta và bấm cò súng. Một tiếng nổ phát ra và tay cô giật lại

Viên đạn bay thẳng vào ngực ông ta, phía bên phải đúng như cô nhắm bắn. Cô nhìn thấy dòng máu đỏ loang trên chiếc áo sơ mi trắng, giữa ve áo. Thế rồi không hiểu tại sao một viên đạn nữa bay thẳng vào đầu ông ta. Máu và não tràn ra một lỗ hổng lớn phía bên trái thái dương. Mắt ông ta lồi ra và ông ta đổ vật xuống.

Bất chợt mọi thứ trở lại với thời gian thông thường. Cô có thể lại nghe được, dù tai cô vẫn đang ù. Cô cũng có thể nhìn thấy màu sắc, với mọi góc nhìn. Mùi ẩm mốc trong kho khiến mũi cô như cháy xém. Và Marc

đang nằm nghiêng, người bần thỉu và hơi tả

Cô đánh rơi khẩu súng chạy đến nâng anh bằng cả hai tay, ép ngón tay vào cổ anh, mạch của anh đập rất nhanh và gấp. Mắt anh đang khép lại, nhìn cô, nhưng cô biết anh đang dần mất tri giác “anh sẽ...làm điều đó” anh hứa, giọng anh hầu như thì thầm

“Tất nhiên anh phải làm rồi” cô dữ dội, những giọt nước mắt rơi trên áo anh. Lỗ hồng do đạn bắn đang bắt đầu chuyển sang màu xám, và máu vẫn tiếp tục chảy ra ướt đầm vạt áo trái

Cô phải xử lý vết thương ngay bây giờ. Khi cô quay sang người đàn ông vạm vỡ để tìm cái gì đó có thể hữu dụng thì một màu đỏ lóe lên trong mắt cô. Cô quay người lại, vội lấy khẩu súng, che cho Marc

“Bình tĩnh” một người đàn ông cao gầy lên tiếng, bước lên phía trước. Anh ta đội chiếc mũ lưỡi chai màu đỏ và đeo kính râm, tay cầm khẩu súng với kỹ năng thành thạo của một cảnh sát hoặc tương tự. Anh nghiêng cứu tình trạng của Thượng nghị sỹ, rồi bước qua xác người đàn ông vạm vỡ, tiến tới Karen, nhét súng vào lưng

Đó là người của McPherson “Anh đã ở chỗ quái nào vậy? Khốn kiếp” cô giận dữ, ném khẩu súng xuống và vội lấy một thi thể khác. Cô sờ thấy túi của hắn, tìm bao thuốc lá. Những sợi thuốc có thể xử lý vết thương rất tốt. ‘Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp. Không có ai hút thuốc ở đây à?’

“Cô cần thuốc lá à?” Người đàn ông đội mũ lưỡi chai lịch sự hỏi nhưng hơi bối rối

Cô khẽ quay người găm giữ với anh ta “Tôi cần một miếng nhựa mỏng để xử lý vết thương”

Lông mày anh ta hơi rướn lên trên chiếc kính râm, Yên lặng, anh ta tìm trong túi áo mình và chìa ra đôi găng tay nhựa “Cái này được không?”

Cô giằng lấy chúng từ tay anh. Vài loại găng tay quá dày, và găng tay nhựa mỏng không đủ độ uốn để làm công việc này, nhưng chúng mỏng gần bằng tờ giấy, giống như loại dán trên hộp thuốc nhuộm tóc “Hoàn hảo”. Rất nhanh, cô ấn chiếc găng tay vào ngực Marc, che vết thương và giữ nó thật chặt. Anh hỗn hển nhưng ngay tức thì thở tốt hơn khi không khí không thoát qua vết thương ở phổi nữa “Tôi cần thứ gì đó để cuốn quanh người anh ấy, giữ nó thật chặt” cô nói “Có vài bộ quần áo trong hộp carton đằng kia kìa” cô hất đầu về phía chồng carton “Cắt cho tôi thứ gì đó”

“Vâng, thưa cô” Mũ lưỡi chai nhìn quanh vài giây rồi xem xét con dao trên ngực người đàn ông vạm vỡ “Chúa ơi, cậu chơi dữ quá” anh ta nói với Marc, trong giọng có chút gì đó thán phục, bước tới rút con dao ra khỏi người đàn ông

Karen nhìn máu chảy trên dao và nghĩ đến AIDS. Cô nghĩ về những phương tiện khử trùng, nhưng không thể làm gì khác được. Quay lại nhìn Marc, cô quyết định Marc có khả năng chết vì vết thương hơn là dính AIDS từ những bộ quần áo được cắt từ con dao kia

Mũ lưỡi chai làm việc rất nhanh, lấy một chiếc áo sơ mi từ trong hộp carton và cắt tan nó. Anh nhìn qua nó rồi đưa cho Karen, để cô băng bó vết thương. Thậm chí anh còn giúp cô làm điều đó, giữ người Marc khi cô làm việc. Cô buộc miếng vải chặt nhất có thể.

“Gọi điện” cô nói nhanh, chuyển sự chú ý của mình sang ưu tiên kế tiếp

“Tôi sẽ làm việc đó” Mũ lưỡi chai nói rồi biến mất ra khỏi cổng. Những việc làm của anh rất lặng lẽ, hầu như không gây ra bất kỳ âm thanh nào khi di chuyển.

Karen kiểm tra mạch đập của Marc lần nữa, so sánh chúng với đồng hồ cầm tay. 132 nhịp/phút, quá nhanh. Anh sẽ bị sốc, cơ thể anh đang trong tình trạng mất máu và thiếu ô-xy, cũng như những chấn thương khác. Cô nhắc chân anh gác lên ngực người đàn ông vạm vỡ, rồi xoay sở sao cho ánh mặt trời chiếu được vào mắt Marc

“Anh vẫn nghe em nói chứ?” cô hỏi, cố gắng giữ giọng bình tĩnh

Mắt anh khẽ động đậy và một nụ cười nhợt nhạt “Có, thưa cô” anh thì thầm, lặp lại lời của Mũ lưỡi chai “Báo cáo tình trạng?”

“Viên đạn đã găm vào phổi trái của anh. Anh mất rất nhiều máu, và anh đang bị sốc, mạch đập nhanh và nhỏ...”

Anh hít thở sâu đau đớn “Nghiêm trọng....nhưng vẫn bảo toàn tính mạng”

“Phải” Cô dấu nỗi sợ hãi “Anh đừng nói gì cả. Mũ lưỡi chai đã đi gọi 911 rồi”

“Anh cần...nói chuyện với anh ta”

“Anh ta sẽ quay lại”. It nhất thì cô cũng nghĩ vậy. Anh ta có thể biến mất khỏi đám lộn xộn này

Nhưng anh quay lại sau đó vài phút, đến không một tiếng động cũng như lúc đi, quỳ xuống cạnh Marc. Chiếc mũ sụp xuống thấp và chiếc kính râm rất tối, che mắt anh ta rất hiệu quả. Karen chú ý anh ta có mái tóc xám. Tuy nhiên cô biết rõ nếu cô có đi qua anh ta trong 5 phút tới thì cũng khó mà nhận ra anh ta nếu anh cởi chiếc mũ và kính.

“Đây” anh rút khẩu súng từ thắt lưng, cầm ngược lại và đưa nó cho Karen “Cô sẽ cần đến nó để hợp với đường đạn. Chúng ta sẽ không muốn cảnh sát lần theo bất kỳ viên đạn lạ nào, phải không? Hãy xem những kết luận logic nào sẽ được rút ra trong sự kiện có 3 người chết và 1 bị thương, 6 khẩu súng, không kể một con dao?” anh dừng lại một chút rồi tiếp ‘Chuyện này có thể sẽ rất phức tạp’

“Tôi có thể kiểm soát nó” Marc thì thào

Mũ lưỡi chai nhếch mép mỉm cười, rồi đứng dậy bước tới xác thượng nghị sỹ và đứng nhìn xuống một lúc “Khốn kiếp mày” Anh nói với ông ta

“Em có nghe...thấy gì không? Marc hỏi, hốt hển

“Em nghe thấy rồi”

Có gì đó trong giọng anh ta khiến cô chú ý. Karen nhìn xác thượng nghị sỹ, rồi nhìn lên Mũ lưỡi chai “Cả hai chúng tôi cùng bắn ông ta” Cô nói “Cùng lúc”

Chiếc mũ được kéo sụp xuống thấp hơn “Cả hai cú bắn đều gây chết người” anh ta âm thầm

“Ông ta đã săn đuổi cha tôi và giết ông ấy” cô ngạc nhiên vì sự dữ dội trong giọng nói của mình

“Tôi biết” anh ta bắt đầu nói gì đó, nhưng nhanh chóng thay đổi quan điểm, cắn chặt môi

Marc chú ý ‘Người đàn ông...đó có thể dẫn đến anh không?’ Anh chỉ vào người đàn ông vạm vỡ cạnh đó. Karen hiểu anh đang muốn nói gì. McPherson đã ám chỉ tình huống nhạy cảm và Marc không muốn có bất cứ thứ gì lôi kéo CIA vào vụ này

“Không. Chúng tôi trong sạch”

“Còn...quyền sở giết người kia nữa”

“Công bố đi” Mũ lưỡi chai mím môi “Hãy để mọi người biết gã khốn Stephen Lake là ai. Đó chính là bằng chứng cho động cơ của hắn” đầu anh ta hơi nhếch lên và Karen biết anh ta đang nhìn cô “Anh ấy sẽ ổn chứ?”

“Tôi nghĩ vậy” cô sờ vào mặt Marc và đầu anh dựa vào cánh tay cô “Nhưng anh ấy sẽ khó chịu với vết thương này một thời gian”

“Cô sẽ giúp anh ấy nhanh khỏe thôi” bất chợt có tiếng còi báo động từ xa “Jess sẽ đến đây ngay” anh thì thầm “Cậu cứ tự nhiên, Chastain. Nếu cậu buồn chán với những công việc hàng ngày ở địa phương, hãy...hãy gọi cho McPherson”

“Tôi sẽ...sẽ làm thế” Marc nói và vẫy tay “Đi đi, trước khi họ...đến đây. Tôi có thể lo được mọi việc”

Mũ lưỡi chai rút ra một chiếc card, nó gần như toàn màu trắng với một số điện thoại duy nhất viết bằng bút chì. Anh đưa nó cho Karen “Gọi vào số này và cho chúng tôi biết tình trạng sức khỏe của anh ấy”

“Được rồi” cô cất card vào túi sau quần jean

Anh đưa tay cup mũi xuống thấp hơn, rồi đi khỏi, động tác không chậm nhưng cũng không vội vàng, hoàn toàn yên lặng

Karen quỳ xuống ôm lấy Marc, ánh mặt trời lấp lánh trên tóc cô. Anh vòng tay ôm lấy eo cô và họ cùng nhau chờ đợi, lắng nghe tiếng còi hú mỗi lúc gần hơn.

10 tiếng sau, Karen lên ra khỏi SICU đi tìm buồng điện thoại. Ca mổ đã diễn ra rất tốt đẹp, thực tế mọi thứ diễn biến tốt hơn cô mong đợi. Viên đạn không gây nhiều tổn thương như cô đã sợ, và anh được truyền 2 đơn vị máu, và giờ đã tỉnh, cũng không buồn như cô nghĩ.

Cô rút chiếc card ra và bấm số. Có tiếng trả lời ngay sau hồi chuông đầu tiên

“Vâng” đó là tất cả những gì anh ta nói, nhưng cô biết đó chính là giọng của Mũ lưỡi chai

“Ca mổ diễn ra tốt đẹp” cô thông báo “Anh ấy ổn, có lẽ sẽ ở lại SICU thêm một ngày nữa và phải ở nhà từ 7 đến 10 ngày”

“Tốt. Cảm ơn cô đã gọi”

Cảm thấy anh ta sẽ gác máy, cô vội vàng “Đợi đã”

Anh dừng lại

Giận dữ bao trùm lấy cô “Điều gì khiến anh mất nhiều thời gian để xuất hiện thế hả?” cô bùng nổ

Anh thở dài, và yên lặng một lúc lâu sau đó, cô nghĩ anh sẽ không trả lời cô, nhưng rồi anh cũng nói “Tôi muốn biết tại sao. Tôi không biết gì về cuốn sổ giết người đó, vì vậy....tôi lắng nghe”

“Lý do tại sao đó khác biệt thế nào hả?” cô càng giận hơn. Marc có thể bị giết trong khi người đàn ông này vẫn đang “lắng nghe”

Lại một khoảng lặng khác, rồi anh nói với giọng rất nhỏ “Cô không phải là người duy nhất có cha bị giết, cô Whitlaw”

Anh gác điện thoại nhẹ đến mức cô hầu như không nghe thấy tiếng gác máy, rồi một tiếng tút dài báo hiệu đường truyền đã cắt. Chậm rãi, cô gác máy và quay lại SICU.

Marc vẫn tỉnh, khuôn mặt trắng bệch như cái gối anh đang gác. Anh nằm yên lặng, không muốn làm phiền bất kỳ sợi dây nào đang cắm chằng chịt trên người. Tuy nhiên anh vẫn cười và với cánh tay về phía cô

Cô oé oải ôm anh “Medina là cha anh ấy” cô thì thầm “Cái anh chàng đội mũ lưỡi chai ấy”

Marc nghĩ về điều đó, đồng tử anh khép lại vì cơn buồn ngủ do morphine mang tới “Vậy thì anh rất mừng khi cả hai bọn chúng đều bị giết” anh nói đơn giản

Phải, đúng thế. Karen thở nhẹ. Nếu ai đó có thể chết hai lần, cô và con trai của Rick Medina đều muốn trả thù cho cha họ

“Anh yêu em” Marc thì thầm “Anh đã nói với em rằng em đẹp thế nào chưa, nhất là khi em gặm gù” “Chả nhẽ ở đây không có ai hút thuốc à?” Em sẽ trở thành một y tá tuyệt vời đấy”

Bằng cách nào đó, bất chấp mọi chuyện xảy ra, anh vẫn đang thực sự mỉm cười. Karen nghiêng đầu hôn tay anh “Đừng có tỏ ra dễ thương với em” cô cảnh cáo yêu” Đừng quên đây là bệnh viện của em, và em có thể trở thành y tá rất khó chịu để ép anh làm đúng quy tắc đấy”

Anh nhắm mắt nhưng vẫn cười “Họ đã làm vài điều rồi. Anh nghĩ anh đã mất trình”

“Em có thể chắc chắn về điều đó” cô trả lời “Giờ thì ngủ đi, anh yêu. Em yêu anh và em sẽ ở đây khi anh tỉnh lại”

“Anh biết” anh nói “Em sẽ không rời đi đâu” rồi mắt anh khép lại, và anh ngủ trong khi Karen vẫn nắm tay anh và ngắm nhìn anh. Cô ở lại đó với anh. Đúng như cô đã hứa, và như anh đã mong đợi, cô ở đó khi anh tỉnh dậy

John Medina gõ những ngón tay nhịp nhịp trên môi, chìm trong suy nghĩ, nhìn ngơ ngẩn vào khoảng không. Thật là tốt khi thám tử Chastain đã đúng. Jess cũng đúng về những nhận xét của mình về người đàn ông đó. Một người có thể bị bắn vào ngực và vẫn cắt được cổ họng của tên tấn công sẽ là một anh chàng rất triển vọng

John sẽ phải rời đây sớm, quay trở lại với vị trí của mình, nhưng anh tự cho phép mình vài phút suy tư. Anh đã luôn giấu những suy nghĩ của mình, bởi vì chỉ có thể anh mới đạt được những đỉnh cao trong sự nghiệp, nhưng cái chết của cha đã đặt anh vào tình thế khó khăn, kể từ cái chết của Venetia, anh chưa bao giờ cảm thấy khó khăn như vậy. Giờ thì mọi chuyện đã qua, giờ thì công lý- và sự trả thù- đã được thực thi. Anh có thể để lòng căm thù của mình biến mất

Tất nhiên, báo chí vẫn đang ồn ã. Quyển sách chết người của Dexter Whitlaw vẫn nằm trong tay cảnh sát và bộ phận quản lý nó có liên quan đến việc điều tra cái chết của William Lake. Các phóng viên tin tức nhảy chồm chồm lên trước những tin tức về động cơ của Stephen Lake trong việc giết chết anh trai mình, nhưng John gần như chắc chắn vị thượng nghị sỹ vô lương tâm đó chẳng hối tiếc gì về những việc mình làm. Hắn đã giết người thừa kế chính thức để bước lên thay vị trí đó

John kiểm tra đồng hồ. Đã đến lúc rời đi. Anh đứng dậy, bỏ chiếc mũ lưỡi chai đỏ vào trong thùng rác và luồn tay vào mái tóc đen. Một máy bay đang chờ anh và anh phải có mặt ở đó rồi.

Anh đã dặn Jess gửi cho quý cô Whitlaw và tay thám tử của cô ấy một món quà cưới rất đẹp.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kill-and-tell>